

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Gere Okulu

C. J. Daugherty

#ORPPERSEPHONE

Herkes yalan söylerken kime güvenebilirsin?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DE
X

GECE OKULU

Özgün adı: *Night School*

© 2012, Christi Daugherty

Yazan: Christi Daugherty

Çeviri: Deniz Başkaya

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
Bu kitabın telif hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

İstanbul 2012

ISBN: 978-605-09-1036-0

Sertifika no: 11940

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0212) 515 49 47

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No.1 Kat:10 Şişli 34360
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / dex@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Gere Okulu

C. J. Daugherty

Hep İnançlı Olan Jack'e

“Acele et!”

“Sakin olur musun? Az kaldı.”

Mark elinde bir el feneriyle yanı başında eğilirken, Allie kararlı bir ifadeyle karanlıkta diz çöküp son S harfini boyadı. Sesleri boş koridorda yankılandı. Mark gülünce Allie’nin eserini aydınlatan ışık titredi.

Ani bir çıtırtı ikisini de irkiltti.

Ardından tepelerinde yanıp sönen ışıklar okulun koridorunu doldurdu.

Kapının başında iki üniforma dikiliyordu.

Allie’nin sprey boyanın düğmesinden elini çekmeden kutuyu yavaşça yere koymasıyla harfin kuyruğu okul müdürünün ofisinin kirli, muşamba zeminine dek uzayarak düzensiz bir çizgi oluşturdu.

“Koş.”

Daha sözcükler dudaklarından çıkarken Allie geniş koridorda uçarcasına koşmaya, spor ayakkabılarının kauçuk tabanlarından çıkan gıcırtilar boş Brixton Hill Okulu’nda yankılanmaya başlamıştı bile. Mark’ın arkasından gelip gelmediğine bakmak için geriye dönmedi.

Allie diğerlerinin nerede olduğunu bilmese de Harry bir kez daha yakalanacak olursa babası onu öldürürdü. Köşeyi hızla dönünce karanlık bir koridora çıktı. Koridorun sonunda bir yangın çıkışı tabelasının yeşil pırılısını gördü.

Özgürlüğe doğru koşarken içi heyecanlı bir kuvvetle doldu. Dışarıya çıkmayı başaracaktı. Paçayı kurtaracaktı.

Çift kanatlı kapıya toslarken kendisini özgürlüğe kavuşturacağını umduğu kapı demirini itti.

Kapı yerinden oynamadı.

Gördüğüne inanamayarak bir kez daha itse de kapı kilitliydi.

Kahretsin. Şu an binaya zarar veriyor olmasaydım yerel gazeteye haber salardım.

Telaşla geniş koridora göz gezdirdi. Polisler onunla ana kapı arasındaydılar. Uçtaki tek çıkışta kilitliydi.

Dışarı çıkmak için başka bir yol daha olmalıydı.

Sesleri daha iyi duyabilmek için nefesini tuttu. İnsan ve ayak sesleri ona doğru yaklaşıyordu.

Elleri dizlerinin üzerinde, başını eğdi. Böyle *bitemezdi*. Anne-babası canına okuyacaktı. Bir yıl içinde üçüncü tutuklanma mı? Onu bu berbat okula göndermeleri zaten yeterince kötü olmuştu. Kim bilir şimdi nereye gönderilecekti?

Yakınındaki kapıya doğru koştu.

Bir, iki, üç adım.

Kapı kolunu çevirmeye çalıştı.

Kilitliydi.

Bir başka kapıya doğru ilerledi.

Bir, iki, üç, dört adım.

Kilitliydi.

Hızla polise doğru ilerliyordu. Delilikti bu.

Ama üçüncü kapı açıldı. Bir malzeme deposu.

Demek malzeme deposunun kapısını açık bırakıp boş sınıfların

kapılarını kilitlemişler. Bu okulu geri zekâlılar mı yönetiyor?

Dikkatle kâğıt raflarının, paspas kovalarının ve karanlıkta seçemediği bir elektrikli cihazın arasından geçip kapıyı çekti ve nefesini düzenlemeye çalıştı.

Etrafı zifiri karanlıktı. Elini yüzünün önüne –tam önüne– kaldırsa da göremedi. Elinin orada olduğunu biliyor, varlığını hissediyordu. Ancak elini görememek bir anda onu afallattı. Kendisini toparlamak için elini uzatınca ağır bir kâğıt yığınının kaymaya başladığını hissederek irkildi. Göremediği yığını dengelemeye çalıştı.

Odanın dışından gelen zayıf sesleri işitebiliyordu; sesler uzaktan geliyordu. Birkaç dakika daha beklerse uzaklaşacaklardı. Sadece birkaç dakika daha.

İçerisi sıcak ve havasızdı.

Sakin ol.

Derin derin aldığı nefesleri saydı... *On iki, on üç, on dört...*

Yine de korktuğu başına geliyordu. Betonların arasında nefes alamadan sıkışma hissi. Kalbi hızla çarpıyor, artan paniği boğazını yakıyordu.

Kendi kendine yalvarıyordu. *Ne olur sakinleş Allie. Beş dakika sabredersen kurtulacaksın. Bizimkiler asla ölmez.*

Ama faydası olmuyordu. Baş dönüyor, boğulacak gibi oluyordu.

Dışarı çıkmalıydı.

Yüzünden aşağı terler boşanırken ve ayaklarının altındaki zemin sallanır gibi olurken elini kapı tomağına attı.

Hayır, hayır, hayır... Olamaz.

Kapının içerideki yüzü dümdüzdü.

Çıldırılmış gibi elleriyle açılmayan kapıyı ve onu çevreleyen duvarı yokladı. Hiçbir çıkıntı yoktu. Kapıyı içeriden açmak imkânsızdı.

Ne kadar yüklense ve tırnaklarıyla kenarlarını çekiştirse de kapı açılmadı. Nefesleri daha da derin duyulmaya başladı.

İçerisi çok karanlıktı.

Ellerini yumruk yapıp düz, inatçı kapıya vurdu.

“Yardım edin. Nefes alamıyorum. Açın kapıyı!”

Cevap yoktu.

“Yardım edin! Lütfen, kimse yok mu?”

Sesinin yalvaran tonundan tiksindi. Hıçkırmaya başlayıp yanağını kapıya dayadı. Elleriyle ahşabı tokatlarken soluk almaya çalıştı.

“Lütfen.”

Kapının aniden açılmasıyla dosdoğru, çaresizce bir polis memurunun kollarına düşüverdi.

Onu bir kol mesafesi ileride tutup gözlerine el fenerinin ışığını tutan adam bir süre dağınık saçlara ve gözyaşıyla ıslanmış yanaklara bakakaldı.

Polis memuru Allie’nin başının üzerinden diğer memura bakıp sırtıttı. İşte o sırada, Allie şapkası başında olmayan, başı öne eğik Mark’ı gördü. Sırtarak diğer memura karşılık veren polis Mark’ın koluna sımsıkı yapışmıştı.

Allie bir karakolun yazın ve cuma geceleri duymaya alışık olduğu türden, hiç durmayan gürültüleri arasında babasının sesini sanki önünde dikiliyormuş gibi net bir şekilde işitti. Saçıyla oynamayı bırakıp endişeyle kapıya baktı.

Babasının “Bu yaptığınıza ne kadar müteşekkir kaldığımı anlatamam. Size verdiğimiz rahatsızlık için üzgünüm,” dediğini duydu. Babasının sesindeki tonu gayet iyi tanıyordu. Utanç içindeydi. Onu utandırmıştı. Çıkaramadığı bir başka erkek sesinin ardından yine babasının sesini işitti. “Evet, gerekli önlemleri alıyoruz ve tavsiyeleriniz çok yerinde. Bu konuyu tartışıp yarın bir karara bağlayacağız.”

Karar mı? Ne tür bir karar?

Sonra kapı açıldı ve babasının gri gözleri Allie'nin yorgun, mavi gözleriyle buluştu. Allie göğsünün içinde kalbinin az da olsa yerinden oynadığını hissetti. Tıraş olmamış, üstü başı perişan babası olduğundan daha yaşlı görünüyordu. Çok da yorgun.

Babası bir kadın polise bazı belgeler uzattı. Kadın ancak göz ucuyla baktığı belgeleri diğer dosyaların arasına tikiştirdi. Bir çekmeceye uzanıp içinde Allie'ye ait eşya olan bir zarfı çıkarıp

masanın üzerine koydu ve Allie'nin babasına doğru itekledi. Ardından ne Allie'ye ne de babasına bakarak bir robot gibi, kurulmuşçasına "Babanın mesuliyetinde serbest bırakıldın. Gidebilirsin."

Allie kaskatı ayağa kalktı, babasını kuvvetli ışıklarla aydınlanan daracık koridorlarda izleyerek ön kapıya ulaştı.

Dışarı çıkıp serin yaz havasıyla buluştuklarında derin bir nefes aldı. Karakoldan çıkmanın verdiği rahatlama hissi babasının yüzündeki ifadenin verdiği endişeyle karıştı. Sessizce arabaya yürüdüler.

Babasının siyah Ford'un kapısını sokağın karşısından açmasıyla araba, kendi halleriyle tezat oluşturan neşeli bir karışılama sesi çıkardı. Allie ciddi bir tavırla, aracın motorunu çalıştıran babasına doğru döndü. Gözleri açıklama yapma arzusuyla doluydu.

"Baba..."

Babası dosdoğru önüne baktı. Yüzü gergindi. "Alyson, başlama şimdi."

"Neye başlamayayım?"

"Konuşma. Sadece... yerinde otur."

Bunun ardından, yolculukları sessiz geçti. Evlerine vardıklarında babası tek kelime etmeden arabadan çıktı. Allie ayaklarını sürükleyerek onu izlerken endişe hissi iyice içine çörekleni.

Babası kızgın değildi, sadece... bomboş bakıyordu.

Allie merdivenlerden çıkıp koridordan, erkek kardeşinin boş odasının kapısının önünden geçti. Yatak odasının verdiği emniyet hissiyle aynada kendisini inceledi. Omuzlarına dökülen, kına kızılı saçları birbirine dolaşmış, sol şakağına siyah boya bulaşmış ve kirpiklerindeki maskara gözlerinin altına dağılmıştı. Burnuna ter ve korku kokusu geldi.

Yansımasına bakıp "Eh," dedi. "Daha da beteri olabilirdi."

Ertesi gün uyandığında neredeyse öğlen olmuştu. Buruşuk yorganın altından çıkıp üzerine blucin ve beyaz bir atlet geçirdi. Ardından, ihtiyatla kapıyı açtı.

Sessizlik.

Parmak uçlarında aşağı kata, geniş pencerelerinden temiz ahşap tezgâhlarına güneş ışığı süzülen mutfığa indi. Sıcakta erimeye yüz tutmuş tereyağı ve ekmek onu bekliyordu. Çaydanlığın yanında, içinde çay poşeti hazır bekleyen bir çay bardağı duruyordu.

Her şey bir yana, oldukça acıkmıştı. Bir dilim ekmek kesip tost makinesinin içine attı. Ses olsun diye açtığı radyoyu kısa süre sonra kapattı.

Önündekileri hızla yerken adamakıllı okumadan bir önceki günün gazetesinin sayfalarını çevirdi. Ancak kahvaltısını bitirdiğinde mutfak kapısının yanındaki notu fark edebildi.

A

Öğleden sonra döneceğim. SAKIN evden ayrılma.

M

İçgüdüsel bir hareketle Mark'ı aramak için telefona uzansa da telefon her zaman olduğu yerinde, buzdolabının yanında değildi.

Ahşap tezgâha yaslanıp ocağın üzerindeki büyük duvar saatinin tıkırtısını dinleyerek parmaklarıyla ritim tuttu.

Doksan altı tik sesi.

Yoksa tak sesi mi?

Farkı nasıl ayırt ede?...

“Öf.” Doğrulup elini çam ağacı tezgâha vurdu. “Neyse ne.”

Yukarı, odasına koştu. Dizüstü bilgisayarını almak için masasının üst çekmecesini hızla çekti.

Çekmecenin içi boştu.

Olduğu yerde hareketsizce dikilip yokluğun kendine has anlamı üzerine düşündü. Omuzları az da olsa çöktü.

Anne-babası o öğleden sonra, geç vakte kadar dönmedi. Bir süre endişeyle bekledi ve her araba kapısı kapandığında alelacele pencereden baktı. Sonunda anne-babası geldiğinde büyük, deri koltuğa kıvrılıp sesini kapattığı televizyonu izleyen Allie onlarda ilgisiz bir hava sezdi.

Annesi her zaman olduğu gibi el çantasını koridordaki sehpa-paya bıraktı ve kocasına çay hazırlarken yardımcı olmak için mutfağa gitti. Allie mutfağın açık kapısından içeri bakınca sütü almak için buzdolabına yönelmeden önce annesinin elini teselli edercesine, bir saniye için babasının omzunda gördü.

Durum kötü gibi.

Birkaç dakika sonra, annesi ve babası Allie'nin karşısında duran lacivert kanepeye kuruldular. Babasının saçları güzelce taranmış olsa da gözlerinin altında halkalar vardı. Annesinin yüzü sakın görünse de dudakları gergin bir çizgi şeklini almıştı.

Önce babası konuştu. "Alyson..." Ancak duraksayıp bitkince gözlerini ovuşturdu.

Sözü annesi devraldı. "Senin için ne yapabileceğimizi konuştuk."

Eyvah.

"Şimdiki okulunda memnun olmadığın belli." Annesi tane tane ve yavaş konuşuyordu. Allie'nin gözleri bir annesine bir babasına çevriliyordu. "Gizlice okula girip kayıtlarını yaktığına ve Müdür Ross'un kapısına 'Dangalak Ross' yazdığına göre artık okulun da senden memnun olmayacaktır."

Allie serçe parmağının tırnağını yerken gergin bir kıkırtı çıkarmamak için kendisiyle mücadele etti. Kıkırdamanın, içinde

olduğu duruma gerçekten hiçbir faydası dokunmazdı.

“Eğitimini sürdürmen için seni başka bir yere göndermemizi, gayet nazikçe, rica eden ikinci okul olacak bu. Okullardan gayet nazik mektuplar almaktan bıktık artık.”

Babası öne doğru eğilip karakoldan eve getirdiğinden beri ilk kez Allie'nin gözünün içine baktı.

Babası “Hislerini bu şekilde dışarı vurduğunu anlıyoruz, Alyson,” dedi. “Olanlarla bu şekilde başa çıkmayı seçtiğini anlıyoruz ama buramıza geldi. Grafitiler, okula gitmemeler, kamu malına zarar vermeler... Yeter. Mesajını aldık.”

Allie kendisini savunmak için ağzını açacak olsa da annesi ona bir uyarı bakışı attı. Ayaklarını yukarı çekip kollarını dizlerine doladı.

Sıra yine annesine gelmişti. “Geçen gece, halkla ilişkiler masasındaki yardımsever polis memuru –ki kendisi seninle ilgili her şeyi bilen biri– seni bir başka okula göndermemizi tavsiye etti. Londra dışında bir okula. *Arkadaşlarından* uzağa.”

Annesi “Arkadaşlarından” sözcüğünü bariz bir küçümsemeyle telaffuz etmişti.

“Bu sabah birkaç yeri telefonla aradık ve biz...” Annesi duraksadı ve sözlerini neredeyse tereddüt ederek sürdürmeden önce kocasına bir bakış attı. “Uzmanlık alanı senin gibi gençler olan bir yer bulduk ve...”

Allie irkildi.

“... bugün gidip orayı gördük. Okulun müdiresiyle de görüştük...”

Babası araya girdi: “Son derece sevimliydi.”

Annesi onu duymazlıktan gelerek sözlerini sürdürdü. “... ve seni bu haftadan itibaren okula almayı kabul etti.”

“Durun bir... Bu hafta mı?” Allie'nin sesinden kulaklarına inanamadığı belliydi. “Ama yaz tatiline gireli daha iki hafta oldu!”

Babası sanki Allie hiç konuşmamış gibi “Yatılı okuyacaksın,” dedi.

Allie ağzı açık, babasına baktı.

Yatılı okumak mı?

Sözcük kafasında yankılandı.

Şaka yapıyor olmalılar.

“... bizim için karşılaşması zor olacak ama hayatını mahvetmeden seni doğru yola sokmaya çalışmaya degeceğini düşünüyoruz. Şu an kanunun gözünde bir çocuk olsan da bu durum uzun sürmeyecek.” Allie gözlerini elini kanepenin koluna vuran babasına dikti. “On altı yaşındasın Alyson. Bu böyle gitmez.”

Allie kalbinin küt küt attığını işitti.

On üç küt. On dört, on beş...

Durumun berbatlığına inanamıyordu. İnanılmaz derecede kötüydü. Odada rekor düzeyde berbat bir durum yaşanıyor. Koltuğunda öne doğru eğildi.

“Bakın, her şeyi mahvettiğimin farkındayım. Bu yüzden de kendimi gerçekten ama gerçekten kötü hissediyorum.” Sesine elinden geldiğince samimiyet ekledi. Annesi hiç etkilenmemiş gibi görüldüğünden Allie yalvaran gözlerle babasına doğru döndü. “Ama siz de aşırı tepki vermiyor musunuz? Baba, bu delilik!”

Allie’nin annesi bir kez daha babasına baktı; bu kez yüzünde dayatmacı bir ifade vardı. Babası üzgün bir ifadeyle Allie’ye bakıp başını iki yana salladı.

“Çok geç,” dedi. “Karar alındı. Çarşamba günü okula başlıyorsun. O zamana kadar bilgisayar, telefon, iPod yok. Evden ayrılmak da.”

Ayağa kalkan anne-babası Allie’nin gözüne sanki mahkeme salonundan ayrılan jüri üyeleri gibi görüldü. Geride bıraktıkları boşluğun ortasında kalan Allie’nin ağzından titrek bir nefes çıktı.

Sonraki birkaç gün akıl karışıklığı ve tecritle geçti. Sözde eşyasını toplayıp hazırlanması gerekse de Allie vaktinin çoğunu anne-babasını çılgınca planlarından vazgeçirmeye çalışmakla geçirdi.

Bir yere varamadı. Onunla adamakıllı konuşmuyorlardı bile.

Salı öğleden sonra, annesi ona üzerinde kalın, siyah mürekkeple çizilmiş ayrıntılı bir arma olan ve “Cimmeria Akademisi” yazan fildişi rengi bir zarf verdi. Armanın altında kıvrır kıvrır, özenli bir el yazısıyla “Yeni Öğrenciler İçin Bilgi” yazılmıştı.

Zarfın içindeki iki yaprağın üzerindeki yazılar daktiloyla yazılmış gibiydi. Bundan emin olmasa da (daha önce hiç daktilo yazısı görmemişti) küçük ve köşeli harflerin her biri kalın, kaygan kâğıdın üzerinde belirgin girintiler oluşturmuştu. Her bir sayfada sadece birkaç paragraf vardı. İlk yaprak okul müdiresi olan Isabelle le Fanult’tan bir mektuptu. Kendisi Allie’yi okula kaydetmeyi ipe çektiğini söylüyordu.

Aman ne iyi. Allie içinden böyle geçirirken mektubun ilk sayfasını bir kenara attı. İkinci sayfanın da işe yarar bir yanı yoktu. O sayfada Allie’nin kurşunkalemlerinin, dolmakalemlerinin ve kâğıtlarının okul tarafından tedarik edileceği belirtilmişti. Üniformasını da okul sağlayacaktı. Allie’nin okula getireceği tüm giysilerin üzerine isminin baş harflerini suda çıkmayan tükenmez kalemle yazması veya dikişle işlemesi gerekiyordu. Ayrıca “Okul yerleşkesi geniş ve kırsalda olduğu için,” yanında lastik çizmeler ve yağmurluk getirmeliydi.

Her zamanki uğursuz “okul kurallarıyla” ilgili kısmı bulmak için mektubun kalanına göz gezdirdi. Beklediği gibi oradaydılar. Kalın ve siyah harflerle şunlar yazılmıştı:

Öğrencinin davranışlarıyla ilgili kuralların tümü okula geldiğinizde teslim edilecektir. Lütfen bun-

ları okuyup harfiyen uygulayın. Herhangi bir okul kuralının ihlali sert bir şekilde cezalandırılacaktır.

Hemen ardında beter haberler vardı:

Öğrencilerin okula gelmelerinin ardından ebeveynleri veya müdirenden izin almadan okul alanından ayrılmaları yasaktır. Bu konuda nadiren izin çıkarılır.

İlk sayfayı yerden alıp zarfa, zarfı da masasının üzerine koyarken elleri titriyordu.

Ne biçim bir yer bu, okul mu yoksa hapisane mi?

Ardından annesinin öğle yemeği hazırladığı mutfağa indi.

Anne-babası mutfakta olduklarında sanki sihirli bir şekilde ortaya çıkan mutfak telefonunu eline alıp meydan okuyan bir ses tonuyla “Mark’ı arıyorum,” dedi.

“Ya, öyle mi?” Annesi elindeki bıçağı tezgâhın üzerine bıraktı.

Allie haksızlık karşısında öfkelenen birinin sesiyle, “Hapishaneye gönderileceksem bir telefon hakkım olur, değil mi?” dedi. Bu kadarı da fazlaydı artık.

Annesi kısa bir an onu süzüp omuz silkti ve bıçağı alıp bir domatesi ince ince dilimlemeye koyuldu.

“Ara o zaman.”

Allie numarayı çevirmeden önce bir süre düşünmek zorunda kaldı. Mark’ın numarası cep telefonunda kayıtlı olduğu için o ana dek numarayı hatırlamak zorunda kaldığı pek olmamıştı.

Telefon defalarca çaldı.

“Alo.” Mark’ın sesi öyle sıradan ve tanıdık bir tonda güven verici çıkıyordu ki, Allie bir an ağlayacağını düşündü.

“Hey. Benim, Allie.”

"Allie! Kahretsin. Nerelerdeydin?" Mark'ın sesinde de tıpkı Allie'de olduğu gibi büyük bir rahatlama seziliyordu.

"Hapiste." Öfkeyle annesinin sırtına baktı. "Telefonumu ve bilgisayarımı aldılar. Evden çıkmama izin yok. Senden ne haber?"

"Ne olsun? Her zamanki gibi." Güldü. "Veliler kızgın, okul yönetimi çok kızgın ama ortalık yatışacak."

"Seni atacaklar mı?"

"Ne? Okuldan mı? Hayır. Seni atacaklar mı?"

"Öyle görünüyor. Annemler beni ısrarla okul dedikleri bir esir kampına gönderiyorlar. Moğolistan'da bir yerlerde."

"Ciddi misin?" Mark'ın sesinde samimi bir hüznün vardı. "Bu berbat! Ne diye bu kadar saçmıyorlar ki? Kimsenin canı yanmadı. Ross kendisini toparlayacaktır. Ben de biraz kamu hizmeti yapacağım, herkesten özür dileyeceğim ve yine her zamanki okul cehennemine döneceğim. Annenlerin böyle ortaçağ kafasıyla hareket etmelerine inanamıyorum."

"Ben de. Dinle, bu ortaçağdan kalmalar hapisane okula gince seninle konuşamayacağımı söylüyorlar ama beni bulmak isteyecek olursan okulun adı Cimmer..."

Hat kesildi. Allie başını kaldırıncı elinde duvardan çektiği telefon kablosunu tutan annesini gördü. Yüzü ifadesizdi.

"Bu kadarı yeter," deyip telefonu kolayca Allie'nin elinden çekip aldı.

Annesi yeniden domates dilimlemeye devam ederken Allie gözlerini ona dikip hiç kıpırdamadan durdu. Otuz saniye içinde yüzü önce soldu sonra kızardı ve ağlamamak için kendisini zor tuttu. Sonunda dönüp öfkeyle odadan çıktı.

"Siz... Siz... Delirmişsiniz!" Alçak sesle başladığı cümle merdivenleri tırmanırken bir çığlığa dönüşmüştü. Odasının kapısını çarparak kapattı ve içeri girince bir süre odanın ortasında

dikilip şaşkın şaşkın çevresine bakındı.

Artık orası Allie'ye evi gibi gelmiyordu.

Sıcak ve güneşli çarşamba günü geldiğinde kendisini rahatlatmış hissediyor olmasına şaşıtı. En azından cezasının ilk aşaması sona ermişti.

Otuz dakika boyunca ne giyeceğine karar vermeye çalışarak açık gardırobuna baktı. Sonunda dar, siyah bir blucin ve önünde parlak, gümüş renkte, çarpık harflerle yazılmış "Bela" sözcüğü olan bir yelek seçti. Işıldayan, kızıl saçlarını tarayıp saldı.

Aynada kendisini incelediğinde solgun görüldüğünü düşündü. Korkmuş gibiydi.

Bundan daha iyisini becerebilirim.

Likit göz kalemini eline alıp gözkapaklarına kalın, siyah birer çizgi çekti ve kirpiklerine maskara sürdü. Ardından yatağın altına uzanıp koyu kırmızı, uzun Doc Marten postallarını çıkardı ve blucinin paçalarını içine sokarak ayakkabıları giydi. Birkaç dakika sonra aşağı kata indiğinde bir rock yıldızına benzediğini düşündü. Asi bir ifadesi vardı.

Annesi Allie'nin kıyafetlerine bakıp derin derin iç geçirse de tek kelime etmedi. Soğuk bir sessizlik içinde yapılan kahvaltıdan sonra anne-babası eşyasını toplamayı bitirsin diye onu yalnız bıraktı. Allie giysilerini yatağın üzerine yığıp aralarına oturdu. Başını bükülü dizlerinin üzerine koyup sakinleşene kadar nefeslerini saydı.

O öğleden sonra arabaya yürürlerken, Allie durup sıradan, taraçalı eve baktı ve görüntüsünü hafızasına yerleştirmeye çalıştı. Pek bir şeye benzemese de orası onun için hep bir yuva olmuştu; ima ettiği tüm güzel çağrışımlarla birlikte.

Şimdi ise gözüne sokaktaki herhangi bir evden farksız görünüyordu.

Araba yolculuğu tam bir eziyete dönüşmüştü. Normalde, güneşli bir yaz günü şehirden ayrılmak onu mutlu ederdi ama Londra'nın kalabalık sokakları, sıcakta uyuklayan koyunlarla serildikleri inişli çıkışlı yeşil tarlalara dönüşünce içini yalnızlık duygusu kapladı. Arabadaki ortamda avunması da mümkün değildi. Anne-babası neredeyse Allie arabada değilmiş gibi davranıyordu. Annesi elinde bir harita tutmuş, ara sıra yön tarif ediyordu.

Arka koltukta çömelen Allie öfkeyle anne-babasının enselerine bakıyordu. *Neden herkes gibi GPS almazlar ki?*

Bu soruyu daha önce onlara birçok kez sormuşsa da babası "makineleşme karşıtı" olmaktan memnun olduklarını ve "herkesin nasıl harita okunacağını bilmesi gerektiğini" söylemekle yetinmişti.

Neyse ne.

Haritayı göremediğinden Allie nereye götürüldüğünü tahmin etmeye çalışıyordu.

Okulun yeri ona hiç söylenmemişti ve kasaba isimleri (Guildford, Camberley, Farnham...) yanlarından hızla geçiyordu. Ar-

dından ana yolları geride bırakıp köylerin (*Crondall, Dippenhall, Frensham...*) önünü kapatan sık çalılarla çevrili, dar, tepelik taş-
ra yollarında inip çıkarak ilerlediler. Sonunda, iki saat sonra,
dar bir toprak yola saptılar. Babası arabanın hızını iyice dü-
şürdü. Yol havanın daha serin olduğu, sessiz, gür bir ormanın
içine doğru ilerliyordu. Babasının yoldaki derin çukurlardan
sakınmak için sıkça manevra yaptığı, sarsıntılı birkaç dakika-
nın ardından yüksek bir demir kapıya ulaştılar.

Durdular. Motor gürültüsünden başka tek bir ses işitilmi-
yordu.

Uzun bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı.

Allie ağaçların içine doğru göz alabildiğince uzanan, itici,
siyah çite göz gezdirip “Korna çalman veya bir zile basman fa-
lan mı gerekiyor?” diye sordu.

“Hayır.” Babasının sesi de alçak çıkıyordu. “Kapalı devre te-
levizyon sistemleri falan olsa gerek. Biri geldiği zaman hemen
anılıyorlar. Geçen sefer burada en fazla birkaç dakika...”

Kapının iki kanadı sarsıldı ve yavaşça, metalik bir sesle içe
doğru açıldı. İçeride, orman devam ediyor ve kalın dalların
arasından çok az güneş ışığı sızıyordu.

Allie ilerideki gölgelere baktı.

Yeni okuluna hoş geldin, Allie. Yeni hayatına hoş geldin.

Çift kanatlı kapı açılırken, Allie kalp atışlarını saydı. *Güm-
güm-güm...* On üçüncü kalp atışında önündeki uzanan yolu
seçebildi. Artık kalbi öyle sesli atıyordu ki fark ettirmeden an-
ne-babası da sesi duyuyor mu diye bakma ihtiyacı duydu. İkisi
sabırla bekliyordu. Babası parmaklarını direksiyona vurup ri-
tim tutuyordu.

Kalbinin yirmi beşinci çarpışında kapılar gürültüyle kapandı.

Babası arabayı birinci vitese aldı.

Hareket ettiler.

Boğazının tıkanıldığını hisseden Allie nefes almaya odaklandı. O an bir başka panikataak yaşamayı hiç mi hiç istemiyordu. Yine de içindeki ezici korkuyu atamıyordu.

Kendi kendini telkin etmeye başladı. *Korkmayı bırak. Bu da okul işte, Allie. Kafanı topla.*

İşe yaradı; soluk alıp verışı az da olsa normalleşti.

Babası arabayı gür ağaçların arasında uzanan engebesiz, çakıl kaplı bir araba yoluna soktu. Çukurlarla dolu toprak yolun ardından girdikleri araba yolu onlara arabanın havada süzül­düğü hissini verecek kadar pürüzsüz ve bakımlıydı.

Allie kalp atışlarını saymaya devam etti; yüz yirmi üç atış boyunca çevrede sadece ağaçlar ve gölgeler vardı. Aydın­lığa çıkıp ileride bir bina gördüğünde kalbinin atışı bir trampetin sık vuruşları gibi hızlandı.

Sayıyı şaşırdı.

Karşısına çıkan şey korktuğundan beterdi. Dik, ormanla kaplı bir tepenin eteğine kurulu, koyu kırmızı tuğlalı, parlak güneş ışığının altında sırttan gotik bir köşk. Üç katlı yapı sanki bir başka çağdan ve mekândan koparılıp artık Allie ve ailesi her neredeseler oraya bırakılmış gibiydi. Sivri çıkıntılar ve kulelerle göğe yükselen çatısının üzerinde göğü delen demir hançerlere benzeyen uzantılar vardı.

Aman Tanrım.

Babası “Ne etkileyici bir bina,” dedi.

Annesi homurdandı. “Etkileyici ölçüde ürpertici.”

Korkunç. Aradıkları sözcük “korkunç.”

Önlerinde uzanan ve güneşin altında bir fildişindenmiş gibi görünen taş yol, koyu renkli tuğla duvara gömülü maun bir kapıya uzanıyor, yolun görüntüsü göz korkutan yapıyla tezat oluşturunuyordu. Okulun gölgesinin altına girdiklerinde babası arabayı yavaşlattı.

Araba durur durmaz kapı ardına kadar açıldı ve zayıf, gülümseyen bir kadın binadan çıkıp küçük adımlarla merdivenlerden indi. Bir tokayla gevşekçe arkadan tutturulan gür, kumral saçlarının uçları sanki yerlerinden pek memnunnarmış gibi yukarı doğru kıvrılıyordu. Kadının o kadar normal görünmesi Allie'yi ferahlattı: Kadın gözlüklerini başının üzerine yerleştirmişti ve soluk mavi giysisinin üzerine krem rengi, pamuklu bir hırka geçirmişti.

Allie'nin anne-babası arabadan çıkıp kadının yanına gittiler. Geride kalan, farkına varılmayan Allie çekinerek kapıyı açtı ve aniden gözüne çok dostane ve tanıdık görünen Ford'un arka koltuğundan çıktı. Kapıyı kapatmadı.

Öndeki gruba katılmak yerine arabaya yaslandı ve temkinli gözlerle önündeki manzarayı izledi. Bekledi. Yirmi yedi kalp atışı.

Yirmi sekiz, yirmi dokuz.

"Bay ve Bayan Sheridan, sizi yeniden görmek ne güzel." Kadının sesi sıcak ve canlıydı; yüzünde yapmacıksız bir gülümseme belirdi. "Umarım araba yolculuğunuz çok yorucu geçmemiştir. Burasıyla Londra arasındaki trafik feci olabiliyor. Yine de en azından bugün hava güzel, değil mi?"

Allie kadının konuşmasında hafif bir aksan sezse de nereye ait olduğunu çıkaramadı. İskoç aksanı mıydı bu? Aksanı sözcüklerine sanki ince ince işlenmişler gibi zerafet ve derinlik katıyordu.

Hoşbeş merasiminin biraz daha sürmesinin ardından sohbet durgunlaştı ve üçü Allie'ye döndü. Anne-babasının nazik gülümsemeleri yüzlerinden silindi ve yerlerine Allie'de rahatsız edici bir aşinalık uyandıran boş ifade geldi. Öte yandan, müdire ona dostça gülümsedi.

"Sen de Allie olmalısın."

Kesinlikle İskoç aksanıydı. Ancak alışagelmedik, belli belirsiz bir aksan.

“Allie, ben Cimmeria Akademisi müdürresi Isabelle le Fanult. Bana Isabelle diyebilirsin. Hoş geldin.”

Allie müdürenin ona anne-babasının tercih ettiği, gerçek adı Alyson’la değil de takma adıyla seslenmesine şaşırıldı. Bir müdürenin kendisine ilk adıyla hitap edilmesini istemesi de ona garip gelmişti.

Ama oldukça havalı.

Isabelle ince, soluk renkli elini uzattı. Tuhaf bir güzelliği, bal rengi gözleri olan kadın yakından daha da genç görünüyordu.

Bu yer –ve bu kadın– Allie’nin umurunda olmasa da kendisini elini uzatır halde buldu. Kadının şaşırtıcı bir gücü olan, soğuk eli onun elini sıkıp nazikçe bıraktığında Allie biraz olsun rahatladı.

Isabelle’in bir saniye daha baktığı Allie kadının ifadesinde iyi niyet sezer gibi oldu. Ardından Isabelle, Allie’nin anne-babasına dönüp özür dilediğini belli eden bir jestle omuz silkti.

“Üzgünüm ama kurallarımız gereği anne babaların bu noktada çocuklara veda etmesi gerekiyor. Öğrenciler eşikten geçince Cimmeria’daki yeni hayatlarına başlarlar ve biz onların bunu özgürce yapmalarını istiyoruz.”

Allie’ye dönüp “Çok fazla çantan var mı? Birlikte taşıyabileceğimizi umuyorum. Şu an personelin çoğu meşgul olduğundan korkarım kendi işimizi kendimiz göreceğiz.”

Allie ilk kez konuştu. “Çok eşyam yok.”

Bu doğrudu. Çoğu eşyayı okul karşıladığından ve az miktarda eşyaya izin verildiğinden Allie yanında sadece orta büyüklükte, içlerinde çoğunlukla kitap ve not defteri olan iki çanta getirmişti. Babası çantaları bagajdan çıkardı. Isabelle iki

çantadan büyük olanı şaşırtıcı bir rahatlıkla kaldırdı. Allie'nin ebeveyniyle kısa bir veda sohbeti etmesinin ardından onlardan uzaklaştı.

Babası "Derslerine iyi çalış ve arada sırada iki satır bir şeyler yaz bize," dedi. Hâlâ mesafeli olsa da üzgün görünen babası Allie'ye kısa bir süre sarıldı.

Annesi Allie'nin yüzüne düşen bir saç tutamını eliyle düzeltirken gözlerini kızıninkilerden kaçırdı. "Lütfen bu yere bir şans ver. Bize ihtiyacın olduğunda da telefon et." Bir saniyeliğine Allie'ye sıkıca sarıldıktan sonra onu bırakıp ardına bakmadan arabaya yürüdü.

Kolları iki yanından sarkan Allie hareketsizce durup arabanın dönerek düz, taş kaplı yola girişini izledi. Gözlerinin yaşardığını hissetti ve ağlamamak için başını sertçe iki yana salladı. Siyah renkli diğer çantayı eline aldı ve kendisini izleyen Isabelle'e döndü.

Isabelle nazık bir sesle "İlki hep zordur," dedi. "Zamanla alışılır."

Kıvrak hareketlerle basamaklara doğru yürüyüp "Korkarım epsey bir yolumuz var. Bu bina sana uçsuz bucaksız gelecek," dedi.

İçeri girmesiyle sesi az duyulur oldu. Kısa süren bir duraksamanın ardından Allie onu izledi.

"Yürürken sana etrafı göstereyim..." Isabelle bunları söylerken şaşkın şaşkın geniş giriş holüne bakan Allie onu güç duyuyordu.

İçerisi loş ve serindi. Parlak güneş ışığı vitraylı bir pencereden geçip başının üzerinde, renk renk süzülüyordu. Tavan en az altı metre yükseklikteydi ve kalın, taş kemerlerin tepesinde uzanıyordu. Taş zemin yüzlerce yıl boyunca binlerce ayağın üzerinde gezmesiyle düzleşmişti. Bir buçuk metre boyunda

şamdanlar her köşeyi birer gözcü gibi tutmuştu. Bazı duvarların üzerine duvar halıları asılı olsa da Allie onlara etraflıca bakmadan hızlı adımlarla müdireyi izledi.

Giriş holünden zemini koyu renkli ağaç kaplı, geniş bir koridora geçtiler. Isabelle sağ taraftaki ilk odaya döndü. İçeride bir düzine geniş ve yuvarlak ahşap masa ve her masanın etrafında sekizer sandalye vardı. Duvarlardan birinde Isabelle'den daha uzun, devasa bir şömine vardı.

Isabelle "Burası yemek odası. Yemeklerini hep burada yiyeceksin," deyip Allie söylediklerini idrak etsin diye kısa bir süre bekledi ve tekrar koridorda yürümeye koyuldu.

Biraz ileride, koridorun karşı tarafında kalan kemerli bir kapı aralığından geçti. Cilalı ahşap zemin döşemeleri ve neredeyse giriş holündeki kadar yüksek bir tavanı olan bu oda epey boştu. Isabelle odadaki şöminenin yanında cüce gibi kalıyordu. Devasa bir metal şamdan zincirlerle tutturulduğu tavandan sarkıyordu.

Isabelle "Burası büyük salon. Burada balolar, toplantılar gibi türlü etkinlikler gerçekleştirilir," dedi. "Burası binanın en eski kısmıdır. Cephesinden de eski. Hatta görüldüğünden bile eski."

Hızla dönüp gerisingeri koridora yöneldi. Allie ona yetişmek için epey çaba harcıyor, yorgunluktan nefes nefese kalıyordu. Isabelle'in hızı şaşırtıcıydı. Sola doğru dönüp bir başka kapıya işaret etti ve orasının oturma odası olduğunu söyledi. Ardından etkileyici bir maun tırabzanı olan, geniş, ahşap bir merdivende tırmanmaya başladılar. Bir yandan merdivenden çıkarken diğer yandan binayla ilgili bilgileri ve rakamları sayıp döken Isabelle'in espadrilleri yumuşak, hışırtılı bir ses çıkarıyordu. Allie gördükleri karşısında biraz afallamıştı: Isabelle merdivenin Edward döneminden mi Victoria döneminden mi

kaldığını söylemişti? Yemek salonu Reform zamanından kalmaydı... Yoksa Tudor döneminden miydi? Sınıfların çoğu doğu kanadındaydı. Peki Isabelle batı kanadında neler olduğunu söylemişti?

İkisi iki kat merdiven çıktıktan sonra, Isabelle sola dönüp geniş bir koridora girdi. Bu kez iki yanında beyaza boyanmış kapıların olduğu uzun ve loş bir koridora açılan daha dar merdivenlerden çıktılar.

“Burası kızlar yatakhanesi. Bir bakalım, sen 329’dasın...” Isabelle söylediği rakama varana dek holde ilerledi ve kapıyı açtı.

Oda çok karanlık ve küçüktü. İçeride hepsi beyazın aynı tonuna boyanmış tek kişilik, çıplak bir yatak; ahşap bir şifonyer; masa ve gardirop vardı. Isabelle odanın diğer yanına yürüyüp Allie’nin göremediği bir mandalı açıp küçük, kemerli bir pencereyi örten panjuru kaldırdı. Odanın içi bir anda altın öğle ışığıyla doldu.

Isabelle neşeli bir tavırla kapıya giderken “Sadece biraz havalandırılması gerek,” dedi. “Üniformaların gardiropta, anneler bize ölçülerini vermişti. Yine de üzerine olmayan bir şey çıkarsa haber ver. İhtiyacın olan her şey sağlanacaktır. İstersen eşyanı yerleştirmen için seni yalnız bırakayım. Akşam yemeği yedide, yemek salonunun yerini biliyorsun. Ha, unutmadan...”

Arkasına döndü. “Son zamanlarda İngilizce dersinde zorluk çektiğini fark ettim ve seni kendi sınıfıma kaydettirdim. Az sayıda öğrencinin katıldığı özel bir seminer; umarım ilgini çeker.”

Bir sürü bilgiye boğulan Allie sessizce başını salladı; sonra bir şeyler söylemesi gerektiğini fark etti ve duraksayarak “Tabii... Tabii,” dedi.

Isabelle başını yana eğip bir süre onu süzdükten sonra başını salladı. “Masanın üzerindeki zarfta okul ve alacağın ders-

lerle ilgili bir sürü bilgi var,” dedi. Allie üzerinde adının olduğu büyük zarfı ilk bakışta fark edememişti; şimdi ise zarfı nasıl gözden kaçırdığına şaşıyordu.

“Sormak istediğin bir şey var mı?”

Allie bir an başını iki yana sallasa da fikrini değıştirdi. Bir aşağı bir yukarı baktı. Çekingen bir edayla tişörtünün kenarını çekiştirdi. “Siz müdiresiniz, değil mi?”

Biraz şaşırmış görünen Isabelle başını salladı.

“Peki tüm bunları neden yapıyorsunuz?” Allie bir koluyla etrafını gösterdi.

Bu kez büsbütün şaşırmış görünen Isabelle “Anlamadım,” dedi. “Neyi neden yapıyorum?”

Allie açıklamaya çalıştı. “Beni kapıda karşılamamız, odamı bizzat göstermeniz, beni gezdirmeniz...”

Kollarını göğsünde gevşekçe kavuşturan Isabelle duraksadı. Sesi nazikti. “Allie, ailen bana hikâyeni anlattı. Olanları biliyorum ve erkek kardeşin için çok üzgünüm. Sana yakın birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim ve o... O korkunç ruh halinin içine bir kez düştüğünde çıkmanın ne kadar zor olduğunun da farkındayım. Ancak olanların hayatını mahvetmesine izin vermemelisin. Yapabileceğin çok şey var ve benim işim de bunu fark etmeni sağlamak. Kendini geri kazanmana yardım etmek.”

Isabelle kapının yanına gidip üzerine ellerini dayadı.

Üç nefes al, iki nefes ver.

Isabelle “Sana bir sınıf başkanı göndereceğim, tanışırınsınız ve sorularını yanıtlar,” dedi. “Saat altıda gelir. Bu süre de akşam yemeğinden önce işlerini bitirmene yeter. Yemeğe vaktinde gelmek şarttır. Lütfen zamanında orada ol.”

Isabelle her zamanki seriliğiyle odadan çıkarsa da kapı arkasından hafifçe kapandı ve dili cılız bir sesle yuvasına oturdu.

Allie derin bir nefes verdi.

Odanın kendisine kalmasıyla düşüncecek vakit bulabilmişti. Anne-babası neden Isabelle'e Christopher konusunu anlatmışlardı? Bu hep özel bir aile meselesi olmuştu. Ayrıca bu ne kadar da garip bir okuldu böyle? Koridordan buraya gelene dek neden yanlarından tek bir öğrenci bile geçmemişti? Bina sanki boştu.

Her şey çok tuhaftı.

Çantalardan birini kaldırıp yatağın üzerine koydu. Fermuarı açıp çıkardığı eşyayı nereye koyabileceğine baktı. Kitaplar masanın yanındaki dar kitaplığa, giysiler şifonyere gitti. Ancak çekmeceleri açtığında çoğunun zaten sol göğüs kısmında Cimmeria arması olan beyaz veya gece mavisi tişörtlerle, şortlarla ve kazaklarla dolu olduğunu gördü.

Merakla gardırobu açmasıyla karşısına üniforma tarzında etekler, gömlekler ve ceketler çıktı. Gardırobun arka tarafını karıştırırken parmakları hafif ve ince bir şey hissetti. Askıyı çıkarınca çeşitli renklerde elbiselerin asılı olduğunu gördü. Isabelle balolardan bahsetmiş olsa da okulun tuvaletler tedarik ettiğini söylememişti. Koyu mavi, kadife bir elbise çıkardı. Uzun, diz altına inen eteği ve gösterişli, boncuklu derin v yakası olan giysinin eski zamanlardan kalmış gibi bir görüntüsü vardı.

Şaşkın şaşkın elbiseye baktı. Burada ne işi vardı?

Daha önce hiç gerçek bir dansa gittiği olmamıştı. Önceki okullarında öyle şeyler olmazdı. Pahalı bir elbiseyle adamakıllı bir baloya gitme düşüncesi onu endişelendirdi. Ne yapardı? Dans etmeyi bilmiyordu.

Yumuşak kumaşı okşarken kendisini kanepelerden küçük ısırlıklar alıp sohbet ederken hayal etmeye çalıştı. Acı bir kahkaha attı.

Bana uymaz.

Allie giysileri gardıroba geri koydu, ahşap kapıyı kapatıp

pencerenin önündeki ahşap masaya oturdu. Sandalyesinden gördüğü manzara mavi gökyüzü ve ağaçların yeşil tepeleriydi. Serin bir ikindiydi, havada çam ve yaz kokusu vardı. Zarfı açıp bir tomar kâğıt çıkardı. Isabelle “bir sürü bilgi” derken şaka yapmamıştı.

Kâğıtlarda binanın; yatakhanelerin sınıflara, yemek salonlarına ve öğretmenlerin odalarına kıyasla nerede olduklarını gösteren bir haritası vardı. İkinci kâğıtta ders programı vardı: İngilizce, tarih, biyoloji, cebir, Fransızca; hepsi aynı, bilindik şeyler.

Ders programının altında ise siyah bir dosya vardı. Dosyanın üzerinde şu sözcük yazılıydı:

Kurallar

İçinde; eski tarz, hoş bir el yazısıyla yazılmış bir sürü sayfa vardı. Allie yazıları okuyamadan kapının çalındığını işitti.

Kapı açıldı ve içeri üzerinde Cimmeria üniforması –beyaz, kısa kollu ve armalı bir gömlek ve diz hizasında, pileli, koyu mavi bir etek– olan güzel bir kız girdi. Kızın yüzü Allie’ye oldukça ciddi göründü. Düz, beyaza kaçan sarı saçları omuzlarına dökülen kızın ayaklarında pembe Birkenstock sandaletler vardı. Allie kızın ayak tırnaklarındaki ojenin renginin sandaletleriyle uyumlu olduğunu fark edip bir anda kendisini kaba ve erkeksi hissetti.

En son ne zaman tırnaklarıma oje sürdüm?

Kızın ona dik dik bakmamak için çaba sarf ettiği hissine kapıldı.

“Allie?” Görüntüsüyle çelişen, boğuk bir sesi vardı.

Allie başını sallayıp masasından kalktı.

“Ben Jules, derslere gireceğin sınıfın başkanayım. Isabelle

gelip seninle görüşmemi istedi.”

“Hım, sağ ol.” Allie belki de üzerini değişmesi gerektiğini düşünerek endişeyle yeleğinin kenarıyla oynadı.

Bir sessizlik oldu. Jules sorgulayan bir edayla bir kaşını yukarı kaldırıp bir kez daha derdini dile getirmeye çalıştı. “Kendisi bana soracağın sorular olabileceğini düşünmüş sanırım.”

Allie aklına ilginç birkaç soru getirmeye çalıştı. Yapamadı. “Demek her gün üniforma giymemiz gerekiyor? Bütün gün mü giyiliyor?”

Jules başını salladı. “Okul sınırlarında olduğumuz sürece üniforma giyeriz. Isabelle’in sana bıraktığı belgelerde tamamen buna ayrılmış bir bölüm var.”

“Ben de onlara göz gezdiriyordum.” Allie bir an önce ağır aksak konuşmayı kesmeyi diledi. Jules son derece kendinden emin görünüyordu. “Ama okuyacak çok şey var.”

Jules “İlk gününde aklına sokamayacağın kadar çok konu var,” diyerek ona hak verdi. “Sanırım kardeşim burada olmasa ilk günüm berbat geçerdi. Bana çok faydası oldu. Birçok çocuğun burada okuyan akrabaları var. Ya senin?”

Allie başını iki yana salladı. “Birkaç gün öncesine dek buradan haberim bile yoktu.”

Jules bunu duyduğuna şaşırmış gibi görünse de “O zaman sana yatakhaneyi gezdireyim. Açıkçası görülecek pek de bir şey yok ama neyse.”

Allie nin kapıya doğru adım atmasıyla Jules onun üzerindeki giysilere anlamlı bir bakış attı.

“Önce üniformanı giysen nasıl olur?”

Kollarını göğsünde kavuşturmuş Allie’nin yüzü kızarsa da, Jules bunu fark etmemiş gibiydi.

Jules “Ben dışarıda bekleyeceğim,” dedi. Allie’nin yanıt vermesini beklemeden odadan çıktı.

Kapının Jules'un arkasından kapanmasıyla Allie gardırop kapısını hızla açtı ve Jules'un giydiklerine benzer beyaz gömlek ve mavi etek çıkararak giysileri yatağın üzerine attı.

Jules onun giysileriyle dalga mı geçiyordu? Bundan emin olmasa da emin olduğu bir şey vardı; o da Jules'un "mükemmel" görüldüğüydü.

Tabii ki benimle alay ediyor. Onun gibi kızlar hep böyle yapar.

Mükemmel pedikürlü kızlar... Bağcıklarını öfkeyle çözdüğü postallarını bir tekme savurarak yatağın altına gönderdi.

Mükemmel saçlı kızlar...

Uygun ayakkabılar için gardırobu açsa da tek bulduğu bağciksız, kauçuk topuklu, siyah iskarpinler ve düz, beyaz kız öğrenci çorapları oldu. Yüzünü buruşturarak ayakkabıları ve çorapları giydi.

Aptal mükemmel kızlar.

Kapının arkasındaki aynada kendisine bakınca ağır makyajından rahatsız oldu. Jules sadece dudak parlaticısı sürmüştü. Ancak o an yapabileceği bir şey yoktu.

Saçlarını eliyle düzelttikten sonra odadan çıktı. Jules duvara yaslanmış onu bekliyordu.

Dar koridorda yürürlerken Jules "İşte şimdi bize benzedin," dedi.

Allie bu söz karşısında ne düşünmesi gerektiğine karar veremedi.

Allie'nin bozulmasına aldırıyor görünen Jules "Bu alanda hizmetçiler kalıyor," dedi. "Yıllar boyunca binaya ekler yapıldığından eskiden olduğundan daha büyük. Şurası banyo..." O ana dek yanlarından geçtikleri tüm kapılar arasında üzerinde rakam olmayan tek kapıyı gösterdi. "Ortak kullanıldığından ya erken git ya da geç. Yoksa sıra beklersin."

Yeniden merdivenlere döndüler. Her yerinde konuşan ve

gölüşen öğrencilerin olduğu bina şimdi daha işlek gibiydi.

Jules “Sanırım Isabelle yemek salonunu göstermiştir?” dedi. “Seni oturma odasına götürdü mü?”

Allie başını hayır anlamında iki yana salladı.

Jules, Allie’yi merdivenlerden aşağı indirirken “Okuldaki en önemli odadır,” dedi. “Akşamları derse hazırlık için çoğumuz buraya geliriz.”

Allie “Derse hazırlık mı?” diye sordu.

Jules Allie’ye onun bu soruyu sormasına inanamıyormuş gibi baktı. Merdivenlerin sonundaki kapıyı açıp “Ödev,” dedi.

Konforlu görünen bir odaya adım attılar. İçeride deri kane-peler, zemine yayılmış Doğu’ya özgü halılar, köşeye yerleştirilmiş bir piyano ve içleri kitaplarla, oyun tahtalarıyla dolu, zeminden tavana uzanan kitaplıklar vardı. Birçok masanın üzerine satranç tahtaları çizilmişti. Bir köşeye oturmuş, çok eski bir kitabın üzerinden ikisini izleyen oğlanın dışında oda boştu. Oğlanın düz, siyah saçları; küçük bir ağzı ve kalın kirpiklerle çevrili, iri, koyu renkli gözleri vardı; ayaklarını fütursuzca masanın üzerindeki satranç tahtasının üzerine koymuştu. Gözleri buluştu ve Allie oğlanı tanıyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Oğlan gülümsemeden ve tek kelime etmeden Allie’ye bakmayı sürdürdü. Olduğundan daha uzunmuş gibi gelen kısa bir anın ardından Allie gözlerini oğlandan ayırıp beklentiyle kendisine bakan Jules’a çevirdi.

Bir şeyler söyle.

“Burada, şey... Televizyon yok mu? Ya da... Müzik seti falan?...” Odanın öteki yanından bir kıkırtı duyar gibi olsa da başını çevirip oğlana bakamadı.

Bir kez daha Jules’un yüzünde bir hayret ifadesi gördü. Sanki ona gökte asılı duran altın rengi kürenin ne olduğunu sormuştu.

“Hayır, kesinlikle yok.” Jules’un sesinde katı bir ton vardı. “TV, iPod, dizüstü bilgisayar, cep telefonu yasak... Yirmi birinci yüzyıla özgü hiçbir şey yok aslında. Ailen sana bundan bahsetmedi mi?”

Jules öğrencilerin kullanması yasak olan şeyleri sıralarken her yasak cihazla Allie’nin morali daha da bozuldu. Jules’un sorusuna tek kelime etmeden başıyla onaylayarak karşılık verdi.

“Bizden beklenen daha geleneksel yöntemlerle eğlenmeyi öğrenmemiz. Mesela sohbet etmek ve kitap okumak gibi. İnan bana sana öyle çok ödev verecekler ki zaten televizyona vaktin kalmayacak.” Jules odadan çıkmak için arkasına dönüp “Dosyada hepsi var...” dedi.

Şu aptal dosya. Orada yazanları okuyup buranın ne kadar berbat bir yer olduğunu daha iyi anlamak bütün gecemi alacak.

Koltukta oturan oğlana bakmadan sınıf başkanının peşinden koridora çıktı. Jules yanlarından geçtikleri bir kapıya hafifçe dokundu. “Burası kütüphane, buraya bayağı alışacaksın.”

Ana holden geçtiler. Jules ağır bir kapıyı iterek açtı ve bina-
nın doğu kanadına ulaştılar.

“Burada sınıflar var. İlk zamanlar burada gideceğin yeri rakamlarla bulabilirsin. Ders programında her dersin yapıldığı sınıfın numarası var. Biz gireceğimiz dersleri öğretmenlerden bilsek de kapılara isimleri yazılmadığından başlarda bunu yapamayabilirsin. Birden yirmiye kadarki odalar zemin katta, yüzden yüz yirmiye kadar olan odalar birinci kattadır. Bunların üstündekilere gitmene izin yok.”

Allie ona şaşkın bir bakış attı. Ancak üst katların neden yasak olduğunu sormadan Jules söze girdi. “Tamam, akşam yemeğine kadar daha yirmi dakikan var ve sana tavsiyem vaktin varken dosyadakileri okuman. Orada yazanlar gerçekten önemlidir. Okumazsan yarın ne yapacağını şaşıracaksın. Öğ-

retmenlerin her derse ait kitapları sana vereceğinden sen yanında sadece kâğıt ve kalem getirsen yeter; sıranda çoğu şey zaten hazır olacak.”

Yeniden yatakhaneye gitmek için merdivenlerden çıkmaya başlamışlardı. “Bana ihtiyacın olursa 335 numaralı odadayım. Yine de kaybolursan herkes sana yardım edecektir, tamam mı?”

Jules el sallayıp hole saparken Allie odasına döndü.

Tuhaf görünümlü “Kurallar” listesini daha sonra incelemek için kenara koyup masasının üzerindeki kâğıtlara göz attı. Sınıfta davranış kurallarına (“Öğrenciler öğretmen derse başlamadan sıralarına geçmiş olmalıdır...”) dair talimatnameye odaklanmaya çalışsa da aklı deri sandalyede oturan oğlandı. Onunla daha önce karşılaştığı anı anımsamak ümidiyle hafızasını yoklasa da zihninde oğlanla ilgili herhangi bir hatıra belirmedi. Oğlan kesinlikle onu tanımış ya da en azından kim olduğunu biliyormuş gibiydi. Kurşunkalemimi parmakları arasında çevirirken gözünün önüne oğlanın koyu renkli gözleriyle kendisini nasıl süzdüğü geldi.

Sayfayı çevirirken kol saatine göz attı.

Kahretsin.

Yediye bir vardı. Yirmi dakika ne zaman geçivermişti? Akşam yemeği başlamak üzereydi.

Ok gibi fırlayıp odadan çıktı. Az kalsın koridorda hızla ilerleyen kısa, sarı saçlı bir kızla çarpışacaktı.

Kız hızını hiç kesmeden “Dikkat etsene,” dedi. Allie bir adım arkasından kızı izliyordu.

“Özür dilerim. Seni görmedim.”

Kız geriye bile bakmadı. İkisi hızla merdivenlerden inip aynı anda yemek salonunun kapısının önünde kayarak durdular. Salona girerken ikisi birbirleriyle hiç konuşmadan, sanki salona gelene kadar koşmamışlar da havadan sudan sohbet et-

mişler gibi aynı yapmacıklı, sakın tavrı takındılar. Sarışın kız masadaki diğer kişilerin onu karşılama şeklinden her zaman oturduğu anlaşılan yerine geçerken ona bakıp göz kırptı.

Salon Allie'nin gözüne Isabelle'in rehberliğinde gördüğü zamankinden çok farklı gelmişti. Yakılan mumlar örtülerle kaplı masaların üzerinde parlıyordu. Her sandalyenin önünde okulun renklerini taşıyan tabaklar ve pırıltılı kristal kadehler vardı. Gözüne boş bir sandalye çarpan Allie hemen sandalyeye geçti. Sanki birisi sessizlik düğmesine basmış gibi masadaki sohbet bir anda kesildi. Yedi çift göz merakla ona baktı.

Gergin bir ifadeyle etrafına bakınıp "Şey, acaba... Buraya oturabilir miyim?" diye sordu.

Daha kimse yanıt veremeden mutfakın kapısı açıldı ve ellerinde yemek dolu servis tabakları taşıyan, siyahlar içindeki mutfak personeli görüldü. Biri dirseğinin yanına cam bir su sürahesi koydu. O ana dek ne kadar susadığını fark etmemişti. Bardağına su doldurmak istese de diğerlerinin ne yaptığını görmek için bekledi. Kimse kıpırdamadı.

"Lütfen buyur."

Fransız aksanının sezildiği sesin geldiği yere döndü. Solunda esmer tenli; gür, koyu saçlı ve çok güzel mavi gözleri olan bir oğlan ona bakıyordu.

"Efendim?"

"Buraya otur. Lütfen."

Minnettar bir ifadeyle oğlana gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Oğlan da ona gülümseyerek karşılık verince Allie eriyip zeminine döküleceği hissine kapıldı. Çok yakışıklıydı.

"Ne demek. Rica etsem suyu bana uzatabilir misin?"

Sürahiyi oğlana uzattı ve neyse ki oğlan kendi bardağından önce onunkini doldurdu. Allie hızla bardaktaki suyun yarısını

içti ve oğlanın kendisine uzattığı servis tabağından biftek ve patates aldı. Masaya bir kez daha sessizlik çökerken oğlana baktı.

Boğazını temizleyip “Ben Allie,” dedi.

İçinden bir ses oğlanın bunu zaten biliyor olduğunu söylüyordu. “Ben Sylvain. Cimmeria ya hoş geldin.”

Bir an için kendisini orada olmaktan dolayı mutlu hisseden Allie “Teşekkürler,” dedi.

Yemek çok lezzetliydi. O berbat, resmi kahvaltıdan beri hiçbir şey yemediğinden önündeki yiyeceklere aç kurt gibi saldırdı. Son patates parçasını da ağzına attığında başını kaldırdı ve herkesin gözünün üstünde olduğunu fark etti. Patates parçası sanki ağzında büyürken çiğnemekte zorlandı ve elini boş olduğunu çok geç fark ettiği su bardağına attı.

Sylvain kıvrak bir hareketle kadehi alıp onun için doldurdu. Yüzünde anlayışlı bir ifade vardı ve açık renkli gözleri mum ışığının altında ışıldıyordu. Allie ilginç bir şeyler söylemek için zihnini zorlarken bir ses düşüncelerini yarıda kesti.

“Demek Londralısın.” Beklenmedik ses masanın diğer ucunda oturan kızıl saçlı bir kızdan gelmişti.

“Evet. Bunu nereden...”

“Bize yeni bir öğrencinin geldiği söylendi. Sen Allie Sheridan’sın.” Kızıl saçlı bunları gayet sakin bir şekilde, sanki günün haberlerini sunar gibi söylemişti.

Allie temkinli bir yanıt verdi.

“Bana söylediklerine göre öyleyim. Sen kimsin?”

“Katie.” Başka hiç kimse ismini söylemeye yeltenmedi.

Diğerlerinin bakışlarından pek de hoşlanmayan Allie sohbetteki rahatsız edici boşlukları doldurma ihtiyacı hissetti. Ancak havadan sudan sohbetlerle arası hiç iyi olmamıştı.

Güçbela “Bu okul... kocaman,” diyebilirdi. “Bina biraz korkutucu gibi.”

Duyduklarına biraz şaşırmış görünen Katie “Öyle mi?” diye sordu. “Bence güzel. Ailemdeki herkes burada okudu. Senin annen baban burada mı okumuşlar?”

Allie başını hayır anlamında salladı. Her iki yanında oturan kızlar fısıldaşırken Katie düzgün kaşlarından birini yukarı kaldırdı.

“Ne tuhaf.”

Allie “Niye tuhaf olsun ki?” diye sordu.

“Buradaki çocukların çoğu eski mezunların çocuklarıdır. Ben öyleyim, Sylvain ve Jo da.”

Allie’nin aklı karışmıştı. “Jo da kim?”

Katie şaşkın görünüyordu. “Birlikte yemek salonuna girdiğin kız.”

“Bayan Sheridan.” Sandalyesinin hemen arkasından gelen gür ses Katie’nin konuşmasını yarıda kesti. Allie sesin sahibini görmek için yan döndü. Babasının yaşlarında kel bir adamdı. Boyu oldukça uzun –bir seksenden daha uzun– olan adam yıpranmış görünen bir takım elbise giyse de neredeyse askeri bir tavırla dimdik dikiliyordu. Allie oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. Odaya sessizlik çöktü.

“Size Cimmeria’daki yemek kurallarını anlatan oldu mu?” Adamın Allie’ye bakışında kınama okunuyordu.

“Evet.” Allie’nin sesi hafifçe titredi. Sesinin titremesinden nefret ederdi.

“Tüm öğrenciler yemek başlamadan salonda olmalıdır. Bugün ucu ucuna yetiştiniz. Siz de, Bayan Arringford.” Hızla dönüp parmağıyla kendisine korkusuzca bakan Jo’yu gösterdi. Bakışlarını yeniden Allie’ye çevirdi. “Bu bir daha olmasın. Yeni öğrenci olsanız da olmasanız da bir daha geç kalırsanız gözaltı cezası alacaksınız.”

Adam hızlı adımlarla uzaklaşırken topukları sessiz odada

tıkırtılar çıkarıyordu. Allie odadaki tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissederek önündeki boş tabağa baktı. Yanakları öfkeden kıpkırmızı kesildi. *İki saniye* geç kalmıştı. Adamın bu yüzden onu bütün okulun önünde küçük düşürmeye hiç hakkı yoktu.

Olanlara inanamıyordu. Daha yeni gelmesine rağmen şimdiden başı derde girmişti.

Yakındaki masaya bakınca Jo'nun kendisini izlediğini fark etti. Gözleri kısa bir süre buluştu. Jo arsızca gülümsedi ve hiçbir şey olmamış gibi konuşup gülmeye devam etmeden önce Allie'ye bir kez daha göz kırptı. Allie bakmaya devam ederken bir oğlan Jo'nun kolunu okşadı ve Jo bir süre başını oğlanın omzuna yaslayıp onun söylediği sözlerle gülümseyerek karşılık verdi.

Allie kendisini aynı anda hem iyi hem de kötü hissediyordu.

Masasında oturanlar onu bariz bir şekilde görmezden gelerek derin sohbetlere dalmışlardı. Endişeli görünen Sylvain hariç hepsi.

Allie sanki olanları önemsemyormuş gibi bir tavırla keten peçetesini bir katlayıp bir açarak "O adam kimdi?" diye sordu.

Sylvain "Bay Zelazny," dedi. "Tarih öğretmeni. Gördüğün gibi her işe karışan biri. Kendisini okulun jandarması gibi görüyor. Endişe edecek bir şey olmadığını söylemek isterdim ama işin aslı pek ters düşülmeyecek biri. Hayatını... mutsuzlaştırabilir. Yerinde olsam önümüzdeki birkaç gün yemeğe erken gelirdim. Gözü üzerinde olacaktır."

Allie bitkince "Harika," dedi.

Ne kadar da şanslıyım.

Etraflarındaki öğrenciler masalarından kalkıp dışarı çıkmaya başladılar. Allie onların tabaklarını ve bardaklarını masada bıraktığını fark etti.

Şaşkın şaşkın “Tabakları biz kaldırmıyor muyuz?” diye sordu. Katie’nin etrafındaki kızlar kıkırdadı.

Katie şaşkın görünüyordu. “Elbette hayır. O personelin işi.”

Allie, Sylvain’e dönünce sandalyesinin boş olduğunu gördü. Gitmişti. Masanın etrafından başka kıkırdamalar ve fısıltılar geldiğini duysa da o gün bunlardan gına geldiği için tek kelime etmeden kapıya doğru ilerleyenlere katıldı.

Kendisini yorgun ve mağlup hissediyordu. Odasına gittiğine MP3 çalarını dinleyip cep telefonundan Mark ve Harry’ye o gün karşılaştığı tuhaf insanlarla ilgili bir mesaj göndermek için neler vermezdi. Ancak şimdi ona kendi dünyası, Cimmeria’nın teknolojinin var olmadığı bunaltıcı, çağıdışı ve insanların yemek tabaklarını mutfığa taşımayacak kadar şımarık olduğu evreninden çok uzak geliyordu.

Koridorda öğrencilerin çeşitli yönlerle doğru gittiklerini gördü. Bazıları dışarı çıkarken, bazıları da oturma odasına ve kütüphaneye gidiyordu. Hepsi gruplar halinde, konuşup gülüşerek geziyorlardı.

Allie yalnız başına kızlar yatakhaneğine giden merdivenleri tırmandı.

Yirmi dört basamak sonrası ilk kata, yirmi basamak sonra da ikinci kata ulaştıktan sonra koridorda on yedi adım atarak odasına vardı.

Odaya girince Allie akşam yemeğindeyken, birinin içeri girmiş olduğunu fark etti. Panjur hâlâ açık olsa da pencere kapalıydı. Yatağa düzgün beyaz örtüler ve şişkin bir yorgan serilmiş, koyu mavi bir battaniye düzgün bir şekilde katlanıp yatağın ayak ucuna bırakılmıştı. Yere attığı giysiler ortadan kaybolmuş, yerlerine bir çift yumuşak, beyaz terlik gelmişti. Sandalyeye üzerlerine bir sabun kalıbı konmuş, katlanmış iki beyaz havlu bırakılmıştı. Masanın üzerindeki kâğıtlar itinayla üst üste dizilmişti.

Buralarda temizlik hastası birileri var.

Ayakkabılarını ayaklarını savurarak çıkaran Allie kâğıtları alıp yatağa atladı. Akşam ışığı gökten silinmeye başladığında yazıların ancak yarısına gelebildi.

Ders programına doğru esnedi.

Ayaklarını terliklerine geçirip diş fırçasını kaptı ve banyoya gitti. Kapıyı hafif bir kaygıyla açsa da oda boştu. Dişlerini fırçalarken aynada kendisini inceledi. Bir hafta öncesine göre daha mı yaşlı görünüyordu. Kendisini yaşlanmış hissediyordu.

Odasına dönünce panjuru çekti ve yatağına girdi. Ancak masa lambasını kapattığında oda zifiri karanlık oldu. Aşırı karanlıktı. Elini masanın üzerindeki lambaya attı ve telaşla lambayı açarken alarmlı saati yere düşürdü.

Yataktan çıkıp panjuru açtı. Yaz gününün son ışıkları odayı yumuşak bir ışıltıyla doldurdu.

Böylesi daha iyiydi.

Lambayı kapattı ve uzanıp son güneş ışığı pırıltılarının kaybolup yıldızların ortaya çıkmasını izledi. Uyuyana kadar yüz kırk yedi nefes saydı.

“Allie, koş!”

Çılgık karanlığın içinden, ileriden geliyordu. Allie kimin neden böyle bir şey söylediğini bilmiyordu. Zaten koşuyordu, elinden geldiğince hızlı bir şekilde. Saçları uçuşuyor, ağaçları tam olarak göremese de (sadece silüetlerini seçebiliyordu) dalların giysilerine takıldığını, uçlarının etini kestiğini hissedebiliyordu. Ormanın zemini engebeli olduğundan eninde sonunda yere kapaklanacağını biliyordu. Karanlıkta ormanda koşmak imkânsızdır.

Aniden, hemen arkasından ayak seslerinin ve bir esintinin geldiğini hissetti. Sanki biri onu...

Sert parmaklar sol omzuna gömülürken çığlık attı ve kollarını savurarak kendisini tutan her kimse onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Sonra hemen arkasından alaycı bir kahkahanın geldiğini duydu ve göremediği eller ayaklarını çekerken çığlıklar attı.

Allie yattığı yerde dimdik doğruldu. Kısa bir an için nerede olduğunu çıkaramadı ve yatağın ucuna sürünüp kendisini korumak istermiş gibi kollarını dizlerine doladı.

Sonra hatırladı. *Cimmeria. Okul.*

Yine o rüya. Haftalardır hep o rüyayı görüyor, her defasında ter içinde uyanıyordu.

Oda hâlâ karanlıktı. Saat on iki buçuğu gösteriyordu. Uykusu iyice açılmış, içini endişe sarmış olsa da sanki hiçbir şey gerçek değilmiş hissini veren bir sersemlik içindeydi.

Yataktan çıktı ve dışarı bakmak için masanın üzerinde eğildi. Ay dünyayı tuhaf bir mavi ışığa boyamıştı. Masanın üstüne çıkıp pencereyi açtı. Çenesini kollarının üzerine koyup serin esintiyi hissetti. Temiz havayı derin derin içine çekerken gece kuşlarını dinledi. Bu kokuyu –çam iğneleri ve killi toprağın kokusu– seviyordu. Rahatlatıcıydı.

Aniden ayak sesleri duydu. Sesler tepesinden mi geliyordu? Bu mümkün müydü?

Penceresinin üzerinde ne olduğunu görmek için öne doğru uzandı. Çatıda hareket eden belli belirsiz bir gölge olduğuna yemin edebilirdi.

Bir an hiç hareket etmeden kulak kesildi ve birilerinin fısıldadığını duyduğunu sandı.

Pencereyi kapattı ve açılmayacağından emin olmak için mandalı açıp kapadıktan sonra yatağına döndü. Birkaç dakika içinde kendinden geçti.

Allie gözlerini açtığında odanın ışııkla dolduğunu gördü. Uyku ve uyanıklık arasındaki sersemlikte bembeyaz duvarlara ve eski moda, beyaz yorgana bakınca odanın cennete benzediğini düşündü.

Masadaki alarmlı saate baktı: altı buçuktu.

Hayatında hiç bu kadar erken kalktığı olmuş muydu? Belki birkaç yıl önce ailesiyle Fransa'ya yaptıkları gezide. Ancak hiçbir zaman kendi başına bu kadar erken uyandığı olmamış, okula gitmek için hiç bu saatte kalkmamıştı.

Gerinip esnerken koridordan gelen sesleri işitti. Taze sabah havasıyla dolan oda serindi.

Yattığı yerde doğrulup ardına kadar açılmış pencereye baktı. Geçen gece pencereyi kapatmamış mıydı? Bunu yaptığını anımsasa da pencere dün gece başında oturduğu anki kadar açıktı.

Belki de pencereyi kapattığımı rüyamda görmüşümdür.

Yataktan çıkıp “İş başına, Allie,” diye mırıldandı. Sabahlığını üzerine geçirip terliklerini giydikten sonra şampuanını ve diş fırçasını bir havluya sarıp kendisini bekleyen ortak banyo

senaryosunun endişesiyle koridorda aceleyle ilerledi.

Önceki gece boş olduğu için yankıların işitildiği oda bu kez buhar içinde ve kalabalıktı. Sadece bir duş boştu. Duşun herkesin kaba, beton bir küpün ortasında hep birlikte çıplak halde yıkandığı türde bir duş olmadığına sevindi. Arkasından perdeyi çekip geniş ve beyaz bir duş kabininin önünde yer alan tek kişilik soyunma odasına adım attı. Hem soyunma odasında hem de kabinde tek bir kir izi yoktu.

Aslında fena sayılmazdı. Epey bir alan, sabahlığını asabileceği bir kanca, hatta terliklerini yüksekte ve kuru tutması için cilalı, ahşap bir bank vardı. Sıcak duşa girmesiyle kendisini daha iyi hissetmesi bir oldu. Islak saçını bir havluya sarıp çıktığında dişlerini fırçalayabileceği, başındaki kalabalığa aldırış etmediği bir lavabo buldu. Herkes gibi kalın, beyaz bir sabahlığa sarmalanmışken kimse onun okula yeni gelen kız olduğunu ayırt edemezdi.

Odasına dönünce hemen üniformasını giydi. Nemli saçını tarayıp kirpiklerine hafifçe maskara sürdü. Eli göz kalemine kaysa da... Kalemi çantasında bıraktı. Bu okulun tarzı Londra'daki okulundan epey farklı gibiydi.

Kâğıtlarını ve kalemlerini toplayıp gardıropta bulduğu koyu mavi el çantasının içine koydu. Çantayı omzunun üzerine atıp tam saat yedide, daha kahvaltıya yarım saat kala aşağı kata indi.

Yemek salonuna girince bir an duraksadı. Salon bir kez daha dönüşüm geçirmişti. Bir duvar boyunca uzanan geniş pencerelerin beyaz panjurlarından içeri güneş ışığı sızıyordu. Titrek ışıklı mumlar ve pırıltılı kadehler yoktu. Çoğu boş olan masaların üzerine sade örtüler serilmişti. Isıtılmış gümüş servis tabaklarında yumurta, jambon ve sosis vardı.

Yiyeceklerin kokusunu alınca yine karnının zil çaldığını

fark etti. Tabağına tost ekmeği, peynir ve omlet koyduktan sonra kendisine bir bardak elma suyu doldurup boş bir masadaki bir sandalyeye yerleşti. Salonda kimseleri göremiyordu ve bu bir şekilde hoşuna gidiyordu. Tost ekmeğine tereyağı ve kuşüzümü reçeli sürüp koca bir ısırık aldı.

“Burası boş mu?”

Allie ekmeğini ağzı açık çiğnememeye gayret ederek döndüğünde Sylvain’in yanında dikildiğini gördü. Konuşmadan başını iki yana salladı. Ağzının içindekileri nazikçe yutmaya çalışsa da bunu başaramadı ve yiyecekler boğazından geçerken irkildi. O an ona ilk kez Sylvain’in olağanüstü güzellikte gözlerinin içi gülmüş gibi geldi.

“Hayır... Yani, oraya oturabilirsin. Lütfen. Otur...”

Hiçbir sıkılganlık belirtisi göstermeden Allie’nin yanına oturan Sylvain jambonundan bir ısırık aldı. “İlk gecen nasıl geçti? Oturma odasında seni aradım ama bulamadım.”

Allie’nin yüreği pırpır etti. Sylvain duyduklarına ne kadar memnun olduğunu anlamasın diye gözlerini önündeki peynire dikti. “Dün okuyacak çok şeyim vardı. Anlarsın ya, bugünden önce mümkün olduğunca çok şey öğrenmemin iyi olacağını düşündüm. Şey için, hazır olmak için. Bilirsin, ilk gün nasıl önemlidir.”

Sylvain başını sallayıp ekmeğinden kocaman bir ısırık aldı. “O hissi ilk gün ben de yaşadım. Cimmeria’yla ilgili her şeyi bir anda öğrenmeni istiyorlar. Verdikleri bilgilerin büyüklüğü...” Yüzünde sevimli bir ifade yerleşen Sylvain doğru sözcükleri aklına-getirmeye çalışır gibiydi. “... okulun kendisinden bile büyük, tabii bu doğru bir ifade oldu mu bilemiyorum.”

Büyülenen Allie gülümsemesine engel olamadı. “Ne demek istediğini iyi anlıyorum. Orantısız.”

“Evet, orantısız.” Sylvain’in ona gülümseyerek karşılık ver-

mesiyle Allie'nin yüreği bir kez daha hopladı.

Kendi kendine sert telkinlerde bulunmaya başladı.

Kes şunu. Sadece nazik olmaya çalışıyor.

Bir süre sakince yemek yediler.

Sonra Allie "Demek..." diye söze girdi. "Herkes oturma odasında epey takılıyor öyle mi? Ne hoş."

Ne de güzel sohbet ediyorsun, Allie. Gerçekten de sohbetine doyum olmuyor.

Allie'nin sıkıntısını fark etmiyor görünen Sylvain sütlü kahvesinden bir yudum aldı. "Çoğu zaman akşamları oturma odasında veya kütüphanede toplanılır. Yaz gelip de havalar ısındığında çoğumuz dışarıda oturmayı tercih ederiz. Dün gece dışarıdaydım; gece kroketi oynuyordum. O yüzden seni aradım. Bize katılmak isteyebileceğini düşündüm."

Allie'nin ağzına götürdüğü çatalı havada asılı kaldı.

"Gece kroket mi oynuyordun? Karanlıkta mı?"

"Öyle daha eğlenceli oluyor. Çoğu oyunun gece oynandığında daha ilginç olduğunu fark ettim." Sylvain, Allie'ye çok uzun gelen bir saniye boyunca gözlerini onunkilere dikti.

İşte o an Allie'nin tüm iştahı kaçtı. Gözlerini kaçırıp salonu da gezdirdi.

Sandalye, masa, atkuyruklu kız, yine sandalye...

Yanaklarının al al olduğunu hissetti. Yeniden Sylvain'e baktığında tost ekmeğinin köşesini uzun parmakları arasında ufalayarak yüzüne bakan oğlanın dudaklarının kenarlarına hafif bir gülümsemenin yerleştiğini gördü.

Bana kur yapıyor. Kesinlikle öyle.

Düşünceli bir edayla "Mesela rounders¹..." dedi. "Bir de ışiksiz oynanan futbol. Yalnız o biraz... Biraz sert olabiliyor."

Olasılıklar üzerine düşünürken bir parça jambonu parmak-

1 Beysbola benzeyen bir İngiliz oyunu. (ç.n.)

larının ucuyla yakaladı. “Fosforlu raketlerle aysız bir gecede oynanan tenis inanılmaz oluyor. Seveceğini düşünüyorum. Bir daha oynadığımızda nerede olursan ol seni bulacağıma söz veriyorum.”

Allie jambonundan bir ısırık alan Sylvain’i hipnotize olmuş gibi seyretti.

“Allie. Seni yeniden görmek ne güzel.” Katie masaya bir sandalye çekip oturdu. Meyve dilimlerini karmaşık bir düzen içinde tabağına doldurmuştu. “Ve Sylvain. Ne hoş bir sürpriz.”

Katie’nin uzun, kıvılcık saçları, yarı saydam süt beyazı teniyle tezat oluşturuyordu. Yumuşak ışığın altında parlıyor gibiydi. Etrafı alaycı bakışlarla Allie’ye bakan son derece şık kızlardan oluşan küçük bir grupla çevrilmişti.

Sylvain ona soğuk bir bakış attı. “Aslında ben de kalkmak üzereydim.”

Allie’ye dönüp gözlerini bir süre ona dikti. “Sanırım İngilizce dersine birlikte gireceğiz. Belki dersten önce araştırma yapmak istersin, bu haftanın konusu Robert Browning. Görüşürüz.”

Allie ona hangi dersleri aldığını nereden bildiğini soramadan Sylvain uzaklaştı. Yine de kapı aralığına ulaştığında bir saniyeliğine arkasına döndü ve gözlerinin buluşmasıyla Allie sanki biri omuzlarının üzerine sıcak bir battaniye sermiş gibi bir hisse kapıldı. Sylvain gözden kaybolduğunda Allie elma suyuna bakıp gülümsedi.

“Sylvain ne hoş, değil mi?” Katie’nin gevrek batı Londra aksanı Allie’yi hülyalı halinden çekip aldı. Allie başını kaldırdığında Katie’nin bilmiş bir edayla kendisini süzdüğünü gördü. “O çekici gözler ve etkileyici aksan. Kız arkadaşı da çok hoş, değil mi?” Yanındaki esmer kıza doğru dönmesiyle kız başını sallayıp kıkırdadı.

“Duyduğuma göre şu an Paris’te oturuyormuş.” Allie’nin içindeki duygusal balon patlarken Katie kibar hareketlerle bir parça ananası midesine indirdi.

Hah. Kız arkadaş. Oldu. Bu kadarı bana yeter.

Tam ümide kapılmışken romantik hayal kırıklığının ezici darbesini yemek Allie’yi pek de şaşırtmamıştı. Açıkçası, bu onun alışık olduğu bir durumdu. Mark’la ilk tanıştığında da bir şeyler olacak gibiydi. İki hafta boyunca herkes onların çift olacağına kesin gözüyle bakmıştı. Ta ki bir gece Mark yanında Charlotte adında, mini etek ve pembe oje meraklısı, ufak tefek, hoppa bir sarışınla çıkıp gelene dek.

Sonrasında Mark, Allie’nin sadece arkadaşı olmuştu.

Allie kabullenerek “Sylvain adına sevindim,” dedi. “Eh... Benim de kalkmam gerek.”

Tabağını ve bardağını götürceği bir yer arayacakken, son anda buna gerek olmadığını anımsadı ve ayağa kalkıp hızla uzaklaştı. Arkasından gelen kıkırtıları işittiğinde sırtını düzleştirdi ve geriye hiç bakmadı.

Allie yemek salonundan çıkınca meşe lambri kaplı geniş koridorda yürüyen diğer öğrencilerin arasına karışıp doğu kanadındaki sınıflara doğru yürüdü. Duvarlara yağlıboya tablolar sıralanmıştı. Bunların çoğu resmi giysiler içinde Allie’ye tepeden bakan on dokuzuncu yüzyıl erkekleri ve kadınlarının kocaman portreleriydi. Birkaç tabloda ise okul binası farklı açılardan, çoğunlukla dışarıdaki tepeden ve ön planda gür ormanla resmedilmişti. Tablolardan birinde binanın şimdikinden daha küçük, Isabelle’in bahsettiği ekler yapılmadan önceki hali vardı.

İlk dersi biyolojydi. 112 numaralı odaya gitmesi gerektiğinden ilk kata uzanan merdivenlerden çıkıp sahanlığın hemen ilerisindeki odayı buldu.

Erken gelen az sayıda öğrenci uzun sıralar halinde düzenle-

nen masalarda çiftler çiftler otururlarken uzun boylu, tel çerçevesiz gözlüğü ve dağınık saçları olan, dalgın görünen bir adam odanın ön tarafında bazı kâğıtları karıştırıyordu.

Allie adamın yanına gitti. “Merhaba. Ben Alyson Sheridan. Yeni öğrenciyim.”

Adam gözlüklerinin tepesinden ona bakıp bir kez daha, uzun uzun önündeki kâğıtları karıştırıp içlerinden birini çekip alarak muzaffer bir edayla salladı.

“Tabii ki öylesin. Bir transfer öğrencisi, ne hoş. İyi ama bende ki dosyada ismin ‘Allie’ diye yazılmış. Hangisini tercih edersin?”

Allie şaşkın şaşkın “Allie” yanıtını verdi. Okullarda ismi hep “Alyson” diye kaydedilirdi. Ancak Cimmericia’daki herkes, daha o onlarla tanışmadan ismini “Allie” diye biliyorlardı.

“O zaman Allie olsun.” Adam yeniden dalgın bir edayla kâğıtları karıştırmaya başladı. “Ben Jeremiah Cole. Öğrenciler genellikle bana Jerry der. Lütfen şu sağdan ikinci sıraya, Jo’nun yanına geç.”

İşaret ettiği yere bakınca kendisine heyecanla el sallayan, çünkü akşam yemeğindeki sarışın kızı gördü.

Allie’nin yanına gelmesiyle, Jo “Seninle oturacağıma sevindim. Umarım biyolojin iyidir,” dedi. “Bence tüm bilimler –ölü hayvan yavruları ve parazitler– şeytan işi. Bize ne anlatmaya çalışıyorlar? Of, dün gece başımızı amma derde soktuk, değil mi? Başını hep böyle derde sokar mısın?”

Jo’nun bulaşıcı gülümsemesi –beyaz, düzgün dişleri; derin, sevimli gamzeleri ve ufak burnunun çevresinde küçük çizgiler vardı– berrak aksanını süslüyordu. Allie ona gülümseyerek karşılık verdiğinde beyni daha bunu yapmak istediğinin farkına varmamıştı bile.

Allie yüzünde muzır bir gülümsemeyle “Bu bana hep olur. Benimle takılırsan kesinlikle bir daha olacaktır,” dedi.

Jo'nun yüzü aydınlandı. "Harika! Bu *müthiş olacak.*"

Allie defterini çıkarırken Jo ona "Yaşına rağmen Jerry öpülecek kadar çekici, değil mi? Buradaki ilk yılımda ona aşık olmuştum."

Allie öğretmeni süzdü. Birisinin babasına benziyordu. Hoş bir babaya. Ancak sadece bir babaya.

Allie hislerini açık etmeden "Burada öğretmenlere ilk isimleriyle seslenmeniz hoşuma gitti," dedi. "Bundan önceki okulum bu konuda çok katıydı; öğretmenlere 'Memur Bey' diye seslenmemiz gerekiyordu."

Ona gülerek karşılık veren Jo anlattıklarının ciddi olup olmadığına emin olamıyormuş gibi görünüyordu. "Bana hayatınla ilgili daha çok şey anlatmalısın," dedi. "Benim hayatımdan çok daha ilginç gibi."

Bundan o kadar da emin olma. Allie aklından bunları geçirse de Jo'ya gülümsemekle yetindi.

Jo sınıfın ders kitabında nereye geldiğini gösterdi. Neşeyle "İğrenç," dedi. "Sanırım bugün kesip biçeceğiz."

Hemen ardından Jerry öğrencilere sessiz olmalarını söyledi.

"Bugün amfibi hayvanların iç yapılarını inceleyeceğiz. Bunu da şu küçük dostumuz sayesinde yapacağız."

Masasının altına uzanıp kesimde kullanacağı metal tepsiyi çıkardı. Tepsinin içinde kolları ve ayakları tepsiye tutturulmuş, soluk karnı savunmasız halde öğrencilere doğru gerilmiş ölü bir kurbağa vardı.

Jo yüzünü buruşturdu. "Of, berbat."

Jerry gözlüklerinin üzerinden sınıfa bakıp "Neden başka bir zavallı hayvanı değil de bir kurbağayı kestiğimizi bana kim söyleyebilir?" diye sordu. "Neden bu masum gölet hayvanlarına işkence ediyoruz? Sen ne dersin, Allie? Sebebi biliyor musun?"

Allie yanaklarındaki kanın çekildiğini hissetti.

“Bence... Sanırım...”

“Çünkü kurbağanın anatomisi insaninkine çok benzer.” Derin ve hoş ses Allie’nin arkasından gelmişti.

Jerry konuşan öğrenciye dostane olmayan bir bakış atıp “Bay West her zaman olduğu gibi haklı, her ne kadar sırasını bekleme de. Kurbağa anatomisi insan anatomisine benzer...”

Allie paçasını kimin kurtardığını görmek için sırasında arkaya dönünce dün oturma odasında gördüğü oğlanı hemen tanıdı. İri, koyu gözlerini ona diken oğlanın ifadesi Allie’yi şaşırttı. Oğlan kızgın görünüyordu.

Hayretle kaşlarını çatan Allie önüne döndü.

Fen en başarılı olduğu alan olmadığından Bay West’i düşünmek yerine Jerry’nin kurbağalar konulu dersine odaklanmaya çalıştı.

Bir daha arkasına bakmadı.

Dışarı çıkarlarken Jo “Amma da çok not aldın,” dedi. “Fene bu kadar ilgi duymana bayağı şaşırdım. Bana da fen dersleri iyi olan bir arkadaş gerek.”

Allie dürüstçe “Çok da ilgili değilim,” dedi. “Sadece aradaki açığı kapatmak için çok çalışmam gerektiğini düşünüyorum. Eski okulumda daha bu konulara gelmemize çok vardı.”

Jo “Burası çok zor bir okul,” dedi. “Ama eğlenceli de. Bir sürü tuhaf kuralı olsa da.”

Allie “Kesinlikle,” dedi.

Çantasının sapını düzeltip bir anda aklına gelivermiş gibi “Hey, beni o kurbağa sorusundan kurtaran kimdi?” diye sordu. “Jerry’nin ‘Bay West’ dediği.”

Jo yüzünde bilmişçe bir ifadeyle gizli saklı bir şeyden bahsedermiş gibi sesini alçalttı. “Carter West,” diye fısıldadı. “Çok çekici ama tam bir felaket.”

Allie uyanan ilgisini gizlemeyecek kadar meraklanmıştı. “Nasıl bir felaket?”

“Sürekli gözaltındadır. Her şeyi bildiğini, başka herkesin sığ olduğunu düşünür. Asap bozucudur. Öğretmenlerin yarısı ondan nefret eder, diğer yarısı ise, nasıl desem, ona sanki kendi çocuklarıymış gibi davranır. Kötü şöhretli bir çapkındır da. İstedikini alınca ilgisi sönüverir. Bence hazır başlamışken Sylvain’in üzerine git.”

Allie kızardı. “Sylvain’le işim yok benim.”

“Eh, bence onun senle işi var.” Jo, Allie’yi dirseğiyle dürttü.

“Aslında onun Paris’te bir kız arkadaşı varmış diye duydum.”

Jo yapmacıksız bir hayretle “İlk kez duyuyorum,” dedi. “Kim söyledi bunu sana?”

“Kızıl saçlı kız. Adı neydi... Katie mi?”

“Ha, Katie.” Jo’nun sesinden küçümseme akıyordu. “Tanrım, o tam bir şıllıktır. Onun dediklerine kulak asma. Sylvain’e hep ilgi duysa da o Katie’yle hiç ilgilenmedi. Sana olan ilgisine bozulmuştur.”

Allie boş gözlerle bakmayı sürdürse de içi kıpır kıpır olmuştu. Demek Katie ona yalan söylemişti. Demek durum buydu.

Oyun başlasın.

Gün bir sürü yeni dersi, yeni öğretmeni ve yeni sınıf arkadaşını aklına kazımaya çalışmakla ve ne kadar çok ödev yapması gerektiği gerçeğiyle yüzleşmekle geçti. Zelazny tarih dersine girecekti. Allie bunun bir kâbus olacağını düşünse de sınıfa ilk girdiğine sert bir bakış atması dışında Zelazny ona diğer öğrencilerden farklı davranmamıştı.

Bir sonraki dersi Isabelle’in İngilizce semineriydi. Sınıfa girince ilk karşılaştığı kişi bir sıraya yaslanıp uzun bacaklarını

zarafetle uzatmış olan Sylvain oldu. Yanındaki bir oğlanla konuşan Sylvain, Allie'nin geldiğini fark eder etmez durup onun Isabelle'e doğru yürümesini izledi.

"Merhaba Allie." Müdire gülümsedi. "Okuldaki ilk günün nasıl gidiyor?"

Allie sadece kısmen yalan söyleyerek "Şu ana dek gayet iyi," dedi.

"Güzel." Isabelle, Allie'ye ders programını verdi. "Bugün Robert Browning'i işleyeceğiz. Eserlerine aşina mısınız?"

Allie öğle arasında ders kitabından Browning'le ilgili bölümü okumuştı. "Aşk İçinde Bir Ömür'ü okudum."

"Şiiri nasıl buldun?"

Allie huzursuz oldu. "Fena değildi."

Isabelle yüzünde aldığı yanıtı etkileyici bulmadığını belli eden bir ifadeyle başını bir yana doğru eğdi. "Tüm eleştirin bundan mı ibaret?"

Allie şiirden nefret etse de bunu dile getirmek için yanlış bir zaman gibiydi. Bir sıranın köşesine yaslanıp doğru sözcükleri seçmeye çalıştı. "Dürüst olmak gerekirse... Bana biraz... Zayıf geldi."

Bir an müdire onunla tartışacakmış gibi görünse de kendisini dizginleyip Allie'ye ders müfredatını verdi. "Peki. İstedğin yere geç."

Sıraların daire şeklinde dizilmiş olması bir şekilde seçim yapmayı zorlaştırıyordu. Bir anlık tereddüdün ardından, Allie rastgele bir sıra seçti. Oturunca Sylvain'in gözünün hâlâ üzerinde olduğunu fark etti. Elini çekingen bir tavırla kaldırdı. Sylvain ona gülümseyip yüzünü tekrar yanındaki oğlana çevirdi.

Isabelle dairenin içine girip boş bir sıraya yaslandı.

"Umarım herkes geçen gece Browning'in eserlerini az çok

okumuştur. Düşüncelerinizi çok merak ediyorum. Browning'in zamanının genelgeçer kurallarına isyan eden eşsiz bir üslubu vardı. Bu yüzden bazılarınızın bu yaklaşımı kendisine yakın bulabileceğini düşündüm. Sanıyorum hepiniz yeni öğrencimizle tanışma fırsatı bulmuşsunuzdur: Allie. Allie, seni utandırmak istemem ama rica etsem ilk birkaç dizeyi okuyabilir misin?"

Eyvah.

Huzursuzca ayağa kalkan Allie kitabı yüzüne yakın tutup boğazını temizledi.

"Benden kaçmak mı?

Asla

Sevgili!

Ben ben, sen de sen oldukça

İkimiz de bu dünyada yer aldıkça,

Ben seven olacağım sen gönülsüz

Zira kaçarken biri, kovalamalı diğeri."

Isabelle'in başını sallamasıyla Allie minnetle sırasına oturdu.

"Peki, Browning burada ne anlatıyor?" Sınıf sessizce ona baktı. Allie yanıtı bildiğinden gayet emin olsa da o an bunu söylemeye hiç niyeti yoktu.

"Şiir saplantı hakkında."

Allie, Carter West'in sınıfa girdiğini görmemiş olsa da oğlan birkaç sıra ötesinde oturuyordu.

Isabelle başını salladı. "Şiirin ayrıntılarına inmek isteyeniniz var mı?"

Carter "İkisi de aynı gezegende var oldukları sürece adamın kadınla birlikte olması gerekiyor," dedi. "Adam kadına âşık ama bu aşktan fazlası. Adam birlikte olmalarının kaderleri olduğunu düşünse de kadın aynı fikirde değil. Bu yüzden hayatı

onu ikna etmeye çalışmakla geçiyor.”

“İlginç teori.” Isabelle, Allie’ye baktı. “Söz almak isteyen?”

Allie sırasına gömüldü.

Müdire “İsmay,” deyip Allie’ye tanıdık gelen esmer bir kıza doğru döndü. “Kalan dizeleri okur musun?”

Allie, Carter’ın sesinin geldiği yöne doğru yan yan bakmayı denese de hemen gözlerini kaçırdı. Carter dimdik ona bakıyordu.

“Bu okuldaki oğlanların nesi var böyle?” Allie ve Jo kütüphaneye yürüyorlardı. O gün için dersler bitmiş, Jo da odasına dönen Allie’nin yolunu kesip beraber ders çalışmayı teklif etmişti.

Jo “Nasıl yani?” diye sordu.

Allie “Dik dik bakıyorlar,” dedi. “Hem de çok.”

Jo gülümsedi. “Güzelsin. Yenisin. Oğlanlar güzel ve yeni kızlara dik dik bakar.”

“O kadar güzel değilim. Londra’da oğlanlar bana böyle bakmazlardı.”

Jo “Bence güzelsin,” dedi. “Belki de onlar sadece...” Omuz silkti. “... kendilerini fark etmeni istiyorlardır.”

Kıkırdadılar. Allie kitap çantasının altında ezilmiş gibi yaptı. “Çalışmam gereken bu kadar çok şey olduğuna inanmıyorum.”

Jo başını salladı. “Yazın bizi boğuyorlar çünkü yaz döneminde buradaysan sebep... Nasıl desem, sende ümit olmasıdır.”

“Ümit mi?” Allie kaşlarını kaldırdı.

“Anlarsın, potansiyel.” Jo omuz silkti. “Her neyse. Okul, bilemiyorum, sanırım üçe bölünmüş gibi. Bazıları buraya bir sürü paraları olduğu için geliyor. Bazıları buraya zamanında anne babaları burada okuduğundan geliyor. Bazıları ise ileri zekâlı oldukları için. Bu kişiler yılın büyük bir bölümünü bu-

rada geçirirken diğçerleri yazın tatile çıkıyor. Sanırım bizi dünyayı yönetmemiz için falan yetiştiriyorlar.”

Allie, Jo’nun böyle şeyler söyleyip de nasıl gösterişçi görünmediğine şaşırırdı.

Jo “İşte bu yüzden yazları burada olmaktan hayıflanmıyorum,” deyip kütüphanenin kapısını açtı ve sesini iyice alçalttı. “Burası sadece bize ait ve yılın bu zamanında burada olan öğrenciler en klas olanlardır.”

Allie’nin zihninde bir itiraz sesi yükseldi: *Ben çok zeki olduğumdan burada değilim.*

Kütüphanenin sessizliğinde yürürlerken Allie deri, eski kitaplar ve limonlu ahşap cilasının ağır karışımını içine çekti. Başlarının dört buçuk metre yukarısındaki tavana ulaşan, sık, koyu renkli ahşap raflardan odanın öbür ucu görölmüyordu. Her bir kitaplık sırasının yanında en yüksek raflara erişme imkânı sağlayan tekerlekli bir merdiven vardı. Zemine ayak seslerini susturan doğuya has kilimler seriliydi. Belli ki zamanında üzerlerinde mumlar taşımış olan, eski, dövme demirden lamba armatürleri tavandan metrelerce aşağı sarktığından üst raflar gölgeler arasında kayboluyordu. Üstlerinde yeşil ışıklı lambalar olan ağır ahşap masaların etrafında deri koltuklar vardı. Koltukların çoğunda etraflarını çeviren kitap yığınları arasında ufacık kalmış öğrenciler oturuyordu.

Çevresindeki hummalı çalışmadan ve bu çalışmada kullanılan araçların çokluğundan gözü korkan Allie aniden baş gösteren güvensizlik hissini üzerinden atmaya çalıştı. Zaten derslerin epey arkasındaydı. Diğer öğrencilerle arasındaki farkı nasıl kapatacaktı? Uzun zamandır ilk kez derslerde başarısız olmamayı önemsiyordu.

Çalışma alanını iyi gören ve kütüphane memurunun masasından göremeyeceğı bir noktaya yerleştirilmiş bir masaya

kıvrak adımlarla yönelen Jo'yu takip etti. Kitaplarını masanın üzerine koyup büyük deri koltuklara yerleştiler. Tam tarih dersine iyice daldıkları sırada iki kaslı kol Jo'yu arkasından sarıp koltuğuna çiviledi. Jo başta korksa da omzunun üzerinde boy-nuna küçük öpücükler konduran yakışıklı, sarışın oğlanı fark edip kıkırdadı.

"Gabe, kes şunu! Allie'yle henüz tanışmadınız. Tanışman da şart çünkü Allie bir Tanrıça." Jo'nun yüzü aydınlanırken Allie önce kışkandı, ardından da kısa süreli de olsa, kışkandığı için suçluluk duydu.

Gabe, Allie'ye dostça gülümsedi. Ela gözleri lambanın ışığı altında pırıldıyordu. Düzgün, bakımlı tırnakları olan güçlü elini Jo'nun üzerinden geçirip Allie'ye uzattı. "Merhaba Allie. Daha önce bir Tanrıçayla tanışmamıştım."

Allie gülümseyerek karşılık verdiği Gabe'in elini sıkarak "Her şeyin bir ilki vardır," dedi.

Gabe, Jo'nun başının tepesine bir öpücük kondurduktan sonra iki kızın karşısına oturup yazıları okumak için Jo'nun defterini kendisine çevirdi. "Ne çalışıyorsunuz? Ha, tarih. Seni böyle harıl harıl çalışırken görmek güzel."

Jo, Allie'ye dönüp gözlerini devirdi. "Gabe bizden bir yıl ileride. Bu da onu zaman zaman gösterişçi biri yapıyor."

Gabe güldü ve bir tükenmezkalemin ucunu hafifçe Jo'nun koluna vurdu. "Gösterişçi değil. Sadece deneyimli."

Jo bir kez daha kıkırdarken Gabe, Allie'ye döndü. "Demek herkesin bahsettiği meşhur Allie Sheridan sensin."

Allie şaşkındı. "Herkes benden mi bahsediyor? Neden benden bahsetsinler ki?"

Gabe gülümsedi. "Rahat ol. Sebep sadece okulda yeni olman. Tazesin. Bütün yıl burada olanlarımız kendilerini dış dünyayla bağları kopmuş gibi hissedebiliyorlar. Bu yüzden

yazın yeni bir öğrencinin gelmesi alabildiğine heyecan verici bir olaya dönüşüyor. Üstüne üstlük şu Sylvain konusu da var...”

İmalı imalı konuşan Gabe sustu ve Jo’yla, Allie’ye sanki Allie müthiş bir iş becermiş gibi baktılar.

“Ah, hadi ama.” Allie’ye şu “Sylvain konusunu” duymaktan gına gelmişti. “Sizi hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm ama Sylvain konusu diye bir şey yok.”

Jo, Gabe’e doğru eğildi. “Allie inkâr ediyor ama bence onlar birbirleri için yaratılmış.”

Allie, Jo’ya ters ters baktı. “İnkâr etmiyorum.”

Gabe sakın bir sesle “Her halükârda onun sana ilgi duyduğunu herkes fark etmiş. Bu durum hepimizin merakını uyandırdı.”

“Bunun o kadar merak edilecek nesi var?”

Gabe, Jo’ya baktı. Jo, Gabe’e başını hafifçe sallayarak karşılık verdi. “Sylvain biraz... özeldir. Anne-babası çok önemli insanlar ve çok köklü bir aileden geliyor. Ayrıca kendisi ilginç biridir. Yıllardır bir sürü kız ilgisini çekmeye çalışsa da hiçbiri bunu başaramadı.”

Jo araya girdi. “Sonra sen çıkageldin ve birdenbire sana büyük bir ilgi duydu.”

Allie kendisini baskı altında hissediyordu. Bu histen hep nefret etmişti. “Eh, o zaman herkesi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama ben ona ilgi duymuyorum.”

Jo kızmış gibiydi. “Sanırım onun akli başkasında.”

Gabe’in Jo’ya dönüp kaşlarını kaldırmasıyla Jo oğlana manalı bir bakış attı.

Jo yüzünü buruşturup “Carter,” dedi.

“Yo, hayır.” Gabe gözlerini Allie’ye doğru dikip ona doğru eğildi. “Cidden. Bunu yapamazsın. West olmaz. Burada ilgi duyabileceğin en kötü aday o.”

“Sağ ol Gabe. Beni bu kadar önemsediyiğini bilmezdim.”

Allie tok ve kalın sesi hemen tanımişti. Olduğu yerde donakalmış halde eriyip koltuğa karışarak gözden kaybolmayı diledi.

Gabe hiç korkmamıştı. “Of, geç bunları Carter. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Buralarda güvenilir bir erkek arkadaş olarak nam salmadın.”

Allie’ye özür dolu bir bakış atan Jo alelacele kitaplarını topladı. “Ben de biraz ara verip öğle yemeği yemek için oturma odasına gidecektim. Hep birlikte kalksak mı?”

Jo ve Gabe ayağa kalksa da Allie utancından yerinden kıpırdayamıyordu. Ayrıca o an oradan ayrılması korkakça bir tavır olacaktı.

Çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. “Hayır, sağ ol. Biraz daha çalıştıktan sonra ara vereceğim.”

Jo, Carter’ın omzunun üzerinden Allie’ye “Üzgünüm,” diye seslendikten sonra Gabe’le birlikte kapıya doğru yürüdü.

Allie tarih defterine notlar alıyormuş gibi yaparken Carter onun karşısındaki koltuğa oturdu. Allie’nin zihninde türlü düşünceler uçuşuyordu.

Demek şimdi ona gönlümü kaptırdığımı düşünüyorum. Ne olmuş? Varsın öyle düşünsün.

Saydı. Bir nefes içeri, bir nefes dışarı.

Carter “Hey,” diye seslendi.

Defterinin üzerinden başını kaldıran Allie onun öne doğru eğilmiş olduğunu gördü. Yüzü çok yakınındaydı. Koyu renkli gözleri dosdoğru gözlerinin içine bakıyordu. Aptallaşmış Allie, Carter’ın kirpiklerinin gerçekten uzun, kaşlarının ise düzgün ve ince olduğunu düşündü.

Yüzünü ifadesiz tutmaya gayret etse de kızaran yanakları onu ele veriyordu.

Carter "Sanırım adamakıllı tanıştırılmadık," dedi. "Ben Carter West."

"Ben Allie Sheridan." Sesinin sakın ve utandığını belli etmeyecek şekilde çıkmasını istiyordu. Her zamankinin aksine bu sefer sesi ona ihanet etmemişti. Korkusuzca Carter'ın bakışlarına karşılık verdi. Ya da en azından ifadesinin dışarından öyle göründüğünü ümit etti.

Rahat bir tavırla koltuğa yaslanan Carter "Biliyorum," dedi. Oğlanın yüzünde alaycı bir gülümseme belirmesiyle Allie birden ona güvenemeyeceği hissine kapıldı. "Konuşmamız gerek."

Allie soğuk bir ses tonuyla "Öyle mi?" dedi. "Ne konuda?"
"Sen."

Allie "Müthiş," dedi. "Eh, en sevdiğim renk mavidir ve köpek yavrularına bayılırım. Sıra sende."

Carter ironik bir tavırla "Çok komik," dedi.

Allie "Ya, öyleyimdir; çok komiğimdir," dedi. "Bunu daha önce söylemediğim için kusuruma bakma."

Carter öfkelenmeye başlıyor gibi görünüyordu. "Çok makbule geçti, sağ ol. Yine de benim merak ettiğim şu: Cimmeria da ne işin var? Yaz döneminin ortasında yeni bir öğrencinin gelmesi oldukça sıradışı bir durumdur."

Oğlanın sesindeki sorgulayan tondan rahatsız olan Allie geriye çekilip kollarını kavuşturdu. Carter'ın istediği gerçeklerdi. Ancak gerçekleri anlatmak bu yabancıнын eline çok fazla cep-hane verirdi.

Allie kalemini parmakları arasında çevirdi. "Bir yarışma kazanıp geldim desem?"

Carter yine yüzü aksini söylerken "Komik," dedi. "Cidden. Dürüst olmaktan asla korkma; gerçekten, seni buraya getiren ne?"

Demek bu işin peşini bırakmayacak. Öyle olsun.

Çenesini kaldırıp Carter'ın gözlerinin içine baktı. "Tutuklandım."

Carter omuz silkti. "Ee?"

"Üç kez."

"Vay."

"Bir yıl içinde."

Carter alçak sesli bir ıslık çaldı. "Tamam. Yine de tutuklanmak seni Cimmeria'ya getirmez. Burası ıslahevi değil. Neden buradasın?"

Rahatsız olan Allie kafasının tasının atmaya başladığını hissetse de kendisini dizginledi. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Annemler bana buraya geleceğimi söyledikten iki gün sonra kendimi işte burada buluverdim. Okulun uzmanlık alanının benim gibi çocuklar olduğunu söylediler. Ne demekse bu."

"İlginç." Carter sanki bir müzenin vitrininde sergilenen anlaşılmaz bir sanat eserine bakar gibi meraklı gözlerle onu süzdü.

Allie ona sert bir bakış attı. "Bu neden o kadar ilginçmiş?"

"Sorunlu çocuklar buraya gelirler ama yaz döneminde değil. Yaz dönemi öğrencilerinin hepsi ağır dersler alır."

İçini öfke dalgası saran Allie gözlerinden ateş saçarak ona baktı.

Alnımda "Burası için fazla aptalım" mı yazıyor acaba?

Öfkeyle kitaplarını topladı. "Sanırım benim zeki olabileceğim olasılığı hiç aklına gelmiyor. Zeki ve sorunlu biri olabileceğim." Sorunlu sözcüğünü üstüne basa basa söylemişti. "Eh, o zaman gidip ders çalışsam iyi olur, değil mi? Siz dâhilere yetişmek için çok sıkı çalışmam gerek."

"Hey." Carter şaşkın görünüyordu. "Bu kadar alingan olma. Seni çözmeye çalışıyorum sadece." Bu son söz bardağı taşırmıştı. Katie, Jules, Zelazny, anne-babası ve polisler. Canına tak etmişti artık. Kitapları çantasının içine tıkıştırıp yüzünü hışımına Carter'a çevirdi.

“Yapma, olmaz mı? Beni çözmeye çalışma. Beni analiz etme. Hazır bunları yaparken bana hakaret etmeyi de kes. Sınıfta görüp sohbetimize kulak misafiri oldun diye beni tanıdığını sanıyorsun. İnan bana, hakkımda *hiçbir* şey bilmiyorsun.”

... otuz iki, otuz üç, otuz dört adım...

Odaya varana kadar kendisini zor tuttu. Çanta dermansız parmaklarından kaydı ve sırtını kapıya dayayarak kendini yere bıraktı. Yüzünü ellerinin arasına alıp sessizce hıçkırdı. Neden buradaydı? Herkes ona bekçilerin boş bulunduğu bir anda içeri sızan köyün delisiymiş gibi davranıyordu. Nefesinin kesildiğini hissedince panikatakla savaştı. Ancak gözleri kararmaya başlamıştı bile.

Kendine geldiğini ve görüşünün normale dönmeye başladığını hissedene dek aldığı nefesleri, ahşap zemindeki tahtaları, raflardaki kitapları ve penceredeki cam tuğlaları saydı.

Kendisini daha iyi hissettiğinde ayağa kalktı. Kapıyı açıp koridorun boş olup olmadığına baktıktan sonra banyoya koşup yüzüne soğuk su çarptı. Saçını geriye doğru yatırırken kapı açıldı ve Jules içeri girdi. Allie'nin yanaklarındaki gözyaşlarını görünce endişelendi.

“Merhaba Allie. Okula alışıyor musun?”

Allie'nin rol yapacak hali yoktu. Meseleyi tartışacak hali de. Tek isteği o an başka bir yerde olmaktı.

“Her şey mükemmel, Jules.” Sözleri kinayeli olsa da kendisini tutamıyordu. “Herkes bana çok iyi davranıyor. Her şey... Mükemmel işte.”

Daha Jules tepki veremeden kapıyı açıp koridorda koşmaya başladı.

Hayatı boyunca kendisini bu denli yalnız hissetmemişti.

Allie irkilerek uyandı ve ahşap sandalyede doğruldu. Sırtı ağrıyordu ve masa lambası açıktı. *Saat kaç?*

Mahmur halde alarmlı saati kendisine doğru çevirdi. Saat gecenin ikisiydi.

Masada uyuyakalmışım.

Önünde bir yığın kâğıtla açık pencerenin önünde oturuyordu. Yaşadığı krizin ardından açlık hissetmemiş ve akşam yemeğine gitmeyip odasında okuması gerekenlere odaklanmıştı.

En son Kurallar'ı okuyordu.

Ödevini bitirdikten sonra aklına kuralları doğru dürüst okumadığı geldi. Bu yüzden kalın kâğıt tomarını masasının çekmecesinden çıkardı. Yazılanlar ona çok tuhaf ve buyurgan geldiğinden, başta okuduklarına inanamadı.

Hos geldin Alfie.

Eğitim almak için eşsiz bir yer olan Gimmeria Akademisi'ne katılımandan dolayı mutluyuz. Okul yıllardır kurucularının belirlediği kurallara uygun bir şekilde yönetilmektedir.

Bu kurallara harfiyen uyarsan burada unutulmaz, güzel zaman geçirirsin. Kurallara uymakta başarısız olursan Gimmeria'da geçirdiğin süre kısa olacaktır.

Gimmeria Akademisi Kuralları

1. Güne sabah yedide başlanır ve gece on bir olduğunda gün sona erer. Bu saatler dışında yatakhane de olmak şarttır.
2. Okulun çevresindeki orman tehlikeli olabilir; öğrencilerin yalnız başlarına veya karanlık çöktükten sonra ormana girmeleri yasaktır.
3. Hiçbir öğrenci izin almadan okul sınırları dışına çıkamaz.
4. Öğretmenlerin bulunduğu kanada gecmek yasaktır.
5. İleri düzeyde dersler alan öğrenciler Gece Okulu'na katı-

- hr. Bu fırsat sadece az sayıda, seçkin öğrencilere tanınır. Bu öğrencilerden biri değilseniz Gece Okulu'na katılmaya veya Gece Okulu'nu gözetlemeye çalışmamalısınız.*
- *Gece Okulu'na katılan öğrencilerin kimlikleri gizlidir. Bu öğrencilerin kimliklerini öğrenmeye çalışanlar cezalandırılacaktır.*
7. *TUM Gece Okulu faaliyetleri gizlidir. Gece Okulu'nun üyesi olup bu faaliyetleri açıklayan üyeler ağır cezalar alacaktır.*

Aniden muhtemelen az önce kendisini uyandırmış olan gürültüleri işitti. Çatıda bir şeyler sürünüyor gibiydi. Lambayı söndürüp masanın üzerine çıkarak dışarı bakabilmek için kâğıtları kenara itti.

Başta hiçbir şey duymadı. Birkaç saniye sonra, cılız bir çığlık işitti. Öne doğru eğilip karanlığın içine baktı. O gece ay yoktu ve bulutlar yıldızları kapatıyordu. Tek görebildiği karanlıktı. Aniden, çok yakınından bir gürültü, eski tahtalar üzerinde yürünüyormuş gibi sesler geldi.

Bu da nesi? Sesleri çıkaran her ne ise çatıdaydı.

Aşağıya bakınca bir şeyin çimlerin arasından hızla ormana gittiğini gördü. Sesleri duymak için nefesini tuttu. Duyduğu şey... Bir kahkaha mıydı bu?

Birkaç dakika sonra hayal ettiğinden emin olamadığı, belli belirsiz bir fısıltı duydu: “Sorun yok, Allie. Uyu artık.”

Odaya bakındı. Yalnızdı. Başını hızla sağa sola sallayarak uyanık mı uyuyor mu olduğunu anlamaya çalıştı.

“Deliriyorum,” diye mırıldandı ve pencereyi sıkıca kilitleyip yatağına döndü.

Uykuya daldığında aynı sesin alçak bir sesle kıkırdadığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Ertesi gün sabah yedide alarmin kulak tırmalayan sesi Allie'yi derin uykusundan uyandırdı. Sersemlemiş halde düğmeyi bulana dek defalarca saatin tepesine vurdu.

Yattığı yerde doğrulup bitkince gerindi. Bir kez daha tuhaf bir rüya görmüştü. O ses de neydi öyle? Gerçek gibiydi. Hep o “Kurallar” yüzünden oluyordu bunlar.

Bu okul beni korkutuyor.

Kahvaltısını hızlıca yaptıktan sonra vaktinden birkaç dakika önce sınıfa gitti. Jo yerine oturmuştu. Carter'ın sırasının boş olduğunu fark etti. Jo'nun soracak bir sürü sorusu vardı. Allie'nin sırasına geçmesini bile bekleyemedi.

“Dün gece biz gittikten sonra neler oldu? Tam da ondan bahsederken çıkıp gelmesi ne şans. Gabe seni öyle bir durumda bıraktığı için gerçekten çok üzüldü.”

Allie ona sohbetin ne kadarını anlatması gerektiğini bilemiyordu. Aklına Carter'ın düsturu geldi: “Dürüst olmaktan asla korkma.”

Ama Carter hıyarın teki.

“Biraz konuştuk ama anlaşılan onun tek istediği Cimmeria'da

ne aradığımı öğrenmekmiş.” Allie omuz silkti. “Sinirlenerek çıkıp gittim.”

Jo şaşkın görünüyordu. “Neye kızdın?”

Allie huysuz ve çocuksu görünmek istemiyordu. “Bilmem. Bana sanki burada olmamam gerektiğini düşünüyormuş gibi geldi. Sanki burada olacak kadar başarılı değilmişim gibi.”

Jo öne doğru eğilip kısık sesle konuşmaya başladı. “Allie, Carter’a bayılmadığımı biliyorsun ama bu hiç de tarzı değil. O herhangi bir konuda başkasıyla ilgilenebilecek son kişidir. Hatta buradaki herkesin çok kibirli olduğunu düşünür. Sık sık da bu konuyu açar. İnsanların ondan hoşlanmamasının bir nedeni de budur.”

Jerry sınıfa girip öğrencilere sessiz olmalarını söyledi. İki kız gönülsüzce önlerine döndü. Jo bir parça kâğıt çıkarıp üzerine hararetle bir şeyler karaladı. Jerry beyaz tahtaya akciğerler çizerken kapı açıldı ve Carter içeri girdi.

Jo kâğıdı sıranın üzerinde Allie’ye doğru kaydırды. Kâğıtta “Yanlış anlamış olmalısın. Buna eminim,” yazıyordu.

Allie başını kâğıttan kaldırıncı sırasına doğru yürüyen Carter’ın kendisine baktığını fark etti. Hemen gözlerini kaçırıp kâğıdı eliyle örttü.

Sanki fiziksel bir hareketle delice düşünceleri aklından atmak ister gibi başını salladı ve kalemini parmakları arasında çevirdi.

Bir, iki, üç kez.

Ardından notun altına “Peki. Sana inanıyorum,” yazıp kâğıdı Jo’ya uzattı. Jo memnun görünüyordu.

Allie kendisini Jerry’nin anlattıklarına vermeye çalıştı. Carter West’in her derste dikkatini dağıtmasına izin veremezdi.

Allie “Bana hep tuhaf tuhaf bakıyor,” dedi. “Gözü hep üzerimde.”

Öğle kalabalığı dağılırken Allie ve Jo yemek salonunda otu-

rup tabaklarındaki marul yapraklarıyla oynuyorlardı.

Jo zarif burnunu büktü. “Belki de kendisini sevmeni istiyor-
dur. Herkes onu sevsin ister.”

Allie “Mesele buysa doğru yolda değil,” dedi. “Tanrım, hoş-
lanmadığımız bir oğlandan bahsetmek için harcadığımız ener-
jiye inanabiliyor musun? Bana Gabe’den bahset. Ne zamandır
birliktesiniz?”

Jo’nun yüzü aydınlandı. “Bir bakalım. Bir yıldan uzun za-
mandır birlikteyiz. Buraya ilk geldiğimde şu Lucas denen oğ-
lanla çıkıyordum ama sonra Gabe’le karşılaştım ve bu sanki
şey gibiydi... Neyse, boş ver. Tanıdığım en müthiş kişi. En ko-
mik. En seksi. En... her şey.” Kendi havailiğine güldü.

Allie “Bir yıldır birlikte olduğunuza inanamıyorum,” dedi.
“Birlikte o kadar vakit geçirdiğini bildiğim başka hiçbir çift
yok.”

Jo çatalını bıraktı. “Cimmeria o zaman eğlenceli oluyor. İyi
anlaşan insanlar birbirlerinden ayrılmıyorlar. İnsanların Car-
ter hakkında bu kadar konuşmasının nedeni de bu. Tek gece-
lik ilişkilere pek alışık değiller. Nedenini bilmiyorum. Belki de
çoğu zaman burada olduğumuzdandır. Yani okuldaki bazı ço-
cukların evlerine gittikleri bile olmuyor. Hep buradalar. Burası
yuvalarıymış gibi. Biz aileleriymişiz gibi.”

Allie merakla “Kimler bunlar?” dedi.

“Carter. Gabe. Bir de sanırım ben.”

Allie şaşkınlığını gizleyemedi. “Eve hiç gitmiyor musun?”

Jo omuz silkip “Uzun hikâye,” dedi.

Neredeyse bomboş odaya bakan Jo “Of, kahretsin! Saat
kaç?” dedi.

İki kız kitap çantalarına uzanıp koridora, oradan da mer-
divenlere koştu. İlk merdiven sahanlığına vardıklarında delice
kıkırdıyorlardı.

“Gene geciktik!” Koridorda apar topar koştuktan sonra farklı sınıflara gitmek üzere ayrıldılar.

Jo nefes nefese kıkırdadı. “Huyumuz kurusun.”

Allie soluklanmak için tarih dersinin yapıldığı sınıfın kapısı önünde durdu. Ardından sessizce kapıyı açtı. Korkunç bir sessizlik içinde bütün öğrenciler dönüp ona baktı.

“Bayan Sheridan.” Sınıfında eski tip bir karatahta olmasını isteyen Bay Zelazny o tahtanın önünde dikilmiş öfkeli gözlerle Allie’ye bakıyordu. “Ders iki dakika önce başladı. Yeni öğrencisin, farkındayım ama gecikmeyle ilgili kuralları bildiğini sanıyorum.”

Allie sessizce başını salladı.

“Evet mi? İyi. O zaman dersten sonra yanıma gel.”

Gözlerini yere diken Allie bitkin adımlarla sırasına doğru gitti.

Hiçbir işi doğru dürüst yapamıyorum.

Hayatını değiştirmek için ne kadar çabalasa da işe yaramıyordu. Sanki belaya bulaşmaya programlanmıştı.

Ders bittikten sonra diğer öğrencilerin sınıftan ayrılmasını bekleyen Allie oda boşalana dek kitaplarını toparlıyormuş gibi yaptı. Ardından Zelazny’nin masasına yürüdü. Bir şeyler yazan öğretmen hemen başını kaldırmadı. Allie ürkekçe boğazını temizledi. Hemen sonra Zelazny başını kaldırıp ona buz gibi bir bakış attı.

“İlk haftanda seninle gecikme konusu hakkında ikinci kez konuşmak zorunda kalmak beni çok üzdü. Bu, Cimmeria Akademisi’ndeki geleceğin açısından çok kötü bir işaret. Diğer öğretmenlerin senin çok ümit vaat eden bir öğrenci olduğunu söylediklerini bilsem de sende buna dair hiçbir emare görmediğimi söylemeliyim.”

Öfkeden yanakları kıpkırmızı kesilse de Allie dudağını ısı-
rıp tek kelime etmedi. Zelazny ona bir kâğıt uzattı.

“Bu senin gözaltı bildirimin. Yarın sabah, saat altı buçukta
şapelin dışında bekleyen grupla buluş ve öğretmene bunu ver.”

Allie duyduklarına inanamıyordu.

“Sabahın altı buçuğunda mı? İyi ama yarın cumartesi!”

Zelazny’nin yüzündeki ilgisiz ve soğuk ifade değişmedi.
“Sana sadece bir günlük gözaltı cezası verdim, Bayan Sheridan.
Bir daha olursa bunu bir hafta yaparım.”

Allie neredeyse gözle görülecek kadar büyük bir hüsrân
içinde İngilizce sınıfına gitti. Isabelle ona soran gözlerle baksa
da Allie yüzünü eğip önündeki kitaba baktı ve müdire derse
başladığında rahatlığı kendine acımanın pamuklu dünyasına
teslim olmakta buldu. Ta ki beş dakika sonra Carter içeri gire-
ne kadar.

Isabelle ders anlatmayı bıraktı. “Carter, genellikle biraz ge-
cikiyorsun ve bu tür küçük gecikmelerini görmezlikten geliyo-
rum ama bu kadarı da saçmalık. Bir özrün var mı?”

Carter omuz silkip “Sadece geciktim Isabelle,” dedi. “Olur
böyle şeyler.”

Müdire iç geçirip elindeki kâğıda bir şeyler yazdı. “Kuralları
biliyorsun, Carter. Lütfen dersten sonra çıkma ve beni gör.”

T. S. Eliot hakkında bir tartışma başladığında Allie kendi-
sini derse veremez oldu ve gözaltının ne sonuçları olacağının
endişesine düştü. Bir yandan da Jo’ya da aynı cezanın veri-
lip verilmediğini merak ediyor, içten içe bunu ümit ediyordu.
Öyle olursa yalnız kalmayacaktı. Cimmericia’daki tek arkadaşı-
nın başına kötü bir şey gelmesini dilediği için bir an suçluluk
hissetti.

Aniden zihni yeniden derse odaklandı. Sözcüklerin ve o söz-
cükleri okuyan sesin bileşimi onu hipnotize etmişti. O güne dek

şiiirden hep nefret etmiş olsa da bu türde bir şiir hiç duymamıştı.

“Ve farklı bir şey göstereceğim sana.

Sabah vakti uzun adımlarla peşinden gelen gölgenden de,

Akşam vakti dikilip seni karşılayan gölgenden de farklı.

Bir avuç tozdaki dehşeti göstereceğim sana.”

Çembere bakınınca Carter’ın oturduğunu gördü. Oğlan ona bakmıyor olsa da içinden bir ses kendisinin ona baktığının farkında olduğunu söylüyordu.

“Peki, şair burada ne anlatıyor? Bir avuç tozdaki dehşet, sözüyle ne kastediyor?” Isabelle sınıfa bakındı. Allie aceleyle söze girdi. Hemen ardından da bunu yaptığına pişman oldu.

Isabelle başıyla ona işaret etti.

Allie “Sanki...” Allie’nin duraksamasına rağmen öğretmenin bakışları sakın ve sabırlıydı. Allie enine boyuna düşünüp tekrar söze girdi. “Bence, bu bana bir uyarı gibi geliyor. ‘Benden korkun. Canınızı yakarım,’ diyor.”

Isabelle bir kez daha başını salladı. “Bence söylediğin oldukça makul... burada bariz bir uyarı veya tehdit var. Başka düşüncesi olan var mı?”

Carter kendisine söz verilmesini beklemeden “Şiir ölüm hakkında,” dedi.

Allie’nin kalp atışları daha da hızlandı.

“Yazdıkları durdurulamaz, kaçınılamaz olanla ilgili. Herkesin korktuğu nedir? Ölüm.”

Gözlerini sırasına diken Allie başını kaldırmasa da Carter’ın kendisine baktığını biliyordu.

“Zelazny kılın tekil!” Jo öfke doluydu. “Olsa olsa iki dakika geciktin. Daha ilk haftanda sana bunu yapabildiğine inanamıyorum.”

Jo'nun Fransızca öğretmeni yakın zamanda ileri düzey öğrencilerle Paris'e yapılacak bir geziyi tartıştığından ders saatinin geldiğine dikkat etmemiş, bu yüzden de Jo'nun geciktiğinin farkına bile varmamıştı. Dolayısıyla, Allie gözaltı cezasında yalnız olacaktı. Jo onu yatıştıracak birkaç söz söyledi.

"Ben o cezaya o kadar çok çarptırıldım ki sayısını bilemiyorum. Burada kurallar katı olduğundan kuralları biraz ihlal etsen sonuç bu oluyor..." Parmaklarını tabanca şekline sokup havaya hayali bir kurşun attı. "Orada en az on öğrenci olur. Yalnız epey zorlu bir iştir; kendini hazırla."

Allie şaşkındı. "Sadece okuma ve ders çalışma değil mi?"

Jo'nun sesinde bir burukluk vardı. "Yo, hayır. Cimmeria'da değil. Buradaki ceza ağır iştir. Boya işi, yabani ot toplama, ağaç dikme veya temizlik işi olabilir... Tanrı bilir. Her zaman ter akıtacağın bir iş olur. Birkaç saatte bitse de berbat bir iş verdikleri takdirde zaman geçmek bilmeyebilir. Yine de en azından diğer baş belalarıyla tanışma fırsatın olur."

Allie gözlerini devirdi. "Harika. Ne şanslıyım. Sanki yeterince baş belası tanıımıyormuşum gibi."

Akşam yemeğinden ve öğrencilerin çoğu kalktıktan sonra sessiz yemek salonunda oturuyorlardı. Jo boşalan salona bakındı. "Haydi buradan gidelim. Bahçeyi gezdin mi hiç? Yoksa şu ana dek hep içeride, tozlu kitapların ve benim yanımda tutuklu mu kaldın?"

Allie'nin koluna girdi. İkisi ağır adımlarla yemek salonundan çıktı. Önlerindeki öğrenci seli farklı yönlere doğru akar-ken iki kız dış kapıya doğru ilerleyen grubun peşine takıldı.

Akşam ışığı altında Allie'nin iki gün öncesinden hatırladığı gibi fildişi beyazı görünmeyen araba yolunda ilerlediler. Yol şimdi sıradan gri, çakıl kaplı bir patika gibi görünüyordu. Düz ve yeşil okul çimleri dört yanı kaplamıştı, Jo'nun kılavuzluğun-

da çimlerde ilerlerken ağaçların uzun gölgeleri ikisine doğru uzanıyordu.

Allie “Gabe nerede bugün?” diye sordu.

“Özel bir proje üzerinde çalışıyor, sanırım yatma saatine dek onunla meşgul olacak.” Jo yüzünde anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. “Peki, bak sana ne diyeceğim. Ağaçların arasından giden şu yolu görüyor musun?” Parmağıyla doğu kanadının çimleri boyunca uzanan bir çam ağacı sırasını gösterdi. Allie ormana doğru uzayan patikayı zar zor seçti. “Bu yol şapele gider. Yarın oraya gitmen gerekecek.”

Ardından ters yöne, okul binasının batı kanadından ağaç çizgisine doğru inen bir patikaya işaret etti.

“Orada, ormanın hemen kenarında bir yazlık ev var. Bazen orada piknik yaparız.”

“Ya ormanın ötesinde ne var?”

Jo soran bakışlarla “Ağaçlar mı?” dedi.

Allie güldü. “Hayır, demek istediğim başka binalar da var mı? Ya da yapacak başka şeyler?...”

“Sanırım ormanın iyice içlerinde personelin ve öğretmenlerin oturduğu birkaç ev var. Yine de emin değilim. Aslen ormanla pek işimiz olmuyor ve oraya gitmememizi tembih ediyorlar. Bilemiyorum, sağlık veya emniyet gibi nedenlerden dolayı olsa gerek. Şapel hoşuna gidecek ama. Gerçekten epey eski.”

Binanın batısından arkasına geçtiler. Arka tarafta, kenarlarında rengârenk çiçekler olan, çim kaplı sekilerin arasından geçen taş basamaklar vardı. En uçtaki çim şeridinin ötesinde, zemin aniden dikleşerek seyrek ağaçlarla kaplı bir tepeyle birleşiyordu.

“Tepenin üzerinde bir kule var.” Allie, Jo’nun parmağıyla işaret ettiği yapıyı çok az seçebiliyordu. “Herhalde bir zamanlar orada bir şato varmış ama şimdi sadece harabeler var. Kule ga-

rip bir yer. Tepesine çıkıp dört bir yanı görebiliyorsun. Bazıları oradan Londra'nın bile seçilebildiğini söylüyor ama ben sadece ağaçlar ve tarlalar görüyorum.”

Tepenin eteklerinden dolanıp yüksek bir taş duvara vardılar. Allie “Bu nedir?” diye sordu.

“Göreceksin.”

Birkaç dakika sonra üzerinde eski görüntüsüyle çelişen şifreli bir kilit olan kapının önüne vardılar. Alışkanlıktan gelen bir çeviklikle Jo üç haneli rakamları çevirdi ve kilit tıkırtısıyla açıldı.

Jo kapıyı açıp içeri girdi ve alçak kapı çerçevesine çarpma için eğildi. Allie onu izlerken Jo kilidi cebine koyup kapıyı kapattı.

“Vay canına.” Allie derin bir soluk alıp geniş, etrafı duvarlarla çevrili, bakımlı bahçeyi seyretti. Bitkiler askeri bir düzen içinde, bir tüfek namlusu kadar düz bir şekilde sıralanmıştı. Arka tarafta, duvarı aşan boylarıyla akşam güneşine doğru uzanan çok sayıda meyve ağacı vardı. Kenarlarda çiçekler canlı pembeler, beyazlar ve morlar içinde uzanıyorlardı.

Taş kaplı bir yol bahçenin etrafını dolanıyordu. Jo yolda yürümeye başladı. “Cimmeria’da en sevdiğim yere hoş geldin.”

“Bu harika! Burayı nasıl buldun? Bir de şifreyi nereden biliyorsun?”

“Hım... Rastgele buldum. İlk yılımda ceza aldığım zamanlarda hep burada çalışmak zorunda kalıyordum. Başta bu durumdan nefret etmiş olsam da –her gün buraya gelmek için sabahın altısında uyanmak falan zor geliyordu– haftanın sonu geldiğinde burayı özleyeceğimi fark etmiştim. Nedenini bilmiyorum. Bu bahçe işlerinde gerçekten iyiyim, ayrıca burası... Huzurlu bir yer.”

Allie onun bir hafta boyunca ceza alacak ne yaptığını merak

etse de Jo bu konuda konuşmaya gönüllü olmadığından bunu sormamaya karar verdi. Ayrıca bu okulda ceza almak için pek bir şey yapmaya da gerek yoktu.

Jo sola dönüp bahçelerin ortasından geçen bir yola girdi. Üzerinde giysileri uçuşan, burnu hafifçe hasar görmüş güzel ve genç bir kız heykeli olan klasik tarzda bir çeşmenin yanından geçtiler. Kızın yana eğdiği testiden çıkan su sonsuz bir devinim içinde kayaların üzerine, oradan da yabanmersini ağaçlarının çevresinden dolaşıp öte yandaki granit yola akıyordu.

“Artık dersten sonra ve hafta sonları buraya yardıma geliyorum. Bazen yalnız kalmak istediğimde de buraya gelirim.”

Duvarları süsleyen gür morsalkımların arasında ahşap bir bank gizlenmişti. Jo banka oturup Allie’ye de aynısını yapmasını işaret etti. Allie ayaklarını bankın üzerine çekip kollarını dizlerine doladı ve çiçeklerin ferahlatıcı kokusunu içine çekti.

Jo “Burada konuşabiliriz,” dedi. “Aslında Cimmeria’da konuştuğularımıza kimsenin kulak misafiri olmayacağı tek yer burası. Senin de fark ettiğin gibi burası gerçekten çok meraklı bir okul. Bu arada, alışabildin mi? Burada olmak sana çok tuhaf geliyor olmalı. Buradaki ilk günlerimi hatırlıyorum da bu okul beni korkutuyordu.”

“Sana delice gelecek ama hem nefret ediyorum hem de seviyorum burayı.”

Jo ona içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Aslında ne dediğini çok iyi anlıyorum.”

“Burası daha önce gittiğim tüm okullardan çok farklı, anlıyorsun ya? Çok da çalışma gerektiriyor. Yine de buradaki hayat...” Allie kısa bir an düşündü. “Benim hayatımdan farklı. Hoşuma giden de bu. Burada hayat iki senedir sürdüğüm hayat gibi değil ve her şey o hayattan iyidir.”

Jo, Allie’nin söyledikleri üzerine düşündü, çekinerek “Bu-

raya..." diye söze başladı. "Beni ve erkek arkadaşımı çatıda sızmış halde buldukları için eski okulumdan atıldım ve kendimi burada buldum. Biraz votka içmiştik ve... Eh. Neyse, annemler inanamayacağın kadar çok kızdı. Ancak mesele oranın güya müthiş bir okul olmasıydı. Oysa sadece... Aptal bir yerdi. Dersler çok kolaydı, yapacak bir şey yoktu ve içi Oxbridge'e² gidene kadar vakit öldüren zengin çocuklarla doluydu."

Bir bacağına aşağı uzatıp ayağını ileri geri sallamaya başladı.

"Ailem o okuldan sonra beni buraya gönderdi. Sanırım buradan nefret edeceğimi düşündüler ama buranın tuhaflığına alışınca okul bana çok cazip geldi. Buranın zorlukları ve tuhaflığını seviyorum. Bazı öğretmenlerin acayip olmalarını falan. Bu okula uyuyorlar. O zamandan beri kendimi iyi hissediyorum. Aslında harika hissediyorum. Sanki olmam gereken yerdeymişim gibi."

Allie çenesini dizlerinin üzerine koyup kısa bir süre düşündü. "Hayatım son zamanlarda... Biraz çılgınca geçti." Duraksadı. Sonra devam etmeye karar verdi. "Bir buçuk yıl önce mükemmel bir hayatım olduğunu düşünüyordum. Ailemin mükemmel kızı olarak mükemmel notlar alıyordum ve annemler beni seviyordu. Sonra bir gün... Tüm bunlar sona erdi."

Durdu. Başını kaldırıp Jo'ya baktı. "Bak, bu hikâyeyi kimseye anlatmadım. Hiç kimseye."

Jo başını sallayıp bekledi.

Allie derin bir nefes aldı; sonraki sözler ağzından alelacele çıktı. "Bir gün okuldan döndüğümde polisler evdeydi. Annem ağlıyor, babam polislere bağırıp çağırıyordu. Aslında haline bakınca onun da içinden ağlamak geldiğini çıkarabiliyordum. Tam bir karmaşa vardı... Erkek kardeşim kaybolmuştu. Onu asla bulamadılar."

² Oxbridge: Oxford ve Cambridge üniversiteleri anlamında kullanılan sözcük. (ç.n.)

Jo onu kolundan kavradı. “Allie, Tanrım! Bu korkunç bir şey. Ne oldu? Yoksa o...” “Öldü mü diyorsun? Kim bilir? Bir daha ondan hiç haber alamadık.”

“Anlamıyorum. Ne oldu?”

Allie’nin sesi daha sakin ve kararlı çıkmaya başladı. “Anlarsın, Christopher ve ben, ikimiz çok yakındık. Hayatım boyunca benim en iyi dostum olmuştu. Diğer kardeşler kavga ederken biz asla etmedik. Hep birlikte takılırdık. Benden iki yaş büyük olsa da bana karşı hep hoşgörülüydü. Ağabeyler küçük kız kardeşlerinden bıkarlar ya, o asla benden bıkmazdı. Ben küçükken her gün beni okuldan alıp eve getirirdi. Ödevlerime yardım eder, benimle televizyon izlerdi. Annemler çok çalışsa da Christopher hep yanımda olduğundan bunu sorun etmezdim. Biraz daha büyüdüğümde bile beni kollamayı sürdürdü. Mesela okul çıkışında çıkagelir, bunu tesadüfmüş gibi gösterirdi. Ödevlerimi yaparken bir soruda takılıyım diye o da kendi ödevlerini benimle aynı anda yapardı.

“Ancak kaybolmadan altı ay önce tuhaf davranmaya başlamıştı. Geç saatlere kadar eve gelmiyor, annemlerle tartışıyordu. Evde pek görünmüyor, evde olduğu zamanlarda ise ağzını bıçak açmıyordu. Kendimi onu kaybediyormuşum gibi hissetmiştim. Ona iyi olup olmadığını, işlerinin yolunda gidip gitmediğini sorduğumda kaçıyor. Üşenmeyip evden çıkıyor, saatlerce de geri gelmiyordu. Çok iyi olan notları berbat oldu. Annemler olanlar karşısında dehşete kapılırlar da ellerinden bir şey gelmiyordu. Kardeşim yardım etmelerine izin vermiyordu.”

Allie sonu gelmeyen tartışmaları ve çarpılan kapıları anımsayıp duraksadı. Şakıyan bir gece kuşu karmaşık bir melodi çıkarıyordu.

Tekrar konuşmaya başladığında Allie’nin sesinde duygudan eser yoktu. “Bir not bırakmış. Annemler bana notta yazanları

söylemeseler de bir gün annemin telefonda birine bunlardan bahsettiğini duydum. Hayatımda duyduğum en acımasızca şeydi. Notta şöyle diyormuş: ‘Gidiyorum. Zarar görmedim, uyuşturucu kullanmıyorum. Sadece artık bu ailenin bir parçası olmak istemiyorum. Sizi sevmiyorum. Hiçbirinizi. Beni takip etmeyin. Beni bulmaya çalışmayın. Yardıma ihtiyacım yok. Beni bir daha asla görmeyeceksiniz.’”

Jo “Aman Tanrım,” diye fısıldadı. Allie başını kaldırıncı Jo’nun gözlerindeki yaşları elinin tersiyle sildiğini fark etti. “Ah, Allie.”

Allie anlattığı öyküyle arasına mesafe koymaya, sanki tüm bunlar bir başkasının başına gelmiş gibi davranmaya çalıştı. “Sonra her şey allak bullak oldu. Sanırım sinirsel bir yıkım yaşadım. Konuşamıyordum bile. Bütün gün Christopher’ın odasında oturuyordum. Aylarca okula gitmedim. Beni nefret ettiğim bir danışmana gönderdiler. Annem ve babam kavga edip duruyorlardı ve ben onlar için sadece... Başa çıkılması gereken bir karın ağrısıydım. Sanki Christopher hayatımızın tıpasını çekmiş de iyi olan her şeyi akıtmıştı. Annemler artık beni sevmiyordu. Bense hiçbir şey hissetmiyordum.”

Titreyerek iç geçirdi. “Bir şeyler hissetmek benim için gerçekten önemli oldu. Bu yüzden sık sık içki içtim ama bu tam tersine hissizleştirdi, anlıyorsun ya?”

Jo başını salladı.

“Birbirlerine zarar veren insanlarla takıldım. Başımı birçok belaya soktum. Tutuklanmak korku verici olduğundan bunu birkaç kez yaşadım. Ben...” Kolunu uzatıp bileğiyle dirseğinin içi arasındaki üç düzgün, ince ve beyaz yara izini gösterdi. “Bir ara kendimi kesiyordum. Bu bana acı verdiğinden iyi geliyordu. Ama son derece aptalcaydı. Yapay da geliyordu. Bunu kendi kendine yaparsan gerçek acı sayılmaz çünkü. Bu yüzden artık

bunu yapmıyorum.”

Hikâyenin sonunu bir an önce bitsin istiyormuş gibi alelacele getirdi. “Neyse, son tutuklanmamla annem babam artık benden bıktılar. Böylece kendimi burada buldum. Şu an boş bir evleri var. Bende o bile yok.”

Jo içinden gelerek kollarını Allie’ye dolayıp ona sıkıca sarıldı. Ardından arkasına yaslanıp omuzlarını tuttuğu Allie’nin gözlerinin içine baktı. “Tamam. Bu berbat bir durum. Ancak artık buradasın. Hayattasın da. Seninle tanışalı kısa bir zaman oldu, Allie. Yine de şimdiden müthiş biri olduğunu söyleyebilirim. Korkunç bir ailen olabilir ama artık hayatın senin ellerinde. Bana bu yere bir şans vereceğine dair söz vermeni istiyorum. Cimmeria beni toparladı. Burası artık benim evim ve bu insanlar da ailem. Senin için de aynısı olabilir.”

Allie ona sarılarak karşılık verirken gözyaşlarını zor tutuyordu. Titrek bir sesle “Peki,” diye fısıldadı. “Söz veriyorum.”

Jo kendisine çektiği Allie’nin başını omzuna yasladı. Düşüncelere dalan iki kız bir süre sessizce bankta oturdu. Allie kendisini garip hissediyordu; akşamdan kalmış gibi. Yorgun.

“Burası tuhaf bir yer,” diye mırıldandı. “Sanki zaman sıkıştırılmış gibi. İki gündür burada olduğuma inanamıyorum. Bugün üçüncü gecem olacak. Ancak bana haftalardır buradaymışım gibi geliyor.”

Jo başını salladı. “Sanki hayat yoğunlaşıyor. Dışarıda bir ayda yaşanacak olaylar burada bir haftada yaşanıyor.”

Gün ışığı giderek azalırken ve gölgeler bahçeyi doldururken banka kurulmuş iki kız miskince konuşmaya devam etti. Allie “Burayı neden sevdiğini anlıyorum,” deyip gerindi. “Sanki sihirli. Hani şu çocukken okuduğum *Gizli Bahçe* kitabındaki gibi. Sen okumuş muydun o kitabı?”

Jo başını salladı. “Ben hep...”

Bahçenin ilerisine büyük gürültüyle düşen bir şey sözlerini yarıda kesti. İkisi de oldukları yerde hopladı.

Allie havanın ne kadar karardığını ilk kez fark ederek gözlerini karanlığın içine dikti. "Bu da neydi böyle?"

Jo "Bilmiyorum," diye fısıldadı. Saatine baktı. "Of, kahretsin! Yatma saatine az kalmış. Geri dönmemiz gerek."

Ayağa kalkıp Allie'ye uzandı. Sonra sesi bir kez daha duyular. Ardından da ayak sesleri geldi.

Jo "Bu da nesi?" diye fısıldadı. Sesini yükselterek bağırdı: "Kim var orada?"

Ayak sesleri kesildi.

Hiç kıpırdamadan, kalplerinin atışını dinleyerek dikildiler. Allie "Jo," diye fısıldadı. "Sakın bu şey..."

İkisi de aynı anda bir hırıltı işitti.

Jo, Allie'nin kolunu tuttu.

Allie "Jo, bu da nesi?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum."

"Sence başlasak mı?"

"Koşmaya mı?"

"Evet."

"Üç dediğimde. Bir. İki..."

Sessizlik yalnızca birkaç santim ötelerindeki gölgelerin arasından gelen bir gürültüyle bozuldu. Çığlık atarak patikadan aşağıya koşmaya başladılar. Jo, Allie'nin elini sıkıca tutuyordu. Soluk soluğa "Benden ayrılma," dedi ve ikisi meyve bahçesine giden yolu hızla geçmeye başladılar. İki kız karanlıkta, ağaçların arasında zikzaklar çizerek ilerlerken Allie yere dökülen meyvelerin ayakkabıları altında rahatsız edici sesler çıkararak ezildiğini hissediyordu. Kendilerinininkiler dışında ayak sesleri duyup duyamadığını ayırt etmeye çalışsa da çok hızlı koştuklarından bunu yapması imkânsızdı.

Bir şeyin başına dokunmasıyla Allie çığlık atarak kolunu sağa sola savurmaya başladı. Jo onu sola doğru çekeleyerek yabanmersini çalılarının etrafından geçirip gül bahçesine soktu. Dikenler ellerini ve giysilerini çiziyor, dal parçaları ayaklarının altında çıtırdıyordu.

Aniden bir şey Jo'yu yakalayıp ayaklarını yerden kesti ve onu duvarın içine gömülü bir odaya sürükledi. Allie onun çığlık atmaya çalıştığını işitse de ağzını kapatan bir el Jo'nun sesini boğuyordu.

"Şışt." Gabe parmağını dudaklarına dayayıp Jo'nun gözlerinin içine baktı. Jo kollarını ona dolayıp yüzünü onun boynuna gömdü.

Gabe, Allie'ye uzansa da bu kez bir başkası Allie'nin kollarını tutmuştu. Allie panikle başını kaldırıncı karanlıkta kendisini odaya çekerken sakın bakışlarla süzen Sylvain'in mavi gözlerini seçti.

Sylvain'in dudakları arasından tek bir sözcük çıktı: "Sessiz."

Donakalan Allie nefes almamaya çalıştı.

Gabe korumacı bir tavırla Jo'yu kollarının arasına alırken Sylvain Allie'yi arkasına çekti. İkisi de gözlerini dört açarak açık kapıdan dışarı baktılar.

Bahçeden bir gürültü gelince Allie irkildi. Ancak bu kez ses daha öncekinden az çıkmıştı. Birkaç saniye sonraysa... Sessizlik.

Tek bir sesin bile çıkmadığı birkaç dakikanın ardından, Gabe'le Sylvain bakıştılar ve sanki kendilerine bir sinyal verilmiş gibi hızla kapıya doğru yürüdüler. Gabe etrafı kolaçan ettikten sonra arkasına bakıp başını salladı ve hep beraber sessizce önce bahçeye, sonra da kapıya giden yol üzerinden çimenliğe yürüdüler.

Allie birden Sylvain'in kollarını hâlâ kendisine dolamış olduğunu fark etti. Sylvain'in üzerine çam veya ardıç kokusu sinmişti. Allie kokuyu derin derin içine çekti. Sylvain'in kollarına kendini bırakınca oğlan ona daha da sıkı sarıldı.

Gabe onları doğrudan ana koridora çıkaran arka kapıya götürürken gökte hâlâ zayıf ışık demetleri vardı. Allie ışığın altında Jo'nun solgun görüldüğünü ve ağlamaklı halde Gabe'e

tutunduğunu gördü. Yanağından aşağı kan süzülüyordu. Gabe sızan kana parmağıyla hafifçe dokundu.

“Yaralanmışsın,” dedi. “Seni hemşireye götürmeliyiz.”

Jo başıyla kendisini onaylayınca Gabe kolunu ona dolayıp koridorda yürümesine yardımcı oldu. Allie bir kez daha kısıkançlığın neden olduğu o tuhaf sızıyı hissetti. Sylvain sanki bunu sezmiş gibi ona yaklaşıp Allie’nin saçlarını geriye attı.

“Ya sen, yaralı mısın?” Gözlerindeki endişeyi fark eden Allie’nin yüreği pır pır etti. Artık kendisine sarılmayan Sylvain’in bir kez daha kollarının arasına girmek ve tekrar içine çekmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Bedeninde Sylvain’in dokunduğu her nokta karıncalanıyordu.

Titreyerek derin bir nefes aldı. “Sylvain, oradaki neydi?”

“Bilmiyorum.”

Sylvain’in sesinin tonunda inandırıcı gelmeyen bir şeyler sezen Allie ona sert bir bakış attı. İçindeki ses önemli bir sırı sakladığını söylüyordu.

Allie “Olanları Isabelle’e anlatmamız gerek,” dedi. Gözleri kararlılıkla parlıyordu.

Sylvain “Sanırım haklısın,” dedi. “Yine de yarını bekleylim. Muhtemelen uyuyordur. Şu an herkes iyi durumda ve aşırı tepki veriyormuş gibi görünmek istemezsin, değil mi?”

İçinden itiraz etmek gelse de Sylvain’in sözlerinin ardındaki mantığı görebiliyordu: Ne de olsa hiçbir şey görmemişlerdi. Ancak bahçedeki adrenalin hücumunun ve kurtulana dek yaşadıkları telaşın ardından içinden bir şeyler yapmak geliyordu: Yeniden dışarı çıkıp artık her ne ise o şeyi aramak. Ya da en azından oturup olanlar üzerine konuşmak. Uyuyabilmesi imkânsızdı.

Yakaran bir sesle “Belki de gidip Jo nasıl diye bakmalıyız, ne dersin?” diye sordu.

“O iyi. Gabe yanında.” Sylvain bir an duraksadı ve sanki Allie’nin yanıtının ne olacağını biliyormuş gibi biraz tereddüt ederek konuşmaya devam etti. “Dinle, yatma saati geçti. Yatağına gitmen gerek. Tüm bunlarla yarın uğraşırız.”

Allie kulaklarına inanamıyordu. “Ne, ciddi misin sen? Hayır Sylvain, olanlar hakkında konuşmak istiyorum. Tamamen dürüst ol: Orada ne gördün?”

Sylvain’den hesaplı bir yanıt geldi.

“Korkarım hiçbir şey görmedim. Belki de bir çeşit hayvandı. Bir tilkiyi veya porsuğu ürkütmüş olabilirsiniz.” Allie itiraz etmek için ağzını açacakken Sylvain elini havaya kaldırarak onu durdurdu. “Yorgunsun, Allie. Ben de yorgunum. Gerçekten gidip uyuman gerek.”

Allie gitmek istemese de yorgun olup olmadığı üzerine tartışmanın uyku saati kuralını ihlal edip ceza almak için iyi bir neden olmayacağını düşündü.

İsteksizce boyun eğdi. “Peki o zaman. İyi geceler Sylvain.”

Sesi sert çıkmıştı. Tam arkasını dönüp uzaklaşacakken Sylvain onu bileğinden nazikçe kavradı.

Hafifçe kıkırdayarak “Ne yani? İyi geceler öpücüğü yok mu?” dedi. “Beni kurtardığın için sağ ol Sylvain’ demek de mi yok? Yatağa asla öfkeli gitmemelisin, *ma belle* Allie.”³

Mavi gözleri hınzırca, fırl fırl dönerken Allie’yi biraz önce olmayı arzu ettiği yere, kollarının arasına aldı.

Allie başta sadece inatçılığından dirense de oğlanın şakayla kulağına “Yardımcı olursan daha eğlenceli olur,” demesiyle güldü. Sylvain’in karşı konulamaz bir aksanı ve inanılmaz gözleri vardı.

Sylvain, Allie’nin yanağını öptüğünde bir süre dudaklarını çekmedi. Nefesi Allie’nin teninde sıcak ve hoş bir his bıraktı.

3 Fr. Güzel Allie’m anlamında. (ç.n.)

Oğlana doğru eğilip o anın uzamasını ümit etti.

Sylvain “Şimdi...” dedi. “Ya kendi başına yatağına gidersin ya da seni oraya ben sürüklerim.”

Allie soğukkanlı görünmeye çalışsa da içinde fırtınalar kopuyordu.

“Her neyse,” deyip Sylvain üzerinde bıraktığı etkiyi fark etmesin diye hızla arkasına döndü.

Elbette o zaten durumun fakındaydı.

Küçük bir kahkahayla Allie’ye “Tatlı rüyalar,” diye seslendi.

Allie arkasına bakmadan merdivenleri hızla tırmandı.

Ertesi sabah Allie saat altıda, sanki geçen gecenin adrenali hâlâ damarlarında dolaşıyormuş gibi kendisini tuhaf bir şekilde enerjik hissederek uyandı. Gardırobunun önünde dikilip ağır işler için üzerine ne giymesi gerektiğini düşündü. Sonunda bir eşofman altı, spor ayakkabılar ve göğsünde okulun arması olan beyaz bir tişörtte karar kıldı. Saçını atkuyruğu yapıp gözaltı bildirimini alarak hızlı adımlarla aşağı kata indi.

Midesi guruldasa da henüz kahvaltıya epey zaman vardı. Şansını deneyip yemek salonuna bakındı. Salonun boş olduğunu ancak bir masanın üzerinde duran servis tabağında jambonlu sandviçler, tabağın yanında da su şişeleriyle dolu bir buz kovası olduğunu gördü. Biraz tereddütle odaya girdi.

Herhalde bizim için konmuşlar, yoksa ne diye burada olsunlar ki?

Bir eline sandviç, diğerine de bir şişe alıp boş salona baktı.

Bardağını şerefe kaldırıp “Teşekkürler,” diye fısıldadı.

Sandviçini ısırarak sessiz giriş holünden geçip ön taraftaki merdivenlerden aşağı indi. Sabah havası serin, gökyüzü bulutluydu. Çimler ayak bileklerine çiy taneleri sürüyordu.

Okul bahçesinde yalnız olmanın aslında oldukça hoş bir deneyim olduğunu düşündü.

Yine de bunu her gün yapmak istemem.

Dün gece yaşananları gözünün önüne getirip histerik veya duygusal görünmeden bunları Isabelle'e nasıl anlatabileceğini kurguladı. Kolay olmayacaktı.

Ağaç sırasının yanından geçip gölgelerin içine girdiğinde ürperdi. Gölgede hava sıcaklığı çok daha düşüktü. Çam ağaçlarının altında ve dikenli böğürtlen çalılarının yanındaki patika dümdüz uzanıyordu. Eğreltiotlarının tüylü kanatları baldırlarını nazikçe gıdıklasa da zihninde dün akşamı evirip çevirdiğinden bunu fark etmedi bile.

On dakika kadar sonra, patika alçak bir taş duvara ulaştı. Duvar boyunca on beş metre kadar uzanan yol yabani bitkilerle epeyce kaplanmış bir kilise avlusuyla buluştu. Avlunun ortasında eski bir taş şapel, şapelin kapısının önünde ise sıkılmış görünen küçük bir öğrenci grubu vardı. Allie diğer öğrencilerin de kendisinininkine benzer kıyafetler giydiklerini görüp sessizce rahat bir nefes aldı. İçinde tanıdığı kimseyi görmediği gruba karışmadan gövdesi yamru yumru bir porsukağacına yaslandı.

Bir an rahatlayacak gibi olsa da şapelin kapısı açıldı ve kapı aralığında bir kadın görüldü. Özensiz giyinmiş, üzerinde koyu renkli keten pantolon ve düğmeli bir gömlek olan kadının uzun, siyah saçları gevşekçe topuz yapılmıştı. Elinde klipsli dosya vardı.

"Bildirimleri alabilir miyim?"

Kadın tek kelime etmeden yanına gelen öğrencilerden kâğıtlarını toplarken kendi bildirimini uzatan Allie'yi durdurdu.

"Sen Allie olmalısın." Kadının sesi sanki yemek salonunda birlikte çay içmek için buluşmuşlar gibi keyifli çıkıyordu. "Hakkında çok şey duydum, Allie. Ben kütüphane memuru Eloise Derleth. İçeri gelip beni bir gör. Isabelle masama senin için bazı kitaplar bıraktı."

Eloise yüzünde neşeli bir ifadeyle Allie'ye gülümsedikten sonra kalan kâğıtları toplamaya koyuldu. İşi bitince sesini tüm grubun kendisini duyabileceği şekilde yükseltti.

“Hepinizin bugün nasıl bir angaryayla uğraşacağınızı bir an önce öğrenmek istediğinizi biliyorum. Sizi fazla bekletmeyeceğim. Lütfen beni izleyin.”

Öğrenciler kütüphane memurunun peşine takılırken bazıları gözlerini devirip kıkırdadı. Allie ihtiyatlı olmak için onları arkadan takip ediyordu.

Eloise onları şapelin etrafından dolaştırıp kilise avlusunun arkasındaki bir barakaya getirdi. Yıpranmış mezar taşlarının uzun ve yumuşak çimlerin arasında yükselen yapraklı ağaçların altında düzensiz bir şekilde dikildiği hoş bir yerdi. Duvara güneş ışığının altında çürümeye yüz tutmuş bir bank yaslanmıştı. Üzerinde okul personelinin giydiği siyah iş kıyafetleri olan bir adam binanın arkasında bekliyordu.

Eloise öğrencilerin yapacakları işi “Bugün kilise avlusunu temizleyeceksiniz,” sözleriyle açıkladı. “Bay Ellison size ihtiyacınız olan her şeyi verecek ve bugünkü işler için işbölümü yapacak. İyi şanslar!”

Eloise hızlı adımlarla patikayı arşınlayıp yüzünde neşeli bir gülümsemeyle avlunun kapısından çıktı. Allie Bay Ellison'dan araç gereçlerini almak için sıraya giren gruba katıldı.

“Sizi ekiplere ayıracağım.” Bay Ellison'ın gür çıkan bariton bir sesi vardı. Aletleri dağıtırken Allie onun cüssesine bakıp hayret etti. Boyu iki metreye yakın olmalıydı; Allie adamın kollarının hayatı boyunca açık hava işleri yaptığından kalın ve yapılı olduğunu düşündü. Teni espresso rengindeydi ve son derece huzur verici bir tavrı vardı.

“Bu grup ot budamadan sorumlu.” Çoktan birtakım gürültülü cihazlarla donattığı bir grup oğlana eliyle işaret etti. “Me-

zarların çevresini temizleyecekler, bu grup ise...” Çim biçme makinelerini sağa sola iten iki oğlan ve bir kızı gösterdi. “Genel temizlik yapacak.”

Allie sıranın sonundaydı. Sıra kendisine gelince Bay Ellison onu başıyla nazikçe selamladı.

“Siz ikiniz benim tırmıkçılarım olacaksınız.”

İkimiz mi?

Arkasına dönünce tırmıklarını uzatan bahçıvana masumca bakan Carter’ın yanında dikildiğini fark etti. Şaşkın bir ifadeyle izlediği Carter, Bay Ellison’a kibarca teşekkür edip dönerek tek eliyle tuttuğu iki tırmıkla uzaklaştı.

Bahçe düzenleme araçlarının sivrisinek vızıltısını andıran, durmak bilmeyen gürültüsü havayı doldururken Allie mezarların yanından dikkatle geçip engibeli zeminde tökezleyerek Carter’ı izledi.

Sertçe “Burada ne arıyorsun? Ayrıca nereye gidiyorsun?” diye sordu. Carter’ın kendisine aldırış etmediğini görünce “Hey! Koşturacağımıza konuşuyor olmamız gerekmez mi?”

Carter, Allie’nin tavrını hiç önemsemiyor gibiydi. “Ben ceza aldım. Sen neden buradasın? Bir de rica etsem sakın olur mu-sun? Birkaç dakika beklersek çim biçenler bize tırmıklanacak bir şeyler çıkaracaklar. Bu yüzden işlerini rahat yapsınlar diye bekliyorum.”

Carter kilisenin önündeki porsukağacına varana dek durmadı. Tırmıkları ağacın gövdesine yaslayıp şişkin bir ağaç kökünün üzerine adımını atıp alçak bir dala tırmandı. Rahat bir tavırla, bacaklarını sarkıtarak dala oturdu. Elini Allie’ye uzatıp soran bir bakışla kaşını havaya kaldırdı.

Kısa bir duraksamanın –ve kendisini ilgisizce “Sağ ol, ayakta iyiyim,” derken hayal etmesinin– ardından Allie çekinerek ona uzandı. Elini tutup kendisini yukarı çeken Carter’ın bakışında

açıklayamadığı bir şey vardı. Yanaklarının kızardığını hissetti.

Allie yamru yumru dalın üzerinde yana kayarak Carter'dan uzaklaştı ve bir ayağını aşağı sarkıtırken kendine çektiği diğer ayağını dala yasladı. Carter sırtını ağacın gövdesine yaslayıp yüzünü ona çevirdi. Parmakları arasında bir dal parçası çevirerek Allie'yi meraklı gözlerle süzdü. Allie çim biçenlerin çimleri nasıl yok ettiklerini izlerken Carter'ın kendisine baktığını fark etmemiş gibi davrandı. Bulunduğu yerden akan suyun şırıltısını işitebiliyordu.

Carter "Bak," dedi. "Özür dilemek için seni yakalamak istedim."

Şaşırان Allie başını kaldırıp ona baktı. Carter'ın kendisinden beklenmeyecek bir şekilde tedirgin göründüğünü düşündü.

Carter "Geçen gün kütüphanede hakkımda yanlış düşünmene neden oldum," dedi. "Sanırım beni yanlış anladın. Bence burada olmak diğer herkes kadar senin de hakkın. Tamam mı? Lütfen inan buna."

Allie başını sallasa da yüzünde hâlâ temkinli bir ifade vardı. Carter hayal kırıklığıyla iç geçirdi.

"Bu konu çok canımı sıkıyor. Benim tam bir hıyar olduğumu düşünmüş olmalısın."

Allie yüzünde yarım yamalak, alaycı bir gülümsemeyle başını sallayınca Carter da güldü. Gülümsememek için kendisini tutsa da Allie bunu başaramadı.

"Biliyordum. Allie, umarım bana inanıyorsundur. Sandığın şeyi kastetmemiştim ben. Hem de hiç. Bu okuldaki züppelerden nefret ediyorum. Her şeye baştan başlayabilir miyiz?"

İçinden bir ses ona güvenmemesi gerektiğini söylese de Allie o sesin zaten kimseye güvenmediğini düşündü. Hem konuyu uzatmanın ne âlemi vardı ki?

Sonunda "Tabii," dedi.

“Güzel. Şimdi tekrar başa döndük.” Carter bahçeye doğru bakıp “Peki. Eh, kısa ama hoş bir sohbet oldu,” dedi. “Sanırım epey yol aldılar. İşe koyulsak iyi olacak.”

Ağaçtan aşağı atlayıp rahatça yere indi ve Allie’ye yardım etmek için arkasına döndü. Allie dalın ucuna doğru kayarken Carter uzanan elini tutmayıp belini kavradığı Allie’yi hiç zorlanmadan kaldırıp ağaçtan indirdi. Kuvveti Allie’yi şaşırtmıştı.

Carter “Haydi çalışmaya,” diyerek tırmıkları eline aldı. Allie uzun adımlarla yürüyen Carter’ı seyrederek onun peşinden mezarlığa gitti.

Mezar taşları çok fikir vermese de (“*Emma Littlejohn, Frederick Littlejohn’un sevgili karısı ve Frances Littlejohn’un sevgili annesi, 1803-1849, Tanrı size huzur bahşetsin*”) önünden geçtiği taşların altında yatanları, zamanında mutlu hayatlar sürüp sürmediklerini ve onları oraya neyin getirdiğini düşünmeden edemiyordu.

Kırk altı. O kadar da yaşlı değilmiş. Kendi annesi de en az o yaşta olmalıydı.

Çim biçenler uzun çimlerin üzerinde hızla işe girişmişlerdi. Carter, Allie’nin eline bir tırmık tutuşturup çimleri ve yaprakları ustaca toplayıp kümelemeye başladı. Allie elinden geldiğince çimleri tırmıklamaya çalışarak ona eşlik ederken, her mezarın başında fısıltıyla özür diliyordu.

Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm Bayan Coxon (1784-1827). Sadece bir dakika sürecek.

Ancak kendi yığınının karman çorman olması bir yana çimlerin yarısını etrafa saçmıştı.

Carter kinayeyle “Bu işte gerçekten çok iyisin,” dedi.

“Kapa çeneni!” Allie güldü. “Rahat bırak beni. Daha önce hiç yapmadım bunu.”

“Neyi hiç yapmadın? Tırmıkla çim çekmeyi mi?” Carter samimi bir hayretle bakıyordu.

“Evet, daha önce hiç tırmık çekmemiştim.” Allie omuz silkti.

“Hiç tırmık çekmedin mi? Annen baban sana hiç mi iş vermiyordu?” Sesinde kınayıcı bir ton vardı.

“Londra’da yaşıyorum, Carter. Bahçemiz yok, kenarında bir sürü saksı ve bazı çiçekler olan bir verandamız var. Orayı çok süpürdüm ama hiç tırmıklamadım.”

Carter bir süre sessizce düşündükten sonra başını iki yana salladı. “Londra bu tür işleri hiç yapmamış çocuklarla dolu herhalde. Bu bana oldukça tuhaf geliyor. Dışarıda çalışmamayı, ellerimi kirletmemeyi hayal edemiyorum.”

Tırmığına yaslanan Allie, Carter’ın ne kadar verimli çalıştığına hayret etti.

“Sen nerelisin?” diye sordu.

Carter kolunu sallayıp etraflarındaki toprakları gösterdi. “Şu an oraya bakıyorsun.”

“Nasıl yani, buralarda mı oturuyorsun?”

“Burada yaşıyorum. Burası evim.”

Allie şaşırmış halde birkaç dakika çimleri tırmıkladıktan sonra durup gözlerinin üzerine düşen perçemi geriye attı.

“İyi de buradan önce nerede yaşıyordun?”

“Hiçbir yerde. Burası büyüdüğüm yer. Annem babam buranın personeliydi. Burslu okuyorum. Başka bir yerde yaşadığım olmadı.”

“Annen baban öğretmen mi?”

İşine devam eden Carter başını kaldırmadan yanıt verdi. “Hayır. Annem personeldendi.” “Personeldendi” sözcüğüne özel bir vurgu yapmıştı.

“Yani...” Allie tırmığıyla çimleri karıştırdı. “Artık burada çalışmıyorlar mı?”

“Hayır.” Carter’ın sesi soğuktu. “Ölenlerin burada çalışmasına izin verilmiyor.”

Allie donakaldı. Carter öfkeyle işine devam etti; Allie oğlanın gömleğinin altında hareket eden kasları seçebiliyordu.

Burada Bay ve Bayan West yatıyor. Huzur içinde uyusunlar.

“Ah Tanrım, Carter. Üzgünüm. Bilmiyordum.”

Carter tırmıklama işine devam etti. “Tabii ki bilmiyordun. Nereden bilebilirdin? Dert etme bunu.”

Allie tırmığını yere atıp onun yanına gitti ve koluna dokundu. “Gerçekten üzgünüm.”

Kolunu hızla çeken Carter öfkeyle ona baktı. “Üzgün olma. Hem Tanrı aşkına, bütün günümü burada geçirmek istemiyorum. Bir el atar mısın?”

Allie bu iğnelemeyle tırmığını alıp birkaç mezar öteye gitti. Yirmi dakika boyunca sessizce çalıştılar. Sırtı ve kolları ağrısı da Allie etkileyici yaprak ve çim yığınları oluşturmuştu. Arada defalarca Carter’a baksa da o hiç ara vermedi.

Bahçe araçlarının berbat vızıltısı yavaş yavaş azalıp son çim biçme makinesi de on dakika içinde kapatıldı. Geri getirilen araçlar onları özenle düzenleyen Bay Ellison’a iade edilince de ses büsbütün kesildi.

“Sanırım buradaki işimiz bitti.”

Allie kendisini fazlaca işe kaptırdığından Carter’ın sözleri karşısında irkilerek tırmığını yere atıverdi. Tırmığı yerden alırken bir kez daha öne düşen perçemini dalgın dalgın geriye attı.

Carter “Gel,” dedi. “Arkanı dön.”

Allie bir an ona şüphayle baksa da kısa bir tereddüdün ardından kendisine söyleneni yaptı. Carter onun arkasına geçip başıboş perçemi eliyle düzelttikten sonra nazikçe Allie’nin tokasına tutturdu. Allie hiç kıpırdamadan dururken Carter’ın ensesine hafifçe dokunması tüylerini ürpertiyordu. Birkaç saniye sonra dokunmayı bırakan Carter hiçbir şey söylemedi.

Allie arkasını döndüğünde Carter her iki tırmık elinde, şa-

pele doğru yürüyordu. Aceleyle onun peşinden koşarken ayağı bir çim öbeğine takıldı.

Carter tırmıkları Bay Ellison'a verip "Buyur Bob," dedi.

"Teşekkürler. Yine başın dertte mi, Carter?"

"Her zaman."

Bay Ellison, Allie'nin duyar duymaz hoşuna giden pes bir kıkırtı çıkardı. Adama gülümseyip ellerini ceplerine soktu.

"Umarım fena bir iş çıkarmamışsınız, Bay Ellison."

Bay Ellison ona sevecen bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Harika görünüyor, Bayan Sheridan. Yardımınız için teşekkürler."

Allie ve Carter patikadan aşağı yürürlerken Ellison arkalarından seslendi. "Carter'ın başını daha fazla derde sokmasına izin verme."

Carter, Allie'yi beklemeden kilise avlusunu hızlı adımlarla geçip kapıdan çıktı.

Allie kısa bir an hızlanıp onunla arasındaki mesafeyi kapatmayı düşünse de caydı. Bunun yerine Carter'ın iyice uzaklaşacağını umarak sakince yürüdü.

Ancak birkaç dakika sonra bir dönemecten geçtiğinde Carter'ı patikada durmuş bir taşı tekmelerken buldu. Gözlerini onunkilerden kaçırıp Allie hızlı adımlarla, tek söz etmeden oğlanın yanından geçti.

"Allie, bekle!" Carter'ın kendisine yetişmek için koştuğunu işitse de arkasına dönmedi. Allie'ye yetişen Carter onunla birlikte yürümeye başladı. Allie'nin yüzünü görebilmek için geri yürüyordu.

"Bak işte," dedi. "Sanırım yine hıyarlık ettim."

Allie soğuk bir tavrıyla "Sorun değil," dedi. "En azından tutarlısın."

Carter'ın gülmesine şaşırdı.

“Tamam, bunu hak ettim. Sana karşı kırıcı olduğum için özür dilerim. Sadece... Bazı konularda gerçekten hassasım.” Gözleri kararan Carter bir kayayı tekmeleyip patikanın dışına yuvarladı.

Allie'nin aklına Christopher ve onun kayboluşu konusunda ne kadar hassas olduğu geldi.

“Önemli değil,” dedi. “Unuttum gitti.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle.”

Carter apaçık bir memnuniyetle arkasına dönüp Allie'nin yanında yürümeye başladı. “Geçen gecenin şokunu üzerinden atabildin mi?”

Allie şaşkın şaşkın ona baktı. “Geçen gece olanları sen nereden biliyorsun?”

Carter “Cimmeria’da kimsenin sırrı olmaz,” dedi. “Jo’nun karanlıkta koşarken yaralandığını duydum.”

Allie ne kadar dürüst olması gerektiğini bilemiyordu. Biriyle o akşam olanları konuşmak istese de Carter’ın kendisiyle dalga geçmesinden korkuyordu.

Allie “Korkutucuydu,” dedi.

“Tam olarak ne gördünüz?”

“Hiçbir şey. Yani, çok karanlıktı. Tek duyduğumuz...”

Açıklamakta güçlük çekiyordu.

“Ne duydunuz?” Carter’ın siyah gözlerini okumak zordu.

“Bir şeyin hırıldadığını işittim. Köpek gibi bir şey ama ayak sesleri de duydum. İnsan ayak sesleri gibi. Sence ne olabilir bu? Demek istediğim burada kimsenin köpeği var mı? Öğretmenlerin veya personelin?”

Carter kısaca “Hiç köpek yok,” dedi.

Allie “Anlaşılan birinin köpeği varmış,” diye yanıt verdi. “Ya da hırıldayan birisi var.”

Carter aniden durunca Allie az kalsın ona çarpacak oldu.

“Ne düşündüğümü bilmek ister misin? Sanırım okuldan birileri sana şaka yapmış. Seni korkutmaya çalışmışlar.”

Nedense Allie’nin beklediği yanıt bu değildi.

“Neden?” diye sordu. “Bu çok aptalca.”

“Çünkü çocukça işler yapıyorlar,” diye cevap verdi Carter. “Canları sıkılıyor. Sen de burada yenisin. Eğlenmek için yapmışlardır.”

Bir oğlanlar çetesinin ona şaka yapması Allie’ye gayet olası geliyordu. Belli etmemeye çalışsa da bu düşünce onu incitmişti de. Patıkada yürürlerken Allie yere bakıp yutkundü. Carter’ın açıklamasında mantıklı olmayan bir şeyler vardı. Jo’ya neden şaka yapacaklardı ki? O da oradaydı.

Etraflıca düşünüp sadece iki olasılık olduğuna karar verdi. Ya bu Gabe ve Sylvain’in katıldıkları, iyi planlanmış bir eşek şakasıydı ya da Carter ona yalan söylüyordu.

Gözlerini yukarı dikip dosdoğru karşısına bakan Carter’ı süzdü.

Allie rahat bir tavırla “Biliyorsun, bizi Gabe ve Sylvain kurtardı,” dedi. “Onlar da mı işin içindeydi?”

Carter’ın yüzü asıldı. “Tabii ya, seni onlar kurtarmıştı, değil mi? Ne kahramanca.” Dönüp Allie’ye baktı. “Bu arada Sylvain’le senin aranda neler oluyor? Daha geveli birkaç gün oldu ve senin üzerinde hak iddia ediyor.”

Allie, Carter’ın attığı oltaya düşmekten kendini alıkoyamadı.

“Bu çok gülünç. Kimse kimsenin üzerinde hak iddia etmiyor. Sylvain sadece bana karşı nazik davrandı. İyi birine benziyor.”

Carter alaycı bir tavırla “Sylvain mi? İyi biri mi?” diye sordu. “Bak bundan epey şüpheliyim.”

Allie öfkeyle ona baktı. “Baksana sen, Sylvain buraya gel-

diğimden beri bana ne kadar iyi davranıyor, biliyor musun? Diğer herkesin aksine.”

Carter onu kolundan tutup kendisine çevirdi. “Sadece... Dikkatli ol, Allie. Burada görüntü dışarıya kıyasla daha aldatıcıdır.”

Yüzünde ciddi ve samimi bir ifade olsa da Allie öfkeyle kolunu çekti. Daha Carter’a yanıt vermeden Sylvain’in ipeksi sesini duydu.

Okula giden patikada yürüyen Sylvain gölgelerin arasından çıkıp görüldü. Carter ona tehditkâr bir bakış atınca Allie de Carter’a öfkeyle baktı.

“Carter. Tabii ya. Bugün ceza aldığını bilmem gerekirdi. Her zamanki gibi.” Sylvain’in sesi yumuşak ve ironik çıksa da sözlerinin altında ciddiyet seziliyordu.

“Sense Sylvain, hiç ceza almıyorsun.” Sylvain’in yanından geçip uzun adımlarla okula doğru yürüyen Carter’ın sesi küçümseyiciydi.

Sylvain neşeyle Allie’ye döndü. “Bir şey mi oldu? Moralin bozuk gibi.”

Carter bir dönemecin ardında gözden kaybolurken Allie “Önemli bir şey olmadı,” dedi. “Biraz hayta bir tıp değil mi?”

“Sanırım bu sözcük ona cuk oturdu.” Sylvain gülümsediğinde gözleri kedi gözleri gibi oluyordu. “Gözaltı nasıldı? Berbat mı?”

“Çok da kötü değildi. Tek bir yara bandı yetecek.” Sağ elini havaya kaldırıp avucunun içinde, yüzük parmağının dibinde oluşmuş olan beyaz şişliği gösterdi.

“Trajik.” Allie’nin tutup dudaklarına götürdüğü eline küçük bir öpücük kondurdu. Bir kez daha Allie’nin tüyleri diken diken oldu. “Senin asla ağır işler yapmaman gerektiğine karar verdim,” dedi. “Senin tarzın değil. Üzerinde ipek giysilerinle uşakların getirdiklerini yemelisin sen...”

Fikrin saçmalığı Allie'yi güldürmüştü. "Evet, ben elmaslarımı sayarken onlar üzüm tanelerini koparıp önüme koyarlar..."

"Dalga geçiyorsun ama bu bir gün olabilir pekâlâ." Allie'nin henüz bırakmadığı elini kendisine çekti ve patikadan aşağı yürümeye başladılar. "Ne yazık ki buraya sırf sohbet etmek için gelmedim. Isabelle'in isteği üzerine geldim. Seni görmek istiyor."

Allie'nin midesindeki kaslar gerildi. Daha şimdiden ceza almış olduğundan müdirenin kendisini görmek istemesine pek de şaşırmamıştı. Ancak bu kez her zamankinden farklı olarak başının çok da büyük bir derde girmeyeceğini ümit ediyordu.

"Peki," dedi. "Bu sürpriz olmadı."

Yürürlerken Allie dönüp ona baktı. "Dün geceyi düşünüyordum da..."

Sylvain "Ha, evet," dedi. "Bahçedeki şu vahşi saldırı."

Sylvain'in sesi alaycı çıksa da Allie gayet ciddiye. "Kimdi o? Ayak sesleri duydum. Bir de köpek gibi bir şeyin sesini."

"Sanırım duyduğün ayak sesleri Gabe ve benden geliyordu. Köpek sandığın şey de sanırım bir tilkiydi."

Allie kuşkuyla "Hırıltılar çıkaran bir tilki mi?" diye sordu.

Sylvain "Barakalardan birinde kapana kısılmış ve huysuzlanmış olabilir," diye yanıt verdi. "Görülmemiş bir şey değil."

Allie, Sylvain'in yüzünü dikkatle süzdü. "Carter bazı oğlanların benimle alay edebileceklerini söyledi."

Sylvain kaşlarını çatı. "Bu saçmalık. Öyle bir şey olsa benim kulağıma gelirdi. Bunu söylemesi bence çok tuhaf."

Nedense Sylvain'den bunları duymak Allie'yi rahatlatmıştı. "Evet," dedi. "Ben de öyle düşündüm."

Patika okulun çim kaplı bahçesine ulaşınca Allie'nin aklına bir fikir geldi. "Isabelle beni alması için neden alt sınıflardan birini değil de seni gönderdi?"

"Ha, sınıf başkanları toplantısına katılmışım ve orada biraz

sohbet ettik,” dedi. “Bir tuhafılık yok. Bizim... arkadaş olduğumuzu biliyor.”

Allie hayretle Sylvain’e baktı. “Senin sınıf başkanı olduğunu bilmiyordum.”

“Bilmiyor muydun?” Sylvain onu daha da yakınına çekti. “Eh, madem artık biliyorsun, her dediğimi yapmak zorundasın. Çünkü patron benim.”

Allie gülerek kendisini Sylvain’in kollarından kurtardı. “Demek işler böyle yürüyor, ha? Bakacağız artık.”

Sylvain’den kaçmaya başladı. Sylvain onu kapıda yakaladığında gülmekten kendisini savunamayacak haldeydi. Allie kapı koluna uzandığında kapı hızla açıldı ve Zelazny eşikten dışarı adım attı.

Allie’nin kıkırtıları bir anda uçup gitti.

“Bayan Sheridan.” Günlerden cumartesi olmasına rağmen tarih öğretmeni takım elbiseli ve kravatlıydı. Sesinde kinayıcı bir ton vardı. “Sabah cezanızı bu denli ciddiye aldığınızı görmek beni memnun etti.”

Beni tutuklayan adamlar bile daha az aksiydi.

Allie tek kelime edemedi Sylvain öne çıktı. “Benim hatam, Bay Zelazny. Ağır bir ceza aldığından zor bir sabah geçirmiş, yolda karşılaşınca çok üzgün olduğunu görüp Allie’yi neşelendirmeye çalıştım. Lütfen benim eylemlerimden dolayı onu yargılamayın.”

Zelazny yanlarından geçip “Gayet de hak ettiği bir ceza,” diye mırıldandı.

Sylvain, Allie’yi ustalıkla giriş holünde uzaklaştırırken “Tabii ki,” dedi. Allie yüksek sesle gülmek için kendisini zor tutuyordu.

Zelazny’nin ikisini duyamayacağı kadar uzaklaştıklarında Allie gülmekten iki büklüm oldu. Sylvain bir kez daha onu susturdu. “Burada olmaz, *ma belle* Allie,” diye fısıldadı. “Olağanüstü iyi iştir.”

Allie ağzını kendi elleriyle kapatıp kıkırtılarını boğdu.

Sylvain “Seni bütün bir hafta cezalı görmek istemiyorum,” dedi. “August⁴ çok... Hassastı.”

Allie “August mu?” diye sordu.

“Bay Zelazny. İlk adı bu.”

“Ya.”

“Ve şimdi senden ayrılmalıyım. Isabelle seni sağdaki ilk sınıfta bekliyor olacak. İyi şanslar.”

Eğilip Allie’nin elini öptü.

Allie ne tepki vereceğini bilemedi.

Sevinçle “Güle Güle!” deyip sınıfların olduğu sessiz ve boş koridora girdi.

Sağdan ikinci odanın kapısı kapalı olduğundan Allie hafifçe kapıyı çaldı.

Müdirenin kendine has sesi gecikmedi. “Girin.”

Allie girdiğinde Isabelle’i masasında kâğıt yığınlarıyla çevrilmiş, oturur halde buldu. Yanı başında bir dizüstü bilgisayar vardı. Allie, daha ekranda ne olduğunu göremeden müdirenin katladığı bilgisayara özlemlerle baktı.

Demek hâlâ modern hayat diye bir şey var.

“Lütfen otur.” Isabelle yakınındaki bir sandalyeye işaret etti. “Beni mazur gör, muhasebe işlerini yapıyorum ve bu iş bir köyü dolduracak kadar kâğıtla uğraşmayı gerektirdiğinden bu işi ferah sınıflarda yapmayı tercih ediyorum.”

Isabelle gözlüklerini çıkartıp ayağa kalktı ve Allie’nin yanındaki sandalyeye geçmeden önce gerindi. “Sabahki cezan nasıl geçti?”

“İyi, sanırım” Allie omuz silkti. “Demek istediğim ağır bir iş olsa da iyi geçti.”

Isabelle ona sevecen bir gülümsemeyle karşılık verdi.

⁴ İng. Ağustos anlamında. (ç.n.)

“August’un sana karşı çok katı davrandığı kanısındayım ve bunu ona da söyledim. Senin bunu bilmeni istedim. Verdiği cezayı kaldırıp otoritesini sarsmak istemesem de cezasının adil olduğunu düşünmüyorum.”

Allie duyduklarını hiç beklemediğinden ne diyeceğini bilemedi. Daha önce hiç kimse kendisine karşı haksızlık yapıldığı için ondan özür dilememiştir. Bunun mümkün olabileceği bile aklına gelmezdi.

Bulabildiği en iyi yanıt “Teşekkür ederim,” oldu. Yine de Isabelle bu özrü onun için ne anlam ifade ettiğini yüzünden okuyabiliyor gibiydi.

Isabelle “August katılığıyla nam saldığınan özellikle sana kafayı taktığını düşünmeni istemem,” diye ekledi. “Sayesinde bir grup öğrencinin her haftası bahçelerde çalışarak veya eski ambarları çekip çevirerek geçiyor. Yine de ondan seni ceza listesine tekrar dahil etmeden önce buraya alışman için sana biraz süre tanımasını istedim.”

Meraklı bakışlarla Allie’yi süzdü. “Bir de şu dün geceki olay. Bunun üzerine konuşmamız gerek. Sylvain bana bir tür vahşi hayvanın sizi bahçede korkuttuğunu söyledi. Öyle mi oldu?...”

Allie “Eh, aslında ne olduğunu bilmiyoruz,” diye yanıt verdi. “Bahçeye daldı ve... Sanırım bizi kovaladı. Bize hırıldıyor gibi geldi. Sizce ne olabilir?”

“Sylvain tilki olabileceğini söyledi. Bu aralar onlarla epey karşılaşıyoruz.”

Allie kaşlarını çatıp başını yana eğdi. “Londra’da da tilki oluyor ama tilkilerin ne hırıldadığını duydum ne de insanları kovaladığını gördüm.”

Isabelle “Ama burası taşra,” dedi. “Buradaki tilkiler daha vahşi olur, Londra’dakiler yanlarında evcil kalır. Yavruları söz konusu olduğunda bir dişi tilki çok korumacı olabilir. Dışarıda

alışan personele başka bir hayvan var mı diye bakmalarını söylesem de aklıma farklı bir şey gelmiyor. İkinizin de iyi olduğunuza çok sevindim.”

Sesi içten çıkıyordu. Ayrıca müdirenin onu aptal gibi görmemiş olmasından dolayı memnundu.

Ancak Isabelle artık farklı konulara geçmek ister gibiydi.

“Gerçekten nasılsın? Yeni arkadaşlar edinebiliyor musun? Sylvain bana buraya alıştığını ve diğerleriyle iyi geçindiğini söyledi. Bunu duyduğuma sevindim. Kendisi en iyi öğrencilerimizden biridir.”

Allie kızardı. Ona durmadan kur yapan Sylvain’in mdireyle otutup kendisi hakkında konuşması tuhaf gelmişti.

Biraz sandalyesine gömülüp “İyiyim,” dedi. “Sylvain ve Jo’yla arkadaş olduk ve birkaç kişiyle daha tanıştım. Herkes bana karşı iyi davrandı. Bir kişi hariç...”

Allie dudağını ısırırken Isabelle ağzından baklayı çıkarması için ona yüreklendirici bir bakış attı. “Kim hariç? Bana söylemenin zararı olmaz.”

“Nasıl söylesem bilemiyorum?” Allie ayaklarını çaprazladı; hemen sonra da eski haline getirdi. “Katie Gilmore. Biraz cadaloz.”

Isabelle i geçirdi. “Sana karşı dürüst olacağım, Allie. Bazen Katie’nin bu dünyada başa çıkmam gereken imtihanlarımdan biri olduğunu düşünüyorum. Hayatı boyunca şımartılmış. Sana bunu söylememin pek de profesyonelce olmadığını hissetsem de sana gvenebileceğimi düşünüyorum. Çocukluk dönemindeki yaşantısından dolayı kendisi kadar ayrıcalıklı olmayan çocuklarla iletişim kurmakta güçlük çekiyor. Hep ailesinin servetine sığınmış biri. Yine de ailesi ne kadar güçlü olursa olsun cezalardan muaf değil. Bu yüzden fazla ileri giderse beni veya Jules’u haberdar et.” Isabelle temiz bir bez

parçasıyla gözlüklerini sildi. "Onu bir hafta boyunca bahçede çalışırken görmek beni bozmazdı. Ellerini azıcık kirletmenin ona çok faydası olurdu."

Müdürenin kendisine karşı fazlasıyla dürüst olmasının heyecanına kapılan Allie, Katie'yi bahçede çalışırken düşününce kıkırdadı. Hemen ardından kendisini toplasa da Isabelle'in de kıkırdadığını duyunca rahatladı.

"Başka bir şey var mı?" Isabelle yine ciddileşmişti. "Gördüğüm kadarıyla derslerin iyi gidiyor. Benim dersimde de gayet iyisin. Derslerle ilgili herhangi bir sorunun var mı?"

Allie başını iki yana salladı. Derslerin ağır olduğu doğru olsa da işlenen konular daha önceki iki okulundakilerden daha ilginçti. Allie okulda verilen derslerden hoşlandığını fark etmişti.

Isabelle "Ya aile hayatın?" diye sordu. "Geldiğinden beri anne babanı aramak için hiç izin istemediğini fark ettim. Onları aramak ister misin? Onlarla konuşman beni mutlu eder."

Allie başını bir kez daha, bu kez daha sert bir şekilde iki yana salladı. Gözlerini Isabelle'inkilerden kaçırarak "Şu an onlarla konuşmak istemiyorum," dedi. "Bir süre onlarsız vakit geçirmek istiyorum."

Başını kaldırdığında Isabelle'in ifadesinden bir anlam çıkarmakta zorlansa da içinden bir ses sözlerini anlayışla karşıladığını söylüyordu.

Isabelle "Elbette," dedi. "Yine de fikrini değiştirecek olursan bana gel."

Sohbet fazlaca nazik konulara yönelmeye başlamıştı ve Allie bir an önce azat edilmeyi beklediğinden oturduğu yerde rahat duramıyordu.

Gözünden hiçbir şey kaçmayan müdire bir kez daha bitkince gerinerek ayağa kalktı.

"Eh, artık seni bırakayım da öğle yemeğine git ve hafta so-

nunun geri kalanının tadını çıkar.”

Allie başka bir söze gerek duymadan hızla ayaklanıp kapıya yöneldi. Tam kapıyı açacakken Isabelle’in sesini işitip, durdu.

“Lütfen Allie. Herhangi bir sorunun olduğunda bana gelmeye çekinme. Küçük, büyük fark etmez. Başını daha fazla derde sokmak için değil, sana yardımcı olmak için buradayım ben. Benimle güvendesin.”

Isabelle’in sözlerini son derece içten bulan Allie çekingen bir ifadeyle gülümsedi. “Gelirim,” deyip hızlı adımlarla odadan çıktı.

Koridorda ilerlerken Isabelle’in anlayışlı bakışlarla onu izlediğini hissedebiliyordu.

“Tanrım, bitsin artık bu çile.” Jo yüzünü biyoloji kitabına gömdü.

Kütüphanedeki masada karşısında oturan Allie ona bir dolmakalem fırlattı.

Gabe kitabını kapatıp “Evet...” diye söze girdi. “Bir molaya ihtiyacımız var. Biraz daha işim var ama bunu sonra da yapabilirim. Cumartesi, öğleden sonra ve güzel bir gün. Dışarı çıkmak isteyen var mı?”

Jo yüzü hâlâ kitaba gömülü halde elini dimdik havaya kaldırıp “Ben,” dedi. Biyolojinin sesi üzerinde boğucu bir etkisi vardı.

Kitaplarını üst üste dizmeye koyulan Gabe “Ya sen Allie?” diye sordu.

Allie başını iki yana salladı. “Sağ ol, bugün açık havadan fazlasıyla yararlandım. Galiba ben burada kalıp binayı keşfeceğim.”

Jo başını hızla kaldırdı; sarı saçlarının arkası kalkmıştı. “Hoş bir binadır. Eloise’e söyle, sana çalışma odalarını göster-sin. Acayip yerler.”

Önceki gecenin etkisini üzerinden atmış gibiydi; yanağındaki kesik, iki ten rengi yara bandıyla kapatılmıştı ve görünürde başka bir yarası yoktu. Allie onunla birkaç dakika baş başa kalıp olanlar hakkında konuşmak için can atsa da Gabe bütün gün Jo'nun başından ayrılmadığından henüz buna fırsatı olmamıştı. Gabe, Jo'nun kitaplarını da kendininkilere ekledi ve çift kütüphaneden ayrılmak üzere ayağa kalktı.

Allie beklentiyle "En azından akşam yemeğinde görüşürüz, değil mi?" diye sordu.

Jo gülümseyerek "Kesinlikle," dedi.

Onlar gidince, Allie gerinip etrafına bakındı. Odada neredeyse kimse kalmamıştı.

Kütüphane memurunun masasına yürüdü. Eloise yüksek ve cilalı ahşap tezgâhın arkasında eski tip kütüphane kartlarını düzenliyordu.

"Şey... selam." Allie'nin sesi çekingen çıkıyordu.

Eloise doğrulup "A, Allie. Seni yeniden görmek ne hoş," dedi. "Nasılsın?"

Kütüphane memurunun saçları gevşek bir şekilde arkadan tutturulmuş, birkaç buklesi aradan fırlamıştı; mor çerçeveli gözlükleri ince, uzun burnunun ucuna düşmüştü.

"İyiyim, sağ olun. Şurada ders çalışıyordum da..." Allie masasının olduğu tarafa doğru işaret etti. "Gelip bir merhaba diyeyim dedim."

"Sana bahsettiğim kitaplar için mi geldin?" Eloise kütüphaneye kartlarını kenara bıraktı. "Kitapları senin için hazırladım bile."

Masanın altına uzanıp üzerinde "Allie'ye" yazan bir kart olan kitap yığını çıkardı. "Bunları okumanın İngilizce dersine katkısı olabilir."

Allie kütüphane memurunun o sabah bahsettiği kitapları

çoktan unutmuştu. Zaten okuyacak çok şeyi olduğunu düşünüyordu.

Yine de...

Nazikçe “Ya, çok iyi,” diyerek kitapları çantasına soktu. “Aslında binayı keşfe çıkayım demiştim de Jo’nun söylediğine göre buralarda hoş, çalışma odası gibi yerler varmış, öyle mi?”

Eloise bir an ona boş gözlerle baksa da hemen sonra yüzü aydınlandı. “Arka taraftaki tek kişilik çalışma odalarını diyor-sun. Oldukça güzel odalardır. Bekle, sana anahtarları getireyim.”

Ön taraftaki tezgâhın arkasındaki kancadan içinde bir sürü anahtar olan bir halka çıkardı. Allie, Eloise’i izleyip yüzlerce yıllık görünen Doğu halıları ve uçsuz bucaksız rafların yanından geçti.

Allie tavana bakıp “Burası ne kadar kocaman,” dedi.

Kütüphane memuru neşeyle “Burayı temizlemek zorunda olmadığın için şanslısın,” dedi. “Yalnız yine ceza alırsan buna fırsatın olabilir.”

Allie kendisini tutamayıp güldü. “Aman, sakın.”

Bir köşeyi dönmeleriyle oda biraz daha farklı bir görünüm aldı. Bu kısımda daha az kitap rafı, daha çok masa ve deri koltuk vardı.

Elindeki anahtar halkasından bir anahtar seçen Eloise “Bu alan ileri düzey öğrencilere ayrılmıştır,” dedi. “Haydi bakalım.”

Duvarlarda ayrıntılı oymalarla kaplı tahtalar vardı. Eloise’in ahşap oymaların arasına ustalıkla gizlenmiş, Allie’nin varlığını hiç fark etmediği bir deliğe anahtarı sokmasıyla dışarıdan bakıldığında orada olduğu anlaşılamayan bir kapı sessizce açıldı.

Allie “Vay canına!” dedi. “Gizli bir kapı.”

“Vay canına tabii.” Eloise gözlüklerinin üzerinden Allie’ye baktı. “Bu çalışma odaları binanın en eski kısmında. Ne amaç-

la yapıldıklarından emin değiliz. Bir bak bakalım.”

Eloise bir lambanın düğmesine basıp geri çekildi. Işığın yanmasıyla, Allie iki buçuk metre genişliğinde, bir metre sekse santim uzunluğundaki odaya girdi. Penceresiz odanın içinde üzerinde lamba olan bir masa, deri bir koltuk ve küçük bir kitaplık vardı. Duvarları kaplayan özenli bir fresk odanın en dikkat çekici özelliği idi. Allie odanın ortasına yürüdü ve ağır ağır dönerek çevresindekileri inceledi. Resim bir öyküyü anlatıyor gibiydi: Tepeden tırnağa silahlı erkekler ve kadınlar fırtınalı bir gökten kendilerine bakan öfkeli meleklerin bakışları altında bir meydanda savaşıyorlardı.

Allie manzaranın ürpertici olduğunu düşündü.

“Burada kim nasıl çalışabilir ki?” diye sordu. “Ben burada sürekli başımı eğip siper alma ihtiyacı duyardım.”

“Resim kimseyi rahatsız etmiyor gibi.” Eloise savrulan kılıçlara baktı. Gözlerinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. “Yine de seninle aynı fikirde olmadığımı söyleyemem.”

Eloise odadan çıktı. Allie bir kez daha etrafına bakınıp onu izledi. Eloise kapıyı kilitledi.

“Bütün odalar bunun gibi mi?”

Kütüphane memuru başını salladı. “Epey benzeşiyorlar. Her odadaki resim aynı öykünün bir başka bölümünü anlatıyor. Bu asıl büyük savaşı yansıtan resim. Serinin sonuncusu olsa gerek.”

Eloise ahşap kaplı duvarın dibine gidip bir başka saklı kapıyı açtı. Işığı açıp Allie’ye peşinden gelmesini işaret etti. İkisi küçük çalışma odasına adım attı. Bu odadaki resimlerde de aynı insanlar tasvir edilmişti: Resmi kıyafetler içinde, şapkalı erkekler ve ince işlemeli, uzun elbiseler içinde kadınlar. Allie’nin içinde olduğu binanın daha küçük hali gibi görünen bir binanın önünde daire şeklinde dizilmiş, konuşuyor gibiydiler.

Eloise “Serinin ilk resminin bu olduğunu düşünüyoruz.”

Allie “Bu bina Cimmeria mı?” diye sordu.

Eloise “Ekler inşa edilmeden önceki hali,” dedi. “Resim o zamanlardan kalma, on sekizinci yüzyılın başlarından.”

Allie “Ne anlatıyorlar?” diye sordu. “Bir tür savaş mı?”

Eloise yüzlerden birini inceliyordu. “Aslında daha fazlasını kimse bilmiyor. Okuldaki yaygın kanı binanın başta tek bir aile tarafından inşa ettirilmiş olduğu. Aralarında çıkan bir anlaşmazlık aileyi bölmüş ve iki tarafın savaşa girmesinin ardından kazanan taraf okulu elde etmiş. Ancak bunların hiçbirisi okul kayıtlarında yok, inan bana olsa bilirdim. Ben okulun tarihçisiyim.”

Odadan çıktıklarında Allie düşünüyordu.

“Tuhaf,” dedi. “Yani, bu kadar önemli bir bilgi nasıl kaybolur?”

Eloise “Olur böyle şeyler,” dedi. “Özellikle de insanlar geçmiş anımsamak istemediklerinde.”

Allie kararlı bir sesle “Bu odalarda çalışmayı istemem,” dedi.

“Neyse ki ileri düzeye ulaşmana daha bir yıl var.” Eloise sevecen bir ifadeyle ona gülümsedi. “O yüzden şimdilik emniyettesin.”

Allie kütüphaneden çıkıp koridordan sınıfların olduğu kanda geçerken aklında hâlâ tuhaf kütüphane resimleri vardı. Hımbılca merdiveni tırmanıp alt kattaki tanıdık sınıfların yanından geçerek ikinci kata çıkarken içlerinde ders işlenmeyen odalar boş ve sessizdi. İkinci katta sadece ileri seviye dersler işlendiğinden o katta gizemli bir hava olacağını ummuş olsa da alt katlardan hiçbir farkı olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Cilalı ahşap zemin ve iki tarafta sınıflar. Işıklar yanmazken kat sadece sınıfların pencerelerinden sızan günışığıyla aydınlanıyordu.

İçindeki sıraların sabırlı ve ürkütücü bir bekleyişle dizildiği boş sınıfların aralık kapılarından bakarken kauçuk tabanlı ayakkabıları adımlarını susturuyordu.

Sesleri ilk ne zaman duyduğundan emin değildi. Belki de koridorun ortasındayken. Ancak belli belirsiz işitilen mırıltılar kısa bir an için yükseldiğinde dikkatini çekmişti.

Durdu.

Önce birisinin bağıırışı, sonra da bir kırıлма sesi geldi. Bunu da bir tartışmayı sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi çıkan bir

dizi endişe dolu ses izledi.

Allie tam geri dönmeye hazırlanırken koridorun sonundaki kapı açıldı ve gölgelerin arasından bir figür çıktı.

İçgüdüsel bir şekilde, en yakındaki kapı aralığında diz çöküp kapının arkasındaki gölgelerin arasına gizlenerek kulak kabarttı. Başta kendi nefes alıp veriş dışında tek bir ses duyulmasa da kısa süre sonra kendisine doğru gelen cılız ayak seslerini işitti. Aldığı nefesleri saymaya başladı.

...on, on bir, on iki...

Ayak sesleri kesildi.

Allie nefesini tuttu.

Carter sert bir sesle "Allie?" diye fısıldadı. "Ne oluyor?"

Carter kapı aralığına uzanıp Allie'yi kolundan kavradı ve kabaca onu merdiven boşluğuna doğru çekti. Allie karşı koyamayacak kadar şaşkın bir halde tökezleyerek onu izledi. Carter, Allie'yi ilk katın merdiven sahanlığına kadar götürüp ona doğru döndü.

"İkinci katta ne işin vardı?" Parmakları Allie'nin koluna gömüldü.

Allie, Carter'ın elinden kurtulmaya çalışarak "Etrafa bakınyordum," dedi. Sakin görünmeye çalışsa da sesi kendisini savunmaya geçmiş gibi çıkıyordu.

"Neye bakınyordun? Sınıflara mı?"

Allie umursamaz görünmeye çalışarak omuz silkti. "Evet. Onun gibi bir şey. Yasak değil herhalde?"

"Allie, okula başladığında sana verilen bilgileri okudun mu sen? Burada kurallara uymak isteğe mi bağlı sanıyorsun?" Carter'ın sesinde alaycılık vardı, Allie'ye öfkeden midesinin ekşidiğini hissediyordu.

Bu lanet olası okuldaki herkesin nesi var böyle?

Allie "Sıkıcı olduklarını anlayacak kadar okudum," diye

kestirip attı. “Şimdi psikopat gibi davranmayı kesip beni bırakacak mısın?”

Carter, sanki karşısında bir çocuk varmış gibi “İkinci kat sadece ileri seviye öğrenciler ve Gece Okulu içindir,” dedi. “Seni burada yakalayacak olurlarsa başın cidden derde girer. Buraya asla çıkmamalısın.”

Allie kolunu Carter’ın elinden kurtardı. Omzunu ovup “Kahretsin,” dedi. “Aşırı tepki vermedin mi? Gören de adam öldürdüm sanır.”

Carter’ın yüzündeki ifade değişmedi. “Cidden, Sheridan. Başını derde sokmaktan hoşlandığını düşünmeye başlıyorum.”

Allie arkasını dönüp apar topar merdivenlerden inerken kendi kendine söylendi: “Hakkında duyduklarıma bakılırsa West, sen benden daha betersin.”

Carter yanıt vermedi.

Allie o akşam yemek salonunun dışında bekleyip huzursuzca öğrencilerin içeri akın edişlerini izledi. Katie ışık saçarak yanından geçti. Katie her zaman çevresini saran müritlerine bir şeyler fısıldayınca hep bir ağızdan kıkırdadılar. Allie onların arasında hiç gülümsemeyen Jules’u fark etti.

Allie kendisini tutamayıp gözlerini şaşı yaptı ve onlara dil çıkardı.

Katie’nin “Ne geri zekâlı,” dediğini işitip kızardı.

Birkaç dakika sonra Jo ve Gabe görüldü. Etrafları bir sürü arkadaşla çevrilmiş parlak yıldızlar gibiydiler. Jo işitemediği bir espriye gülüyordu. Allie onu görüp görmediklerini umursamamış gibi görünmeye gayret ederek fark edilmeyi bekledi. Ancak birkaç saniye sonra Jo başını kaldırıp yüzünde yayvan bir gülümsemeyle ona baktı. Koridorda hoplaya zıplaya yanına geldiği Allie’yi elinden tutup grubun içine çekti.

"Allie! İşte buradasın. Benimle gel. Herkesle tanışman gerek."

Masada Jo'nun sol tarafına Allie, sağ tarafına da Gabe geçti. Akşam yemeği öncesi yapılan sohbetlerin gürültüsü içinde Jo sesini diğerlerinin duyabileceği kadar yükseltti.

"Herkes, bu Allie. Allie, bu da herkes."

"Hadi ama Jo, biraz daha ayrıntıya inebilirsin". Söze karışan kişi Gabe'in yaşlarındaydı ve masada Allie'nin karşısında oturuyordu. Sağ gözünün üzerine düşen parlak, açık kahverengi saçı onu havalı gösteriyordu. Oğlan cilveli bir gülümsemeyle Allie'ye baktı. "Ben herkes değilim. Adım Lucas."

Diğerleri alaycı sesler çıkarsalar da oğlanın gülüşünün bulaşıcı bir yanı olduğundan Allie de gülümseyiverdi.

Masanın geri kalanı gülerек tek tek isimlerini söylemeye başladılar. Lisa zayıf; uzun, düz ve sarı saçlı; çekingence gülümseyen bir kızdı; Ruth atletik, yüzü gülmeyen, omuzlarına dökülen koyu sarı saçları olan bir kızdı. Yanında çok kısa saçları ve modaya uygun gözlükleriyle havalı görünen Phil oturuyordu. Allie, Ruth ve Phil'in birbirlerinden hoşlandıklarını hissetti.

Herkes başka konuları konuşmaya geçene kadar masaya heyecanlı soruların uğultusu hâkim oldu. ("İsmi hep duyuyordum ama..." "Cimmeria'yı nasıl buldun?" "Zelazny tam bir..." "Şışt! Ağır ol, şurada oturuyor..." "Hoşuna gitti mi burası?")

Aklı gün boyu yaşadığı olaylarda kalan Allie o gün pek de lezzetli bulmadığı yemeğiyle oynadı. Başta pencere camına vuran yağmur damlalarını güçlүkle işitebiliyordu. Havanın kapanmasıyla yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Kendi düşüncelerine fazlaca daldığından diğerlerinin konuşmaları Allie'ye ancak parça parça ulaşıyordu.

"Saliya kadar yirmi sayfa!"

"Muhteşem bir gülümseme..."

“Bu ne eti böyle?”

“Gizemli et.”

Gülüşmeler.

“Bir öğretmenin söylediğine göre önümüzdeki üç gün yağmurlu geçecekmiş.”

Grup halinde homurdanmalar.

Allie başını kaldırdı.

Jo “Yağmur yağınca burası çok can sıkıcı olur,” dedi. “Oturma odası ağzına kadar dolar şimdi. Erken gitsek iyi olur.”

Yemeklerini bitirir bitirmez aceleyle koridorda ilerlediler. Jo odanın ortasındaki bir kanepayı kapıp ayakkabılarını fırlatarak çıkardı ve bağdaş kurdu. Allie onun karşısındaki deri koltuğa geçti. Tam yerlerine iyice kurulacaklarken Gabe yanlarına geldi.

O akşam Allie gibi Gabe de dalgın görünüyordu. Jo’ya özür dileyen bir ifadeyle bakıp “Kalamayacağım,” dedi. “Şu salak proje yüzünden.”

Gabe, Jo’yu öpüp kızın kulağına onu gülümseten bir şeyler fısıldayıp aceleyle odadan çıktı.

Sonunda, Allie dün gecedan beri ilk kez Jo’yla yalnız kalmıştı.

Jo “Ne yapsak?” dedi. “Trivial Pursuit⁵ oynamak ister misin?”

“Şimdi değil.” Allie koltuğunda öne doğru kaykılıp Jo’ya doğru eğildi ve sesini iyice alçalttı. “Jo, dün geceki o şey neydi? Gabe’in fikri ne?”

Jo “Kızgın bir tilki falandı... Bilmiyorum,” dedi. “Her şey çok hızlı gelişti.”

Hayal kırıklığına uğrayan Allie geri çekildi. “Sylvian de öyle dedi ama o şeyin sesi bana tilki gibi gelmedi.”

5 Piyonlarla ve kategorik soru kartıyla oynanan bir kutu oyunu. (ç.n.)

Jo "Sesi sana ne gibi geldi?" diye sordu.

Allie başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Dişli bir şey."

Jo haşarı bir edayla "Ayı gibi mi?" diye sordu. "Yoksa bir ejderha mı? Ya da bir *wookie*⁶ mi?"

"Jo, ben ciddiylim!" Allie hayal kırıklığına uğramıştı. "Dün gece olanlar gerçektir. Gabe ve Sylvain olanları ciddiye aldılar. Bizim saçmaladığımızı düşünüyor gibi görünmüyorlardı. Onlar... Korkmuş olmasalar da gerçekten gergindiler. Şimdi de bana sanki herkes isterik davrandığımızı düşünmemizi istiyor-muş gibi geliyor. Ya da hepsi büyük bir şakaymış gibi. Yine de orada bir şey olduğunu düşünüyorum."

Jo elleriyle onu teskin edecek bir hareket yaptı.

"Bak, Allie, bir şeyler olduğu kesin ama karanlıktı ve duyduğumuz şeyin tehlikeli olup olmadığını kimsenin bilmediğini düşünüyorum. Kendi kendimizi korkutmuş da olabiliriz. Gabe dün gece birilerinin çıkıp her neyse o şeyi aradıklarını ama bir şey bulamadıklarını söyledi." Jo gülümsedi. "Bunun epey alışagelmelik bir durum olduğunu söyleyebilirim. Genellikle vahşi, hırıldayan yaratıkların saldırısına uğramayız. Bu yüzden çok da korkma."

Allie ikna olmasa da takıntılı biri gibi görünmemek için istemeye istemeye başını salladı.

"Haklısın. Eminim haklısındır."

Jo "Haklıyım tabii. Yeniden bu gece ne yapacağımıza döne-lim," dedi. "Trivial Pursuit oynamayacaksak... Tavla oynasak? Ya da başka bir şey? Monopoly? Üç taş?"

Allie, Jo gücenmesin diye kutu oyunlarına ilgi duyuyormuş gibi görünmeye çalışsa da bu tür oyunlar ona göre oldukça tatsızdı.

6 Yıldız Savaşları serisinde yer alan uzun boylu ve bedeni tüylerle kaplı hayali uzaylı ırk. (ç.n.)

Jo sonunda "Hiç satranç oynadın mı?" diye sordu.

Jo'nun yüzünün aldığı kararlı ifadeye bakılırsa Allie'nin bakışları kendisini ele vermiş olmalıydı.

"Ciddi misin? Bu berbat bir durum. Eh, o zaman bu işin çaresine hemen bakayım."

Jo eğilip önlerindeki masanın altından ayakkabı kutusu büyüklüğünde tahta bir kutu aldı. İçinden parlak taşlar çıkarmaya başladı. Siyah taşları kendi tarafında sıralayıp Allie'ye beyaz bir at uzattı.

Allie taşı havaya kaldırıp kişneme sesi çıkardı. Jo ona bozulduğunu belli eden bir bakış attı.

Allie kısık sesle "Midilli işte," dedi.

"Ciddileş, Allie. Kutu oyunlarından nefret ediyorsun, tamam. Satranç bir kutu oyunu değildir. Satranç kısmen oyun sayılır çünkü aslen savaştır."

Allie surat edince Jo ciddi ciddi, "Satranç heyecan vericidir de," diye ekledi. Eliyle Allie'nin elindeki taşa işaret etti. "O bir midilli değil. Ölümcül bir at." Karelerden birine işaret edip "Şuraya koy onu," dedi.

Ciddi görünmeye çalışan Allie atı söylenen yere koysa da Jo'ya isyan edercesine "cici atçık" diye mırıldandı.

Jo onu umursamadan bir piyon çıkardı.

"Bunlar piyadelerin. En az hareket özgürlüğü ve en az güç onlarda olsa da üstleri için kendilerini feda etmeye gönüllü olduklarından onlarsız kazanamazsın."

Küçük, tepesi yuvarlak taşı masaya bırakıp şato kulesini andıran bir taş çıkardı.

"Bu kalen. Şahın şatosu. Kurallara uygun olarak tahtanın üzerinde şahın yerine her an geçebilecek tek taştır. Düşmanı şaşırtma rolünü üstlenir. Yeri şurasıdır."

Taşı yerine koyup iki parça daha çıkardı. Sağ eline az çok

minareyi andıran taşı aldı. “Fil. Hareketli, tehlikeli ve son derece de güçlü. Ben onu vezirin daha hantalı gibi görüyorum.” Bu kez elinde uzun, kraliyeti çağrıştıran bir taş sallıyordu. “Şah. Düşündüğünden daha zayıftır. Tüm taşlar ona yardım etmeye uğraşsa da o neredeyse hiç kimseye hiçbir zaman yardım etmez. Çünkü bunu yaparsa canından olabilir.”

Allie elini çenesine götürdü. “Bu Shakespeare gibi, sadece... Daha yavan.”

Jo ince uzun, tepesinde taç olan bir taşı alıp Allie’ye verdi. “Vezir. Tam bir gıcıktır. Ancak kazanmak istiyorsan onunla işbirliği yapman gerekir.”

Allie “Harika,” dedi. “Sonra ne olacak? Kıçını tekmelemeye ne zaman başlayacağım?”

Jo beyaz taşları Allie’ye uzattı. “Bol bol satranç oynayıp sıkı çalıştığında olabilir mi? Belki yirmi yedinci yaş gününde. Beş yaşından beri satranç oynuyorum. Benim kadar oynadığında kendimi seni ilk kez yenmiş sayacağım.”

Allie taşlarını Jo’nun taşlarının aynadaki görüntüsüne karşılık gelecek şekilde dizdi.

Veziri eline alıp “Bana arkadaşlarından bahset,” dedi. “Lisa ve Lucas tatlı görünüyorlar ama Ruth ve Phil’i pek çözemedim...”

Jo başını salladı. “Lisa’yı gerçekten seveceğini düşünüyorum. Cimmeria’daki ilk arkadaşım oydu. Ruth iyidir ama bilemiyorum işte, sanırım biraz gergin. Bu yüzden onunla uğraşmak için havanda olman gerek. Phil fena değildir. Kendini rahat hissettiğinde berbat espriler yapar. Yine de yeni tanıştığı insanların yanında çekingendir.”

Tam o anda Ruth nefes nefese odaya daldı. Giysileri ıslaktı ve saçından su damlıyordu.

“Jo.”

Allie ve Jo'nun önünde dikildi. Nefes nefesiydi, çok hızlı koşmuş gibi ellerini beline koymuştu. Ayaklarının altında bir su birikintisi oluşmuştu.

Allie elinde vezirle donakaldı. Jo'nun nutku tutulmuş olsa da Ruth kendisine bir şey sormalarını beklemeden konuştu.

"Gabe."

Jo satranç taşlarını yere devirerek ayağa fırladı.

“Ne oldu?...” Şaşkın ve korku içinde görünüyordu.

“Yaralandı. Phil de öyle. İşler kötü gitti.”

Allie ayağa kalkıp Jo’nun yanına gitti. “Ne oldu? Neredeler?”

Ruth, Allie’yi süzdü. Allie’ye Jo başını sallamış gibi geldi.

Ruth “Yazlıktalar,” dedi.

Allie, Jo’yu elinden tutup onu oturma odasının kapısına doğru çekiştirerek “Hadi gidelim,” dedi. Ruth peşlerinden gelmedi.

İkisi geniş giriş holünde hızla koştu. Ağır ahşap kapının açık olduğunu görünce taş zeminin üzerinde kayarak durdular. Dışarıda şiddetli bir yağmur vardı. Allie hiç tereddüt etmeden dışarı fırlasa da basamakların dibinde durup Jo’ya döndü.

“Hangi yöne?” Tepelerinde gök gürlerken fırtınada sesini duyurmak için bağırmıştı.

Jo parmağıyla batı kanadına işaret etti. Araba yolunda koşup ıslak çimenliğe ve ormana çıktılar. Allie kendi düzensiz nefeslerinin yankısı ve yağmurun sesi dışında hiçbir şey işitmiyordu.

Birkaç dakika sonra Allie ağaçların arasında Viktorya dönemi tarzında bir ev gördü. Ev boştu. Üst kata koştular ve nefes nefese etrafa bakındılar. Soluklanmaya çalışan Allie elleri dizlerinde, öne doğru eğildi.

Jo ormana doğru işaret etti. "Oradalar."

Allie yağmurun yol açtığı pusun içine baksa da kimseyi görmedi.

Ardından uzaktan, ormanın derinlerinden geliyormuş gibi işitilen bir bağırış duydu. Allie sesi Jo'nun da duyup duymadığından emin olmak için ona baktı. Jo dudakları hafifçe aralanmış, gözlerini ağaçlara dikmişti.

Allie "Sen de duydun mu?" diye fısıldadı. Jo gözlerini ormandan ayırmadan başını salladı.

Fısıldayarak "Bu Gabe," dedi.

Hareket etmeden izlemeye devam ettiler. Başka bağırışlar gelse de hiçbir şey göremiyorlardı. Birkaç dakika sonra ağaçların arasında karanlık figürler belirdi. Allie, Carter ve Gabe'i seçebilmişti. Ortalarında birini tutuyor gibiydiler. Ancak bu üçüncü kişinin kim olduğunu göremiyordu.

"Aman Tanrım." Jo hâlâ fısıldıyordu.

Oğlanlar yazlık evin merdivenlerini tırmanırken, Allie yaralandıklarını fark etti. Carter'ın alnında oluk oluk kanayan bir kesik vardı. Elleri ve gömleği kan içinde olan Gabe öfkeli gözlerle Allie'ye baktı.

"Senin burada ne işin var?"

Carter, Gabe'e döndü. "Şimdi olmaz dostum. Yeterince sorunumuz var."

Taşıdıkları kişiyi nazikçe yere yatırdılar. Allie onu tanımasa da Gabe paniğe kapılmıştı.

"Phil. Yo, hayır"

Gabe başını kaldırıp endişeli gözlerle ona baktı. "Sanırım

iyileşecek. Sylvain yardım getirmeye gitti.”

Allie’nin Gabe’in kolunu tutup ters çevirmesiyle oğlanın bileğindeki kanayan kesik göründü.

Beti benzi sararan Allie soluğu kesilerek “Gabe,” dedi.

Allie önündeki felaket tablosuna baktı. *Neler oluyor böyle?* Ardından aklına ikinci bir soru geldi: *Peki neden başka kimse bu soruyu sormuyor?*

Phil’in yanında dizleri üzerine çökmüş olan Carter gömleğinin ucundan bir parça yırtıp bilinçsiz haldeki oğlanın bacağına sardı. Ardından bir parça daha yırtıp Jo’ya uzattı. “Bunu Gabe’in bileğine sar.”

Ancak Jo hareket edemiyor gibiydi. Beyaz kumaşı sanki ne olduğundan emin olamıyormuş gibi elinde tutuyordu.

Jo’nun korkusunu fark eden Allie öne çıktı. “Ben yaparım.”

Allie’nin kumaş parçasına uzanmasıyla Jo elini gevşetti.

Eğreti bandaj avucunun içinde sallanan Allie, Gabe’e doğru döndü. “Elini uzat.”

Gabe kolunu kaldırdı ve Allie kumaşı ustalıklarla oğlanın bileğine ve eline sarıp dolayarak sıkı bir bandaj haline getirdi. Ardından ucunu bağladığı kumaşı kola sabitledi.

Kurulmuşçasına Gabe’e “Kanama durana kadar kolunu kalbinin hizasının yukarısında tut,” dedi.

Phil’e doğru dönünce Carter’ın kendisini izlediğini fark etti.

Allie “Senin de kanaman var,” dedi.

Carter “Bir şeyim yok,” diye yanıt verdi.

“Bunu görebiliyorum. Birinin şu kesiğe bakması gerek.”

Çimlerde koşan birilerinin ayak seslerini duyan Allie başını kaldırıncaya bir grup insanın üzerlerine doğru geldiğini fark etti. Grup yaklaşıncaya en önde Sylvain’in, onun hemen arkasında da Zelazny ve Jerry’nin olduğunu gördü. Zelazny, Allie’ye öfkeli bir bakış attı.

“Onun burada ne işi var?” Sesinin tonu suçlayıcıydı.

Sylvain gözleri kısa bir an için Allie’ninkilerle buluşup tekrar Zelazny’ye odaklandı. Sesi rahatlatıcıydı. “Bunu sonra öğreniriz, önce önümüzdeki sorunla ilgilenelim.”

Jerry turnikeye göz atıp “Durum çok mu kötü?” diye sordu.

Carter endişeli görünüyordu. “Pek de iyi değil. Doktora görünmesi gerek. Çok kan kaybediyor.”

Jerry “Ya sen?” diye sordu.

Yüzünden ıslak beyaz gömleğine kan aksa da Carter başını kaldırmadı. “Bir şeyim yok. Bir iki dikişle hiçbir şeyim kalmaz.”

“Tamam, Gabe’le birlikte hemşirenin yanına gidin. Sylvain, Phil’i taşımama yardım et. Geri kalan herkes içeri dönsün. Hemen.”

Jerry’nin ses tonu sertti ve son sözü üzerine herkes bir anda hareketlendi. Sylvain ve Jerry kollarını omuzlarına attıkları Phil’i taşıırken Zelazny aceleyle peşlerinden gitti. Jo sanki birisi onu sarsıp uyandırmış gibi Gabe’e dönüp sarıldı.

Allie’nin yanına gidip yardım etmek için kolunu beline doladığı Carter silkinerek ondan uzağa kaçtı.

Carter sert bir tavırla “İyim ben,” dedi.

Yüzü kızaran Allie ondan uzaklaştı. “İyi halin buysa kötü-sünü görmek istemem,” diye mırıldandı.

Carter alaycı bir homurtu çıkarsa da bir kol mesafesi aralık bırakarak Allie’nin yanında yürüdü.

Diğerlerinin duyamayacağı kadar uzaklaştıklarında, Allie “Bu olanlar da neyin nesiydi, Carter?” diye sordu. “Neden birdenbire herkes Ninja kesildi? Çok korkutucuydu.”

Carter “Bir şey olduğu yok,” dedi. “Bir kaza. Olur böyle şeyler.”

Allie kulaklarına inanamayarak, “Olur böyle şeyler mi?” diye sordu. “Sağanak yağışta ormanda öğrencilerin yarısının kan

kaybından ölecek hale geldikleri kazalar, olur ha?”

Carter'ın karanlık bakışları yüzünden aşağı akan kanla birleşince hepten korkutucu bir hal almıştı.

“Sana hiç olayları abartma sorunun olduğunu söyleyen oldu mu?”

Allie “Hayır,” diye yanıt verdi. “Peki ya sana hiç gerzeklik sorunun olduğunu söyleyen oldu mu?”

Bu sözlerin ardından hiç konuşmadılar.

Şiddetli sağanağın altında yan yan Carter'a baktı. Kirpiklerinin üzeri yağmur damlalarıyla kaplı olduğundan sanki bir şelalenin altından bakar gibiydi. Carter dudağını büzmüş önüne bakıyordu.

Okulun önündeki merdivene vardıklarında Isabelle'i üzerinde beyaz bir yağmurlukla merdiven sahanlığında dikilir halde buldular. Yağmurluğunun kapüşonunu döven damlalar küt, plastik bir ses çıkarıyordu.

“Carter. Allie. İyi misiniz? Carter, berbat görünüyorsun.”

Carter inatla “İyiyim,” dedi. “Birkaç dikiş yeterli.”

Isabelle onu iyice süzüp Allie'ye döndü. “Ya sen? Yaralandın mı?”

Allie'nin başını iki yana sallamasıyla burnunun üzerinden damlalar düştü.

“İyi. Carter, revire git. Allie, sen benimle gelir misin lütfen?”

Isabelle yanıt beklemeden, hızla içeri girdi.

Allie onun peşinden gitmek için dönünce Carter onu dirseğinden kavradı. Allie onun korku filmlerindeki kurbanları andırdığını düşündü.

Carter “Yatma saatinden önce yanıma gel,” dedi. “Büyük holde olacağım.” Ardından arkasında su izi bırakarak okula daldı.

Allie kaşlarını çatıp Carter'ın holde yürümesini izledi.

“Sanki gelirmişim gibi,” deyip hızlı adımlarla Isabelle’in peşinden gitti.

Oturma odasının yanından geçtikten sonra Allie’nin daha önce fark etmediği, tahta kaplamaların arasına ustalıkla gizlenmiş bir kapıdan içeri girdiler. Kapının ardında geniş, penceresiz, şömineli, üzerindeki oymalı rafta yanmayan mumların olduğu bir oda vardı. Duvarlardan biri boydan boya bir duvar halısıyla kaplıydı. Halıda elinde kılıcıyla bir şövalye ve beyaz atlı bir leydi tasvir edilmişti. Isabelle, Allie’ye beyaz bir havlu verdi. Allie saçındaki suyu kabaca kurulayıp titreyerek havluyu omuzlarına sardı. İçeri girince üşüdüğünün farkına varmıştı.

“Lütfen otur.” Isabelle masasının karşısındaki iki deri koltuğa işaret etti. Allie’yi izleyerek masanın ucuna tünedi. Allie gizlenmiş hoparlörlerden gelen kısık sesli klasik müziği fark etti.

Isabelle “İyi olduğundan emin misin?” diye sordu. Allie’nin başını sallamasıyla konuşmaya devam etti. “Güzel. Seninle sadece bir dakika konuşacağım, sonra gidip üzerine kuru kıyafetler giyebilirsin. Başın dertte değil ama bu gece ne olduğunu bilmem gerek.”

Allie şaşkın gözlerle ona baktı. “Ben de bilmiyorum ki...”

“Demek istediğim, sen ve Jo yazlıkta ne yapıyordunuz? Olanları bana en başından anlat.”

Allie havluyu omuzlarına daha da sıkı sardı ve alelacele dönüşmeye koyuldu. Birinin başı dertte miydi?

Yoksa benim mi başım dertte?

Sözcükleri dikkatle seçerek “Biz sadece... Gabe’i arıyorduk,” dedi. “Jo fark ettirmeden yanına gidip ona sürpriz yapmak istiyordu ama Gabe’i bulamadık. Yağmurdan kaçmak için yazlığa girince çocukların ormandan geldiğini gördük.”

Isabelle’e yalan söylemek kendisini huzursuz etse de hisleri ortada baştan aşağı yanlış bir şeyler olduğunu söylüyordu.

Ruth onları almaya geldiğinde korkmuş görünüyordu. Yüzü ki-reç gibi bembeyazdı. Her ne kadar Ruth'u pek tanımıyor olsa da Allie'nin içgüdüleri onu koruması gerektiğini söylüyordu.

Ruth bizimle konuşarak yapmaması gereken bir şeyi yapmış oldu.
Isabelle onu iyice süzdü. "Sonrasında ne oldu?"

"Hemen yanlış giden bir şeyler olduğunu anlasak da kimse bize olanları anlatmaya yanaşmadı." Son sözleri kendine acı-yormuş gibi çıksa da herkes bu kadar ketum olmak zorunda mıydı gerçekten?

"Hepsi bu mu?" Müdire ona inanmadığına dair hiçbir belirti göstermediği için Allie kendi sorularını sormasının zamanının geldiğini düşündü.

"Siz neler olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu. "Carter bana söylemek istemedi, diğerleri de sanki yanlış bir şey yap-mışım gibi davranıyor."

Isabelle öne doğru eğildi. "Bunun için üzgünüm, Allie. Öyle davranmamaları gerekirdi. Yenisin ve ne yapacağını bilmemen doğal. Şu an neler olduğunu veya çocukların nasıl yaralandık-larını bilmiyorum ama niyetim bunu ortaya çıkarmak."

Allie "Mesele sadece manzaranın gerçekten kötü olmasıydı," dedi.

Isabelle ayağa kalktı. "Sanırım sana olduğundan daha kötü görünmüş. Bana kimsenin ciddi bir şekilde yaralanmadığı söy-lendi. Ayrıca bazen oyunlar biraz sertleşebiliyor. Endişe edecek bir şey yok. Olaya karışanlarla görüşeceğim."

Isabelle, Allie'nin çıkması için kapıyı aralarken elini onun omzuna koyup hafifçe sıktı.

"Teşekkürler, Allie. İyi olduğuna sevindim. Phil'i dert etme-ne gerek yok. Tıbbi personelimiz onunla ilgileniyor. Anladığım kadarıyla Gabe ve Carter'ın yaraları da ciddi değilmiş."

Allie'ye bazı yanıtlar istemesi gerekiyormuş gibi gelse de

Isabelle'in açıklamaları kendisine mantıklı gelmişti. Oğlanlar hep başlarını derde sokarlardı. Allie, Mark ve Harry'nin defalarca canlarını yaktıklarına şahit olmuştu. Duvarlara grafiti yaptıkları bazı gecelerde işler ters gider, ikisi kendilerini acil serviste bulurdu.

Peki ormanda onlara ne olmuş olabilir? Ve neden kimse olanları bana anlatmıyor?

Odasına dönünce üzerine kuru bir etek ve kazak geçirip ıslak giysilerini yere attı. Uyku saatinden önce aşağı kata dönüp diğerlerinin ne durumda olduklarını görmek istedi.

Aynanın önünde pembe dudak parlaticısını hafifçe sürerken eli bir anda hareketsiz kaldı. *Gidip Carter'la görüşsem mi?*

Aslında onunla buluşmayı istediği yoktu. Carter tam bir pislik gibi davranmıştı. Yine de meraklanmıştı. Carter onunla ne diye yalnız buluşmak istemişti? Ve neden büyük holde? Okula ilk geldiği gün Isabelle'in ona büyük holü göstermesinden bu yana oraya hiç uğramamıştı.

Saate baktı. Henüz ondu. Uyku vaktine epey vardı.

Hızla merdivenlerden indikten sonra büyük hole giden koridorda parmak uçlarında yürümeye başladı.

"Allie." Sylvain'in ipeksi aksanı ismini okşarken arkasını dönen Allie onu hemen arkasında buldu. "Seninle karşılaşmayı umuyordum. Endişelendim, iyi misin?"

Sylvain'in kendisine doğru çekip sarıldığı Allie kısa bir te reddüden ardından ona sarılarak karşılık verdi. Oğlanın parmakları sırtından aşağı nazikçe inip beline ulaştı.

Yine o ürperti.

Sylvain arkaya doğru eğilip ona baktı. "Hâlâ ıslaksın. Yaralanmamış olmana sevindim."

"İyiyim."

Allie büyük hole gitmek için bir mazeret uydurmaya çalıştı.

Carter'la buluşacak olduğunu öğrenmekten Sylvain'in memnun olmayacağı açıktı. Yine de bu durumu öğrenmediği sürece sorun yoktu.

Allie "Jo'yu arıyordum da..." dedi.

"Sanırım Gabe'in yanında." Sylvain'in parmakları şimdi Allie'nin çenesinin altındaydı. Sylvain, Allie'nin başını gözleri gözlerine bakacak şekilde yukarı kaldırdı. Allie onun nefesini yanağında hissedebiliyordu. Oğlan ardıç kokuyordu.

"Sen ve Jo yazlıkta ne yapıyordunuz?" Sesi gayet sakin çıksa da tavrında uyarı sinyalleri gönderen bir şeyler vardı. "Zelazny sizi orada görünce çok kızdı."

Beni sorguya mı çekiyor?

Allie "Yatma saatinden önce gittik oraya," diye yanıt verdi. "Dışarı çıkmamızı niçin herkesin bu kadar sorun ettiğini anlamıyorum. Canımız dışarı çıkmak istedi. Biz de öyle yaptık."

"Sağanakta."

Allie sorguya çekilmekten usanmıştı. "Eğlenceli olacağını düşündük. Bak ne diyeceğim. Ben de sana aynı soruyu sorabilirim. Sağanakta dışarıda siz ne yapıyordunuz?"

Sylvain onu dikkatle, sanki onda daha önce fark etmediği bir şey görmüş gibi süzdü.

"Sen de haklısın, *ma belle*." İlk kez Sylvain'in sesi soğuk ve mesafeli geliyordu. Allie bir damara basmış olmalıydı.

Konuyu değiştirmeye çalışan Allie "Phil nasıl?" diye sordu.

"İyi olacak. Yine de epey kan kaybettiğinden birkaç günde ancak kendine gelir. Kötü düştü."

Tam Allie ağzını açıp orada neler olduğunu soracakken Sylvain tekrar söze girdi.

"Sıcak bir şeyler içmelisin. Benimle gel. Mutfakta sıcak çikolata var."

"Hayır." Allie'nin sesi içinde bulunduğu durumun gerektir-

meyeceği kadar panik içinde çıktığından Sylvain hayretle bir kaşını yukarı kaldırdı. Allie bir bahane bulmaya çalıştı. "Ben... Yapmam gereken bir şey var. Yarın konuşsak? Benim..."

Doğru dürüst bir açıklama aklına gelmeyince Sylvain'in yanından ayrıлып hızla kütüphaneye girdi. Kütüphane ıssızdı; kütüphane memurunun masası bile boştu. Yumuşak halıların üzerinde koşarak raflara ulaştı. Ardından iki yüksek kitaplığın arasındaki gölgelerin arasına gizlendi.

Arkasında kapının bir açılıp bir kapandığını işitti. Sylvain usulca iki kez ona seslendi. Bir dakika sonra kapı bir kez daha açılıp kapandı. Allie bir süre daha bulunduğu yerde gizlendi. Yavaşça yüze kadar sayarken hiçbir ses gelmediğini fark ederek kitaplıkların arasından çıktı ve kütüphanenin kapısını açarak koridora baktı. Sylvain ortalıkta görünmüyordu. Rahat bir nefes aldı.

Büyük holün kapısını ittiğinde kapı hiç ses çıkarmadan açıldı. Işıklar sönük olsa da geniş ve boş balo salonunun en sonunda zayıf bir parıltı görebiliyordu. Çekinerek o yöne doğru yürüdü.

"Carter?" diye fısıldadı.

Birinin çıkardığı hayalet gibi "huuuuuu" sesi Allie'nin etrafında yankılandı.

"Kes şunu, West."

Oğlan kıkırdadı.

Allie ışığa yaklaşıncı bir ayağını masanın üzerine, yanan bir çift mumun arasına uzatmış, koltuğuna yayılarak oturan Carter'ı gördü. Alnı güzelce bandajlanmıştı. Elinde tuttuğu kitabı yavaşça yere bıraktı.

Carter yanı başındaki bir başka koltuğa işaret etti.

"Otur."

Allie otururken "Bana ne yapacağımı söyleme," dedi.

Carter'ın yüzünde karanlık bir gülümseme belirdi. "Kusura

bakma, nazik olduğumu sanıyordum.”

Allie bu sözleri duymazlıktan geldi. “Başın nasıl?”

Carter kolunu umursamaz bir edayla sallayıp “Bir şeyim yok,” dedi.

Kısa bir sessizlik oldu.

Allie sessizliği bozmak için “Evet, konu ne?” diye sordu. “Niçin benimle burada buluşmak istedin? Niyetin dans etmekse, ben dans etmem.”

Carter omuz silkti. “Burayı seviyorum. Hep buraya gelirim. Neden bilmiyorum ama buraya hiç göz atmıyorlar.”

Ayağını masadan kaldırıp Allie’ye döndü. “Sen ve sarışının, tam da işler sarpa sardığı sırada yazlıkta ne aradığınızı öğrenmek istiyorum. Gabe sizi güvenli bir şekilde oturma odasına bıraktığında şu kızlara has konulardan; ayakkabılar, rujlar ya da artık kızlar nelerden bahsediyorsa onlardan konuşuyordunuz. On beş dakika sonra sağanak altında bandaj sarıyordun. Bu nasıl oldu, Allie?”

Allie gözlerini kaçırdı. “Jo’nun istediği sadece gidip...”

Carter araya girdi. “Of, yapma ama, Allie. Karşında Isabelle yok.”

Carter’in sert tavrı karşısında şaşkına dönen Allie söyleyecek bir şeyler aradı. “Ben... Ee... Şey.”

Carter hiç kıpırdamadan onu süzüyordu.

Isabelle’e olanları anlatmamasını söyleyen içgüdüsel endişe şimdi Carter’a da hiçbir şey söylememesi gerektiğini öğütüyordu. Yine de orada olanları öğrenmek zorundaydı. Bunu bilecek biri varsa, o da Carter’dı.

“Ruth. Gelip bizi aldı.”

Mum ışığı altında Carter’ın gözlerini okumak mümkün değildi. Allie uzun süre, sessizce onun gözlerinin içine baksa da hiçbir şey göremedi.

Carter buz gibi bir sesle söze girdi. “Ne söyledi?”

Allie kollarını göğsünde kavuşturup gözünün önüne saçından akan sular zemine damlayan Ruth’un dikildiği âni getirdi. Ruth’un yüzünde korku dolu bir ifade olan o âni.

“Phil ve Gabe’in yaralandığını söyledi. Bir de tuhaf bir şey. Sanırım ‘İşler kötü gitti,’ demişti.”

Carter koltuğundan o kadar hızlı fırladı ki Allie onun bunu yaptığını fark etmemişti bile. Allie’yi omuzlarından tutup tepesinde bir gölge gibi dikildi. Allie irkildi.

Carter, dudakları Allie’ninkilerin birkaç santim ötesinde, buyurgan bir fısıltıyla konuştu. “Ruth’un yaptığından kimseye bahsetmeyeceğine yemin et.”

Allie gözlerini ona dikti ve ses çıkarmadan önce dudakları bir saniyeliğine sessizce kıpırdadı.

“Evet, tabii. Tamam, kimseye anlatmam. Tanrı aşkına, Carter.”

Carter sanki yaptığı şeyin farkına yeni varmış gibi onu bıraktı.

Allie omzunu ovup “Korkutuyorsun beni,” dedi. “Senin problemin ne?”

Carter umursamaz görünmeye çalışarak sırtını bir sütuna dayadı.

“Üzgünüm. Ama Ruth’un bunu yapmaması gerekirdi ve insanlar duyduklarında öfkelenebilirler. Başı derde girsin istemediğimden hiçbir şey söylememen gerek.”

Allie soğuk bir sesle “Hey...” dedi. “Dert etme, arkadaş. Bir de hazır dürüstlük konusu açılmışken belki de bana dünkü piyesin konusunu anlatabilirsin, ne dersin? Ne oldu da ormanın ortasında her yanınız kesildi?”

Carter kollarını kavuşturup Allie’ye soğuk bir bakış attı. Hole uzun bir sessizlik çöktü.

“Eh, o zaman sorgulama, tehditler ve geri kalan her şey için

teşekkürler. Gerçekten müthişti. Ancak gitsem iyi olacak artık.” Allie yüzüne en bıkkın ifadesini takındı.

Carter ona sanki söylemek istediği başka bir şey daha varmış gibi baktı. Hatta Allie Carter’ın aklındakini söylemekten caydığı tam o anı yakalayabilmişti.

Carter düşündüğünü söylemek yerine “İyi bandaj yapıyorsun,” dedi. “Bunu Kırım Savaşı’nda mı öğrendin Florence Nightingale’ciğim?”

Allie kalkıp gitmeyi düşündü. Yine de kaldı. Bunu neden yaptığını kendi de bilmiyordu. Belki de merakı yüzündendi.

“Londra’da,” diye yanıt verdi. “İlk yardım dersinde. İzci Kızlar grubundayken.”

Carter kaşını alaycı bir tavırla kaldırdı. “Sen İzci Kızlar üyesi miydin? Yok artık.”

Allie, Carter’ın ona Hannibal Lecter tavırları sergilemesinin ardından bu şen şakrak sohbeti neden ettiklerini anlayamıyor olsa da sohbeti sürdürmeye karar verdi.

“Var artık. O zamanlar küçüktüm ama bu tür şeyler yıllar geçse de unutulmuyor. Bandaj yapmak. Kelebek yakalamak. Reçel hazırlamak. Tüm bunları yapabilirim.”

Carter küçük bir kahkaha atsa da Allie gülümsemedi bile. “Gerçekten, burada neler oluyor, Carter? Yani dün gece size ne oldu? Kavga mı ettiniz? Manzara gerçekten feciydi.”

Allie’nin yüzüne bir kapı kapansa da aynı etkiyi yarattırdı. Carter ona boş gözlerle karşılık verdi.

“Boş ver gitsin,” diye kestirip attı. “Başkalarına da sorma bunu. Kimse sana bir şey anlatmaz ve bunu sorduğun için sana kızarlar.” Saatine baktı. “Saat on bire geliyor. Gitmeliyiz.”

Carter’ın mumları üflemesiyle oda karanlığa boğuldu.

Allie içgüdüleriyle kapının olduğu yöne doğru ilerlerken karanlıkta bir şeye takıldı. Carter onu düşmeden tuttu. Bir sa-

niyeliğine yüz yüze geldiler. Oğlanın yüzü bir karaltı olarak seçilse de Allie'ye yüzünde pişmanlık ifadesi varmış gibi geldi.

Yine de yanılmış olabilirim.

Carter, Allie'nin elini tutup bir işi defalarca yapmış birinin kendinden emin tavrıyla ona karanlık odada kılavuzluk etti. Allie'ninkilere değen parmakları sıcak ve güçlü olsa da aslında Allie o an onun kendisine dokunmasını istemiyordu. Kaskatı bir şekilde Carter'ın yanında yürüdü.

Gözlerini kısarak boş koridora çıktıklarında Carter titizlikle yüzüne boş bir ifade takınmıştı.

"Saat on bir, Sheridan. Acele etmelisin. Yine ceza almak istemezsin."

Allie alaycı bir tonla "Ya, tabii," dedi. "Kan gövdeyi götürebilir ama Allie'nin uyku saatinden sonra dışarıda yakalanması mı? Bu tam bir felaket olur."

Carter ciddi ciddi "İyi geceler Sheridan," dedi.

Allie merdivenlere doğru döndü.

"Boş ver, Carter."

"Bana güvenmelisin, Allie."

Carter gözlerini onunkilerden ayırmasa da Allie karşı koydu.

"Sana niye güveneyim? Sen bana güvenmiyorsun ki."

Büyük holde dikiliyorlardı. Hol, pencere pervazlarında, masaların üstlerinde ve upuzun şamdanlarda pırıldayan mumlarla doluydu. Mumlardan yoğun bir ısı yayılıyordu.

Carter'ın gözleri mum ışığında parıltıyordu. "Ama ben sana yardım edebilirim..."

Biri sertçe kapıya vurdu. Tehditkâr bir şekilde. Allie kalbinin atışını duyabiliyordu.

Carter "Buradalar," dedi.

Kapı bir kez daha, bu kez daha da ısrarla vuruldu. Neredeyse

sağır edici bir gürültü çıktığından Allie kulaklarını kapattı.

“Kim o? Burada olan kim, Carter?”

Carter’ın sesi telaşlı çıkıyordu. “Bana güvenmelisin. Bana güveniyor musun?”

Allie, Carter’ın omzundan geriye bakınca darbelerle esneyen kapının çatırdadığını fark etti.

Carter’a uzanıp “Evet!” diye bağırdı. “Evet. Sana güveniyorum.”

Allie elleri yorganına sımsıkı kenetlenmiş, güçlkle soluyarak yatağında doğruldu.

Bir gürültüyle irkilse de sesin açık pencereden esen sert rüzgârla duvara çarpan ahşap panjurdan geldiğini fark etti.

Pencereden dışarı bakmak için masaya tırmandığında gecenin fırtınalı geçtiğini gördü. Ağaçlar eğilmişti; rüzgâr dallarından kopan yaprakları Allie’nin bulunduğu noktanın daha da yukarısına taşıyordu.

Pencerenin mandalını yerine sıkıca oturturken havada taze bir koku vardı. Yatağına döndü.

Üzerine örtüleri çekip yüksek sesle mırıldandı. “Kafamdan çık, Carter West.”

Pazartesi derslerin yeniden başlamasıyla, Allie hafta sonunda olan olayların aslında hiç gerçekleşmediğine dair rahatsız edici bir hisse kapıldı. Herkes her zamanki vakitte her zamanki yerlerine geçmişti. Jerry ve Zelazny sanki Allie'ye onu bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında bandaj sararken hiç görmemişler gibi davranıyorlardı.

Sylvain İngilizce dersine girmiyordu. Carter her zaman olduğu gibi derse geç kaldı ve kendisine öfkeyle bakan Isabelle'e sırtarak karşılık verdi. Carter'ın başında hâlâ sargı olmasa Allie bütün olup biteni zihninde kurduğuna inanabilirdi.

Allie teneffüslerde kütüphanede Jo'yla görüştü ve onunla birbirlerinden ayrıldıktan sonra neler olduğu hakkında konuştu. Jo, Gabe'e dikiş bile atılmadığını ve hemşirenin Allie'nin bandajlama tekniğinden övgüyle bahsettiğini söyledi.

"Gabe gerçekten ne diye yazlığa gittiğimizi bilmek istiyor ama... Bana Ruth'la ilgili hiçbir şey söylemememi tembihlediğinden dediğini yaptım. Neden bunu ona söylememi istemiyorsun?"

Allie eğilip Jo'ya biraz daha yaklaştı. "Söyleyemem... Sadece... Bunu yapmaman önemli."

Aslında gecenin yarısını ayakta, Jo'ya ne diyeceğini düşünmekle geçirmişti. Cimmeria'daki tek arkadaşına yalan söylemek istemese de Carter'a konuşmama sözü vermişti.

"Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sadece Ruth'un başının belaya girebileceği gibi bir şeyler duydum."

Açıklamasını tartan Jo'nun yüzünü inceledi.

"Tamam ama ona gerçeği söylemeyeceksem orada olmamız için ne sebep göstereceğim?"

Allie endişeyle kalemni sağ elinin parmakları arasında serçe parmağına ulaşana dek hiç durmayacak şekilde çeviriyordu.

"İkimizin 'Doğruluk mu Cesaret mi?' oyunu oynadığımızı ve gidip onları gözetlediğimizi söyleyebiliriz. Ya da ben yağmur altında koşmak istemiş, sen de beni durdurmaya çalışmış olabilirsin."

Jo başını yana eğdi. "Bu iki seçenek arasında ilki daha az berbat."

Allie gülümsedi. "Sağ ol, Jo."

Sonraki birkaç günde, o gece ormanda olanlar hakkında söylentiler yayıldı. Herkes pek çok kişinin yaralandığını bilse de olanlar herkesin aklını karıştırıyordu. Öğrencilerin okuldan çıkmasının yasak olması dedikoduları daha da alevlendiriyordu. Kimse Allie ve Jo'nun neden oraya gittiğini bilmece de en yaygın söylenti oğlanların daha önce Jo ve Allie'nin karşılaştıkları tilkiye rastladıklarıydı. Yine de herkes bunu epey olasılık dışı görüyordu.

Phil o hafta derslere dönmese de Ruth onun kendisini daha iyi hissettiğini ve yakında geri döneceğini söylüyordu.

Allie'nin bakış açısıyla okulda tutuklu olduklarından en azından havaların kötü olduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Hafta boyunca yağmur hiç dinmemişti. Pazar günkü kadar şiddetli olmasa da yağışlar düzenli olarak devam ediyordu ve gökyüzü hep griydi.

Öğretmenler müthiş bir ders verme şevkiyle dolup taşar olmuşlardı. Kısa süre içinde de yemeklerin ve teneffüslerin ana konusu bu oldu. Giderek daha da bunalan öğrenciler ağır ders yükünden bahsedip duruyorlardı. Allie ve Jo her akşam uyku saatine kadar kütüphaneye kapanıyorlar, hızla ilerleyen konulara ayak uydurmaya çalışıyorlardı.

Allie perşembe akşamı bir bardak çay içmek için kütüphaneden çıkıp Sylvain'le karşılaştığında bitkin haldeydi. Sylvain yemek salonuna doğru ilerleyen Allie'ye yanaştı.

"Bak burada kimler varmış. Selam, *ma belle* Allie. Nasılsın? Hafta sonundan beri seni görmedim."

Allie kalbinin hızlandığını hissetse de sesine sanki onu görmek kendisi için sıradan bir olaymış gibi bir hava vermeye çalıştı. Sylvain'in kendisinden kaçtığına nereye kaybolduğunu sormayacağını ümit ediyordu. "İyiyim. Ödevlere bir daha gün yüzü göremeyecek kadar gömülmemeye çalışıyorum."

Sylvain başını salladı. "Biliyorum. Bir anda öğretmenler bizi sürekli meşgul etmeyi kendilerine iş edindiler."

Allie ona doğru döndü. "Ne oldu ki? Hep bu kadar kötü değiller mi?"

Gülümseyen Sylvain'in gözleri parladı. "Hayır, Cimmeria için bile bu kadarı olağandışı. Sanırım herkesi dışarı sıvışamayacak kadar meşgul etmeye çalışıyorlar."

Allie şaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

"Geçen gece yüzünden mi?" diye sordu.

"Belki de."

Özlemle ön kapiya baktı. "Dışarı çıkmaya can atıyorum..."

"Sıkıldın mı, *ma belle*?" Daha Allie tepki bile vermeden Sylvain onu elinden tutup hızla kendine çekti. "El falına bakabilirim. Belki de bu seni neşelendirir. Hem içini görmek istiyorum."

“El falı bakabiliyor musun?” Sesi şüpheli çıksa da Sylvain in elini elinde hissetmek hoşuna gitmişti.

Sylvain “Tabii,” deyip gülümsedi. “Sen bakamıyor musun? Kolaydır.”

Allie’nin elini ters çevirip parmağını tüy kadar yumuşak bir dokunuşla kızın avucundaki ince çizgiler üzerinde gezdirdi.

Sylvain parmağıyla Allie’nin bileğinden avucunun ortasına uzanan bir çizgiyi takip ederek “Uzun bir yaşam çizgin var,” diye mırıldandı. “Gönül çizgin de uzun. Şu çizgiyi görüyor musun?” Parmağını Allie’nin başparmağıyla işaret parmağı arasında sonlanan bir çizgi üzerinde gezdirdi. Nazik dokunuşu Allie’yi ürpertmişti. “Bu çizgi bana ne söylüyor, biliyor musun?”

Allie tek kelime etmeden başını iki yana salladı.

“Bana senin birine âşık olduğunu söylüyor. Ya da yakında âşık olacağını.”

Bedeni Sylvain’in dokunuşuyla karıncalanan Allie komik bir yanıt düşünmeye çalışsa da daha ağzını açamadan kütüphanenin kapısı açıldı.

Jo “Hey Allie, şeyi unutma...” dedi. Sylvain’i görünce sesi kesildi. “Of, canım, şimdi aklıma geldi de...”

Jo kötü doğaçlamasının ardından kütüphaneye geri kaçtı. Hemen sonra kapı tekrar açıldı ve bir grup öğrenci sohbet ederek kütüphaneden çıktı. Allie, Jo’nun onlara “Hayır, durun bir saniye...” diye fısıldadığını işitebilmişti.

Sylvain hüzünlü bir gülümsemeyle Allie’nin elini bıraktı. “Seninle birlikte bu konuya bir başka zaman eğilmek isterim,” dedi.

Bocalayan Allie “Evet,” diye yanıt verdi. “Öyle... Yapalım.”

“Belki cumartesi akşam yemeğinden sonra buluşup... konuşuruz, ne dersin?”

Allie sesinin nefessiz kalmış gibi çıkmamasına özen göstermeye çalışarak “Elbette,” dedi.

Sylvain gülümsedi. “Güzel. Seni yemek salonunda bulurum. O zaman, görüşmek üzere.”

Allie, Sylvain’in son sözlerini sanki sayıklarmış gibi tekrarladı. “Görüşmek üzere.”

Hafta boyunca dersler bir an olsun hız kesmedi. Üstüne üstlük, cuma günü tüm öğrencilere hafta sonu tamamlamaları için araştırma ödevleri verildi. Tarih dersinin ödev kâğıtları dağıtıldığında, Zelazny’nin düzgün el yazısı kâğıdın üzerinden Allie’ye öfkeyle bakıyordu:

İngiliz iç savaşının günümüz tarımsal toplumuna etkileri üzerine 3000 kelimelik kompozisyon.

Pazartesiye kadar. İstisna yok. Mazeret yok.

Cuma öğleden sonra kütüphane çok kalabalık olduğundan bütün koltuklar sahiplenince öğrenciler koridora taşıp orada etraflarına kitaplarını ve kâğıtlarını yayıp küçük gruplar halinde oturdular.

Jo, Allie’yle birlikte bir kucak dolusu kitabı okulun ön kapısına taşıırken “Mülteciye benzedik,” dedi. “Delilik bu. Bunu daha ne kadar sürdürebilirler?”

O bunları söylerken, Allie de yüz yıllık bir tarih kitabının üzerinde Çin porseleni bir çay fincanını dengelemeye çalışarak ağır ağır yere doğru eğiliyordu.

Jo her an devrilecek gibi duran fincanı taş zemine çarpıp kırılmadan tuttu.

“Teşekkürler.” Allie sırtını duvara yaslayıp yere oturdu.

Jo, Allie’nin çayından bir yudum aldı. “Ben de gidip bir tane almalıyım. Yoksa seninkini içip bitireceğim.”

“Kesinlikle bisküvi de almamız gerekiyor.”

“Geri zekâlıyız biz.”

Dikkatini odaklayarak kitaplarının sayfalarını karıştıran Allie'nin çattığı kaşları alnında bir çizgi oluşturmuştu. “Gabe nerelerde bugün? Bütün hafta onu da Sylvain'i de ortalarda görmedim.”

Jo bir defter aramakla meşguldü. “Bilmem. Yapacak bir işi olduğunu, ödevini sonra halledeceğini söyledi.”

Allie “Tuhaf,” dedi. “Öğretmenler iyice acımasızlaşsa da Sylvain ve Gabe bunu dert etmiyor gibiler.”

Jo omuz sıklı. “Bana neler döndüğü hakkında pek bir şey söyleyen yok. Hiç huyumuz olmasa da bu yüzden Gabe'le tartıştık.”

Allie kitabını açıp “Oğlanların hepsi pislik,” dedi.

Sonunda doğru defteri bulan Jo sayfaları çevirip içeride yazan bir şeyi ararken dalgın dalgın söze girdi. “Tek bildiğim Gece Okulu'nun bütün oğlanlarının her gece dışarı çıktıkları. Ayrıca bunun geçen günle ilgili olduğuna eminim. Ancak çok gizli tutulan bir durum.”

Allie, ufalanacakmış gibi duran, sararmış bir kitap sayfasını parmakları arasında tutarak Jo'ya baktı.

“Bir dakika. Sen kimlerin Gece Okulu'na katıldığını biliyor musun?”

Jo dondu. Suçluluk ifadesi yüzüne yayıldı. “Hayır. Pek sayılmaz. Demek istediğim... Tahmin ettim denebilir. Neyse, birkaç kişinin Gece Okulu'na gittiği açık zaten.”

“Mesela kimler?”

Jo çekine çekine “Gerçekten, bildiğimden değil,” dedi. “Yani, sanırım Sylvain ve Phil, belki Lucas, Gabe ve Carter da olabilir. Kim bilir?”

Allie şaşırmasa Jo'nun başarısız yalan söyleme girişimi karşısında kahkahalarını tutamayabilirdi.

“Demek istediğin, erkek arkadaşının Gece Okulu’na gittiğini düşünüyorsun ama emin değilsin, öyle mi?”

Jo kimsenin kulağının ikisinde olmadığından emin olmak için etrafına bakındı ve Allie’ye doğru eğilip kısık sesle konuşmaya başladı. “Bak, bu gerçekten son derece gizli, anlıyorsun musun? Bu konuda konuştuğun öğrenilirse başın belaya girer. Hem de *çok* büyük bir belaya.”

Allie fısıltıyla “Öyleyse, şu an bu konu hakkında konuşmamamız mı gerekiyor?” dedi.

Jo “Evet,” diye tısladı.

Allie kitabına dönüp ağır ağır sayfaları çevirmeye koyulsa da zihni Jo’nun söyledikleriyle doluydu.

Tekrar öne eğildi. “Kızlar alınmıyor mu?”

Jo ona anlamlı bir bakış attı.

“Belki Jules olabilir,” dedi. “Bir de Ruth.”

Allie’nin gözleri açıldı. İnanmaz bir ifadeyle “Hadi canım,” dedi.

Jo elini havaya kaldırdı. “Tanrı üzerine yemin et.”

Not alırken çıkardıkları hisşırıtlar ve çevrilen sayfaların sesi hariç, yarım saat kadar çıt çıkarmadan ders çalıştılar. Sonra, aniden Allie başını kaldırdı. Sanki sohbetlerine hiç ara vermemişler gibi “Bu da Carter’ın geçen cumartesi verdiği tepkiyi açıklıyor,” dedi.

Jo meraklanmış görünüyordu. “Neden? Nasıl? Ve... Ne zaman?”

Allie, Carter’ın onu ikinci kattan nasıl kovaladığını anlattı.

Konuşması bitince, Jo “İlginç,” dedi. “Yine de okul binasında buluştuklarından haberim yoktu. Hem de gün içinde demek? Bu tuhaf bir durum.”

Allie kalemini elinde çevirirken elinin kenarına mürekkep bulaştı. Nafile bir girişimle mürekkebi ovup çıkarmaya çalıştı.

“Tam olarak ne yapıyorlar?”

Jo başını kitabından kaldırmadı. “Hiçbir fikrim yok.”

Allie hâlâ elindeki mürekkebi ovalıyordu. “İçimde hep Carter’ın aslında neler döndüğünü bildiğine dair bir his vardı. Bu da bunun nedenini açıklıyor.”

Jo ona bir bakış attı.

Allie başını dikleştirip “Ne?” diye sordu.

“Hiçbir şey.”

Allie kalemini tekrar eline alırken Jo’nun gözleri hâlâ üzerindeydi.

Allie bir kez daha “Ne?” deyip Jo’yu hafifçe dürttü. İki kız kıkırdadı.

“Eh, sadece... Biliyorsun. Sen ve Carter.”

Allie’nin gülümsemesi kesildi. “Ben ve Carter’a ne olmuş?”

“Bilmem. Seninle uğraşıyor gibi.”

Allie soğuk soğuk “Evet, fark ettim,” dedi. “Sanırım sebep sapığın teki olması.”

“Hayır, demek istediğim... Bilemiyorum. Seninle uğraşma şeklinde ilgimi çeken bir yan var.”

Allie kaşlarını çatı. “Jo, neden bahsediyorsun sen böyle?”

“Ha, bir şey değil. Kısa bir süre için bana senden hoşlanıyormuş gibi geldi. Senin de ondan hoşlandığını biliyorum. Oysa şimdi birbirinizden nefret ediyor gibisiniz.”

Allie omuz silkti. “Olur böyle şeyler.”

“Hımm...” Jo’nun sesi şüpheliydi.

Allie “‘Hım,’ denecek bir şey yok burada,” dedi. “Tek yaptığı bana emirler yağdırıp neyi yapıp neyi yapmayacağımı söylemek. Yakışıklı falan ama ondan hoşlanmıyorum.”

Jo not defterine eğri büğrü bir çizgi çizip kapkara oluncaya dek çizginin üzerinden defalarca kez geçti. Ardından çizginin ucuna çatal bir dil ekledi.

“Gabe ve benim sana Carter hakkında ne söylediğimizi biliyorsun.”

Allie başını salladı.

“Hepsi de doğrudu. Ama sen buraya geldiğinden beri Carter farklı davranmaya başladı. O zamandan beri onu yanında bir kızla görmedim.”

Allie’nin yüzünde yayvan bir gülümseme belirdi. “Ne? Koca iki hafta boyunca demek ha? Yani, cidden, ne de ket vurmuş kendine. Bana sırılsıklam âşık olsa gerek.”

Bir kahkaha krizine tutuldular.

Allie “Neyse, biraz daha akli başında konulara geçelim. Sylvain bana yarın gece yemekten sonra buluşmayı teklif etti,” dedi. “Sanırım bir randevu bu.”

“Ooo, gerçek bir randevu.” Jo gülümsedi. “Cidden, Carter hakkında söylediklerimi boş ver. Sylvain’i sonunda tavlayacak kişinin sen olması beni heyecanlandırıyor. Bütün kızlar kısıkanacak seni.”

“Eminim kızlar bunu öğrenince bana çok iyi davranırlar.” Allie’nin sesinin tonu kinayeli olsa da Jo bilgiç bir edayla bir kaşını yukarı kaldırdı.

“Sylvain erkek arkadaşın olursa elleri mahkûm sana iyi davranacaklardır.”

Allie, Jo’nun bununla ne kastettiğini sormadan Jo “Tamam, bu kadar eğlence yeter,” dedi. “Akşam yemeğinden önce bin beş yüz sözcük yazmamız gerek, bu da demek oluyor ki kalan süre...” Bileğindeki zarif altın saate baktı. “Üç saatten biraz daha fazla.”

Allie “Faşist,” dedi.

Yine de çoktan yazmaya başlamıştı bile.

O gece akşam yemeğinde tartışmalar okul arazisinin öğrenci-

lere tekrar, “makul ölçülerde” açıldığına odaklanmıştı. Sorun kimsenin bunun ne anlama geldiğini bilmemesiydi.

Lisa uzun saçını arkaya savurarak “Bunun anlamı yine dışarı çıkabileceğimiz ve bunu yapınca ölmeyeceğimiz mi?” diye sordu.

“Kimse ölmedi, Lisa.”

Allie, Gabe’in sesinin tonunun gereksiz ölçüde sert çıktığını düşündü.

Lisa sadece omuz silkip salatasıyla oynamaya koyuldu.

Sesinin tonunu son derece ölçülü bir şekilde ayarlayan Phil “Gayet emniyetli olacağına eminim,” dedi. “Yine de benim aklımdan oturma odasına gitmek geçiyordu.”

Gabe atılıp “Benim de,” dedi.

“Benim geçmiyordu. Dışarı çıkacağım. İçeriye doydum artık.”

Sesinde duygudaşlık hissedilse de Jo’nun gözleri Gabe’inkilerle buluşmadı. Gabe ısrarla ona baksa da bunu fark etmemiş gibi davranıp masanın sağına soluna bakındı.

“Jo...” Gabe’in sesindeki sevimsiz tona rağmen Jo ona tehditkâr bir bakışla karşılık verdi.

“Ne var?”

Peçetesini masaya fırlatan Gabe koltuğunu geriye itip ayağa kalktı ve “Karnım doydu,” diye mırıldandı. Ardından, arkasına bakmadan hızla yemek salonundan çıktı.

Kimsenin ne yapacağını bilemediği ve masadakilerin önlerinde gerçekleşenlerin farkına varmamış gibi davrandığı bir sessizlik oldu. Allie, Phil ve Lucas’ın bakıştıklarını fark etti.

Ruth bilimsel bir deneyle ilgili bir öykü anlatıp masadaki herkesin dikkatini dağıtmaya çalışsa da sesi giderek cılızlaşıp büsbütün kesildi.

Allie vefalı bir arkadaşın yapacağı gibi “Peki, eh, ben de epey doydum. Ya sen Jo?” dedi.

Jo, Allie'ye minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdi ve peşi sıra salondan çıktı.

"O da neydi öyle?"

Jo hızla koridorda ilerlerken kısa bir an yanıt vermedi; yanıt verdiğinde ise sesi hüzünlüydü. "Eh, belli ki Gabe emniyetli değil diye dışarı çıkmamı istemiyor. Ayrıca, belli ki Gabe, ben çocukmuşum da o da bana neyi yapıp neyi yapamayacağını söyleyen babammış gibi davranmak niyetinde. Bundan *nefret ederim*. Zaten işe yaramaz bir anne-babam var, kalsın. Bir tane daha fazla gelir bana."

Jo gösterişli giriş holünde öyle hızlı ilerliyordu ki ön kapıya vardıklarında Allie ona ayak uydurmak için neredeyse koşuyordu. Jo kapıyı sabırsızca açtı; ikisi de bir an durup merdiven sahanlığında yan yana dikildi.

Allie masum görünümü, mavi akşam göğüne bakıp "Yani," dedi. "Dışarısı bana gayet emniyetli göründü."

Jo "Umarım öyle değildir," dedi. "Son ölen oyunu kaybeder."

Gülerek, hemen arkasından gelen Allie'yle merdivenlerden hızla aşağı indi ve ikisi uçarcasına boş çimenliğe koştu. Birkaç dakika bahçede dans edip temiz havanın verdiği özgürlük hissiyle daireler çizerek döndüler.

Allie soluk soluğa Jo'nun koluna uzanıp "Bekle," dedi. "Nereye gidiyoruz?"

Yavaşlayıp acele etmeden yürümeye başladılar.

"Güzel soru. Gabe'in beni bulamayacağı ve bir mağara adamı gibi beni içeri sürüklemeyeceği bir yere." Durup düşündü. "Şapele hiç gitmiş miydin?"

Allie suratını astı. "Hayır ama çimlerini tırmıkladım"

"Tabii ya. Şu ceza meselesi aklımdan çıkmış. Oldukça hoş bir yapıdır. Duvarlarında çok eski şiirler var, milyonlarca farklı dilde. Müthiş eski."

Şapel ormanının içindeydi. Allie o yöne doğru kararsızca baktı. Jo'nun aşırı heyecanı onu endişelendirmişti.

“Oraya şimdi gitmek güvenli olur mu?” diye sordu. “Yani, olanlardan sonra?”

Jo kötücül bir gülümsemeyle “Muhtemelen olmaz,” diye yanıt verdi. “Geliyor musun, gelmiyor musun?”

Jo geriye bakmadan çimenlikte ağaçlara doğru ilerlemeye başladı.

Güneş bahçede hızla koşan Jo'nun sarı saçlarında ısıldarken Allie kısa bir kararsızlığın ardından onun peşine takıldı. Ayakları onu hızla çimlerin üzerine sürüklerken Allie'nin içi içine sığmaz oldu. Birkaç saniye sonra Jo'ya yetiştiğinde bu kuvvetli hissin etkisiyle yüksek sesli kahkahalar atmaya başladı.

Jo'nun önüne geçip "Acele et!" diye bağırdı.

Ancak ormana girmeleriyle mavi gök ışıkla birlikte kayboldu. Gölgelerin arasında yavaşlayıp yürümeye başlamalarıyla Allie'nin içindeki cesaretin bir kısmı uçup gitti.

"Burası hep çok karanlık oluyor," dedi.

Jo endişeli görünmüyordu. "Ormanlar böyle olur. Siz şehir kızları taşrayı anlamazsınız. Tekinsiz ormanlarda yapılacak tek şey vardır." Allie'yi hafifçe, şaka yollu dürttü. "Koşmak."

Jo ardında Allie'yle patikada koşuyordu. Yolun iki yanında uzanan eğreltiotları yumuşakça iki kızın ayak bileklerine sür-tünüyordu. Kahkahaları ağaçlara çarpıp yankılanıyordu. Yine de Allie hâlâ tedirgindi. Ormanın sesleri (ağaçların arasından esen rüzgâr, bir kuşun ötüşü, ayaklarının altında kırılan dal parçası) sinirlerini geriyordu.

Şimdi düşününce yaptıkları şey pek de iyi bir fikir gibi gelmiyordu.

Bir süre sonra "Belki de geri dönmeliyiz," dedi. "Oyun falan oynarız. Diğerlerinin neler yaptıklarına bakarız."

Jo geriye hiç bakmadan, teskin edici bir sesle yanıt verdi. "Az kaldı."

Peki niye bu kadar endişeliyim?

Birkaç dakika sonra, Jo dönüp ona gülümsedi. "Gördün mü? Geldik sayılır."

Kilise duvarı ve içinde ağaçların daha seyrek olduğu kilise avlusu biraz ötelerindeydi. Allie ışığın altına girer girmez kendisini daha iyi hissetti. Jo ise çoktan kapıya varmıştı. Kapı sürgüsünü kaldırmak için her iki elini demir halkanın içine sokup kapıyı omzuyla hafifçe itti. Kapının gıcırdayarak açılmasıyla içeri girdiler. Şapelin içinde solan güneş ışığı sarı ve kırmızı boyalı pencere camlarında kırılıp türlü renklere bürünüyordu. Taş zeminin yaydığı soğuğa rağmen odanın içi ılık sayılırdı.

Kapının hemen önünde dikilen Allie gözlerine inanamıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Jo ona bilmiş bilmiş, "Güzel, değil mi?" diye sordu.

Allie parmak uçlarında odanın ortasına yürüyüp yavaşça kendi etrafında döndü. Duvarlar resimlerle kaplıydı. Bunların bir kısmı sözcüklerken (çoğunun şiir olduğu anlaşıyordu), bir kısmı freskti. Boyalar solup paslı kırmızıya, fildişi sarısına, grileşen siyaha dönmüş olsa da belirgindi ve bir zamanlar resimlerin ne denli parlak renkleri olduğunu hayal etmek iştent bile değildi.

"Şu ödümü koparıyor." Jo şapelin arka tarafına yürüdü. Orada basit figürlerle çizilmiş, sinsice gülen maymunu iblislerden yardım alarak elindeki tırmağı acı çeken çıplak ruhları türlü korkunç sonlara itmekte kullanan bir şeytanın resmi vardı.

Allie yüzünü buruşturdu. "İiy."

"Kesinlikle. Şu daha hoş." Jo üzeri meyvelerle ve kuşlarla kaplı, yamru yumru bir porsukağacını tasvir eden, yakındaki bir başka resme işaret etti. Ağacın kökleri dönüp dolaşarak "Hayat Ağacı" sözcüklerini oluştuyordu.

Resimlerin etrafına boyalarla eski dillerde sözcükler yazılmıştı. Allie sözcüklerden birinin Kiril harflerine göz gezdirdi.

Allie, Jo'ya "Bunların içinde anladığın var mı hiç?" diye sordu.

"Çok az. Bazıları Yunanca." Jo koro ve cemaati ayıran paravana işaret edip paravanın yanındaki duvara doğru döndü. "Bu da Keltçenin bir türü. Ancak çoğu Latince."

Kapının üzerindeki duvarda özenli, kırmızı harflerle yazılmış bir cümle vardı. Harflerin rengi çok parlak olduğundan Allie yazının restore edilmiş olabileceğini düşündü. Yazıyı daha iyi görebilmek için geriye doğru adım attı.

"*Exitus acta probat?*" Sözcükleri okuyup soran gözlerle Jo'ya baktı. "Bunun anlamını biliyor musun?"

Jo duraksamadan "Sonuç sebepleri haklı çıkarır."

Allie tekrar sözcüklere baktı.

Allie düşünceli bir edayla "Bu söz neden burada acaba?" dedi. "Hey, kiliseye hoş geldiniz!" demek için tuhaf kaçan bir deyiş."

"Biliyorsam ne olayım." Jo baş döndürücü bir dansla kordorda ilerledi.

Allie şaşkın şaşkın kaşlarını çatıp bir süre onu izledikten sonra dikkatini kuyruğu yere kadar uzayan, tepesinde elinden kıl payı kurtulan bir güvercin uçan bir ejderhanın ayrıntılı resmine çevirdi.

"Bu inanılmaz," diye fısıldadı.

"Eh, artık burayı gördüğüne göre, gidebilir miyiz?" Kollarını gevşekçe kavuşturmuş, dikkat kesilmiş gözlerle etrafa bakan

Carter kapı çerçevesine yaslanmıştı.

Allie irkildi.

“Carter, Tanrım. Korkuttun beni.”

Yine de onu görmek Allie’yi hiç ummayacağı bir şekilde rahatlatmıştı. Jo’nun tavırları onu huzursuz ettiğinden şimdi birlikte dönecek olmaları iyiydi. Birlikten kuvvet doğardı.

Yine de Carter’ın hislerini bilmesini istemiyordu.

Hırçınca “İnsanlara böyle sinsice yaklaşmamalısın.”

Carter’ın bakışları soğuktu. “Sinsice yaklaşmadım. Yürüdüm. Siz de buraya öyle gelmediniz mi?” Jo’ya dönmesiyle sesi sıcaklaştı. “Nasıl gidiyor, Jo?”

Jo şapelin diğer ucunda bir resmi incelemiş gibi yapıyordu.

“Burada iyiyiz, sağ ol Carter. Gabe’e yardımına ihtiyacım olmadığını söyleyebilirsin.” Sesi sakın çıksa da Carter’ın gözlerine bakmıyor ve çenesini sıkıyordu.

Carter ona rahatlatıcı bir jestle karşılık verdi. “Hey, ben Gabe’in yordakçısı değilim. Hava karardığı için siz hanımlara eşlik etmeyi teklif edebileceğimi düşündüm. Hem neden öyle dedin? Gabe seni mi arıyor?”

Jo ona sert bir bakış attı. “Hadi ama Carter. Seni onun gönderdiğini biliyorum. Hep peşime birini takar.”

Carter ona “Jo, gerçekten, Gabe burada olduğumu bilmiyor,” diye yanıt verdi. “Siz ikiniz kavga falan mı ettiniz?”

Carter’ın yüzündeki ifade gayet samimi olduğundan Allie ona inanmak istiyordu. Ama Jo mihraba gidip oğlandan mümkün olduğunca uzaklaştı.

Jo soğuk bir tavırla “Falan ettik,” dedi.

Allie duvar resimlerini inceliyor gibi yaparak kapıda dikilen Carter’ın yanına gitti.

Gözlerini hoş bir beyaz gül resmine dikip “Bizi nasıl buldun?” diye fısıldadı.

Carter aynı ölçüde alçak bir sesle "Sizi izledim," diye yanıt verdi.

Buluşan gözlerini farklı noktalara çevirdiler. Allie teninin karıncalandığını hissetti.

"Ne oluyor?" Konuşurken Carter'ın dudakları belli belirsiz oynadı ve başı Jo'nun olduğu tarafa doğru eğildi.

Allie "Bilmiyorum," dedi. "Sanki... Bambaşka biri olmuş gibi."

"Fısıltı, fısıltı, fısıltı!" Öfkeli sesinin sohbetlerini yarıda kestiği Jo'ya dönünce onun mihrabın başında avuçlarını kürsüye yaslamış halde dikilerek öfkeli gözlerle kendilerine baktığını gördüler. "Sevişin de rahat edin artık, olmaz mı?"

Ağzı şaşkınlıktan açılan Allie gözlerini Jo'ya dikti. Kendisini sanki yumruk yemiş gibi hissediyordu.

Nesi var onun?

Yine de sesindeki incinmiş tonu gizlemeye çalıştı. "Hey, bu hiç de hoş değil, Jo. Bak, hava iyice kararıyor ve geri dönmek istiyorum. Benimle gelecek misin?"

Elini uzattı. Jo bir an Allie'yi süzdükten sonra kilisenin ortasından geçip ona doğru yürüdü.

"Güzel. Neyse. Hadi gidelim." Allie'nin uzanan elini tutup sıkı Jo'nun sesi aklı başında çıkıyor olsa da Allie hâlâ bir şeylerin yolunda gitmediğine dair kendini huzursuz hissediyordu. Dışarı çıktıklarında günışığı iyice azalmıştı, orman daha da karanlık ve meşum görünüyordu.

Jo ön basamakta parmak uçlarında dikilip bedenini dengeledi.

"Hey, Allie, ürkütücü ormandan geçmenin tek yolu hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Allie ona hayetle baktı. "Ne? Koşmak mı?"

Bu sözlerin hemen ardından, Jo beklenmedik bir süratle,

Allie ve Carter'ı kilisenin önünde, ardından bakar halde bırakıp patikada koşmaya başladı.

"Bu da nesi?" Carter belki bir yanıt bulabilmeyi umuyormuş gibi göğşe baktı.

Allie "Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok," dedi. "Sanırım Gabe'le tartışmış ve şu an kontrolünü kaybetmiş gibi. Hem de nasıl."

Carter "Of, harika," diyerek iç geçirdi. "Bunu artık yapmadığını sanıyordum."

Allie ona şaşkın şaşkın baktı. "Ne? Bunu daha önce de mi yapmıştı?"

"Ne zaman bir şeyler ters gitse çılgınca şeyler yapardı. Ancak bir süredir bu tür şeyler yapmıyordu." Carter öfkeli görünüyordu. "Şimdi gidip onun okula döndüğünden emin olmam gerek, yoksa Gabe beni öldürür. Sen idare edebilir misin? İstersen seni almak için geri gelebilirim."

Allie "Geri gelmene gerek yok," dedi. "Sana yetişebilirim."

Ok gibi fırlayarak kilisenin dış kapısından çıktılar. Başta Allie, Carter'la yan yana koşuyordu. Ancak karanlık ağaçların arasına dalmalarıyla aklına bir şey geldi.

Allie hızını kesip "Kapıyı açık bıraktık," dedi.

"Ne? Kilisenin kapısını mı?" Carter koşmayı bıraktı. Başta kararsız görünse de hemen sonra alnını tokatladı. "Kahretsin. Haklısın. Geri dönüp kapatmam gerek."

Ancak yerinden kıpırdamadı. Ne yapacağına karar veremez halde önce ileriye, okula doğru; sonra da geriye, kiliseye doğru baktı.

Onun kararsızlığını fark eden Allie "Ben geri giderim," dedi. "Kapıyı çekerim. Sen Jo'ya yetiş."

Carter şüpheyle "Emin misin?" diye sordu. "Hava kararıyor ve yatma vaktine az kaldı."

Ancak Jo akli başında hareket etmiyordu ve karanlıkta tek başınaydı. Allie'nin de ormanda tek başına kalmaya bayıldığı söylenemese de en doğru kararın bu olacağını biliyordu. Yine de Carter'ın buna izin vermeyeceğini hissettiğinden onu ikna etmesi gerektiğinin farkındaydı.

"Açık kalırsa başımız derde girer," dedi. "Ayrıca, şu an Jo'nun Zelazny'nin sorgusunu kaldırabileceğini sanmıyorum. Hem bir tilki içeri girip İsa'yı yerse ne olacak?"

Kahkahalar atan Carter'ın yüzünden bir saniyeliğine tüm gerginliği silindi.

Carter "Peki," dedi. "Ama Jo içeri adımını atar atmaz hemen yanına döneceğim."

"Beni dert etme. Karanlıktan korkmam." Allie yalan söylüyordu. "Sorun yok."

"Sağ ol, Sheridan." Allie, Carter'ın sesindeki rahatlamayı fark etmişti. Okula doğru giden Carter'ın son sözleri rüzgâra karıştı. "Geri döneceğim."

Allie "Dönme!" diye bağırdı. Carter yanıtını duymamış gibiydi.

Oğlan gözden kaybolurken cesareti Allie'yi terk etti. Düşünceli bir halde patikaya baktı.

Açık bıraksam da olur. Belki de kimse bizim yaptığımızı anlamaz.

Ardından muhteşem şapelin başına bir şeyler gelmesinin ne kadar kötü olacağını düşündü. Bütün gece yağmur yağarsa ve Hayat Ağacı mahvolursa bunun suçlusu kendisi olacaktı.

Allie bahçe kapsından girerken az önce kilise avlusunu aydınlatan altın rengi ışık artık orada değildi. Şapelin açık kapısı karanlıkta tehditkâr bir hayvan ağzı gibi görünüyordu.

Derin bir nefes aldı ve koşarak yanına vardığı kapıya yüklendi. Yerinden kıpırdamayan kapıyı, takılı kalmış siyah bir metal kancanın açık tuttuğunu fark etti. Kancayı takıldığı yer-

den kurtarmasına rağmen kapı inanılmaz ölçüde ağırdı. Sertçe çektiği kapı yavaşça, gıcırdayarak kapanırken çok kısa bir an için içeride, gölgelerin arasında kıpırdayan bir şey gördü.

Allie gözlerini karanlığın içine dikerek donakaldı. Ardından, hızla atılarak kapanmaya başlayan kapıyı tutup topuklarından güç alarak açık tutmaya çalıştı. Ancak eski kapı bildiğini okuyordu ve Allie ne yaparsa yapsın onu durduramayacaktı. Kapı çınlayan, ağaçların arasında yankılanıyormuş gibi çıkan bir gürültüyle kapandı.

Kapalı kapıya bakan Allie'nin kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Kahretsin, o da neydi öyle?

Başının üzerinden gelen ani kanat çırpma sesiyle irkildi. Ama bu sadece yakındaki bir ağaçtan kararan gökyüzüne doğru uçan bir kuştu.

Hâlâ kapı tokmağı vazifesi gören ağır demir halkayı tutan Allie seçeneklerini gözden geçirdi. Kesinlikle içeride birileri vardı. Onları görmüştü.

Tabii gördüğü karanlıkta bir göz yanılması değilse.

Gitmem gerek. Okula dönmeliyim. Korkuyorum.

Sonra yanında olsa Carter'ın ne yapacağını hayal etti. Hiç tereddüt etmeden kapıyı açar, orada kimin olduğuna bakardı.

Allie kararsızca "İyi ama o zaten psikopatın teki," diye mırıldandı. Elbette bunun pek bir önemi yoktu. Ne yapacağına karar vermişti bile.

Halkayı çevirdi.

Kapıyı yüklenip açtıktan sonra kapının eşiğinden geçmeden içeri doğru eğildi.

"Kimse var mı?" diye bağırdı. Odanın içi daha da karardığından artık duvardaki resimleri bile seçemiyordu. "Orada kimse var mı?"

Duyduğu tek ses yankılanıp geri dönen kendi sesiydi. Ancak sesinin ardından gelen o eski binalara has sessizliğin hissedilir bir ağırlığı vardı. Allie tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. İçeri adım atacağı sırada arkasında, kilise avlusundan gelen hızlı ayak sesleri işitti.

Arkasına dönüp sanki bir darbeden kaçınmak istermiş gibi eğildi... Kimse yoktu.

Gözlerini kısıp kilisenin etrafını çeviren çalılara baktı. Çıkan her ses onu ürpertiyordu.

Neyse ne. Boş ver gitsin.

Tüm gücüyle kapıyı çekti. Sürgüsü metalik bir sesle yerine oturan kapıyı çarparak, büyük bir gürültüyle kapattı. Sağa sola bakmadan patikada koştu. Kasları açıldıkça daha da hızlanıyor, ormanda uçarcasına ilerliyordu. Ancak karanlıkta bir dönemece girmesiyle ayağı bir taşla takıldı ve boylu boyunca yere yapıştı. Yere nefesini kesecek kadar sert düşen Allie ellerini iki yanına koyup güçlkle soludu.

Nefes alıp verişini normale dönünce bir yandan avucundaki sıyrığın içinden çakıl taşlarını çıkarırken diğer yandan dizinin haline bakmak için cesaretini topladı. Derin olmayan yaradan akan kan bacağından aşağı süzülüyordu. Yaranın görüldüğü kadar kötü olmamasını ümit etti.

Hava dişleri arasından geçip tıslarken ayağa kalkıp bacağının ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağına baktı. Canı acısa da bacağı onu taşıyabiliyordu. Böylece aksayarak ve alçak sesle küfrederek patikada yürümeye koyuldu.

Şimdi patika gözüne sonsuz görünüyordu. Saatler gibi gelen bir sürenin ardından bacağına dinlendirmek için durdu. Şapele gitmesi bu kadar zaman almamıştı. Yanlış bir sapağa mı girmişti yoksa?

Ağaçlardan gelen bir hışırtı endişeli düşüncelerini yarıda

kesti. Nefesini tutup kulak kesildi.

Kararsızca "Carter?" dedi.

Bir saniye sonra hışırtıyı tekrar duydu. Ancak bu kez ses patikanın diğer yanından gelir gibiydi. Allie sesin geldiği tarafa döndü ve ağaçların gerisini görebilmek için gözlerini kısıtı.

"Kimse var mı?" Sesi hafifçe titriyordu; daha sakın konuşmaya çalıştı. "Kim var orada?"

Sessizlik.

Karanlığın içine doğru "Bu bir tür şakaysa, hiç de komik değil," diye bağırdı.

Kısa bir süre sonra aksayan bacağıyla elinden geldiğince hızlı koşarak patikada ilerlemeye başladı.

... yirmi beş adım, yirmi altı, yirmi yedi...

Ayağının altında kırılan bir daldan gelen keskin sesle irkildi. Olduğu yerde kalakaldı. *Yine o hışırtı. Daha yakından geliyor. Çok yakından.*

Artık patikada acıyı hiç umursamadan koşuyor, köklerin üzerinden atlıyor, ayağının altından kayan taşlara rağmen denmesini koruyor, yumrukları iki yanındaki havayı yarıyordu.

Bir dakika sonra omzunun üzerinden geriye baktı. Patika boştu. Ancak kafasını çevirince birinin önünde dikildiğini fark etti.

Allie aniden durup çığlık atarken Sylvain'in elleri onu tutup çekti.

"Hey... Hey!" Sylvain ona endişeli gözlerle baktı. "İyi misin? Yaralanmışsın. Ne oldu?"

Hızlı hızlı soluyan Allie kesik kesik konuşuyordu. "Ormanda... Kilisede... Biri... Vardı." Sesi nefes nefese ve korku dolu çıkıyordu.

Sylvain, Allie'nin kollarını sıktı. "Biri sana saldırdı mı?"

Allie başını iki yana salladı. "Hayır... Düştüm. Ama... Yakın-

daki... Birinin... Sesini... Duydum. Galiba beni izliyordu. Nefes alışını işittim.”

“Titriyorsun.” Sylvain ona sarıldı. “Haydi, gidelim buradan.” Topallayan Allie kolundan destek aldığı Sylvain’le okula doğru yürümeye başladı.

İkisi de aynı anda ayak seslerini işitti.

Allie “Duyuyor musun?” diye fısıldadı.

Sylvain başını salladı ve sesin geldiği yöne bakıp Allie’yi arkasına gizledi. Allie onun omzunun üzerinden bakınca ağaçların arasından çıkan Carter’ı gördü. Sylvain’i görünce Carter’ın yüzü asıldı.

“Burada olduğunu bilmiyordum.” Sesi buz gibi çıkan Carter, Allie’ye baktı. “Ne oldu? İyi misin?”

Allie, Sylvain arkasından çıkıp başını sallarken kendisini aptal gibi hissediyordu. “Düştüm. Ağaçların arasında bir şeylerin kıpırdadığını duydum.”

“Benimdir. Kestirmeden geldim. Ruth da olabilir. Seni alması için göndermiştim onu.” Sylvain’e dönüp “Allie’yi geri götürmeliyiz. Onu istersen ben götüreyim, ha?” dedi.

Sylvain teklifin üzerine düşünüp başını iki yana salladı. “Hayır, gerek yok. Onu ben götürürüm. Senin yapacak işlerin var. Orada hiçbir şey olmadığından emin ol.”

Allie, Carter’ın tereddüdünü hissetse de kolunu çeken Sylvain’le beraber yürümeye başladı.

Artık bacağı daha da fazla acıdığından, yürümenin Allie’ye verdiği acı gittikçe artıyordu. Allie tek söz söylemese de Sylvain kızın yanağından aşağı akan gözyaşını fark etti.

Gözyaşını eliyle silen Sylvain “Bacağın mı acıyor?” diye sordu.

Allie “Üzgünüm,” dedi. “Bebek gibi davranıyorum.”

Sylvain “Gülünç olma,” deyip tek kelime daha etmeden Allie’nin ayaklarını yerden kesip, patikada taşımaya başladı.

Allie “Beni taşıyamazsın, çok ağırım,” diye itiraz etti.

“Ancak bir kız kadar ağırsın,” dedi. “Kollarını boynuma dola.”

Allie kendine söyleneni yaptı. Artık yere basmadığından bacağındaki acı azalmıştı. Yüğü altında zorlanıp yeterince nefes almadığını fark ettiği Sylvain’in güçlü olduğunu düşündü. Hemen sonra başını Sylvain’in omzuna koyup çocukluğundan beri ilk kez duyduğu, bir başkası tarafından taşınmanın verdiği tuhaf uçma hissinin keyfini çıkardı.

Binaya Allie’nin sandığından çok daha yakın olduklarından Sylvain’in basamaklara ulaşması sadece birkaç dakika aldı. Birisi ikisine kapıyı açtı. Allie başını kaldırıncı ışıklığı giriş holünde dikilen Zelazny’yi gördü.

Zelazny bağırarak “Ne oldu?” diye sordu.

Sylvain, Allie’nin yerine cevap vererek “Karanlıkta düşmüş,” dedi.

Zelazny söcüklerin üstüne basa basa “Tabii ki karanlık. Yatma saati geçti,” diye karşılık verdi.

Sylvain’in savunmaya geçerek “Yatma saatinden önce düştü,” demesiyle Allie kollarını oğlanın boynuna daha da sıkı sardı.

Zelazny bariz bir hoşnutsuzlukla “Onu hemşireye götür,” dedi. “Ondan önce birileri daha düşmüş. Hemşire yemek salonunda onların yanında şu an. Siz de sıraya girin.”

Allie uzaklaşan Zelazny’nin “Kahrolası sakarlar...” diye mırıldandığını işitti. “Hemşireye gerek yok,” dese de Sylvain onu duymazlıktan gelip dosdoğru yemek salonuna götürdü.

Sylvian Allie’yi bir sandalyeye oturturken, üzerinde Cimmeria logolu doktor önlüğü giyen hemşire Allie’nin tanımadığı bir kızın burkulmuş bileğini sarıyordu (Koluna bir kırık tahtası bağlanmış kız uzaklaşırken iç çekerek “Ters giden gece tenisi...” dedi).

Allie'nin dizine bakıp cık cık eden hemşire yarayı antiseptik bir sıvıyla temizledi. Sıvı o kadar yakıcıydı ki Allie kalkıp gidecekken Sylvain onu durdurdu. Ardından hemşire öyle nazıkçe merhem sürüp bandaj sardı ki Allie kadının dokunuşlarını neredeyse hissetmedi.

Sylvain tüm bunlar olurken bir elini omzuna koyduğu Allie'nin yanında dikilmişti.

İkisi kapıdan çıkarken hemşire "Önümüzdeki birkaç gün maraton koşma canım," diye cıvıldadı. "Bir iki güne bomba gibi olursun."

Allie yatma saatinin üzerinden epey zaman geçtiğini düşündü. Sylvain onu merdivenlerden kızlar yatakhanesine çıkarırken koridorlar sessizdi.

Merdivenlerin tepesine ulaştıklarında "Seni kapına kadar geçireyim mi?" diye sordu. Oğlanın seksi gülümsemesi yardımseverce teklifine şehvetli bir hava veriyordu.

Allie gülerek "Sanırım buradan sonrasını kendim gidebilirim," dedi. "Yine de beni kurtardığın için teşekkürler. Tekrar. Bu ikimiz için bir alışkanlığa dönüyor."

Allie arkasına dönüp uzaklaşacakken Sylvain onun elini tutup geri çekti. Daha Allie bir tepki veremedi Sylvain eğilip onu öptü. Uzun, derin bir öpücüktü bu. Öpüşmeleri bittiğinde Allie nefes nefese gözlerini ona dikti.

Sylvain "Bir şey değil," diye fısıldadı.

Şaşkınlıkla hızla geri kaçan Allie ayaklarının birbirine dolanmasıyla arkasındaki duvara çarptı. Bedenini dikleştirirken yanakları al al oldu.

"Ben... Öyleyse... Teşekkürler. Ee, sana iyi geceler."

Aksayarak koridorda ilerlerken Sylvain'in gülümsemek için kendisini zor tuttuğunu fark etti.

“Peki... Dün gece neler oldu?”

Cumartesi sabahıydı. Oturma odasında içine gömüldüğü deri kanepenin bir ucunda Allie, diğer ucunda Jo oturuyordu. İkisinin üzerinde de diz hizasında, koyu mavi bir şort ve beyaz, kısa kollu bir gömlek vardı ve ikisi de dalgın dalgın sağ ellerinde birer beyaz çay kupası tutuyorlardı.

Kahvaltıdan hemen sonra oturma odasının yolunu tutmuşlar ama Gabe onlara katılmamıştı.

Jo’nun açık mavi gözleri bir süre huzursuzca odanın dört yanına bakındıktan sonra sonunda Allie’ye odaklandı. “Gabe biraz... baskıcı olabiliyor.” Son iki sözcüğü alçak sesle söylediğinden Allie onu duyabilmek için öne doğru eğildi. Kısa bir duraksamanın ardından, Jo sol elini düşüncelerini kovalamak istermiş gibi savurdu. “Ve ben bundan nefret ediyorum. Bazen.”

Allie duraksayan Jo’yu bekledi.

Jo iç çekerek söze girdi. “Dün biraz babam gibi davranıyordu. ‘Bunu yap, şunu yapma’, ‘kararlarımı yargılama’ diyor. Bu yaptıklarının yanına kâr kalacağını sanıyorsa yanılıyor. Ve... of, artık konuşmuyoruz. Carter ve ben içeri girdiğimizde oturma odasındaydı...”

Bir anda susup Allie'ye endişeli bir bakış attı. "Bu arada, Carter geri gelip seni aldı, değil mi?"

Allie başını salladı. "O da bir başka hikâye. Biz önce şu konuyu konuşalım."

Jo çayından bir yudum aldı. "Gabe oradaydı ve yanına yanaşılmıyordu. Gene o 'Sana dışarı çıkma demiştim... Beni dinlemen gerekirdi,' gibi saçma sapan laflar etti. Bu lafları beni..." Sağ elini yumruk yapıp salladı. "Ben de ona tavsiyelerini alıp ne yapması gerektiğini söyledim. Ardından uyumaya gittik. O zamandan beri görmedim onu. Umarım dün gece çok korkmamışsındır. Gerçekten Carter'ın seni yalnız bırakacağını hiç düşünmezdim. Korkmuş olmalısın; daha önce geceleyin dışarıda yalnız kalmadın hiç."

Bir an için Allie yaralı bacağı için Jo'yu suçlama arzusuyla dolsa da bu isteğini bastırdı. "Sorun çıkmadı. Biz senin için endişelendik. Ben... Carter'ın gitmesini ben istedim."

Jo kupasını masanın üzerine koyduktan sonra bacaklarını kanepeye çekip kollarını dizlerine doladı. "Peki ben gittikten sonra ne oldu? İdare edebildin mi? Carter senin için çok endişelendi ve onu seni yalnız bırakmak zorunda bıraktığım için bana gerçekten kızdı."

"Öyle mi?" Allie bunu duyduğuna şaşırmıştı. Carter onu almak için geri döndüğünde oldukça sinirli görünüyordu. "Geri geldi. Ancak o gelmeden patikada Sylvain'le karşılaştım. Sonra da çok tuhaf bir şey oldu, Jo."

Allie kanepede dönüp bağdaş kurarak yüzünü Jo'ya çevirdi. Sesini iyice alçalttı. "Sylvain, Carter'a gitmesi için emir verdi sanki. Ona 'Git, işinin başına dön,' dedi. Bu da ne demek oluyor? Carter'ın kendisine söyleneni yapmaya gönüllü olmadığını hissetsem de yine de yaptı."

Jo gözlerini devirdi. "Bu şu Gece Okulu saçmalıklarıyla ilgi-

li. Sanırım Sylvain ondan daha üst rütbede.”

Allie kanepede aşağı doğru kayıp başını arkaya yasladı. Bacaklarını masaya uzatınca temiz, beyaz bandaj ortaya çıktı.

“Of, canım, dizine oldu?”

Allie kederle gülümsedi. “Dün gece patikada düştüm. Tam bir salak gibi.” Avucundaki sıyrığı göstermek için sol elini havaya kaldırdı. “Ömür boyu kalacak bir iz.”

“Tanrım, hepsi benim suçum. Her şeyi yüzüme gözüme buluşturduğum için çok üzgünüm, Allie. Şu an Gabe kızgın, sen de yaralıydın. Tanrım. Tam bir felaketim.” Jo’nun yüzünde samimi bir pişmanlık ifadesi vardı.

Allie “Aptal olma,” dedi. “Önemli değil. Acımıyor bile.” Ardından kısa bir nefes alıp yüzünü ellerinin arasına aldı. “Tanrım. Sana hâlâ anlatmadığıma inanamıyorum. Sylvain beni öptü.”

“Öyle mi?” Jo oturduğu yerde doğruldu. “Ne zaman? Ve nerede, niye, nasıl?”

Yüzü hâlâ ellerinin arasında olduğundan Allie’nin sesi boğuk çıkıyordu. “Bir de bacağım acıdığı için beni patikada taşıdı.”

“Aman Tanrım. Senden çok hoşlanıyor.” Jo iç çekti. “Ne de kahramanca. Bana öpüşme anını anlat.”

Allie parmaklarının arasından Jo’ya bakarak olanları anlatmaya başladı. “Üstelik şu dostça yanağa kondurulan öpücüklerden de değildi,” dedi. “Adamakıllı bir öpüşmeydi. Dillerle yapılan türden.”

Jo onu şaka yollu dürttü. “Ee? Hoş muydu?”

“Evet, sanırım” Yanakları kıpkırmızı kesilen Allie mindere iyice gömüldü. “Tamam. Evet. Kesinlikle çok hoştu.”

“Ve bu gece sizin bir randevunuz vardı, değil mi?” Allie başını sallarken Jo onu bir kez daha dürttü. “Sonrasında odama gel ve bana her şeyi anlat.”

Ardından Jo daha da dik oturdu. "Hey, bak bu aklıma ne getirdi. Yaz balosuna üç hafta kaldı. Sylvain muhtemelen bu gece sana baloya birlikte gitmeyi teklif edecek! Ne giyeceksin? Hadi söyle bana."

Jo iyice taşkınlaşmıştı. Allie kendisini ona gülmekten alıko-yamadı. "Tanrım, çocuk gibisin. Bu balo konusunda hiçbir şey bilmiyorum ben. Sen ne giyeceksin?"

"Giyeceğim kıyafeti eve yaptığım son gezide satın almıştım." Jo Bond Caddesi'ndeki bir butikte bulduğu gümüş rengi pulları olan diz üstü elbiseyi ve elbiseyle uyumlu renkteki sandaletleri anlatırken mutluluktan uçuyor gibiydi.

Allie'yi şöyle bir süzdü. "Elbisen var mı?"

Allie eğilip büküldü. "Eh... Pek sayılmaz. Gardırobumda birkaç tane elbise var, bir de çok hoşuma giden eski moda bir elbise. Yine de ayakkabı konusunda ne yapar..."

Jo neşeyle araya girip "Odama geleceksin!" dedi. "Bende (Tanrım, sayısını bile bilmiyorum) milyonlarca ayakkabı var. Sorun çözüldü." Allie'nin elini tuttu. "Beraber hazırlanan kız-lar eğlencesi yaparız. Birbirimizin saçını ve makyajını yaparız. Çok güzel olacağız."

Allie bir süre duraksayıp Jo'ya itirafta bulundu: "Bak, daha önce hiç dansa gitmedim. Yani adamakıllı bir dansa. Demek istediğim, daha önceki okullarımda bu tür şeyler yapılmazdı."

Jo elini sallayıp Allie'nin endişelenmemesi gerektiğini belli eden bir hareket yaptı. "Çok seveceksin. Demode bir şey ama... Sıkıcı da değil. Herkes güzel görünür. Öğretmenler bile. Gerçekten acayıptır. Sylvain sana teklif edince 'evet' demelisin."

Allie neredeyse kanepyle bir olmuştu. "Peki ya teklif etmezse ne yapacağım?"

İkisi de bir süre sessiz kalıp olası bir randevusuzluğun dehşeti üzerine düşündü.

Sonunda Allie “Ne zaman istersem Zelazny’yle gidebilirim,” dedi. “Hoş birine benziyor.”

Kahkahalarla güldüler.

O gece, akşam yemeğinden sonra Allie oturma odasında Ruth, Lisa ve Lucas’la oturuyordu. Gabe birkaç dakika önce Jo’yu almaya gelmiş, ikisi bakıştıktan sonra birlikte odadan ayrılmışlardı (Lisa’nın deyişiyle “esaslı bir barışma amaçlı öpüşüp koklaşma seansı” yoldaydı).

Ruth “Sanırım dışarı çıksak iyi olacak,” dedi. “Burası sıcak ve dışarıda çok güzel bir gece var. Binadan uzaklaşmayız. Çimlere oturup laflarız.”

Lucas kararsız görünüyordu. Ağzını açsa da Allie’nin arkasından gelen ses ondan önce davrandı.

“Bence de. Tam kroket gecesi, siz ne dersiniz?” Allie dönünce Sylvain’in yanında dikildiğini gördü.

Lucas, Sylvain’e bakıp bir kaşını yukarı kaldırdı; Sylvain başını belli belirsiz salladı. Lucas omuz silkti. “Tamam o zaman. Hadi gidelim.”

Allie ayağa kalkınca Sylvain onun eline uzandı ve ikisi yan yana dışarı çıktı. Sylvain ona doğru eğildi. “Hoşuna gideceğini düşünüyorum. Kroket gündüz sıkıcı görünse de gece çok zevkli oluyor.”

Sylvain’in nefesi kulağını gıdıklarken Allie’nin bedenini hoş bir titreme sardı. Başını kaldırıp Sylvain’e gülümsedi. Ardından neşeyle öne doğru atılıp Sylvain’in elini çekti. “Hadi o zaman. Sallanma.”

Sylvain gülerek onunla beraber koşmaya başladı. Dışarıda, diğerleri ön kapının yakınlarındaki küçük bir depodan malzeme çıkarıyordu. Hep birlikte kaleleri çime oturttular. Lucas “Altıncı oyuncuya ihtiyacımız var,” dedi.

Ruth "Ben gidip Phil'i çağıracağım," deyip hızla içeri gitti.

Allie, Lisa'nın kızardığını fark etti. Anlaşılan Lisa Lucas'ın partneri olacağı için gayet memnundu ama Lucas henüz bunu fak etmemişti. Sylvain'in konuşmasıyla Lisa hülyalı halinden sıyrıldı.

"Biz Phil'i beklerken yapmam gereken bir şey var." Sesi çok ciddi çıkan Sylvain, Allie'ye döndü. "Gelip bana yardım etmek ister misin?"

"Tabii."

Sylvain diğer ikisine baktı. "Hemen döneceğiz."

Elinden tutup binanın köşesine doğru sürüklediği Allie ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı. Köşeyi döndüklerinde Sylvain durdu.

Allie şaşkın bir halde etrafına bakındı. "Nereye gidiyo?..."

Sylvain aniden onu taş duvara itip sertçe öptü. Bir anda şaşkınlığının yerini arzu alan Allie kollarını Sylvain'e dolayıp onun öpüşüne karşılık verdi. Allie, Sylvain'in ustaca öpüştüğünü düşündü. Daha önce kimseyle böyle öpüşmemişti ve o an hiç bitmesin istiyordu.

Sylvain dudaklarını çektiğinde ikisi de nefes nefese birbirlerinin gözünün içine bakıyordu.

Mavi gözleri Allie'ninkilere dikilmiş olan Sylvain soluk so-luğa "Affedersin. Bir dakika daha sabredemezdim," dedi.

"Bir daha." Allie onu sertçe kendisine çekti.

Sylvain gülümsedi. "Madem ısrar ediyorsun."

İkinci öpücük daha uzun ve (eğer öyle bir şey mümkünse) daha tutkuluydu. Sylvain'in dudakları Allie'nin boynunda gez-di ve elleri kalçalarını sıktı.

Birkaç dakika sonra, Allie'nin sıcak nefesini boğazında hissettiği Sylvain üzüntüyle "Diğerlerinin yanına gitmeliyiz," dedi. Başparmağını Allie'nin şişmiş dudaklarına hafifçe sürttü.

“Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama bizi merak ederler.”

Allie “Salaklar,” diye fısıldadı.

Sylvain gülümseyip, hâlâ Allie’nin elini tutmasına karşın geriye doğru bir adım attı. “Şimdi kroketin tadını çıkarabiliriz.”

Allie cılız bir sesle “Ya...” dedi. “Kroket.”

Köşeyi tekrar döndüklerinde Allie, Lucas’la konuşan Carter da dâhil, herkesin onları beklediğini fark etti. Allie, Carter’ın gözlerinden ikisinin ne yaptıklarını bildiğini okuyabiliyordu.

“Allie! Sylvain...” Sesinde alaycı bir ton vardı. “Bu harika. Ne yapıyordunuz bakalım?”

Carter’ın saldırgan tonu karşısında şaşırان Allie öfkeden kıpkırmızı kesildi. Oysa ormanda geçirdikleri o zaman esnasında birbirlerini anladıklarını ve belki dost olabileceklerini düşünmüştü.

Şimdi Carter eskisinden beter görünüyordu.

Sylvain, Allie’yi iyice yanına çekti. “Carter, ne yazık ki takımlarımızı kurduk. Başka oyuncuya ihtiyacımız yok.”

“Oyun oynamaya gelmedim buraya.” Carter ilk iki sözcüğe özel bir vurgu yapmıştı. “Dün gece düştüğü için Allie’nin iyi olup olmadığına bakmaya geldim.”

Allie tüm gözlerin üzerine çevrildiğini hissedebiliyordu. “Ben... Ben iyiyim, Carter. Sağ ol.” Allie, Carter’ın kendisine meydan okuyan bakışları altında sanki aptalca bir şey yapmış gibi hissediyordu.

“Bu harika. *Bayağı* iyileşmiş gördüm seni.” Dalga geçiyordu. “Düşerken dudaklarını da mı incitmiştin? Yoksa sebep başka mı?”

Sylvain öne doğru ilerlerken Allie’nin eli dudaklarına gitti.

Sylvain buz gibi bir sesle “Hâlâ burada ne arıyorsun, Carter?” diye sordu.

Carter korkusuzca ona baktı. “Sadece şüphelendiğim şeyin

doğru olup olmadığını görmek istedim.”

“Görmek istediğini gördün mü?” Sylvain’in sesi boğuk ve tehditkâr çıkıyordu.

“Hey, millet.” Ruth ikisinin arasına girdi. “Hadi ama. Sakin olun. Konuyu büyütmeylem.”

Carter, Ruth’u duymazlıktan geldi. “Ya, göreceğimi gördüm, Sylvain. Ne diyeceğimi biliyorsun, değil mi?”

Ruth iç geçirip aradan çekildi. Artık aralarında en fazla yarım metre olan iki oğlan dik dik birbirlerine bakıyordu. Allie kollarını kendine sardı.

Sylvain “Ne diyeceğin hakkında hiçbir fikrim yok Carter,” dedi.

“Allie’yi rahat bırak.” Carter öne doğru bir adım atıp Sylvain’in birkaç santim yakınına kadar geldi. “Bunun yanlış olduğunu biliyorsun.”

Sylvain neşeyle gülümsedi. “Tavsiyen için teşekkürler, Carter. Artık bizi yalnız bıraksan da oyunumuzu oynasak diyorum.”

İki oğlanın bir süre öfkeyle birbirlerine bakmalarının ardından, Carter yüzünü Allie’ye çevirdi. “Sana söylediği hiçbir şeye inanma. Yalancının tekidir.”

Aklı son derece karışmış olsa da Allie meydan okuyan bir tavırla çenesini yukarı kaldırdı. “Tavsiyelerine ihtiyacım yok, Carter. Kararlarımı kendim alabilirim.”

Allie, Carter’ın gözlerindeki öfkeyi fark etse de Carter tek kelime daha etmeden ormana doğru koştu.

Allie’nin elleri titriyordu. *Nesi var bunun?*

Sylvain elindeki kroket sopasını gelişigüzel sallayıp “Öf, amma baydı,” dedi. “Artık oyuna geçsek mi? Allie, biz mavi takım mı olalım?” Allie ses çıkarmadan başını sallarken kafasının içinde hâlâ Carter’ın uyarısı çınlıyordu.

Uygun bir an yakalayınca Sylvain'in koluna yapıştı. "Carter neden bahsediyordu öyle?" diye fısıldadı.

Sylvain alnına düşen saçlarını geriye yatırdı. "Bence senden hoşlanıyor, *ma belle*. Belki de kıskanmıştır."

Sylvain atışını yapmak için öne çıkarken Allie kaşlarını çatı. *Belki de beni korkutup Sylvain'den soğutmaya çalışıyordur.* Ama kendisiyle nasıl konuştuğuna bakılırsa Carter'ın ondan hoşlandığına inanmak oldukça güçtü.

Olayın ardından akşamın berbat geçeceğini düşünse de eğlendiği söylenebilirdi. Kaleler ışık emen boyayla boyandığından hava karardıkça daha da fazla parlıyordu. Sopaların üzerinde saplarındaki bir düğmeye basarak çalıştırılan LED lambaları vardı. Toplar boyandıkları renklerde parlıyordu. Tüm bunlar karanlık çöktükçe bahçeyi daha da renkli bir hale getirdi. Sonunda birbirlerini göremeyecek duruma gelmelerine rağmen ışıklı sopalar ve yuvarlanan renkli topalar sayesinde diğer oyuncuların hareketlerini takip ediyorlardı.

Oyunda çok iyi olan Ruth, Allie'ye topu düz bir çizgide sürmenin tekniklerini gösterdi. Allie, Phil'in topunu oyun alanından çıkarmayı başarinca Ruth güldü.

"İyi öğretmişim sana!"

Oyun bitince malzemeleri toplamaya koyuldular. Allie kolunu rahatça omuzlarına atan Sylvain'e yaslanmış, Ruth'la gülüşüyordu. Sylvain gözlerinin içine bakınca Allie ürpertici bir beklenti hissetti.

Sylvain "Çok güzel gözlerin var," dedi. "İçin gibi şeffaf gözler."

Dönüp diğerlerine iyi geceler dedikten sonra Allie'nin kulağına fısıldadı. "Benimle yürür müsün?"

Boğazı tıkanan Allie hevesle başını salladı.

Alacakaranlıkta okulun arkasına yürüdüler. Arka kapıya

yaklaştıklarında Sylvain durup Allie'yi kollarına aldı. Yumuşak sesle konuşmaya başladı. "Güzel bir akşam geçirdim, Allie. Umarım Carter canını fazla sıkmamıştır. Sadece seni kendine istiyor."

Allie onun bu fikrinden şüphelense de hislerini yüzüne yansıtmadı. Gülümseyip "Ben de iyi vakit geçirdim," dedi.

Her şeye rağmen geçirmişti de.

Sylvain onu kendisine çekip burnunu boynuna sürttü ve ağzını ağzına yaklaştırdı. Allie tüm endişelerinin silinip gittiğini hissetti. Sylvain dudaklarıyla harikalar yaratıyordu. Allie'nin kalbi hızla çarpıyor, Sylvain kulaklarını öpüp, kulakmemelerini hafifçe yalarken kesik kesik nefes alıyordu. Kollarını kaldırıp bileklerini Sylvain'in ensesine doladı.

Birkaç dakika sonra Zelazny'nin arka kapıdan "Yatma saati!" diye bağırmasıyla Sylvain üzüntüyle başını kaldırdı.

Allie henüz Sylvain'in durmasını istemiyordu. Israrla "Yine yap," dedi.

Sylvain, sıcak elleri Allie'nin belinde, gülümsedi. "Yatma saati. İçeri girmemiz gerek."

"Bir kez daha, olmaz mı?"

Allie'yi ümitlendiren bir hareketle öne eğildi. Allie başını kaldırıp hevesle dudaklarını aralasa da Sylvain yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Genç bayan, bir daha cezalı kalmadan içeri girin."

Zelazny bir kez daha "Yatma saati!" diye bağırdı. "Son çağrı!"

Sylvain sahiplenmeci bir tavırla kolunu Allie'nin omuzlarına attı. Kapıdaki kalabalığa karışırken Katie ve Jules'un yanından geçtiler. Allie, Katie'nin ifadesindeki kini görünce keyifle gülümsedi.

Allie: bir, Katie: sıfır.

Allie ertesi sabah kahvaltaya indiğinde Jo onu sabırsızca yemek salonunun önünde bekliyordu. Merhaba bile demeden Allie'nin peşinden içeri salona girip "Nasıl geçti?" diye sordu. "Her şeyi anlat bana."

Tabağına sahanda yumurta ve tost ekmeği koyan Allie güldü. "Çok meraklısın."

Jo "Seni yine öptü, değil mi?" diye sordu. Allie başını sallayınca ciyakladı. "Sana abayı yakmış. Baloya birlikte gitmeyi teklif etti mi?"

Allie "Hayır," dedi. "Belki de sadece beni öpmek hoşuna gidiyordur."

Her zamanki masalarına giderlerken Jo kendinden emin bir şekilde "Teklif edecek," dedi.

"Öte yandan, Carter dün gece epey tuhaftı." Allie'den olanları dinleyen Jo kaşlarını çatı.

Jo "Bu... garip," dedi. "Sence kıskanıyor mu seni?"

Allie kendinden emin bir ses tonuyla "Mümkün değil," dedi. "Benden nefret ediyor. Geçen geceki tavrı... Sanki benden tiksiniyor gibiydi. Ayrıca ikisi arasında ne olduğunu bilmiyorum ama

ciddi bir gerginlik vardı. Bir an kavgaya tutuşacaklar sandım.”

Jo “Carter buna cesaret edemez,” dedi. “Bunu yaparsa başı akıl almaz dertlere girer. Neyse, kimin umurunda? Sylvain senden hoşlanıyor! Dansa da çağıracak seni.”

Hafta boyunca tek sohbet konusu balo oldu. Kimin kiminle geleceği, ne giyileceği, şampanya içilmesine izin verileceği ve o gece uyku saati kısıtlaması olmayacağı konuşuluyordu.

Sylvain önemli bir projeye dâhil olduğundan Allie onu nâdiren görüyordu. Yine de görüştüklerinde Allie’ye bakışı cumartesi gecesi yaşananların bir hayal olmadığını ispatıydı. Sylvain, Allie’ye dokunmadan edemiyordu. Koridorda karşı karşıya geldiklerinde onu kucaklıyor veya parmaklarını kolunda gezdiriyordu. Her karşılaşmaları Allie’yi soluksuz ve daha fazlasını yaşama hasretiyle bırakıyordu.

Yine de Sylvain onu dansa davet etmiyordu.

Aynı zamanda Carter artık Allie’yi büsbütün görmezden gelir olmuştu. Allie ne zaman onu görse, Carter ilerideki bir noktaya bakıyordu. Sanki Allie yokmuş gibi davranıyordu. Cuma günü geldiğinde Allie neler olduğunu öğrenmeye karar vermişti. Sadece bunu nasıl yapacağını bilemiyordu.

İkinci vakti, derslerin ardından Isabelle’in İngilizce dersi için kıyıda köşede kalmış bir kitabı bulmak ümidiyle kütüphaneye gitti. İterek açtığı kapı aksi istikamette giden birine çarptı.

Allie “Üzgünüm,” dedikten sonra kalakaldı. Kapı aralığında duran Carter ona yiyecekmiş gibi bakıyordu.

Carter’ın tek kelime etmeden yürümeye başlamasıyla Allie’nin canına tak etti. Sertçe “Hey!” diye fısıldadı. “Derdin ne senin?”

“Hiçbir şey.” Carter’ın sesi mesafeliydi.

Allie “Ya, öyle mi?” diye yanıt verdi. “Madem öyle, neden bu

kadar harap görünüyorsun?” Allie, Carter’ın yanından geçip kütüphaneye daldı. Carter onu kolundan tutup kendisine çevirdi.

Fısıltıyla “Bana harap diyemezsin,” dedi.

Allie onun ne kadar öfkелendiğini görse de bunu hiç umursamıyordu. Kolunu oğlanın elinden kurtarıp “Sana istediğimi derim, Carter,” dedi. “Ve son günlerdeki tavırların hiç de normal değil. Çok saçma.”

Carter öfkeyle “Normal dediğin nedir ki, Allie?” diye fısıldadı. “Bana normalin tanımını yap. Mesela Sylvain normal mi?”

Allie omurgasından aşağı bir ürpertinin yürüdüğünü hissetti. “Bu nasıl bir soru? Senin bana olan davranışınla onun ne ilgisi var?”

“Hiç yok.” Gözleri Carter’ın ağzından çıkan sözcüğün aksini söylüyordu. Oğlanın siyah kaşları indi. Allie, Carter’ın içinde biriken gerilimi hissediyordu. “Çok var. Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun? Seni zeki sanmıştım ama sen de aptal bir kızmışsın. Onu da bu okulu da zerre kadar tanımamana rağmen herkesin önünde onunla sarmaş dolaş öpüşüyorsun.”

Allie’nin gözleri kocaman açıldı. “Yapmadım, ben...”

Carter sözünü kesip “Ne yapmadın?” dedi. “Sylvain’in tatlı sözlerine kanmadın mı? Gerçekten mi? Bana kanmışsın gibi geldi de.”

Carter o kadar öfkeliydi ki Allie onu yatıştırmaya çalışırken paniğe kapılmaya başladığını hissetti. “Carter. Anlamıyorum, Sylvain’le ilgileniyorum. Ne olmuş? Bunu neden umursuyorsun ki? Zaten benden nefret ediyorsun.”

Oğlan o kadar yakınında dikiliyordu ki Allie onun nefesini yanağında hissedebiliyordu. Carter baharat ve kahve kokuyordu. “Senden nefret ettiğimi mi sanıyorsun?” O derin, koyu gözlerini Allie’ninkilere dikti. “Etmiyorum. Sadece zeki olduğunu sanmıştım.”

Allie itiraz etmek için ağzını açacakken Carter parmağını hafifçe onun dudaklarına yasladı. Bir süre bakıştılar. Allie, Carter'ın tenindeki tuzun tadını alıyordu. Carter sessizce küfretti ve hızla dönüp uzaklaştı.

"Allie, günün sorusu şu: Saçını toplayalım mı salalım mı?" Elinde geniş dişli bir tarak tutan Jo dikkatle Allie'nin başını inceliyordu. Cumartesi sabahıydı ve Jo'nun odasındaaydılar. Allie aynanın karşısında oturuyordu. Etrafları Allie'nin gardırobundan getirdikleri giysilerle ve Jo'nun sınırsız koleksiyonuna ait ayakkabılarla çevriliydi. Jo "deneme yapmaları" için ısrar etmişti.

Allie parmağında bir saç tutamını kıvrıp bıraktı. "Fark eder mi? Dansa iki hafta kalmasına rağmen Sylvain hâlâ bana birlikte gitme teklifi etmedi. Saçımı yeşile boyayıp Mohawk Kızılderilileri gibi yapsam da fark etmez."

Jo bir çift ayakkabıyı bir elbisenin üzerinde tutup uyup uymadığına baktıktan sonra bir başka ayakkabı çiftini denedi. "Sylvain sana dansa beraber gitmeyi teklif edecek," dedi. "Bu haberi güvenilir bir kaynaktan aldım."

Allie ona ümitle baktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Jo kısa topuklu bir ayakkabıyı bir suçluya işaret eder gibi ona doğrulttu. "Şimdi ciddileşelim. Saçını toplayalım mı, salalım mı?"

"Hım... Bilmiyorum." Allie bir fırça alıp saçını taradı. "Peki... Lucas dansa kiminle gidiyor?"

"Tabii ki Lisa'yla." Zarif bir çift ayakkabıyı çıkarmakla meşgul olduğundan Jo'nun sesi boğuk çıkıyordu.

"Ya Carter?"

"Clare'e teklif ettiğini duydum." Jo ayakkabıları yere koydu. "Bence en iyisi saçını toplamamız olacak."

"Topla o zaman. Clare de kim?"

“Ufak tefek, sarışın, güzel. Bizimle biyoloji dersi alıyor. Baştan üçüncü sırada oturuyor. Sanırım İngilizce dersini de seninle aynı sınıfta alıyor. Geçen yıl Carter onu ayartıp terk etmişti. Çok tatlı bir kız olduğundan herkes Carter’a kızdı. Anlaşılan yeniden bir araya geliyorlar.”

Allie aynadaki görüntüsünü inceledi. *Carter’ın dansa kiminle gideceğinden bana ne?*

Saçını elleriyle yukarı kaldırdı. “Ne pis bir herif şu Carter. Evet, sanırım haklısın. Toplamak iyi olacak.”

Jo gülümsedi. “Harika. Artık elbise seçtiğimizde saçını nasıl yapacağımı biliyorum.” Yatağının üzerine üç elbise serip ciddi bir tavırla giysileri inceledi. “Tamam. Soyun ve şunları dene. Bugün karar vereceğiz.”

Allie’nin denediği ilk elbise siyah ve dardı. Ayak bileklerine kadar inen elbise yüksek yakalıydı ve sırt kısmı açıktı. Giysinin son derece ağır bir havası vardı.

Jo elbisenin astarına göz gezdirerek “Çok hoş oldu,” dedi. “Ama senin için biraz yaşlı işi kaçtı”

“Kesinlikle. Otuz gibi görünüyorum.” Allie elbiseyi çıkarıp yatağın üzerine attı. Sonraki ince askılı ve düz beyaz bir elbiseydi.

Jo “Muhteşem,” dedi. “Yazı çağrıştırıyor. Tam masum kız işi.”

Allie yüzünü buruşturup Jo’nun aynasının önünde döndü. Kararsızca “Biraz sıkı,” dedi. Elbise tüm kıvrımlarını sarıyor, hayal gücüne fazla iş bırakmıyordu.

Jo “Ama elbiseyi çok iyi taşıyorsun,” dedi. “Ten renginle harika uydu ve elbiseyi tamamlayacak ayakkabılarım var.”

Allie’nin en çok hoşuna giden son denediği elbise oldu. Organze iç eteği koyu mavi, belinden dizine kadar inen ipek bir elbiseydi bu. Boncuklu V yakasının dekoltesi çok yerindeydi ve sırt kısmı yüksekti. Dar yenleri dirseğin hemen altında bitiyor-

du. Elbise üzerine bir eldiven gibi oturmuştu.

Allie yandaki fermuarı çekip arkasına döndüğünde Jo dramatik bir hareketle nefesini içeri çekip elini kalbine götürdü. “*Harika* görünüyorsun. Bu her gün giymen gereken bir elbise. Yaz balosunun olduğu gün hariç.”

“Neden olmasın.”

“Bu bir kış elbisesi. Diğer herkes yazlık elbiseler giyerken sen ağır ipeğin altında terleyeceksin. Bunu kış balosuna sakla. Zaten kış balosu yaz balosundan daha önemlidir. Ama o vakte kadar bu elbiseyi kimseye gösterme. Herkesin aklını başından alacağın gün giyeceksin bunu.”

Jo kendinden son derece emin konuştuğundan Allie onunla tartışmak için bir neden göremiyordu. Hep blucin ve spor ayakkabı giymiş bir kız olarak gece elbiselerinden pek anlamıyordu. Ara sıra düğünlere gidecek olduklarında giysi seçimini annesi yapardı. Yine de beyaz elbisenin kendisine yakıştığını kabul etmeliydi.

Jo eline bir çift kısa topuklu, gümüş rengi sandalet aldı. Gururla “Ne diyorsun? Mükemmeller mi yoksa mükemmeller mi?” diye sordu.

Allie ellerini teslim olurmuş gibi yukarı kaldırıp güldü. “Sarı mükemmeller.”

“Şimdi, saçına gelem...”

Jo onu yeniden sandalyeye oturttu. Allie’nin iri dalgalarını taradığı saçını toplayıp gevşek bir atkuyruğu yaptı. Evde saçlarını kırmızının açık tonlarına boyamakta kullandığı kına yanında olmadığından, Allie’nin saçı giderek doğal rengi olan koyu kahverengiye dönüyordu.

Jo bir süre sessizce çalışsa da Allie onun bir şeyler düşündüğünü fak edebiliyordu. Bir süre sonra Jo “Peki Carter’ın baloya kimi götürdüğünü neden umursuyorsun?” diye sordu.

Allie eğilip bükölmeye başladı. "Aslında umurumda değöl... Sadece merak ettim. Sen Sylvain'ın bana teklif edeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Jo bir saç tutamı döndürüp ısıltılı bir bukle yaptıktan sonra tutamı sabitledi. "Küçük bir kuş söyledi bana. Kulağı delik bir kuş."

Allie saçının gösterişli bir görünüm almasını izlerken "Umarım bir an önce bunu yapar," diye mırıldandı. "Herkesin kavalyesi var."

"İşte oldu." Jo geriye doğru bir adım atıp Allie'nin aynadaki görüntüsüne bakarak memnun memnun gülümsedi. "Sylvain seninle gideceğı için şanslı."

Allie'nin genellikle dağınık saçları şimdi düzgün ve ısıltılı görünüyordu; beyaz, ipek bir kurdeleyle gevşekçe bağlanıp topuz yapılmıştı.

Allie kendisine hayretle bakıp "Bu harika," diye fısıldadı.

Jo "Saçını böyle yapacağız," dedi. "Tabii hoşuna gittiyse."

Allie ona sarıldı. "Bayıldım. Tüm bunları yapmayı nerede öğrendin?"

Jo ayakkabıları yerden toplarken neşeyle "Kızlar okulunda," dedi. "Sanırım artık sen de şu an orada okuyorsun."

Allie çok uzun süre suskun kalınca ayakkabıları yerlerine koymakla meşgul olan Jo endişeyle ona baktı. "İyi misin? Seni iğnelemek için söylemedim bunu."

Allie gülümsedi. "İyiyim, meraklanma. Sadece tuhaf bir düşünceye kapıldım."

"Neymiş o?" Jo yeniden ayakkabıları düzenlemeye koyuldu.

"Olan biten her şeye; Cater'ın bir pislik gibi davranmasına, Sylvain'ın dansa gitmeyi teklif etmemesine ve derslerin son derece zor olmasına rağmen sanırım... Mutluyum."

"Deli olduğundandır." Jo güldü.

“Hayır, ciddiylim. Gerçekten mutluyum. Uzun zamandan beri ilk kez. Biliyorsun, buradan nefret edeceğimi sanıyordum. Nefret etmeye hazırdım da. Eskiden olsa elbiseler, danslar, ayakkabılar, saçımı yaptırmak ve iyi görünme endişesine kapılmak gibi şeylerden nefret ederdim. Oysa şimdi etmiyorum. Aslında... Hoşuma bile gidiyor.”

Gardırobun yanında eğilip ayakkabıları düzenleyen Jo başını kaldırıp ona baktı. “Ve bu iyi bir şey, değil mi?”

Allie dalgınca “Evet,” dedi. “Sanırım öyle.”

Bir saat kadar sonra, Allie elbiseleri odasına geri götürüp gardıroba tıktırdı. Saçını geriye atıp atkuyruğu yaptı ve kurdeleleri itinayla masasının en üst çekmecesine kaldırdı. Saate bakıp hızla dışarı fırladı. Öğle yemeği için açılan yemek salonunun kapanmasına sadece yirmi dakika kalmıştı.

“Hey, Allie.” Arkasından gelen sese dönünce kendisiyle aynı yöne giden Jules’u gördü.

Aman ne iyi, tam ihtiyacım olan şey bu şu anda.

“A, selam Jules.”

Her zaman olduğu gibi, Jules’un küt kesim saçları dümdüzdü ve ayağında çok sevimli pembe Birkenstock’ları vardı. Allie kendisinin ayakkabı giymek zorunda olmasının hiç de adil olmadığını düşündü.

Jules “Merak ediyordum da...” diye söze girdi. “Baloya gidiyor musun? Kesinlikle gitmelisin. Yeni olduğunu biliyorum ama bu gerçekten kaçırmak istemeyeceğin türde bir deneyim. Kavalyen olması gerekmez.”

Son cümle Allie’nin tüylerini diken diken etmişti. “Evet, gitmeyi düşünüyorum,” diye yanıt verdi.

“Bu harika! Biliyorsun, bir daha yaz okulu için burada olmayabilirsin. Bu yüzden yaz balosunu kaçırırsan yazık olur.”

Allie kaşlarını çattı. “Niye bir daha yaz okulunda burada olamayacakmışım?”

Jules şaşırmış görünüyordu. “Şey, yanlış anlama. Sadece, anlıyorsun ya, üst düzey öğrencilere özel bir etkinlik. Senin burada... başka nedenlerden dolayı olmanı anlayabiliyorum.”

Allie yüzüne yumruk yemiş gibi oldu. “Ne demek istiyorsun? Nasıl nedenler?”

“Bilmiyor muydun?” Jules giderek daha huzursuz görünüyordu. “Isabelle bu dönem için bazı özel ayarlamalar yaptı. Sanırım bu değişikliklerin ardından, diğer sınıfa geçeceksin... Bilirsin, sıradan öğrencilerin yanına.”

Allie omuzlarını dikleştirip ileri doğru bir adım attı. “Ne söylemeye çalışıyorsun, Jules? Buraya ait olmadığımı mı?”

“Ah, tabii ki hayır.” Jules telaşla geriye doğru bir adım attı. “Umarım seni gü...”

“Gücendirmemiş misindir? Evet, Jules beni gücendirdin.” Allie dönüp koridorda koşmaya başladı. Yumruklarını çok fazla sıkığından tırnakları avuçlarının içinde yarım ay şeklinde izler oluşturmuştu.

Merdivenlerin en altına vardığında yana sapınca Sylvain’le çarpışacak oldu. Oğlan onu hiç zorlanmadan tuttu.

Sylvain Allie’yi doğrultup, gülererek “Senin bir yere yürüyerek gittiğin olmaz mı hiç?” diye sordu.

“Sadece uygun zamanlarda.” Allie’nin sesi istemediği kadar sert çıkmıştı. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı.

“Sorun nedir?” Sylvain endişeli gözlerle Allie’nin yüzünü süzdü. “Her şey yolunda mı?”

Allie omuz silkti. “Az önce Jules’la karşılaştım da. Onunla... Of, neyse bahsetmeye değmez. O tam bir şıllık.”

Sözleri Sylvain’i eğlendiriyor gibiydi. “Bazen biraz... zor biri olabiliyor. Yine de ben olsam onu çok da ciddiye almazdım.

Kötü bir niyeti yoktur.”

Yüzünde Allie’nin karşı koyamadığı o gülümseme belirdi. Birkaç saniyenin ardından Allie de ona gülümseyerek karşılık verdi. “Haklısın. Beni kızdırmasına izin vermemeliyim.”

“Aslında ben de seni arıyordum.” Sylvain duvara yaslanıp Allie’nin elini tuttu ve daha samimi sohbet etmeleri için onu kendisine doğru çekti.

Çok havalı. Nasıl yapıyor bunu?

“Baloya gitmek için kendine bir kavalie seçtin mi diye soracaktım.”

Kalbi hızlanan Allie yanaklarının kızardığını hissetti. *Elimden geldiğince sakın görünmeliyim.*

Allie başını iki yana salladı. “Hayır, henüz değil.”

Sylvain’in gözleri Allie’ninkilere kilitlendi. “Benimle gitmek isteyeceğini umuyordum.”

Baloya gitmek mi? Ben âşık olup seninle evlenmek istiyorum. Bebek yapmak, bir ev satın alıp Fransa’da yaşamak istiyorum...

Allie sakın bir sesle “Bu harika olur,” dedi.

“Harika. Sabırsızlanıyorum.” Allie’ye yüzünde mahmur, seksi bir gülümsemeyle baktı.

Kısa bir an birbirlerinden ayrılmayı istemiyormuş gibi dildikten sonra Sylvain, Allie’nin elini tuttu ve hafifçe öpüp bıraktı. “Salon kapanmadan gidip öğle yemeğini yersen iyi olur.”

Allie başını salladı. “Sonra görüşürüz.”

“À bientôt.”⁷

Allie yemek salonuna bir mutluluk bulutunun üstünde uçarmış gibi girdiğinde Jo’nun her zamanki masalarından kendisine el salladığını neredeyse fark etmeyecekti. Allie ona doğru ilerlerken Jo salata yiyordu.

“Baloya kadar bana salatadan başka bir şey yemek yok. Yok-

7 Fr. *Görüşürüz* anlamında. (yay. n.)

sa o elbisenin içine giremem. Ne oldu?” Jo salatadan bahsederken bir anda soruya geçtiğinden aşk sarhoşu Allie afallayıp kısa bir an ona boş gözlerle baktı.

“Haline bakılırsa bir şeyler olmuş gibi. Söyle bana. Ne oldu?”

Allie’nin yüzünde hülyalı bir gülümseme belirdi. “Sylvain bana teklif etti.”

Jo koltuğundan fırlayıp masanın etrafında dans etti ve Allie’yi kucakladı. “Biliyordum. Dememiş miydin? Münecim gibiyim.”

“Sen bir dahisin.” Allie güldü. “O beyaz elbiseyi giyeceksem sanırım ben de salata yesem iyi olacak.”

Koltuğuna dönen Jo salata kâsesini ona uzattı. “Bu gelmiş geçmiş en iyi yaz balosu olacak.”

Allie salata yapraklarını tabağına koyarken başını kaldırdı ve yakındaki bir masadan öfkeyle kendisine bakan Carter’ı gördü. Carter, Allie’nin kendisini gördüğünü fark edince ayağa kalkıp uzun adımlarla yemek salonundan çıktı.

Dansa kadar geçen iki hafta aylar gibi gelmişti Allie tüm okula ölü toprağı serpildiğini hissediyordu. Dersler ağır ilerliyor, öğretmenler öğrencilerin ilgisizliğine ve dikkat eksikliğine boyun eğmek istemediklerinden çalışılacak konular birikiyordu. Buna karşın, kütüphane o akşam ilk kez büyük ölçüde boştu.

“Bu haftanın derslerini yetiştiremesem de... olsun varsın.” Yatağında yatıp elinde bir taç sallaması sözlerinin ciddiyetine gölge düşürüyordu. “Önümüzdeki hafta açığı kapatırım.”

“Kesinlikle!” Allie yerde yüzüstü yatıyor, bir kadın dergisinin sayfalarını karıştırıp saç modellerini değerlendiriyordu. “Belki de saçımı kısa kestirmeliyim, ne dersin?” Kısa saçlı bir modelin fotoğrafını gösterdi.

Jo tacı ona doğru eğdi. “Yeni bir saç kesimi moralini yükseltir, Allie. Bunu hiç unutma. Yine de yüz şekline göre o kesimin çok kısa olduğunu bilmen gerek.”

Allie sayfayı çevirdi. “Bunlar bilgece sözler, Josephine. Bilgece sözler.”

Odasındaki gardırobun kapısında, altında Jo’nun düzgünce yerleştirilmiş ayakkabılarıyla asılı bekleyen beyaz elbiseyi gör-

dükçe Allie'nin içi kıpır kıpır oluyordu. Her sabah uyanınca ilk onu görüyordu, her gece zihnindeki takvimden bir gün daha eksiltiyordu.

Allie derslere ayak uydurmaya çalışırken bir türlü konsantre olamıyordu. Baloya birkaç gün kala tarih kitabındaki aynı paragrafı beşinci kez okuduğunu fark edince pes etti. Masasından kalkıp gerindi ve pencereden günışığına baktı.

Hareket etmeliyim.

Koşu kıyafetlerini giyip saçını atkuyruğu yaptı. Hızla merdivenlerden inerken sahanlıkta tek bir öğrenciyle karşılaştı. Eğilip ana kata baktığında ise kimseyi göremedi. Dışarıda güneş yumuşak ve yeşil çimleri ısıtıyordu. Ön taraftaki merdivenlerden baktığında bahçeye serilmiş havluların ve battaniyelerin üzerinde pişen bedenleri görebiliyordu. İnsanların güneşin altında sere serpe uzanmaktan ne anladıklarını asla anlayamamıştı. Güneşlenmektense yazlığa doğru koşmayı tercih etti. Kendini onu hep sakinleştirmiş olan harekete teslim ederek patikada hızlanan bir tempoyla koşmaya başladı. Bir yandan da fısıldayarak attığı her adımı sayıyordu.

“İki yüz doksan altı. İki yüz doksan...”

“Bunu niçin yapıyorsun?”

Ses sanki gaipten gelmiş gibiydi. Şaşkınlıktan eli ayağına dolanan Allie bir dala tutunmasa yere kapaklanacaktı.

Carter elleri belinde, patikanın kenarında dikiliyordu. Hızlı hızlı soluyan Allie ellerini dizlerine koyarak soluklanmaya çalıştı.

Ayağa kalkınca atkuyruğunu savurdu. “Ne? Demek artık benimle konuşuyorsun Carter. Onur duydum.”

Kütüphanedeki ağız dalaşlarından beri Carter ondan kaçmış, Allie de içten içe onun bu tavrından memnun olmuştu.

Carter sanki Allie hiçbir şey söylememiş gibi davrandı. “Şu

sayı sayma meselesi. Daha önce de bunu yaptığını duymuştum. Neden yapıyorsun bunu?”

“Seni hiç ilgilendirmez, kahrolası tacizci. Şimdi kaybol.”

Allie patikaya doğru dönüp yeniden koşmaya başlasa da Carter ona kolayca yetişti.

“Basit bir soruydu.”

Allie sıkıntısını dışa vuran cırtlak bir ses çıkardı ve öfkesinden aldığı güçle iyice hızlandı. Ancak Carter geride kalmıyordu. Sonunda Allie kesik kesik konuşarak ona bağırmaya başladı.

“Birini... haftalarca... görmezlikten gelip... sonra... ona... kişisel... sorular... soramazsın... seni... pislik.”

“Sakin ol.”

“Neyse ne.”

Allie onunla konuşmamak için özel bir çaba sarf ederken sessizlik çöktü.

“Allie, Sylvain’e güvenme.”

“Seni duymuyorum.”

“Sebebini söyleyemem. Ancak o senin düşündüğün gibi biri değil.”

Allie yavaşlayıp öfkeyle ona baktı. “Bu da ne demek şimdi?”

Carter ağzını açsa da konuşmaktan vazgeçti. Allie başını tiksintiyle iki yana sallayıp hızlanarak ondan uzaklaştı. Bir süre sonra arkasında Carter’ın ayak seslerini duymaz oldu.

Yazlığın çatısı ağaçların tepesinde görününce, öfkesine rağmen Allie’nin nefesi kesildi. O gece yağmur altında binayı adamakıllı görememişti. Çok güzeldi. Masallardan çıkmış gibi duran, yirmi beş metre yükseklikte, dar ve sivri çatısı olan ve üzeri karmaşık bir düzen içinde yerleştirilmiş, Morisko tarzı, parlak renkli karolarla kaplı bir yapıydı.

İnce bir işçilikle oyulmuş altı sütun göz alıcı çatıyı destek-

liyordu. Allie merdivenlerden çıkıp evin kenarları taş bir tırabzan ve banklarla çevrili, gölgeli ve havadar terasına çıktı. Soğuk banka yerleşip çenesini koluna yasladı ve ormana baktı. Carter ortalıkta görünmüyordu.

Carter'ın derdi neydi? Sebep kıskançlık mıydı? Yoksa söylediklerinde ciddi miydi?

Sesi ciddi çıkıyordu.

Sylvain'in şüpheli hareketlerini gözünün önüne getirmeye çalıştı. Başı derde girince hep yardımına o koşmuştu. Onu Zelazny'den korumuştur. Evet, yüzeysel biriydi ve evet, süper zengin olduğu da belliydi ama hiç züppece davrandığı olmamıştı. İyi biri gibiydi. Carter ise hep zor, saldırgan, tenkitçi ve tehditkâr olmuştur.

Kime güvenmesi gerektiği apaçık ortadaydı.

Yine de Carter'ın beni neden bu kadar umursadığını anlamıyorum.

O gece, akşam yemeğinde, Allie'nin masalarına geldiği Jo, Lisa ve Ruth kısık sesle konuşuyorlardı.

Jo "Yapman gerek, Lisa," dedi. "Gelenek bu."

Ruth "Bu tür şeylerden nefret ettiğimi biliyorsun ama ben yapacağım," dedi.

Çekimser kaldığı belli olan Lisa tabağındaki yemekle oynuyor; yüzünü çevreleyen uzun ve düz saçını ileri geri atıyordu. "Bilmiyorum. Sadece tuhaf geliyor."

Allie kendisine bir sandalye çekip "Tuhaf olan nedir?" diye sordu. "Bu gece ne yemek var? Umarım lazanyadır."

"Yaz Foş Foş'u!" Jo'nun gözleri coşkuyla parladı. "Her zaman yaz balosundan bir önceki gece yapılır. Lisa da katılmak istemiyor. Ancak bunu yapmak zorunda. Bu arada ben senin sadece salata yediğini sanıyordum."

Allie "Of, tabii ya," dedi. "Salata aklımdan çıkmış. Yaz Foş

Foş'u da neyin nesi Tanrı aşkına?"

Allie masadaki sürahidan bir bardak su doldurdu.

"Olamaz. Sana söylemeyi unutmuşum." Jo, Lisa'nın kolunu bırakıp Allie'ye döndü. "Geleneksel bir şey. Altıncı form⁸ öğrencileri balodan önceki gece dışarı sıvışıp gölde yüzmeye gider."

Allie şaşkın gözlerle Lisa'ya baktı. "E, ne var bunda? Yüzme bilmiyor musun?"

Lisa çenesini yukarı kaldırıp Jo'ya suçlayıcı bir bakış attı. "Sadece yüzme yok. Ona her şeyi olduğu gibi anlat."

Jo gözlerini devirdi. "Peki tamam. Çıplak yüzülüyor. Lisa bu kadar iffetli geçinmesen olmaz mı? Müthiş bir deneyim olacak!"

İçtiği su Allie'nin boğazına kaçtı. "Ne? Hepimiz mi? Oğlanlar ve kızlar birlikte mi? Çıplak mı?"

Ruth, Allie'nin sırtına vurdu.

"Karanlıkta, Allie." Jo'nun sesi çileden çıkmaya başladığını belli ediyordu. "Atla deve değil. Sadece suya dalacaksın, sonra da hızla çıkıp elbiselerini giyeceksin. Porno film değil bu. Güzel, saf ve sağlıklı bir eğlence olmasının yanı sıra bir gelenek. Yapmak zorundasınız çünkü tek başıma kalmak istemiyorum."

Allie, Jo'ya doğru eğildi. "Dur bakalım, anlamış mıyım. Sen, ben, Ruth, Lisa, cuma günü kavalitemiz olacak olan oğlanlar ve tanımadığımız bir grup insan gölde çıplak yüzeceğiz. Birlikte. Eğlence olsun diye."

Jo neşeyle "Aynen öyle!" dedi. "Ve hepimiz orada olacağız, değil mi?"

Lisa midesi bulanıyor gibi görünüyordu.

8 Altıncı form: İngiltere'de ve İngiliz eğitim sisteminin geçerli olduğu diğer bazı ülkelerde genellikle on altı ila on sekiz yaş arasındaki öğrencilerin ileri seviye sınavlara hazırlandıkları orta öğretimin son iki yılı. (ç.n.)

“Elbette Allie davetli değil.” Katie her zamanki güzelliğiyle masalarının başında dikiliyordu. “Henüz çok yeni. Cimmeria öğrencilerine özel bir etkinlik bu.”

“Of, yaylan, Katie. Ciddiyim.” Jo öfkeyle ona baktı.

Katie istifini bozmadı. “Asıl ben ciddiyim, Jo. Bunun gerçekten adil olmayacağını düşünüyordum. Jules’la konuyu görüşeceğim.”

Jo “Bu konu hakkında Jules’la konuşamazsın gerzek,” dedi. “Gayriresmi bir şey bu. Bu konuda hiçbir şey yapamaz o.”

Kaşlarını çatan Allie “Jo...” diye söze girdi. “Şu Foş Foş denen şey ne zaman olacak demiştin sen?”

Jo gözünün içinde haylaz bir pırıltıyla “Perşembe gece yarısı,” dedi.

“Harika. Orada olacağım.”

Katie, Allie’ye buz gibi bir bakış attı. “Allie bunu yaparsan ve başına bir iş gelirse ağlayarak Isabelle’e koşma. Sonra uyarmadı deme sakın.”

Katie uzaklaşırken Allie sessizce mırıldandı: “Evet, beni çok düşünüyorsun çünkü sen benim *can dostumsun*, Katie.”

Jo kıs kıs güldü. “Boşver onu. Gelecek olmana seviniyorum. Cimmeria’ya geldiğimden beri bunu iple çekiyordum. Lisa ve Ruth da gelirse bunu hep beraber yaparız ve daha da hoş olur.”

Çaresiz görünen Lisa gözlerini boş tabağa dikmişti. Allie, Jo’ya gülümsedi. Ama endişeliydi. Enine boyuna düşünmeden Jo’nun teklifini kabul ettiği için daha şimdiden pişman olmuştu. Yine de ne kadar kötü olabilirdi ki?

“Peki yakalanmadan okuldan nasıl çıkacağız?” diye sordu. “Yani öğretmenler gidip karanlıkta gölde çıplak yüzmemize öylece izin mi verecekler?”

Jo konuşmaya başlamadan yüzündeki ifade yanıtı vermişti bile. “Bizi durdurmak için ellerinden geleni yapabilirler. Yani,

içimizden biri yaralanırsa velilerin öfkelerini hayal etsene.” Neşeyle gülümsedi. “Dışarı çıkmak eğlencenin yarısı.”

Mutfak kapıları açılıp salona ellerinde içleri lazanya dolu servis tabakları taşıyan personelin girmesiyle Allie homurdandı. “Hangisi beter bilemiyorum, lazanyayı kaçırmak mı yoksa Katie Gilmore’la çıplak yüzmek mi?”

Jo “Gabe’le ben seni dışarı çıkarmak için bir plan yaptık,” dedi. “Yemekten sonra bunu bir konuşalım. Sekizde odama gel de ne yapacağımızı planlayalım.” Tabagına salata doldurdu. “Plan yapmayı seviyorum.”

O gece saat sekizi on geçte, Allie koridorda, Jo’nun kapısının önünde dikiliyordu. İçeriden sesler geldiğini duyunca tam elini kaldırıp kapıya vuracakken aşağı indirdi. Bir süre sonra dimdik doğruldu ve kapıya vurdu. Ardından tokmağı çevirip içeri adım attı.

Jo, Lisa, Ruth, Gabe ve Lucas daire şeklinde oturmuşlardı. Allie Ruth ve Lucas’ın arasına geçti. Bacaklarını karnına çekip kollarını dizlerine doladı. Gabe bir haritanın üzerindeki küçük bir alana işaret ediyordu.

“... yani şu anki koşullar altında dışarıya en emniyetli şekilde sınıfların olduğu kanattan çıkılacağını düşünüyorum.”

Lucas şüpheli görünüyordu. “Dur bakalım, tek bildiğimiz diğer kapıların gözetleneceği. O kapı neden gözetlenmiyor peki?”

Gabe “İki nedeni var,” dedi. “Öncelikle, Kurallar’a göre her ne olursa olsun ders saatleri dışında o kanattan geçmemiz yasak. Dolayısıyla, yakalanmamız halinde başımız epey büyük belaya girer. İkincisi, orası haritada alarmlı yangın çıkışı olarak gösteriliyor.”

Allie “Alarmı ne yapacağız?” diye sordu.

Gabe'in yanıtı basitti. "Alarm falan yok."

Bir anda odada bir curcuna aldı yürüdü. Şaşkınlıklarından keyif alıyor gibi duran Gabe sussunlar diye ellerini havaya kaldırdı. "Bu binanın hiçbir yerinde alarm yok zaten. Üzerinde 'alarm' yazan her tabela yalan söylüyor."

Lisa'nın kısık sesi şaşkınlıktan kaynaklanan sessizliği dağıttı. "Neden?"

Gabe "Bilmiyorum," diye yanıt verdi. Allie onu iyice süzdü ve yalan söylediği hissine kapıldı. Gabe sebebi gayet iyi biliyor, sadece söylemek istemiyordu.

Yangın alarmı yok. Hırsız alarmı yok. İnsanları herhangi bir şeye harşı uyaracak hiçbir şey yok.

Jo alarm konusunu bir kenara itip "Peki..." dedi. "Kimsenin dikkatini çekmeden sınıfların olduğu kanada nasıl geçeceğiz?"

Lucas "Nasıl yapacağımızı biliyorum," dedi. "Yapmamız gereken..."

Ah! Jo karanlıkta hoplayıp zıplarken Allie'nin ayakucuna basmıştı.

“Şişşt.” Jo onu göremiyor olsa da Allie işaret parmağını dudaklarına götürdü ve iki kız donakaldı.

Günlerden perşembe, saat on bir buçuktu. Karanlıkta merdiven sahanlığında dikilirken çıplak ayaklarıyla cilalı ahşap zemine basıyorlardı. Çarşamba gecesi geç saatlere kadar plan üzerinde çalışmışlar ve perşembe gününün yarısını aynı konu üzerine konuşmakla geçirmişlerdi. Allie'ye göre en zevkli kısım binadan çıkmak olacaktı.

Fark edildiklerini belli edecek tek bir ses veya işaret var mı diye tetikte bekleseler de eski bina sessizdi. Kısa bir süre sonra bir elleriyle ayakkabılarını diğer elleriyle tırabzanı tutarak yeniden merdivenlerden yalınayak inmeye koyuldular. Lucas onlara sondan üçüncü basamağın gıcırdadığını söylediğinden basamağı dikkatle atladılar. Aşağı vardıklarında Allie, Isabelle'in ofisine baktı. Kapının altından hiç ışık sızmıyordu.

Gözleri karanlığa alıştığından artık çevresini biraz daha iyi görebiliyordu.

Geniş koridorda parmak uçlarına basarak, gizlice sınıfların olduğu kanada açılan kapıya giderlerken Allie durdu.

“Şunu duydun mu?” diye sorduğunda dudakları neredeyse kıpırdamamıştı bile.

Jo başını iki yana sallasa da tam da o anda sesi ikisi de işitti. Ayak sesleri. Yakın.

Allie etrafında dönüp saklanacak bir yer aradı. Hızlı düşünerek taş bir sütunun arkasına gizlendikten sonra Jo’yu yanına çekti. Birkaç saniye sonra, eğilip bükülen bir gölge koridorda hızla yanlarından geçti. Allie sırtını duvara yaslarken Jo öne doğru eğilip gözlerini kıstı. Allie onu durduramadan Jo gölgenin peşine takıldı.

Allie “Jo!” diye fısıldasa da yanıt gelmedi. Ne yapacağını düşündüğü kısa bir tereddüdün ardından Allie saklandığı yerden çıkıp Jo’nun peşinden gitti. Başta hiçbir şey göremese de hemen sonra koridorda Lisa’yla dikilen Jo’yla çarpıştı.

Halinden gayet memnun olduğu anlaşılan Jo “Onu buldum!” diye fısıldadı.

Lisa o kadar da coşkulu görünmediğinden Allie onun ne diye oraya geldiğini merak ediyordu. Lisa okuldan kaçma konusu açıldığında hep çekingen davranmıştı. Şimdi ise ayakta duramıyor gibiydi. Gösteriye çıkmaya hazırlanan gergin bir dansçı gibi bir o ayağının bir diğerinin üzerinde hopleyan narin yüzlü kızın gözleri kocaman açılmıştı. Allie ona anlayışla baktıktan sonra parmağıyla sınıfların olduğu kanada açılan kapıya işaret etti.

Jo başını salladı.

Allie “Ya Ruth?” diye fısıldadı.

“Geç kaldı. Bekleyemeyiz.”

Allie kapı tokmağını çevirdi. Kapı gıcırdayacak olursa hapi yutarlardı.

Gabe'in o öğleden sonra menteşelerini yağladığı kapı sessizce açıldı.

Yavaşça içeri girip mümkün olduğunca hızlı bir şekilde koridorda koştular. Koridorun sonundaki kapının üzerinde ürkütücü, resmi görünen alarm, güvenlik uyarıları ve acil durumlarda aranacak telefon numaraları vardı. Allie'nin aklına o numaralardan birini arasa telefonu kimin açacağı sorusu geldi.

Kısa bir an için kıpırdamadan bekledikten sonra gölgelerin arasında bakiştılar. Aynı anda bir ellerini kapının üzerine koyduktan sonra Jo'nun başıyla işaret vermesiyle kapıyı ittiler.

Kapı hiç ses çıkarmadan açıldı.

Hızla kapıdan geçen üç kız çıplak ayaklarına batan çakıl taşlarıyla kaplı patıkaya çıktı. Ayakkabılarını giymeye çalışırken bir komedi filmini andıran hareketlerle etrafta zıplıyor ve acıdan bağırmamaya çalışıyorlardı. Dışarıdan bakan birine ne denli gülünç görüneceklerini düşünen Allie gülmek için kendisini zor tuttu.

Jo'nun "Hadi, hadi, hadi!" diye fısıldamasıyla apar topar gecenin içine doğru koştular. Üç kız ellerini birbirlerine uzatıp el ele tutuştu.

Ağaç çizgisine ulaştıklarında nefesi kesilen Jo ve Lisa soluklanmak için bir süre durdular. Allie tedirgindi. Henüz okuldan çok da uzaklaşmamışlardı.

"Buradan ne tarafa gidiyoruz?" diye fısıldadı. Jo başıyla sağa doğru işaret edince Allie onlara yola devam etmelerini işaret etti. Daha ağır bir tempoyla ilerlemeye başladılar.

Başta, orman neredeyse tamamen sessiz olsa da vakit geçtikçe Allie hışırtılar ve çırpılan kanatların seslerini fark etmeye başladı. Jo'ya uzanıp elini tuttu ve başını seslerin geldiği yöne doğru salladı. Karanlıkta gülümseyen Jo'nun beyaz dişlerini seçebiliyordu.

Jo "Diğerleri?..." diye fısıldadı.

Okulla aralarındaki mesafeyi açtıkça öğrenciler daha ölçsüz davranmaya başladıklarından kısa bir süre sonra kulaklarına başka sesler de gelmeye başladı: Bastırılan kıkırtılar, ayağı takılanların ettikleri küfürler, kuş taklitleri ve peşi sıra gelen boğuk gülüşler. Allie kürek kemikleri arasındaki gerginliğin azalmaya başladığını hissetti.

Jo aniden durunca Allie ve Lisa az kalsın ona takılıp düşeceklerdi.

Jo "Geldik," deyip bir çalının ardında gözden kayboldu. Karanlıkta etrafına bakınan Allie göl göremiyordu. Tek gördüğü ağaçlar ve çalılardı. Yine de Lisa'yla birlikte bir köşeye gizlendiler.

Lisa "Niye saklanıyoruz?" diye fısıldadı.

Jo "Gece yarısına kadar kimse gelenlerin kimler olduğunu bilmemeli," dedi. "Gelenin gereği bu."

Allie "Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordu.

Jo "Erkek kardeşim burada okuduğu zamanlar yaşadıklarını bana tek tek anlatmıştı," diye yanıt verdi.

Jo'nun karanlıkta kadranı parlayan bir kol saati vardı. Üçü saatin yelkovanının kaçınılmaz bir şekilde gece yarısına yaklaşmasını izledi.

Allie "Ruth nerede?" diye sordu.

Jo boş ellerini iki yana açtı. "Güya okulda ya da yolda bizimle buluşacaktı. Bu yüzden belki buralarda olabilir diyorum" Saatine baktı.

Yüzünde yayvan bir gülümsemeyle "Az kaldı," diye fısıldadı. "Hazır olun."

Allie, Lisa'nın titrediğini hissedebiliyordu. Onu teskin etmek istese de kendisi de korkuyordu. Derin bir soluk alıp gölün olduğunu tahmin ettiği yere doğru baktı.

Bunu gerçekten yapacak mıyım? Yani kim çıplak yüzer ki? Sadece filmlerde olan bir şey değil mi bu?

Tam o anda kalın bir erkek sesinin karanlıkta çınlamasıyla ödü patladı. “Zaman geldi, arkadaşlar, donlar aşağı.”

Allie ve Lisa duraksarken Jo şortunu indirmeye başlamıştı. Ancak iki arkadaşının kıpırdamadığını görünce durup onlara uyarırcasına bir bakış attı.

“Hadi siz de durmayın,” dedi. “Bu noktadan sonra bu işi yapmadan geri dönmek kötü olur.”

Allie suya atlayan ve kahkahalar içinde çığlıklar atan insanların seslerini işitiyordu. Derin bir iç çekti.

“Of, neyse.” Allie eşofmanının altını indirirken Jo tezahürat yaparak kendi şortunu çıkardı. Saniyeler içinde hepsi çırpıp-lak kaldı. Lisa ve Allie göğüslerini çapraz yaptıkları kollarıyla kapatınca Jo onları ellerinden kavradı. İkisini patıkaya doğru çekip “Bu işi yapacaksanız gururla yapın,” dedi.

Karanlıkta, Allie göle girip çıkan insanların bedenlerini seçse de kim olduklarını çıkaramıyordu.

Jo kıkırdayarak “Üç deyince...” dedi. “Bir, iki...”

Karanlık göle atlamalarıyla buz gibi suya çarptılar. Siyah gecede gölü güçlükle görebilen Allie yüzeyin altına batarken çevresindeki sesli kahkahaların boğulduğunu işitti. Suyun derinliği çok da iyi bir yüzücü olmayan Allie’yi şaşırtmıştı. Yüzeye çıkarken bir anda zihninde sıcak ve güneşli bir günün hatırası canlandı. Allie yedi yaşındayken bir taş gibi havuzun dibine battığı için Christopher onunla alay ediyordu. “Koşuşun tavşan gibi ama yüzüşün de tavşan gibi...” Allie kollarını deli gibi savururken Christopher ona kahkahalarla gülüyordu.

Hava almak için yüzeye çıktığında öksüren ve titreyen Allie etrafta Jo ve Lisa’yı göremedi.

“Jo?”

Nasıl olmuştu da saniyeler içinde ikisini kaybetmişti? Gölde gülüşen bir sürü öğrenci olsa da hiçbiri ona tanıdık gelmiyordu. Soğuk suda debelenerek tanıdık bir yüz ararken Allie giderek paniğe kapılıyordu. Bir göl dolusu yabancıнын ortasında çıplaktı. Korku ve utançtan yaşaran gözleri yanıyordu. Aniden nefes almak için çaba sarf ettiğini fark etti. Haftalardır panikata geçirmemişti. Yüzeyle kalmak için çırpınırken art arda üç kez hırıltıyla soludu.

Nefes... alamıyorum.

Bir saniye için dibe batsa da çırpınarak yüzeyle çıktı. Suyun altında, birisinin ayağının kavalkemiğine sertçe çarpmasıyla bacağına bir acı dalgası sardı. Bağırmadı. Ciğerlerinde yeteri kadar hava kalmamıştı.

Bir kez daha soğuk sular başının üzerini örterken yukarı çıkmaya çalıştı. Ancak bu kez iki güçlü el onu omuzlarından kavrayıp yüzeyle çekti. Başta içi minnetle dolsa da kendisine yardımcı olanın kim olduğunu fark etmesiyle Allie elleriyle göğüslerini örterek kurtarıcısının elinden sıyrılmaya çalıştı.

“Bir şeyin yok, Allie. Bana bak.” Carter’ın sesi sakın ve amirane çıkıyordu, gözleri Allie’nin gözlerine sabitlenmişti. “Burundan yavaşça nefes al. Yüzünü yana çevirme. Yavaşça nefes al.”

Allie, Carter’a ölmek üzere olduğunu açıklamaya çalışsa da nutku tutulmuştu.

Carter “Nefes al,” derken hareketlerle Allie’ye bunu nasıl yapacağını gösteriyor, gözlerinden Allie çaba sarf etsin diye yanıp tutuştuğu okunuyordu. “Şimdi nefes ver.” Carter kuvvetli bir nefes verdi.

Kendisine söyleneni yapmaya çalıştığında ağzından sadece cılız hırıltılar çıkan Allie’nin içi korkuyla doldu. Başaramayacaktı.

Bir şeyim yok, gerçekten. Bir saniye olsun dinlenebilsem...

Kırpışan göz kapakları kapanırken karanlık Allie'yi sardı.

Carter yüzüne sert bir tokat indirince, Allie afallayıp derin, bilinçsizce nefes aldı. Ciğerlerine hücum eden kısa oksijen dalgası Allie'nin ümitlerini yeniden canlandırdı.

"Başarabilirsin, Allie. Benimle birlikte nefes al." Allie, Carter'ın sesi telaşla çıkmasını diye çaba harcadığını hissedebiliyordu. O an gerçekten ölebileceğini fark etti.

Carter derin bir nefes alırken Allie de aynısını yapmaya çalıştı. Bu kez Allie'nin ciğerlerine az da olsa hava gitti.

Carter "Güzel!" dedi. "Bir daha."

Allie daha da derin bir nefes almasıyla göğsündeki darlığın gevşemeye başladığını hissetti. Carter onu yüreklendirmeye çalışsa da Allie yaprak gibi titriyordu. Başarıyla aldığı dördüncü nefesin ardından Allie gözyaşlarına boğuldu.

Carter kollarını nazıkçe Allie'nin omuzlarına dolayıp "Bir şeyin yok, Allie," dedi. "Sadece nefes almaya devam et."

Bedenini Allie'nin bedenine siper eden Carter onu kıyıya çekti. Allie çevrelerine sular sıçratarak kahkahalar atanların sesini işitse de kendisine gülüp gülmediklerini bilmiyor, hatta bunu umursamıyordu.

Carter nazık bir sesle konuştu. "Giysilerin nerede, Allie?"

Allie boğuk bir sesle "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Carter'ın yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. "Bunu duymak beni niye şaşırtmadı acaba?" Allie'nin koluna girip onu patikadan uzağa, gözlerden bir nebze uzak olabileceği genişçe bir ağacın arkasına götürdü. "Burada bekle. Sana giyecek bir şeyler bulacağım."

Carter gölgelerin arasına doğru yürürken Allie oğlanın kalçalarında ileri geri hareket eden kasları izledi ve kendisini nefes almayı sürdürmeye zorladı.

Güzel çocuk.

Carter birkaç dakika sonra görüldüğünde üzerine bir şort giymişti. Ellerinde bir erkek gömleği ve bir kız şortu vardı.

Özür diler gibi "Elimden gelen bu," dedi.

Üzerinde gömlek olmadığından Allie, Carter'ın getirdiği gömleğin kendi gömleği olabileceğini düşündü.

Allie arkasına dönüp şortu giydikten sonra yüzünü yeniden Carter'a çevirip gömleği almak için elini ona uzattı. Carter tek söz etmeden gömleği ona verdi. Allie karanlıkta oğlanın yüzünü görmese de büyük beden gömleği üzerine geçirirken kalbi öyle sesli atıyordu ki bir an Carter'ın sesi işitiyor olabileceğinden şüphelendi.

"Hazır mısın?" Allie, Carter'ın sesinin titrediğini fark etti.

"Evet."

Allie'nin elini tutan Carter onu gizlendiği yerden alıp patikaya götürdü. Elinin sıcaklığı güven veriyordu. Allie oğlanın güçlü parmaklarına sıkıca yapıştı.

Carter tasalı bir sesle "Ayakkabı bulamadım sana," dedi. "Ayakların acıyabilir, benimkileri giymek ister misin? Ya da taşıyayım mı seni?"

Ayaklarına batan keskin taşlara rağmen Allie başını iki yana sallayıp "Ben iyiyim," dedi.

İkisi gölden uzaklaştıkça gerilerinde kalan gürültü ve kahkahalar giderek cılızlaştı. Birkaç dakika sonra tek duyabildikleri ses kendi nefesleriydi. Carter hâlâ Allie'nin elini tutuyordu.

Yalnız kaldıklarına emin olunca, Allie durup Carter'a baktı. "Carter... Teşekkürler."

Carter Allie'nin elini bırakıp yere baktı. "Önemli değil."

"Hayır, Carter." Carter'ın elini tekrar tuttu. Allie Carter'a bakınca gözlerinde son derece kırılgan bir bakış olduğunu gördü ve gözlerini ondan ayıramadı. "Önemli"

Uzunca bir süre birbirlerine baktılar. Tam Carter konuşacakken...

"Allie! Carter!" Patikada peşinde Gabe ve Lisa'yla koşan Jo'nun sesi büyüü bozdu.

Allie'yi omuzlarından yakalayan Jo onu endişe içinde silkeledi. "Nerelerdeydin? İyi misin? *Her yerde seni aradım.*"

Allie başını sallasa da akmasını istemediği gözyaşlarının yine birikmeye başladığını hissetti.

"Seni bulamadım. Bana Carter yardım..." Dönüp ona baktığında Carter'ın gitmiş olduğunu gördü.

Fısıltıyla "...etti," diye ekledi.

Ertesi sabah kahvaltı sessiz geçti. Gecenin çoğunu ormanda geçirmiş olan öğrenciler havaya kalkmış saçları ve gözlerinin altındaki halkalardan ayırt edilebiliyordu. Jo ve Allie yanı başlarında esneyen Lisa'yla sessizce oturuyorlardı. İkisi de açlık hissetmiyordu. Allie dumanı tüten bir kahve fincanına kendisini hayatta tutan tek şeymiş gibi sıkıca sarılmışken Jo bir parça tost ekmeğini ufacık parçalara ayırmakla meşguldü.

Allie ve Jo'nun önceki gün bir saat önce dışarı çıktıkları aynı kapıdan geçip fark edilmeden okula dönmelerinin ardından Allie geceyi Jo'nun odasının zemininde geçirmişti.

Sabahın dördüne kadar konuşmuşlar, sonra Allie aslında kendisini hiç de iyi hissetmese de Jo'ya aksini söylemişti.

Okulun yarısının önünde çırılçıplak panikatak geçirdikten sonra kendine nasıl gelebilirsin ki?

En azından artık kendilerini göle atmalarının ardından neler olduğunu öğrenmişti. Jo ona her şeyi anlatmıştı: Göle onlardan önce gelmiş olan Gabe ve Lucas'ın üç kızı göle koşarken nasıl fark ettiklerini; Gabe'in nasıl Jo'yu suyun yüzeyine çıkar çıkmaz Gabe'le nirengi noktası olarak seçtikleri bir ağacın ya-

kınına çektiğini; Jo'nun Lucas'tan saklanmaya çalışan Lisa'yı nasıl zorlukla yanında sürüklediğini ve o hengâmede Allie'yi nasıl kaybettiğini.

Jo "Göl bir anda insanla dolduğundan ve etraf çok karanlık olduğundan başladığımız yere veya başladığımızı sandığımız yere döndüğümüzde seni bulamadım," demişti. Jo, Allie'nin Carter'ın yanında olduğunu ve hasta görüldüğünü Jules ve Ruth'tan öğrenmişti. "Jules tek başına geri dönmek istemediğinden Ruth ona eşlik etti. Jules içki içtiğimizi ve senin o yüzden rahatsızlandığını düşündü. Uzunca bir süre beni azarladığı için seni bulmakta geciktim."

Allie "Sylvain'i orada hiç görmedim. Zaten işin aslı olaydan sonra kimseyi görmedim," deyince Jo ona "Onun göle geldiğini sanmıyorum. Yine de hemen herkes oradaydı," yanıtını vermişti.

Yere ceketlerden ve süveterlerden bir yatak yapan Allie yüzünü Jo'nun yedek yastığına gömüp "Kendimden geçtiğimi acaba kaç kişi gördü?" diye sormuştu.

Yatağında yatan Jo gerinip esnemişti. "Çok kişinin görmediği kesin. Anlaşılan gece boyunca seni Jules dışında gören olmamış."

"Ama herkese söyler artık."

"Söyemez. O bir sınıf başkanı. Sana destek vermesi falan gerekiyor. Neyse, tam olarak neler oldu?"

Allie ona geçirdiği panik atağı ve Carter'ın onu nasıl kurtardığını anlatmıştı. Carter onu sudan çekip soluk almasına yardım ederken hissettiklerinden bahsetmemişti. Ne de onu ay ışığının altında yürürken gördüğünde hissettiklerinden. Bunun yerine onun ne kadar sakin olduğuna ve krizi nasıl soğukkanlı bir şekilde idare ettiğine odaklanmıştı.

Jo bir süre düşünüp sözcükleri dikkatle seçerek konuşmuştu. "İnsanlar Carter'a gıcık oluyor çünkü diğer herkesten üs-

tünmüş gibi davranıyor ve geçen yıllar boyunca bir sürü kızı üzdü. Bir süre bir kızdan hoşlanıyormuş gibi görünürken bir bakmışsın birden onu sevmez olmuş. Hem biliyorsun sürekli kendi havasında. Aslında bu gece göle gelmesine bile şaşırdım ” Bunları söyledikten sonra saatine bakmış ve “... Yani bu sabah. Artık her ne zamansa,” diye eklemişti. “Çünkü genellikle o tarz ortamlardan uzak durur. Bu yüzden de insanlar onun soğuk biri olduğunu düşünüyor. Ancak istediğinde iyi biri olabiliyor, gerçekten de.”

Jo ağzını kocaman açarak esnemişti. “Çoğu insan onun kendilerinden hoşlanmadığını veya onları sık bulduğunu biliyor. Carter bunu açıkça belli ediyor.”

Allie gözlerini kapatıp “Onun bu yönü hoşuma gidiyor,” diye mırıldanmıştı. “Çok dürüst biri.”

Jo lambayı kapatıp “Dürüstlük iyi olabilir,” demişti. Son sözleri karanlıkta sahipsizce asılı kalmıştı. “Ancak kötü de olabilir.”

O sabah, kâselerindeki mısır gevreklerini karıştırırken kimsenin söyleyecek sözü yok gibiydi. İçlerinde en neşeli olan Lisa’ydı. Yaz Foş Foş’unu kazasız belasız atlatmış, sonrasında Lucas ona okul binasına kadar eşlik etmişti. Lisa, Lucas’ın kendisinden hoşlanmaya başladığını düşünüyordu. Gece onu bile yorgun düşürmüştü.

“Tanrım, uyku saatinden önce bir şekerleme yapsam iyi olacak,” deyip başını elinin üzerine koydu. “Harap durumdayım.”

Jo şekere uzanıp “Kendimi bok gibi hissediyorum,” dedi. “Uykunun bu kadar önemli olabileceği kimin aklına gelirdi.”

Allie kaynar çaydan bir yudum alıp esneyerek “Bok gibi bana da uyuyor,” dedi. Kimse ona dün gece hakkında bir şey söylemediği gibi yemek salonuna girdiğinde aralarında fısıldaşanlar da olmamıştı. Belki de Jo haklıydı; karanlıkta ve kalaba-

lıkta kimse Allie'nin kendinden geçtiğini fark etmemiştir.

Geleneğe uygun olarak, yaz balosunun düzenleneceği gün dersler öğleden sonra bitmişti. Allie sabahki dersler boyunca uyanık kalmaya çabalamış ve sonrasında bakınca hiçbir şey anlamayacağı notlar almıştı.

Carter biyoloji dersinde elinden geldiğince onu görmezden gelmiş, İngilizce dersinde ise dersten önce içi geçen Allie, Carter'ın sınıfa girdiği anı görememiştir. Başını kaldırdığında Carter'ın sınıfta olduğunu görse de oğlan ona dönüp bakmamıştı. Böylesi daha iyiydi. Sekiz saat sonra Allie, Sylvain'le dans ediyor olacaktı. Kendisini gölde Carter'ın kollarının arasında dikilirken düşünmenin zamanı değildi. Hem de çıplak halde.

Allie sırasının üzerindeki kâğıtları düzelterip çantasından ders kitabını çıkardı.

Hayır, bunun hiç de sırası değil.

Isabelle çember şeklinde dizilmiş sıraların kenarındaki yerini alıp gözlerini bilmişçe odada gezdirdi. "Aman Tanrım, bazılarınız çok bitkin görünüyor. İyi uyumadınız mı yoksa?"

Öğrenciler sıralarında huzursuzca kıpırdanırken birileri kıs kıs güldü.

"Dün gece gölde gürültü patırtı olmuş diye duydum. Umarım rahatsız olmamışsınızdır." Bir kez daha gergin kahkahalar yükseldi. Gözlüklerini takmasıyla müdirenin ifadesi okunmaz oldu.

Isabelle kitabını açıp "Eminim çoğunuz kendinizi eşlerinizin kollarında dans ederken hayal ediyorsunuzdur. Ancak bugünkü dersleri de işlememiz gerekiyor," dedi. "Ben de duruma uygun olarak bugün romantizm üzerine konuşabileceğimizi düşündüm. Açılışı gizli aşk üzerine güzel bir şiirle yapalım. 'Silentium amoris' sizin muhtemelen daha çok mizahıyla tanı-

dığınız Oscar Wilde'a ait bir şiir. Ancak onun bu eseri dolambaçsız ve güzel bir aşk öyküsü.”

Isabelle etkileyici ve gür sesiyle şiirin ilk iki kıtasını okudu, gösterişli cümlelerin içinde kaybolan Allie hızla dersten kopup defterine uyuklu bir kelebek çizmeye başladı. Kelebeğin kanatlarını özenle süslemekle meşgulken adını işitti.

Şaşkın şaşkın oturduğu yerde doğruldu. Herkes ona bakıyordu. Yüzü kızarmıştı. “Efendim?”

Isabelle alaycı bir sesle “Günaydın,” deyince sınıf kahkaha-lara boğuldu. “Rica etsem üçüncü kıtayı okur musun demiş-tim.”

Ayağa kalkan Allie kitabı eline aldı ve boğazını temizleyip okumaya başladı. Başta hızlı okusa da sözcükler şekillendikçe hız kesmişti.

“Yine de şüphe yok ki gözlerim sana gösterdi
Neden sessiz olduğumu ve lavtamin tellerinin tınlamadığını
Madem öyle ayrılıp gitmemiz daha iyi
Daha tatlı melodiler şakıyan dudaklara doğru
Ve bana kalan bağrıma basmak kısır hatıralarını
Olmayan buselerin ve söylenmeyen şarkıların.”

Allie'nin içini nedenini bilemediği bir hüznü kaplamıştı. Bir an ağlayacağını sansa da kendisini dizginledi.

Neyim var benim böyle?

“Şiir sana ne anlatıyor, Allie?”

Isabelle'in hâlâ kendisine odaklandığını fark edip korkuya kapılan Allie söyleyecek bir şeyler aradı.

Neredeyse fısıltı gibi çıkan bir sesle “Birisine onun hakkındaki hislerini söylemeye çekinse de karşısındakinin hislerini bilmemesi onu üzüyor,” dedi.

“Peki niçin karşısındaki kişiye hislerini anlatmaya çekiniyor?”

“ünkü karşısındaki kız aynı hisleri paylaşmayabilir.” Neden soruya yanıt verenin Carter olması bir yandan kalemiyle kelebeğin çevresine küçük, iç içe geçmiş halkalar çizerken başını eğip gözlerini defterine diken Allie’yi şaşırtmamıştı. “Adam da durum böyleyse bunu hiç öğrenmemesinin daha iyi olacağını düşünüyor.”

“Bu noktada şiiri bir adamın bir başka adama yazmış olabileceğini belirtmekte fayda olsa da sohbeti bulandırmamak adına konuyu daha basmakalıp bir çerçevede tartışabiliriz. Peki neden bunun daha iyi olacağını düşünüyor?” Isabelle bu soruyu sorup derin derin düşündü ve odanın diğerk ucuna yürüyüp bir sıraya yaslandı. “Kız da aynı hisleri paylaşıyor olabilir ama adam kıza sormazsa bunu asla bilemez.”

Allie bir yandan çizdiği zincirlere bir halka daha ekleyerek “Adam incinmekten korkuyor,” diye fısıldadı.

Isabelle merakla gözlerini Carter’dan ona çevirip “Bu, durumu açıklayabilir,” dedi. “Konu incinmekten açılmışken, sizin için oldukça farklı tarzda, Amerikalı yazar Dorothy Parker’a ait başka bir şiirim var.”

Dersin geri kalanı bitmek bilmemişti. Ders biter bitmez Allie sırasından kalkıp başı önde kapıya yönelirken kimseyle göz göze gelmemeye çalıştı.

Özellikle de Carter’la.

Merdivenlere ilk varan o oldu ve içinden adımlarının basamaklarda çıkardığı sesi saydı.

...otuz bir, otuz iki, otuz üç...

Kendi odasının mahremiyetine ulaşınca kapıyı sırtını yaslayarak kapatıp kendine ait mekanın hoş aşinalığına bakakaldı.

Az önce ne oldu? Carter benden hoşlandığını söylemeye mi çalıştı? Yoksa ben mi yanlış anladım? Sylvain haklı mıydı?

Çok yorgun olduğundan ciddi meseleler üzerine düşünmek istemiyordu. Önceki gece üzerinde yatmadığı yatak sanki onu çağırıyordu. Okul çantasını yere koyup alarmı altıya kurduktan sonra gözlerini kamaştıran günışığı içeri girmesin diye panjuru indirdi. Ayakkabılarını ayaklarından çıkarıp atar atmaz kendisini giysileri üzerinde yatağa atıverdi. Yalnız olmak harikaydı. Bir kez daha Carter'ı düşündükten sonra soğuk karanlığın içinde her şeyi unutup uykuya daldı.

Allie altı buçukta Jo'nun odasına geldiğinde Jo ve Lisa odanın her yanına giysiler sermiş ve zemini ayakkabılarla doldurmuşlardı. Allie kendisini çok daha iyi ve daha normal hissediyordu. Uyku bir şekilde onu rahatlatmıştı. Yarın ne olursa olsun, o gece iyi vakit geçirecek, sadece dansın tadını çıkaracaktı. Dün gece yaşanmıştı bir kere. Ne olacaktı yani? Daha kötü şeyler yaşadığı da olmuştu. Cimmeria'ya gelmeden önce kimin ne düşündüğü umurunda olmazdı; şimdiden sonra da bunu umursamaya başlayacak hali yoktu.

Dansa Lucas'la gidecek olan Lisa –“arkadaş olarak yani, anlarsınız ya?”– heyecandan kıpkırmızı olmuştu. “Bence bu elbise mükemmel.”

Heyecanı bulaşıcı olduğundan Allie bir anda her şeye daha olumlu bakmaya başladı. “Harika olacak, bundan eminim.”

Jo iç çekip “Açıkçası, Gabe’le birlikte biraz zaman geçirmek harika olacak,” dedi. “Günlerdir onu doğru dürüst gördüğüm yok.”

Allie ipeksi beyaz elbisesini gardırobun kapısına asıp “Neler olduğu hakkında bir ipucu var mı?” diye sordu.

Jo başını salladı. “Ser verip sır vermiyor. Tek söylediği ‘Proje üzerinde çalışıyorum.’” Sesini kalınlaştırıp, hafif savunucu bir tonla konuşarak Gabe’i taklit etmesine Lisa ve Allie kıkırdarak karşılık verdiler.

Allie’nin “Sylvain ise şöyle konuşuyor, ‘YapTiĞMiZ şey önemLi-DiĞĞ’” demesiyle hep birlikte ikinci bir kahkaha krizi geçirdiler.

Jo’nun masasında üzerinde üçgen şeklinde çeyrek parçalara bölünmüş sandviçler ve meyve suyu sürahileri olan gümüş bir tepsi vardı. Jo odadan ayrılmadan önce hepsinin bir şeyler yemesi için ısrar etti. (“Geçen yıl bütün gün ağzıma bir lokma koymayacak kadar heyecanlı olduğumdan az kalsın baloda bayılacaktım”). İncecik olan Lisa nazik hareketlerle salatalıklı bir sandviçi dişleyip peçetenin üzerine bıraktı. Jo ona uyarırcasına bir bakış attı.

“Ye şunu, Lisa.”

Lisa “Aç değilim ki...” deyip sandviçi itti.

Uyumak için öğle yemeğine gitmeyen Allie seçtiği peynirli sandviçten kocaman bir ısırık aldı. “Aman Tanrım, nasıl aç olmazsın? Ben açlıktan *ölüyorum*.”

Hâlâ saçını nasıl yapacağına karar vermediğinden paniğe kapılmaya başlayan Lisa konuşmadan eline bir dergi aldı. Derginin açık sayfasında saçları özenle kabartılmış bir yıldız adayının fotoğrafı vardı.

Jo “Senden isteğim sihrimi kullanmama izin vermen ve bu konuyu kafana takmaman,” dedi. “Bundan daha iyisini bile yapabilirim. Allie, şimdi senin saçına girişsem daha iyi olacak. İçimden bir ses Lisa’nın saçını yapmamın çok zaman alacağını söylüyor.”

Allie sandviçin kalan kısmını ağzına tıktı. Kabul ettiğini gösteren bir “Hı-hım” sesi çıkarıp sandalyeye oturdu.

“Kesinlikle.” Jo onun saçını fırçalayıp kurdeleyi nazıkçe sarmaya başladı.

Allie gözlerini kapatıp “Saçımı yaptırmak hoşuma gidiyor,” dedi. “Sanki baş masajı yaptırmak gibi.”

“Bu pahalı eğitimden alnımın akıyla çıkamazsam kesinlikle Londra, Mayfair’de bir güzellik salonu açacağım.” Jo bir tutam saç ustalıkla kıvrıp tutturdu. “Salona MayHair⁹ adını vereceğim.”

Allie güldü. “Bu konuyu enine boyuna düşünmüşsün anlaşılan. Eh, tamam o zaman. Pahalı eğitimin bir yere varmazsa, ilk müşterin ben olacağım.”

Jo’nun tahmin ettiği gibi hazırlanmak çok uzun zaman alıyordu. Sadece Lisa’nın saç bile dünyanın vaktini almıştı. Sonunda, bir sürü fikir ayrılığının ardından Lisa’nın saçına uzun ve ince boynunu olabildiğince ortaya çıkaran basit bir topuz yaptı.

“Harika oldu.” Lisa aynadaki görüntüsüne gülümsedi. “Jo, sen bir dahisin.”

Düzleştirdiği kendi saçına yüzüyle uyumlu, oğlansı bir şekil veren Jo “Biliyorum,” dedi. “Ama tahmin edin, saat kaç oldu.”

Allie kol saatine bakıp homurdandı. “Ayaklanın, hanımlar, sadece on dakikamız kalmış.”

Elbiselerini aldılar.

Jo gümüş rengi mini elbisesini başından aşağı geçirirken “Böyle olacağını biliyordum,” dedi. Allie, Jo’nun sırtındaki fermuarı çekti.

“Evet, biliyordun. Ancak bunun bize bir faydası dokunmadı.”

Allie uzun, beyaz elbiseyi giyerken ayaklarına kayışlı sandaletlerini geçiren Jo ona yardım etmek için arkasına döndü.

Allie, Jo’ya hayran hayran baktı. “Film yıldızı gibi görünüyorsun.”

9 İng. *Hair*, saç anlamında. (ç.n.)

“Öyle görünebilirim canım ama sen bir peri masalının prensesi gibi görünüyorsun.”

Lisa ince askıları olan gümüş mavisi, ipek bir elbise giymiş ve omzuna elbisesiyle uyumlu renkte, ipek bir şal atmıştı. Sonunda ayakkabılarını giymesiyle Jo ve Allie alaycı bir tezahürat yaptılar.

Jo “Muhteşem görünüyorsun ama hazırlanman bir ömür alıyor,” dedi.

Lisa el çantasını kapıp ikisinin sözlerine hiç alınmadan gülümsedi. “Herkes öyle diyor.”

“Bekleyin! Ben fotoğraf çekmeden kimse bu odadan çıkmaz.” Jo küçük bir fotoğraf makinesini onlara doğru salladı.

Allie ve Jo’yu boy aynasının önüne çekti ve üç kız kıkırdarak iç içe geçti. Üçü de aynada görününce Jo fotoğraf makinesini yukarı kaldırıp deklanşöre bastı.

Resme bakıp “Mükemmel,” dedi. “İnanılmaz görünüyoruz.”

Lisa ciddi bir tonla “Muhtemelen bir daha asla bu kadar güzel görünmeyeceğiz,” dedi. Allie ve Jo kısa bir an ona bakıp kahkahayı bastılar.

Jo Lisa’ya sarılıp “Dayanılmazsın, seni karamsar gıcık,” dedi. “Bak saçını bozarım, ha.”

Saat tam sekizde kapıdan çıktılar. Merdivenin en üst basamağına vardıklarında aşağıdaki sahanlıkta hepsi beyaz kravat takmış olan gürültücü bir oğlan kalabalığı belirdi.

Grup başlarını kaldırıp kendilerine bakınca kızlar bir an donup sustular. Allie’ye o an gerçek dışı bir rüya gibi geldi. Bir önceki gece paniğe kapılıp az kalsın gölde çıplak halde boğulacakken, aradan ancak saatler geçtikten sonra güzel bir elbise ve yanında iyi dostlarla buradaydı.

Sylvain, Lucas ve Gabe aşağıdaki kalabalığın arasında olsalar da Carter ortalıkta görünmüyordu.

Allie sırtını dikleştirip karnını içeri çekti. Jo, Allie'nin dikkatini çekip ona göz kırptı ve elini uzattı. Allie kendisine uzanan eli tutup diğer eliyle Lisa'nın elini tuttu. Hep birlikte merdivenlerden inerken ipek kanatlarını çırpıp kelebekleri andırıyorlardı.

Jo'dan ödünç aldığı kısa topuklu ayakkabılarla yürürken dengesini kaybetmemeye odaklanan Allie gözlerini önündeki basamaklara dikti. Başını kaldırdığında Sylvain önünde dikilmiş, gülümsüyordu. Allie, Jo'nun elini bıraktı.

Sylvain, Allie'nin elini tutup öperken hayranlığını açıkça belli eden bakışlarla onu süzdü. "Güzel görünüyorsun."

Allie oğlanın gözlerinde içtenlik ve tutku görüyordu. Heyecandan midesi kasıldı.

Çenesini yukarı kaldırıp Sylvain'e gülümsedi. "Sen de öyle." Doğruydur da. Koyu renkli, harika dikilmiş takımı ona çok yakışmıştı. Takımın kesimi kaslı omuzlarını ve göğsünü ön plana çıkarıyordu. Sylvain'in yüzünde yine o mükemmel gülümsemelerinden biri belirdi.

Allie'nin içini aniden bir şüphe sardı. *Doğru mu yapıyorum? Carter gerçeği söylüyor olabilir mi?*

Sanki Allie'nin düşünceleri yüzüne yansımış gibi, Sylvain parmaklarını onun kaşında hafifçe gezdirip görünmez bir tüyü düzeltti. "Seninle dans etmek için sabırsızlanıyorum. Hadi içeri gidelim." Sesi güven verici, hareketleri kendinden emindi. Allie omuzlarını dikleştirip onunla birlikte yürüdü.

Büyük hole akın eden şık giyimli öğrencilerin arasına karışırken smokinli personel ellerindeki tepsilerde uzun şampanya kadehleri taşıyordu. İçeri girerken ikisi de birer kadeh aldı.

Allie içeride bir disko bulmayı beklerken karşısında son derece eski moda bir manzara buldu. Köşede küçük bir orkestra vals çalıyordu. Dört bir yanda; masalarda, şamdanlarda, duvar-

larda ve şöminede mumlar ısıldıyordu. Tüm yüzeylerin üzeri içi beyaz çiçeklerle dolu vazolarla kaplıydı. Masalar beyaz ke-tenle örtülmüş, sandalyelere beyaz, ipek kurdeleler bağlanmış-tı. Esen meltemde yasemin kokusu duyuluyordu.

Isabelle üzerinde belinden altın rengi bir ip kemer geçen, dökümlü, beyaz bir şifon elbiseyle göründü. Allie kendi elbise-sine bakıp, Isabelle'e kıyasla küçük bir kız gibi göründüğünü düşündü. Uzanıp dikkatini çekmek için Jo'nun elini çekiştirdi ve başını Isabelle'in olduğu tarafa doğru salladı.

Jo bilgiççe gülümsedi. "Elimizden ne gelir? Fıstık gibi bir müdiremiz var."

Gabe'in onları köşedeki bir masaya götürmesinin ardından, bir süre öylece ayakta dikildiler.

Allie, Jo'ya "Neyi bekliyoruz?" diye fısıldadı.

"Göreceksin."

Hemen sonra, Isabelle'in gümüş bir kaşığı elindeki şampan-ya kadehine vurmasıyla odaya sessizlik çöktü.

"İki yüz yirmi üçüncü Cimmeria Yaz Balosu'na hoş geldi-niz."

Herkes coşkuyla alkışlarken Isabelle tezahüratın bitmesini bekledi.

"Her yıl, bu özel etkinlikte bir araya gelip okulumu-zu, okulumuzun tarihini ve sizleri kutluyoruz; çünkü sizler Cimmeria'nın geleceğisiniz. Çoğunuzun ebeveyni yıllar önce bu baloya katıldı; onlardan önce büyük anneleriniz ve büyük babalarınız ve onlardan önce de onların anneleri ve babaları. Şu anda bir zamanlar onların durduğu yerde duruyorsunuz. Onlar gibi genç ve ümit dolusunuz. Artık siz de bu zincirin bir halkası-sınız."

Kadehini kaldırdı. "Yaz balosuna ve Cimmeria Akademisi'ne."

Öğrenciler hep bir ağızdan "Yaz balosuna," diye bağıldılar.

“Ve Cimmericia Akademisi'ne.”

Ardından öğrencilerin gürültülü tezahüratlarına gülerek “Eğlenin!” diye bağırđı.

Sylvain'in kendisi için bir sandalye çektiğı Allie oğlanın resmîyeti karşısında şaşırıp kalsa da hemen sonra Gabe ve Lucas'ın da Jo ve Lisa'nın sandalyelerini çektiklerini fark etti.

Gelenek heralde.

O güne dek ancak Noel'de birkaç yudum şampanya içmiş olan Allie içkinin tadının Mark ve Harry'yle içtiğı elma birasına benzediğini düşündü. Durup kadehe baktı. *Mark ve Harry'yi en son ne zaman düşündüm?*

İkisinin neler yaptığını, başlarını derde sokup sokmadıklarını merak ediyordu. Odanın etrafına bakıp, iki oğlan her ne yapıyorsa, yaptıklarının kendisinin o an yaptığı şeyden çok farklı olacağını düşündü.

Kadehini bir kez daha kaldırdı. Şampanyadan aldığı ikinci yudumun tadı daha hoştu.

O an orkestra alışıagelmedik bir parça çalmaya başladı. Kulağa egzotik gelen bir müzikti bu. Ancak Allie parçanın hangi ülkeye ait olduğunu çıkaramadı. Macar mıydı? Yoksa Türk mü? Parça başlar başlamaz havadaki heyecanı, elektriğı hissetti. Birkaç çift iç içe geçmiş daireler çizdikleri karmaşık bir düzen içinde dans etmeye başladı. Dansı izlemek baş döndürücü bir deneyimdi. Allie bir süre sonra sersemlediğini hissederek bakışlarını dansçılardan kaçırđı.

“Bu geleneksel bir Cimmericia şarkısı.” Sylvain bir süredir Allie'yi izliyordu. “Uzun zaman önce burada okuyan Mısırlı bir besteci okul için bestelemiş.”

Allie “Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım,” dedi.

Sormak istediğı sorular olsa da içeri ordövr tepsileriyle garsonlar girdi. Gabe, Sylvain ve Lucas çok sayıda tepsi aldılar. Jo

ve Allie birer tepsi alsa da Lisa eliyle tepsiyi istemediğini belli eden bir hareket yaptı. Jo'nun Lisa'ya kaşlarını çatmasıyla Lisa masumane bir tavırla omuz silktilti.

Allie kızarmış bir karideden ısırık alıp "Her şey çok güzel," dedi.

Jo "Dün sabahtan beri balo için çalışıyorlar," dedi. "Bu sabah da çalışma sesleri kulağıma geliyordu."

Sylvain "Her şey mükemmel," deyip Allie'ye gülümsedi. "Bence kesinlikle dans etmeliyiz. Ancak önce şampanyanı bitirmelisin."

Allie itaatkâr bir şekilde şampanyasından bir yudum daha aldı ve burnunun içindeki balonların verdiği hoş hisle burnunu buruşturdu. Kendi kendine "Gerçekten şampanya içtikçe insanın daha çok hoşuna gidiyor," diye mırıldandı. Diğerleri ona güldüler.

Gabe neşeyle "Evet," dedi. "Şampanya gerçekten içtikçe daha hoş geliyor."

Jo, Sylvain'i uyaran bir bakış atıp Allie'ye "Çok hızlı içme," dedi.

Allie, Jo'nun sözlerini bir gülümsemeyle geçiştirdi. "İlk kez içki içmediğimi unutma, anneciğim."

Jo geri adım atacak gibi gözüküyordu. "Cimmeria şampanyası bayağı serttir, Allie."

Sylvain "Bir şey olmaz," dedi. Ayağa kalkıp elini Allie'ye uzattı. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

Dokunuşu Allie'nin içini ürpertti. "Bu müzikle nasıl dans edileceğini bilmiyorum, Sylvain. Bunu yaparsak rezil olacaktım gibi geliyor."

"İşin o noktaya geleceğini sanmıyorum."

Oğlanın yüzünde öyle kendinden emin bir ifade vardı ki Allie neredeyse ona inanacak oldu. Çiftlerin hâlâ karmaşık

daireler çizerek döndükleri dans pistine yürüdüler. Allie diğer çiftlerin etkileyici hızlarını ve mükemmel uyumlarını hayran hayran izledi. Isabelle'in daha önce görmediği, koyu saçlı bir adamın kollarında zarif hareketlerle dans ettiğini gördü. Isabelle çok şıktı. Allie gıptayla iç geçirdi.

"Nasıl oluyor da hepsi böyle dans etmeyi biliyor?"

"Çoğumuz çocukluktan beri dans dersleri alıyoruz."

"İnsanların bunu hâlâ yapmaları ne tuhaf."

"Öyle mi?" Sylvain onu kendisine çekip çenesini yukarı kaldırarak gözlerini kendi masmavi gözlerinin hizasına getirdi. Ardından sol eliyle sağ elini tuttuğu Allie'yi sağ eliyle sıkıca belinden kavrayarak göğsüne doğru çekti "Bana böyle şeyleri kimsenin yapmaması tuhaf geliyor. Bu gece sana tek, basit bir dans öğreteceğim. Sadece beni izle. Çok yavaş başlayacağız. Sol, sağ, sol, sağ. İşte şöyle."

Sylvain figürleri gösterirken Allie de onu dikkatle izledi. Başta ayaklarına bakmasına rağmen Sylvain'in parmaklarına bassa da sonrasında oğlanın işaret parmağıyla Allie'nin çenesini kaldırmasıyla birbirlerinin gözlerine bakmaya başladılar.

"Yere hiç bakma. Sadece gözlerimi izle, sana bir sonraki adımda nereye gitmen gerektiğini söylerler. Ayrıca, tekrar tekrar sol, sağ, sol, sağ. Hazır mısınız?"

"Hayır."

Sylvain güldü ve onu döndürerek dans pistine çıkardı.

"Sol, sağ, sol, sağ... Sol, sağ, sol, sağ..." Allie dans sırasında onun verdiği talimatları sessizce mırıldansa da gözlerini yüzünden ayırmadı. Hata yapmadan, dönerek yavaşça üç daire çizmişlerdi. Ardından dördüncü bir daire. Ve beşinci!

Allie buna inanamıyordu.

Hayretle "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu. "Cidden, Sylvain. Dans etmeyi bilmem ben."

Sylvain gözlerini onunkilere dikmiş, her adımda bir alçalıp bir yükseliyordu. “Bunu yapabiliyoruz çünkü bana güveniyorsun. Ben sana kılavuzluk ediyorum, sen de beni takip ediyorsun. Çok basit.” Gülümsedi. “Bir de çok ama çok yavaş hareket ediyoruz...”

Dönüşlerinin sayısı ve Allie’nin kendine olan güveni artınca, Sylvain ikisi pistin etrafında kusursuzca dönmeye başlama dek hızlarını giderek arttırdı.

Allie güvenle dans etmeye başladığında Sylvain onun kulağının altına küçük bir öpücük kondurdu. Allie tüm duyularının karıncalandığını hissetti. Sylvain “Bu gece çok güzel görünüyorsun, Allie. Dansa benimle geldiğin için teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Allie kanın yüzüne hücum ettiğini hissederken bedeni kendisini daha da yakınına çeken Sylvain’e tepki veriyordu. Tüm bunlar olurken düzgün ve sabit daireler çizerek dönmüşlerdi. Allie başının döndüğünü hissediyordu. Odanın kalanı suluboya bir tablonun bulanık fırça darbeleri gibi gözüküyordu. Allie ve Sylvain orada yalnızmış gibiydi.

Allie “Bu inanılmaz,” diye fısıldadı.

Sadece birkaç dakika gibi gelen bir sürenin ardından çizdikleri daireler onları dans pistinin kenarına ulaştırdı. Sylvain, kolu Allie’nin belinde, onu masasına geçirdi.

Başı dönen Allie, Sylvain’e tutundu. “Başım dönüyor.”

“Danstandır. Alışık değilsin.”

Allie tekrar dans pistine bakıp dansçıların dönüşlerini izledi. Birkaç çift pek de iyi dans etmiyor, diğer çiftler taşların etrafından akan sular gibi döne döne onların yanından geçip gidiyorlardı.

Sylvain bir eliyle yanından geçen bir tepside iki kadeh aldı. “İhtiyacın olan biraz daha şampanya.”

Allie onaylayınca Sylvain minnettar bir gülümsemeyle ka-

dehi ona uzattı. “Teşekkürler. Çok susamışım.” Şampanya soğuk ve ferahlatıcıydı. Bir dikişte kadehteki içkiyi bitirdi. “Ne diyeceğim, şampanyayı gerçekten sevmeye başlıyorum ”

Sylvain’in gülüşü içtendi. Oğlan kendisine çok yakın durduğundan Allie neredeyse onun kıkırdayışını kendi bedeninin içinde hissetmişti. Sylvain “Demek öyle,” dedi.

Allie dansçıların arasında Jo’yu aradı. Son derece kısa bir elbise giydiğinden onu bulması zor olmadı. Odadaki en mini elbise kesinlikle Jo’nunkiydi. O ve Gabe emin adımlarla dans pistinde oradan oraya gidiyorlardı. Allie hemen ötesinde Lucas’la birlikte hiç zorlanmadan daireler çizen Lisa’nın elbisesinin uçuşmasını izledi.

Sylvain’in, elindeki boş kadehi alıp yerine dolu bir kadeh getirdiğini zar zor fark etti.

Odaya bakınan Allie, Ruth ve Phil’in el ele dans pistine yürüdüklerini gördü. Ruth’un üzerinde atletik vücudunu ortaya çıkaran güzel, soluk pembe bir ipek elbise vardı. Yakında bir yerde, Jerry yanında oturduğu Eloise’le sohbet ediyordu. Eloise uzun saçlarını salmış ve üzerine sırtı açık, seksi ve kısa bir elbise geçirmişti.

Allie şaşkın şaşkın “O kadar da yaşlı değilmiş,” dedi.

“Kim?”

“Eloise. Onu hep yaşlı sanıyordum. Ya da, anlarsın işte, daha yaşlı.”

Sylvain gülümsedi. “Evet, sanırım insanlara yaşlı olduğunu düşündürmek istiyor. Genç olduğunu bilseler onu ciddiye almazlar. Altı yıl önce burada okuyordu.” Kütüphane memurunu şöyle bir süzdü. “Bayağı seksi olmuş şu Eloise.”

Allie, Sylvain’in koluna hafifçe vurdu. “Hey! Lafına dikkat et. Partnerinin kim olduğunu unutma.”

Sylvain’in yüzünde haylaz bir gülümseme belirdi. “Unutur

muyum hiç? Aslında şu an partnerimin benimle bir daha dans etmesinin vakti geldi. Haydi bakalım, fondip.” Sylvian kendi içkisini dikip Allie’nin içkisini bitirmesini bekledikten sonra elini ona uzattı.

Yeniden dans pistine çıkarlarken Allie biraz yalpaladığını fark edip dengesini kaybetmemek için Sylvain’in koluna yapıştı. Tam da o anda Carter önlerinde dikildi. Carter’la göz göze gelince sabahki İngilizce dersini anımsayan Allie içini bir elektrik dalgasının sardığını hissetti. Ardından, Carter’ın koluna giren mavi tafta elbiseli, ufak tefek kıızı fark etti. Uzun, kıvrıcık saçlı; güzel bir kızdı. Daha Allie tek kelime edemeden Carter gayet kasıtlı bir hareketle yüzünü çevirip partnerine gülümsedi ve kulağına onu kıkırdatan bir şeyler söyledi.

Kıpkırmızı kesilen Allie’nin gerilimi dışarıdan fark ediliyor olmalıydı. Çünkü Sylvain onun dikkatini dağıtanın ne olduğunu görmek için çevreye bakınmıştı. Carter’ı görmesiyle, Sylvain gözlerini kısıp Allie’nin beline daha sıkı sarıldı. Soğuk bir sesle Allie’ye “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Allie gülümsemeye çalışarak onu dans pistine çekti.

“Her şey mükemmel.” Ancak son sözcüğü gevelediğini fark ederek kaşlarını çatıp konuşmasının neden değiştiğini çözme-ye çalıştı.

Kahretsin. Sarhoş mu oldum? Şimdiden mi?

Dans pistine adım atmalarıyla, Sylvain “Bir melek gibi görünüyorsun,” dedi.

Carter hemen yakınlarında, dans pistinin kenarındaydı. Allie bundan emindi. Muhtemelen yanında partneriyle ikisini izliyordu.

Madem öyle, ona izlemeye değer bir şeyler sunacaktı.

Sylvain’i kendisine çekti. “Kendimi hiç de melek gibi hissetmiyorum.”

Dansları giderek hızlanırken Sylvain başını geriye atıp güldü. Bu kez adımlar daha basitti. Allie kendisini hareketlere ve müziğe bırakıp Sylvain'in dans pistinde ikisini yönlendirmesine izin verdi. Sersemlik ve hoş bir baş dönmesi hissediyordu. Yavaşça iç çekip duyduğu hisse teslim oldu ve Sylvain'in koluna yaslanarak ağırlığını tümüyle ona verdi. Havanın etraflarında hızla hareket ettiğini hissediyordu.

Sylvain, Allie'yi kendine çekip dudaklarını kulağına dayadı. Kulakmemesini ısırınca Allie irkildi ve başını kaldırıp endişeyle ona baktı.

"Her şey yolunda mı?"

Sylvain gergin bir ses tonuyla "Kusura bakma," dedi. "Dayanılmazsın." Oğlanın yüzündeki arzulu ifade Allie'yi rahatsız etmişti.

Sylvain onu dans pistinin kenarına doğru götürüp aceleyle odadan çıkardı. Kendisini biraz sersemlemiş hisseden Allie hızlı adımlarla karanlık gecenin içine ilerleyen oğlanın eline yapıştı. Sylvain onu önce arka kapıdaki küçük bir kalabalığın yanından geçirip ardından تنها, gözlerden uzak bir köşeye çekti.

Allie sözcükleri geveleyerek konuşmaya çalıştı. "Neredeyiz biz?..."

Sylvain'in sertçe duvara yapıştırdığı Allie üzerindeki yumuşak elbiselere rağmen çarpmanın etkisiyle bir çığlık attı.

"Dur! Sylvain, canımı yakıyorsun."

Sylvain'in ay ışığı altında parıldayan gözlerinin içinde aklı-na gaddarlığı getiren bir şey gördü.

"Bir saniye daha bekleyemem." Sylvain onu öyle sert öptü ki başı duvara çarptı ve dilini ısırıldı. Darbenin etkisiyle gözleri yaşla doldu. Kaçmak için çırpınmasına, Sylvain'in göğsüne yumruklar indirmesine rağmen, zihni bulanık olduğundan kısa bir süre sonra niçin mücadele ettiğini bile hatırlamaz hale geldi.

Carter'ın uyarısı puslu zihninde hayal meyal canlandı: Sylvain'e güvenme. O bir yalancı.

Sylvain, Allie'nin çenesini yukarı kaldırıp boynunu öptü. Bir an için Allie bundan hoşlansa da Sylvain tenini sertçe dişle-yince irkildi ve kaçmaya yeltenirken bedeni oğlanın bedenine doğru yaslandı. Ancak Allie kımıldayamıyordu. Sylvain tüm ağırlığıyla üstüne abanıyordu. Oğlanın elleri belinden göğüsle-rine giderken, Allie büsbütün paniğe kapıldı. Sylvain'in göğüs-nü itmeye çalışırken yanağından aşağı bir damla gözyaşı aksa da bunun oğlanın üzerinde hiçbir etkisi olmamış gibiydi.

Sylvain "Beni istiyorsun," diye fısıldadı. Sol elini Allie'nin boynuna götürdü. Boğazını öyle sıktı ki Allie nefes almakta zorlandı.

"Dur!" Allie'nin sesi bir fısıltıdan ibaretti.

Sylvain'in bileklerine yapışsa da oğlan çok güçlüydü.

Sylvain "Söyle," dedi. "Beni istediğini söyle bana."

"Kendine şunu sor, Sylvain. Birini seni istemeye zorlarsan o kişi seni gerçekten istiyor olur mu?" Carter'ın sesi Sylvain'in hemen arkasından gelmişti.

Sylvain'in eli Allie'nin nefes alabileceği kadar gevşese de Carter'a doğru dönerken kızı bırakmamıştı. Allie ciğerlerine nefes çekerken Sylvain'in yüzünde vahşi bir gülümseme vardı.

"Of, defol git, Carter."

Carter istifini bozmadı. "Onu söylemeye zorladığın şey ne, Sylvain? Heceleyerek söyle bana. Karşımda yarım akıllı biri var-mış gibi."

"Bu seni ilgilendirmez, Carter. Kıskançlığın acınası."

"Bunu Isabelle'e anlat. Hazır onunla konuşurken Allie'ye ne yapacak olduğunu da söylersin. Sonra uzun uzun Kurallar'ı ko-nuşursunuz."

Başı dönen, şaşkın haldeki Allie olduğu yerden kurtulmaya

çalışırken gözleri bir oğlandan ötekine kayıyordu. Dudaklarını yalayıp anlaşılır bir sesle konuşmaya çalıştı. "Carter, neler oluyor? Anlamıyorum..."

Carter'ın dikkati Sylvain'e odaklanmıştı. "Ben de. Ama Sylvain neler olduğunu biliyor. Öyle değil mi, Sylvain?"

İki oğlanın gözleri arasında soğuk bir rüzgâr eserken Allie, Sylvain'in geri adım atmayacağını düşündü. Buna karşılık Carter'ın ne yapacağını merak ediyordu. Ancak Sylvain bir anda Allie'yi bırakıp ondan uzaklaştı.

"Tamam, Carter. Kahramanı oyna. Kızı kurtar. Yine de ikimiz de zavallının teki olduğunu biliyoruz. Onun istediği benim."

Omuzlarını dikleştirip ellerini yumruk yapan Carter öfkeyle öne doğru adım atsa da harekete geçmeden geceyi çılgınlıkla böldü. Carter ve Sylvain donakaldılar.

Carter, Allie'ye döndü. Yüzündeki öfke silinmişti. Şimdi tetikte, her an hazır görünüyordu.

"Allie, orada kal. Hareket etme."

İkisi binanın arkasına doğru koşarken Sylvain dönüp Allie'ye bakmadı.

Titreyen Allie iki oğlanın kendisini bırakıp gittikleri noktada dikildi. Uzanıp başının gerisine dokununca parmak uçlarında bir şişlik fark etti.

Nasıl bu kadar sarhoş oldum? Ayrıca, az önce ne oldu böyle?

Kollarını sıkıca göğsüne sardı. Her yanı ağrıyordu. Sabaha kollarında morluklar oluşacağından ve başının ağrıyacağından emindi. Sylvain aklını kaçırmış gibi olsa da kendisinin de ona yeterince direnmediğini düşündü. Kendisini yeterince savunmamıştı.

Çok sarhoş olmuşum. Bu düşünce kendisinde tiksinti uyandırmıştı. Veya... Yüz ifadesi değişti. İçkime bir şey katmış olabilir mi?

İçki konusunda acemi sayılmazdı. Bir kutu elma birasıyla sarhoş olduğu da hiç olmamıştı. Topu topu üç kadeh şampanya içmişti. Fikir zihninde şekillenirken yüzüne bir korku ifadesi yerleşti.

Sylvain böyle bir şey yapar mı?

Bu soruyu kendisine sormasının hemen ardından sessizliği yırtan çığlıklar duydu. Sesler yakından, binanın hemen köşesinden geliyordu. Allie geriye kaçarak gölgelerin arasına döndü ve sırtını duvara yasladı.

Çarpma sesleri, kavgı gürültüleri duydu. Ardından, sessizlik geldi.

Nefesini tuttu.

Kısa bir süre sonra karanlıkta ayak sesleri işitti. Sesler ona yaklaşıyordu. Hızla.

Tereddütle "Carter?" dedi.

Ayak sesleri kesildi.

Allie hatasını fark ederek irkildi. Adrenalin hücumu alkolün yol açtığı zihin bulanıklığını dağıttı. Sırtını duvara yasladı. Teneinde sert taşların soğuşunu hissetti. Olduğu yerde mümkün olduğunca büzölüp küçölmeye çalıştı. Hiçbir şey göremese de orada birileri vardı. Kendisini izlediklerini hissedebiliyordu. Yerinden kıpırdamadan ve nefes almadan kalp atışlarını saydı.

...on, on bir, on iki...

Ayak sesleri yeniden ona yaklaşmaya başladı. Bu kez adımlar daha yavaştı.

Allie duvardan destek alarak hızla fırladı ve köşeyi dönüp okul girişine yöneldi. Ayak sesleri peşinden geliyordu. Hızla.

Seslerden kaçmak için hızını arttırdı. Hemen sonra ayağı yerde duran, yumuşak bir şeye takıldı. Dengesini kaybetti ve çığlık atarak yerde yuvarlandı.

Soğuk, ıslak çimlerin üzerinde top gibi kıvrıldı ve ellerini

başına siper edip saldırının gelmesini bekledi. Ancak düşündüğü gibi olmadı. Ayak sesleri hızla uzaklaşıp gecenin sessizliğinde yitti.

Allie yalnız olduğundan emin olana dek hiç kıpırdamadan bekledi. Sonra temkinli bir şekilde yattığı yerde doğrulup etrafına bakındı.

Ellerine ıslak ve yapışkan bir şey bulaşmıştı. Gözleri karanlığa alışınca, ayağının, üzerinde soluk renkli bir elbise olan ve yüzüstü yatan bir kıza takıldığını fark etti. Çekine çekine dokunduğu kız kıpırdamadı. Ellerini kızın omuzlarına koyup onu sırt üstü çevirdi.

“Hey, iyi misin?”

Gördüğü manzara karşısında kalbi duracak gibi oldu.

Sanki bir an için tüm dünya sessizliğe gömüldü.

Apar topar kızdan uzaklaşıp karanlıktaki şekle baktı.

Hissizleşmiş bir halde ayağa kalkıp ağır adımlarla arka kapıya gitti. İçeride ışıklar sönüktü ve karanlık koridorda tam bir keşmekeş vardı. Etraf duman kokuyordu. İnsanlar bağırıyor, koşarak yanından geçiyorlardı. Allie kendisini sanki bedeninden ayrılmış, çevresindeki her şeye uzak düşmüş gibi hissetti. Elleri kan içinde, dümdüz karşısına baktı.

Zihninde hep aynı sözcükleri tekrarlıyordu: *Bunların hiçbirisi gerçek değil. Gerçek olamaz. Hiçbiri. Bu gerçek olamaz...*

Balo salonuna yaklaştıkça giderek artan duman gözlerini yaşarttı. Gecenin başında ısıltılı mumları ve beyaz çiçekleriyle muhteşem görünen görkemli salon yanıyordu. Salonu sadece öğretmenlerin ellerinde tuttuğu el fenerleri ve alevler aydınlatıyordu. Loş ışıkların altında, smokinli oğlanlar masa örtüleriyle alevleri döverken gece elbiseli kızlar bulabildikleri her eşyayla; buz kovaları, punç kâseleri ve vazolarla su taşıyorlardı. Zemin terk edilmiş ayakkabılar ve şampanya kadehleriyle doluydu.

Alevler küçüktü ve daha şimdiden sönmeye başlamıştı. Mücadeleyi öğrencilerin kazandığı açıktı. Ancak en büyük sorun nefes almayı güçleştiren yoğun dumandı.

Biri "Pencereleri açın!" diye bağırdı.

Bir başkası setçe "Açmayın!" diye karşılık verdi. "Yangın daha da artar. Soluklanmak isteyen dışarı çıksın."

Zelazny'nin o tanıdık, katı sesi odanın ortasında hareketsizce dikilip gördüklerini anlamlandırmaya çalışan Allie'yi nasılsa rahatlatmıştı.

"Allie! İyi misin?" Jo yüzünde is, elinde boş bir vazoyla Allie'nin yanında belirdi. "Tanrım. Bu kan da nereden çıktı? Yaralandın mı?"

Vazoyu bırakıp Allie'nin kanlı ellerini tuttu ve yaralarını görmek için onu döndürdü. Allie başını iki yana sallasa da bir süre konuşmadı. Dudakları hareket ediyor ama hiç ses çıkmıyordu.

"Allie, beni korkutuyorsun." Jo'nun gözleri yaşardı. "Lütfen, lütfen, lütfen bana bir şeyin olmadığını söyle."

Jo'nun sözlerinin zihninde çınlamasıyla, Allie aniden kendisine geldi. Jo'nun ellerini acıtacak kadar sıkıca tuttu. "Aman Tanrım, Jo. Çılgınlıklar vardı. Bir de... Kan... Her yerde kan vardı."

Jo'nun masmavisi gözleri korkuyla açıldı. Elleri Allie'ninkileri sertçe sıktı. "Allie, lütfen anlatmaya çalış. Bu kan nereden geldi?"

Allie ellerine baktı. "Jo, bu Ruth'un kanı. O dışarıda. Boğazı... kesilmiş. Çok kötü durumda. Sanırım ölmüş."

Jo yutkundu. Hızla arkasına dönüp bağırdı. "Jerry!"

Allie karanlığın ve dumanların içinde Jo'nun ıslak bir masa örtüsüyle için için yanan korları döven öğretmene doğru koşuşunu izledi. Jerry'nin yüzü kurumdan simsiyah olmuştu. Sirtına dökülen uzun saçları birbirine dolanmış olan Eloise az ötede di-

kiliyordu. Topuklu ayakkabılarını çıkarmış, yalınayak dikilerek elindeki yangın söndürme tüpünden etrafa köpük sıkıyordu.

Jo yüzünde panikle hızlı hızlı konuştu. Allie söylediklerini anlayamıyordu.

Jerry ve Eloise bir an bakiştılar. Eloise yangın söndürme tüpünü başka bir öğretmene bıraktı ve Jerry'le birlikte koşarak salondan çıktı.

Jo yanına dönünce Allie etrafa bakındı. "Lisa nerede?"

Jo dudağını ısırdı. "Her yere baktım ama ikinizi de bulamadım."

"Yani onu görmedin bile, öyle mi?" Allie kendi sesindeki isteriye fark etse de sakinleşmesi mümkün görünmüyordu. "Jo, yaralanmış olabilir! Başına... Ruth'un başına gelen şey gelmiş olabilir."

Jo kanlı ellerini tutarken gözlerini dolduran yaşlara engel olmaya çalıştı.

"Sakin ol, Allie. Onu doğru dürüst aramaya fırsat bulamadım." Odaya bakındı. "Yangın büyük ölçüde sönmüş gibi. Haydi, birlikte arayalım."

Jo, Allie'yi yanında sürükleyerek hızla odanın öteki yanına yürüdü. Dumanların arasında karşılırlarına çıkan herkesin kim olduğuna baktılar.

Lisa yoktu.

"Ön kapıya." Jo koşmaya başlamıştı. Allie de ona ayak uyduruyordu. Birlikte ön kapıya koşan iki kız aniden durdu. Giriş holünde, gümüş mavisi elbise içindeki zayıf kız taş zeminin üzerinde yatıyor; iki yanında sanki sadece kendisinin hissede-bildiği bir esintiyle şişmiş gibi duran uzun, ince bir şal uzanı-yordu. Üzerine uzun bir şamdan devrilmişti.

"Yo, olamaz." Lisa'nın yanına koşarlarken sözcükler Jo'nun ağzından bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Allie eğilip Lisa'nın elini tuttu ve "Yaşıyor," dedi.

Jo şamdanı kızın üstünden çekip kenara fırlattı. Lisa'nın saçları yüzüne dökülmüştü. Allie'nin saçlarını nazıkçe geri yatırmasıyla Lisa'nın yanağındaki derin yara ortaya çıktı. Küçük bir çığlık atıp elini ağzına götüren Jo'nun gözleri yaşardı.

"Lisa? Lisa, uyan. Beni duyabiliyor musun? Haydi, ne olur, uyan." Allie son sözcüğü öyle sesli söylemişti ki sözcük sanki havada yankılandı.

Allie ancak Lisa'nın elbisesine düşen damlaları gördüğünde ağladığını fark etti. Jo yanı başında ağlarken, elleriyle yüzünü kapatıp hıçkırdı.

"Uyan."

Saldırıyı izleyen karmaşada, öğretmenler öğrencileri karartılmış yemek salonuna sürükleyip paniği yatıştırmaya çalıştılar. Personel salona kutularca el fenerleri taşıyıp dağıtırken hemşireler köşede pansuman yapıyordu. Yaralıları yaralarını sardırarak, yanıklarının durumunu öğrenmek, kırık veya burkulmuş bileklerini kırık tahtalarına yerleştirilmesi için sırada bekliyorlardı.

Salon koridorlarda gezinen boğucu dumandan büyük ölçüde temizlenmiş olsa da bu kez de havayı öğrencilerin boğuk ağlamaları ve tıbbi personelin hummalı çalışmasını yansıtan diyaloglar kaplamıştı.

“Şu sargıları uzatsana bana.”

“Bu bileğe buz paketi lazım, sende fazla var mı?”

“Antibiyotik enjeksiyonu gerekiyor.”

İki sessiz personel hâlâ bilincini kaybetmiş olan Lisa’yı revire taşıdı. Başta Jo ve Allie’nin onunla birlikte gitmek için ısrar etmelerine, sedyenin etrafında cırtlak ötüşlü kuşlar gibi pır pır etmelerine rağmen Eloise onları kalmaya ikna etmişti.

Yanağında kurum lekesi olan Eloise’in üzerinde hâlâ kısa ve

siyah elbisesi vardı. Ayağında ayakkabı bile olmayan kadının ıslıl ıslıl gözlerinde hiçbir yorgunluk belirtisi yoktu. “Size söz veriyorum, iyileşecek. Dinlenmesi gerekiyor. Burada gerçekten yardımınıza ihtiyacımız var. Lütfen desteğinizi esirgemeyeceğinizi söyleyin bana.”

İki kızın gönülsüzce başlarını sallamalarıyla Eloise onları üzerlerindeki kandan arınıp temiz kıyafetler giymeleri için yukarı kata gönderdi.

Merdivenlerden çıkarlarken, felaketi takip eden gürültüler yatakhane kanadındaki zifiri karanlığın sessizliği içinde gide-rek cılızlaştı. Allie’nin başı zonklıyor, midesi bulanıyordu. Her an kusabileceğini düşündü.

Tam yukarı çıkıp ayrılmışlardı ki, Jo “Burası emniyetlidir, değil mi?” diye sordu.

Allie “Öyle olmasa bizi buraya göndermezdi,” diye yanıt ver-se de sesinden şüphe okunuyordu.

“Peki. Çok, çok hızlı ol. Seninle banyoda buluşalım.”

Allie yatak odasının kapısını yavaşça açıp boş olduğundan emin olmak için el fenerinin ışığını çevreye tuttu. Karanlıkta oda gözüne yabancı görünmüştü. Sanki kendisiyle hiçbir iliş-kisi yokmuş ve eşyası tesadüfen oraya konmuş gibiydi. Aceleyle sifonyeri karıştırıp eline ilk gelen giysileri aldı.

Ardından, Jo’dan ödünç aldığı topuklu ayakkabılara yasla-dığı el feneriyle aydınlanan karanlık ve soğuk banyoda vücu-duna bulaşan kanı aceleyle ovup temizledi. Soğuk ve su zihnini arındırmıştı. Sanki gecenin hatırasını zihninden siler gibiydi. Jo lavabonun başında el fenerinin ışığını banyoda gezdirerek bekliyordu. Ara sıra iyi olduklarından emin olmak için birbir-lerine sesleniyorlardı.

“Hâlâ hayatta mısın?”

“Evet. Sen?”

“Sanırım.”

Duştan çıkan Allie mahvolmuş beyaz elbiseyi ve yaldızlı, gümüş rengi ayakkabıları soyunma odasında bıraktı.

İkisi hızlı adımlarla panik havasının yerini hummalı bir çalışmaya bıraktığı aşağı kata indiler.

Öğrenciler kavrulmuş mobilyaları balo salonundan dışarı taşırken el fenerlerinden çıkan huzmeler koridorlarda bir aşağı bir yukarı oynuyordu. Arka kapının hemen dışında düzenli bir gürültüyle işleyen jeneratörün kalın, siyah kabloları koridorun zemininden büyük hole uzanıyor, orada jeneratörden güç alan projektör lambaları halen ağır ağır yanan mekâna doğaüstü bir ışıltı yayıyorlardı.

Ellerinde dosyalarla öğretmenler işleri koordine ediyorlardı. Kimileri sandalyelerin tepesine çıkıp talimatlar verirken, kimileri de duvarların dibinde küçük gruplar oluşturmuş, fısıldaşıyorlardı.

Yan yana duran Jo ve Allie odaya göz gezdirdiler.

Allie sesi titreyerek “Eh, sanırım Eloise’i bulmamız gerekiyor,” dedi.

Ancak kütüphane memurunu ararken karşılırlarına çürük çarık, ahşap bir sandalyenin üzerine tünemiş; etrafta dolanıp duran öğretmenlere ve öğrencilere sakince emirler veren Isabelle çıktı. Üzerine kurum bulaşmış olmasa beyaz elbisesi hâlâ mükemmel görünecekti. Saçları tokalardan kurtulmuş ve dalga dalga omuzlarına düşmüştü. İkisini, özellikle de Allie’yi görünce rahatladı.

Sandalyenin üzerinde diz çöküp Allie’yi ellerinden tuttu ve kendine doğru çekti. Sadece Allie’nin işitebileceği kadar alçak bir sesle “O manzarayı gördüğün için üzgünüm. İyi misin?” dedi.

Isabelle’in endişe dolu gözlerine bakan Allie karmaşık hislere kapıldı. Ruth’a ve kendisine ağlamak istiyordu. Kendisini

önemsediği için müdireye sarılmak istiyordu. Bunun yerine, gözyaşlarını tutup iyi olduğunu göstermek için başını salladı. Isabelle Allie'nin ellerini son bir kez daha sıkıp yeniden ayağa kalktı.

“Peki, siz ikiniz...” diye söze girdi. Sesi yine ciddi çıkmaya başlamıştı. İki kıza içinde iple bağlı bir kurşunkalem olan klipsli bir dosya uzatıp konuşmaya devam etti. “Herkesin nerede olduğunu bildiğimizden emin olmam gerekiyor. Bu dönem okula devam eden toplam elli iki öğrenci var. Bulabildiğiniz herkesin ismini kaydedin. Merkezdeki zemin kata bakın, kanatlara ve üst kata gitmeyin. Hiçbir koşul altında dışarı çıkmayın.”

Bir grup öğretmen yanma gelince, Isabelle dönüp onlarla ilgilenmeye koyuldu.

Başta Allie ve Jo ne yapacaklarını şaşırdılar. Etraf çok karanlıktı ve insanlar pusun içinde yanlarından vızır vızır geçiyorlardı. Ancak hemen sonra bir sistem icat ettiler. Zaten görmüş oldukları herkesin isimlerinin yanına işaret koyduktan sonra tanımadıkları öğrencilere geçtiler.

Yaptıkları iş sinirlerini gevşetti. İki kız bir odadan diğerine geçip listelerindeki isimlerin yanlarına işaretler koydukça kayıp öğrencilerin sayısı giderek küçüldü. Bir saat kadar sonra elektriğin gelmesiyle işleri daha da kolaylaştı. Acı yanık kokusu hâlâ duyulsa da hava giderek temizleniyordu.

Tüm bunlar olup biterken, Allie tuhaf bir uzaklık hissine kapıldı. Okulda oradan oraya koşuşturup kendisine verilen görevi yerine getirirken sanki kendisini dışarıdan, televizyondan izler gibiydi. Kendi bitkinliğini bile hissedemiyordu. Bedeni hareket etse de kendisini eylemlerinden bağımsızmış gibi hissediyordu.

Güneş doğarken yaklaşık yirmi bir öğrencinin isimlerinin

yanında işaret yoktu. Bunların arasında Gabe, Carter, Sylvain ve Jules da vardı.

Allie "Sence nerededirler?" diye sordu.

"Gece Okulu'nda." Alnını ovalayan Jo'nun sesi bitkin çıkıyordu. "Hepsi Gece Okulu'ndadır. Her yere baktık. Bundan iyisini yapamayız. Gidip bulduklarımızı bildirelim."

Yemek salonuna ve kütüphaneye baktıktan sonra, sonunda Isabelle'i yanında Jerry ve Eloise'le boş büyük holde buldular. Yanık ahşap ve alçının kokusu ağır ve mide bulandırıcıydı. Büyük hole hâlâ elektrik gelmediğinden ve jeneratör kapatıldığından oda loştu ve etrafı görmek zordu. Havada dans eden duman parçacıkları koridordan gelen zayıf ışıkla pırıldıyordu. Allie parçacıkların küçük, siyah kristallere benzediğini düşündü. Bir duvarın zeminden tavana kadar kararmış olduğunu fark etti. Sağda solda hâlâ için için yanan küçük moloz yığınları vardı. Ancak bunların haricinde, oda umduğundan çok daha az hasar görmüştü.

Isabelle hızla listeye göz gezdirip klipsli dosyayı Jerry'ye uzattı. Jerry listeye bakıp başını salladı.

Isabelle "Sağ olun," dedi. "Harika bir iş çıkardınız."

Allie "İyi ama hâlâ bir sürü kayıp öğrenci var!" diye çıkıştı.

Isabelle'in kızarmış gözlerinin altında halkalar oluşmuştu. Allie çok bitkin görünen müdirenin canını sıktığı için kendini suçlu hissetti.

Isabelle "Yerlerini ve iyi olduklarını biliyoruz," deyip kolunu Allie'ye doladı. "Onları merak etme."

"Geri kalanlar hep Gece Okulu'ndakiler, değil mi?" Jo kollarını sıkıca kavuşturmuştu.

"Seninle Gece Okulu hakkında konuşamayacağımızı biliyorsun, Jo. Yine de sorunun yanıtını bildiğini sanıyorum." Eloise'in sesi sertti.

Jo geri adım atmadı. “Kusura bakma, Eloise, sadece şu an her zamankinden biraz daha dürüst olsak iyi olur diye düşünüyorum.”

Isabelle, Allie’nin omzunu nazikçe sıktıktan sonra Jo’ya döndü. “Birçok öğretmen de seninle aynı fikirde.” Isabelle’den bunu duymak Allie’yi şaşırtmıştı. “Yine de şu an önümüzdeki yirmi dört saati atlatmaya odaklanmamız gerekiyor.”

“Kaç kişi... öldü?” Allie’nin sesi kısık çıkmıştı.

“Bir, Allie.” Isabelle’in sesi anlayış doluydu. “O manzarayı gördüğün için üzgünüm. Bizimle bu konu hakkında konuşmaya ihtiyacın olursa, ne zaman istersen yanımıza gelebilirsin.”

Hissizleştiğini düşünen Allie yanağından aşağı bir damla gözyaşının akmasına şaşırdı.

Damlayı sildi. *Bu da nereden çıktı?*

Gitmeden önce Jerry, Allie’nin kolunu hafifçe sıktı ve Eloise ona içtenlikle sarılıp “Sakin ol tatlım,” dedi.

İkisinin yanlarından ayrılmalarının ardından Jo yeniden Isabelle’e döndü. “Lisa nasıl? Onu görebilir miyiz?”

“Henüz uyanmadı. Doktor dinlenmesi gerektiğini söyledi.” Isabelle endişeyle iki kıza baktı. “Yemek salonunda yiyecek bir şeyler var. İkinizin biraz mola verip yemek yemenizi istiyorum. Size ihtiyacımız olursa ben gelip sizi bulurum.”

Bir şeyler yemeyi hayal etmek zor olsa da müdürenin ısrarı üzerine Jo ve Allie karanlık koridora yollandılar. Yemek salonunda sessiz, bitkin bir hava vardı. Sabahın erken saatleriydi ve ışık yersiz bir neşeyle büyük pencerelerden içeri sızıyordu. Yorgun ve kir içindeki öğrenciler önlerinde yarım bırakılmış yiyecekler olan tabaklarla masalarda oturuyor veya uyuyorlardı. Salonun bir köşesinde duran büfe masasının üzerinde bir yığın sandviç, dumanı tüten kahve ve çayla dolu bakır semaverler vardı.

Masanın önünde dikilip yiyeceklere baktılar. O an bir şeyler yeme düşüncesi tuhaf gelse de tabaklarını doldurup boş bir masaya oturdular ve yer açmak için kullanılmış kupaları ve çay tabaklarını kenara ittiler. Bitkin iki kız bir süre sessizce yemek yedi. Beyaza kaçan, kabarmış sarı saçları başının etrafında bir hale şekli alan Jo bağdaş kurmuştu. Allie bir bacağına sandalyenin üzerine çekmiş ve dirseğini dizine dayamıştı. Dinlenirken bile yüzü soluk ve endişeli görünüyordu. Sandviçini bitirip tabağını kenara itti.

“Ne gördün?” Soruyu bir anda sormuştu.

Jo kısa bir an afallasa da hemen sonra gözlerini kocaman açtı. “Dün gece mi?”

Allie başını salladı.

Çay fincanını masaya bırakırken Jo’nun yüzü bulutlandı. “Of, Allie, akıl almaz şeyler oldu. Bu arada sen neredeydin? Başta her şey çok hoştu. Gabe’le dans ediyorduk. Sonra aniden bir gürültü, büyük bir patlama gibi bir şey duyuldu ve ışıklar gitti. Etraf zifiri karanlık olduğundan sonrasında neler olduğunu anlayamadım. Herkes kapının olduğunu düşündükleri yöne doğru koşuşturdu. Dışarı çıkamadıkları için çılgılık atanlar oldu. Sonra masalardan birinin devrilmesiyle yangın başladı ve duman... korkunçtu. Çok korkunç. Soluk alabilelim diye Gabe’le yere uzandık ve kâğıt peçeteleri maske olarak kullandık. Yangından uzak bir yere gidince Gabe bana gidip neler olduğuna bakması gerektiğini söyledi. İnsanların neden salondan çıkmadığına falan bakacakmış. Sonra... ortadan kayboluverdi.”

Allie onun daha fazlasını anlatmasını beklese de Jo durup sandviç ekmeğinin kabuğunu ufalamaya başladı.

Allie “Ya sonra ne oldu?” diye sordu.

“Karanlıktı. Sadece... çılgınlık duyuyordum ve duman ger-

çekten berbattı. Sanırım kapı kilitlenmiş olmalı ki bir kırılma sesi geldi. Ancak kapıyı kırmaları yangını daha da şiddetlendirdi. İnsanlar dışarı ancak suyla ve yangın söndürme tüpleriyle alevleri söndürerek çıkabildiler. Sonra da sen geldin.”

Jo iç geçirip sandviçinden bir lokma daha aldı. Allie onun zorla yemek yediğini fark etti.

“O andan sonra Gabe’i gördün mü hiç?”

Jo başını iki yana salladı ve yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. “Aptal gibi görünmek istemiyorum. Eloise herkesin iyi durumda olduğunu söylüyorsa Gabe’in bir şeyi yoktur. Beni öylece... orada bırakıp gitti. Yangında.”

Jo elleriyle yüzünü kapatsa da Allie onun ağladığını fark edebilmişti.

“Ah, canım.” Allie uzanıp kolunu sıktığı Jo’ya söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştı. “Önce seni emniyete almış, değil mi? İlk iş olarak bunu yapmış. Bak, ne diyeceğim. Senin güçlü bir kız olduğuna, başının çaresine bakabileceğine inancı tam demek. Bu da iyi bir şey.”

Jo başını salladı. Yine de Allie’nin sözlerinin onu pek de ikna etmediği belli oluyordu. Gözlerini kapatıp dirseğinin üzerine yaslandı. “Çok yorgunum.”

Allie sandalyesini ona yaklaştırdı. Jo’nun başını omzuna yasladı. “Ben de.”

Birkaç dakika içinde, kollarını birbirlerine dolamış halde uyuyakaldılar.

Kısa süre sonra bir koşuşturmanın gürültüsüyle uyandılar. Gece Okulu grubu geri dönmüştü.

Kapıdan içeri ilk giren Gabe oldu. Jo onu görür görmez koşup kollarına atıldı. İkisi fısıldayarak kapıdan çıkıp gözden kayboldular.

Sylvain, Gabe'in çok da arkasında değildi. Önceki gece aralarında neler olduğunu kafasında tartmaya vakit bulamamış olan Allie henüz onu görmeye hazır değildi. Sandalyesine iyice gömülüp gözlerini önündeki çay fincanına dikerek Sylvain'in kendisini fark etmeyeceğini umdu.

Geçen gece ikisinin arasında olanları ve nasıl o kadar çabuk sarhoş olduğunu düşünecek bir saniyesi bile olmamıştı.

Geceyi düşünürken parmaklarını dalgınca başının arkasındaki şişliğin üzerinde gezdirdi. Biraz inmiş olsa da şişlik hâlâ acı veriyordu.

Birkaç dakika sonra Carter ve Lucas'ın kapıdan girmeleriyle rahatladı. İki oğlan yorgun ve kirli görünüyordu. Yüzlerine toprak bulaşmış, saçları terden keçeleşmişti.

Başı hâlâ öne eğik olduğundan, tabağını doldurup kendisine kahve koymakla meşgul olan Carter onu görmedi. Ancak Lucas, Allie'yi hemen fark edip ona "Lisa'dan haber var mı?" diye sordu.

Allie başını iki yana salladı. "Henüz yok."

Lucas'ın dudakları gerildi. "Bunu düşününce kendimi berbat hissediyorum... Keşke onun yanında olabilseydim."

Allie, Lucas'ın ne kadar perişan ve harap durumda görüldüğünü görüp ona sarıldı. "Isabelle onun iyi olacağını söylüyor ve ben ona inanıyorum." Lucas, Allie'nin omzuna dayalı başını salladı. "Bence gidip uyumalısın, Lucas. Berbat görünüyorsun."

Lucas güçlükle de olsa gülümsedi. "Teşekkürler, Allie. San ki karşımda Carter var. O da az önce aynı şeyi söylüyordu."

Lucas uzaklaşırken, Allie'nin gözleri Carter'ı aradı. Carter en uzaktaki masalardan birinde bacaklarını uzatmış oturuyordu. Yemeğini bir makine gibi mekanik hareketlerle yiyordu; gözleri sanki çevresindeki başka hiçbir şeyi görmek istemiyormuş gibi tabağına sabitlenmişti.

Allie onun yanına gitmek için yemeğini bitirmesini bekledi. Bitkinliğin oğlanın yüzüne verdiği kırılğan ifade karşısında Allie'nin nefesi tutuldu; Carter küçük bir oğlan gibi görünüyordu. Ancak yüzüne her zamanki temkinli ifadesi hemen yerleşiverdi. Allie teklif beklemeden kendisine bir sandalye çekti ve "Hey," dedi.

"Sana da hey." Carter'ın sesi soğuktu.

Allie oğlanın yüzünü süzdü. "İyi misin?"

"İyiyim." Başını kaldırıp Allie'ye baktı. "Sen iyi misin?"

Allie omuz silkti. "Hayattayım."

"Ruth'a olanları duydum..."

Allie ani bir refleksle elini havaya kaldırdı. "Bunu konuşmak istemiyorum."

Carter "Kusura bakma," dedi.

"Kusur işlemedin." Ruth'un cesedinin korkunç görüntülerini aklından kovdu. "Sadece... Bu konu hakkında şu an konuşmam. Hazır değilim."

"Peki." Carter kahvesinden bir yudum aldı.

Aralarına bir sessizlik çöktü.

Allie konuşmaya başlamadan üç kez nefes aldı.

"Carter?"

"Ne?"

"Phil'i gördün mü? Durumu iyi mi?"

Carter başını iki yana salladı. "İyi değil. Harap halde. Zavalcılık olay gerçekleştiğinde Ruth'un yanında olmadığı için kendisini suçluyor. Bir süreliğine eve gidecek."

Allie bu yeni bilgileri özümseyip bir kez daha söze girdi. "Geçen geceyle ilgili..."

"Allie..." Carter ona uyarıcı bir bakış atsa da Allie onu görmezden geldi.

"Sarhoş muydum? Ya da, bilemiyorum... İlaç mı verilmişti bana? Demek istediğim, daha önce de sarhoş olduğumdan bu-

nun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Oysa sadece üç kadeh içtim. Ve sonra bana bir şeyler... Aslında bana tam olarak ne olduğunu bilmiyorum.”

“Sana ne olduğunu ben de bilmiyorum, Allie.”

Carter’ın sesinde suçlama vardı. İçerleyen Allie ondan uzaklaştı. “Hey. Haksızlık ediyorsun ama.”

“Ne düşündüğümü öğrenmek ister misin?” Carter’ın karanlık gözleri bastırıldığı öfkeyle parlıyordu. “Bence çok fazla içki içtin ve Sylvain’e güvendin. Seni uyarmaya çalıştım.”

“Biliyorum! Yaptın bunu.” Allie de kızgındı ama kendine. “Hepsi benim suçum. Seni dinlemediğim için üzgünüm. Aptallık ettim. Salağın tekiyim, tamam mı? Şimdi beni affedecek misin?”

Carter’ın yüzü yumuşadı. “Bak, Allie, mesele yalnızca... Sana daha önce de söylemiştim. Burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlayacak kadar vakit geçirmedin. Sadece dikkatli ol, tamam mı? Hiçbir şey görüldüğü gibi değil. İnsanlar her zaman göründükleri gibi olmayabilir.”

Carter’ın sesinin tonu yumuşamış olsa da uyarısı Allie’nin kanını dondurmuştu.

Burası ne tür bir okul böyle? Kim bu insanlar? Endişeden mi-desi yanıyordu. Güvenebileceğim kimse var mı? Hatta Carter’a bile güvenebilir miyim? Bana hep kötü davranmış olsa da hiç yalan söylediği oldu mu?

Oğlanın ciddi yüzünü süzüp elini onun koluna koydu. “Sağ ol, Carter.”

Şaşırان Carter bir kaşını kaldırdı. “Ne için?”

“Dün beni kendi aptallığımdan kurtarmış sayılırsın. Yirmi dört saat içinde beni iki kez kurtardın. Bazı ülkelerde bunun karşılığı bir can borcu veya doğacak ilk çocuğumu sana vermek olabilir.”

Carter yarım yamalak gülümsese de Allie’ye oğlanın göz-

lerinde hâlâ temkinli bir ifade varmış gibi geldi. "Sadece... Bir dahaki sefere bana inan, olur mu?"

Allie başını hevesle sallasa da ağzından sadece "Tamam," sözcüğü çıktı.

Sandalyesine yaslanıp soğuyan kahvesinden bir yudum alan Carter gözlerini kısıp Allie'nin arkasındaki bir şeye sert bir bakış attı. Yemek salonunun diğer yanında yalnız oturan Sylvain ikisine dik dik bakıyordu. Allie sanki ondan yayılan öfkenin ısınısını hissedebiliyordu.

Carter hiç çekinmeden aynı öfkeli bakışlarla Sylvain'e karşılık verdi.

Allie "Kahretsin," diye mırıldandı.

Carter yüzünü Allie'ye çevirip "Onunla başın derde girecek," dedi. "Buralarda eli kuvvetlidir ve istediğini elde etmezse rahatsız olur. İsteddiği de sensin."

Sylvain'in bakışlarına korkusuzca karşılık veren Allie "O zaman durum kötü çünkü beni elde edemez," dedi.

Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı ve uzun adımlarla odanın ön tarafına, Sylvain'in oturduğu yere yürüdü. Oğlanın bakışları tehditkâr olsa da Allie artık ayıktı. Eğilip iki elini Sylvain'in sandalyesinin kollarına koyarak yüzünü onun yüzüne iyice yaklaştırdı.

Tehditkâr bir fısıltıyla konuştu.

"Dünyanın en kötü randevusuydu. Ve biz... aramızdaki ilişki... bitti."

Sylvain'in yüzündeki şaşkın ifadeyi tartacak kadar bekleyip kapıya doğru yürüdü. Gözünün kenarıyla Carter'ın gülümsemediğini gördü.

Kızlar yatakhanesinin merdivenlerini çıkarken her adımını saydı. Altmış bir adım sonra kendi odasına ulaşış kapıyı açtı.

Her şey saatler önce bıraktığı gibiydi. Şifonyer çekmeceleri açıktı ve gece alelacele giyecek bir şeyler ararken karıştırdığı giysiler yerdeydi.

Derin bir nefes alıp altmış ikinci adımını atarak odaya girdi ve odaya yeniden dingin bir görüntü vermeye koyuldu. Önce giysileri toplayıp kaldırdı. Ardından zaten düz duran masayı daha da düzeltti. Her şey gözüne tam görününce günüşiğini kesmek için panjuru çekti ve ayakkabılarını fırlatıp atarak yorgana uzandı. Son derece bitkin olsa da uyuyamayacak kadar huzursuzdu.

Yarım saat boyunca, balodaki dansçılar gibi zihninde dönüp duran önceki geceye ait olayları düşünerek yatağında bir sağa bir sola döndü. *Ruth'u kim öldürdü?... Carter benim tam bir sürtük olduğumu düşünüyor olmalı... Sarhoş muydum? Jo şampanyanın sert olduğunu söylemişti... Fakat Ruth... O...*

Zihninde uyanan, Ruth'un kanlar içindeki bedeninin karanlık ve puslu görüntülerinin midesini kaldırmasıyla yattığı yerde doğruldu. Kalbi küt küt atıyordu ve elleri terlemişti.

Soluk alamıyordu.

Hava. Hava almam gerek.

Yatağından fırladı. Apar topar masasının üzerine çıkıp pencereyi ardına kadar açtı. İçeri günüşiği dolarken ılık ve taze havayı güçlükle içine çekti...

"Ah!"

Pencerenin dışından gelen ses onu öyle afallattı ki geri geri kaçarken az kalsın masadan aşağı düşecekti. Sanki kendisini koruyacağını umarmış gibi sandalyesine tutundu ve soluk soluğa hırıldadı.

"Kim?..."

"Allie? Ne oldu"

Allie ıslık gibi çıkan bir sesle "Carter?" dedi. "Orada... ne halt..."

Carter, Allie'nin sorusunu duymazlıktan gelerek pencereden içeri uzanıp onu kendisine doğru çekti. Allie'nin vücudu masanın cilalı yüzeyinde kolayca kaydı; oğlana karşı koyacak gücü de yoktu.

Allie'nin soluk almak için verdiği mücadeleyi izlerken Carter'ın koyu renkli gözlerinde ciddi bir ifade vardı. "Geçen gece yaptığını hatırlıyor musun? Aynısını tekrar yapman gerek. Burnundan nefes al. Yavaşça. Sonra da ağzından ver."

Allie olanları zihninde kurgulamaya çalıştı. "Sen... beni mi gözetliyordun?"

Carter ona öfkeli bir bakış attı. "Hadi ama Allie. Çenenin kapatıp nefes alacak mısın?"

Gözleri Carter'ın gözlerinde, elleri Carter'ın ellerinde olan Allie onunla birlikte soluk alıp vermeye başladı. Başta kesik kesik nefes alsa da nefesi giderek açıldı. Soluk alıp veriş normalleşti. Carter'ın onu serbest bırakmasıyla, Allie aklındaki tüm soruları sıralayıverdi.

"*Sapık* mısın nesin? Buraya nasıl tırmandın? Hem odamı nasıl buldun? Bir de..."

Allie'nin penceresinin altındaki çıkıntıda oturan Carter gülerek ellerini havaya kaldırdı. "Hadi ama Allie. Hayatım bu okulda geçti benim. Her santimetrekaresini bilirim. Çatısı dâhil olmak üzere. Anlayacağın bu çatıya tırmanmak çok kolaydır ve doğrusu şu ana dek bunu denememiş olman beni şaşırttı."

Allie Carter'ın yüzünde onun kendisine yalan söylediğini belli edecek bir işaret arasa da öfkeli bir ifadeden başka hiçbir şey göremedi.

"Buraya odandan mı geldin?" Durup çevreye bakındı. "Bu arada senin odan nerede?"

Carter parmağıyla binanın karşı tarafına işaret etti. "Bak,

erkekler yatakhane ana binanın en üst katındadır. Benim pencere üçüncü pencere. Görebildin mi?”

Allie pencereleri sayıp başını salladı.

Carter tekrar ona doğru döndü. “Oradan buraya gelmek kolay.”

Birden Allie’nin aklına birkaç hafta öncesi geldi. Gözlerini Carter’a dikti.

“Buraya daha önce de geldin.” Sesinde suçlayıcı bir ton vardı. “Okula geleli çok olmamıştı. Bir gece geç saatlerde pencere dışından birinin sesini duydum gibi gelmişti. O sendin, değil mi?”

Carter utanmak inceliğini göstermişti. “Of, olamaz. Duyamayacağımı sanmıştım. Kusura bakma.”

“Ödümü kopardın, Carter. Ne yapıyordun burada?”

Carter oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. “Ben... Aslında bir başkasını görmeye gidiyordum. Sen pencereyi açınca az kalsın beni aşağı düşürecektin. Röntgenci falan değilim.”

Allie, Jo’nun Carter’ın kızların kalbini kırdığına dair uyarısını anımsayarak oğlanın o gün kimi görecektik olduğunu merak etti. Carter’ı tepeden tırnağa süzdü.

Kimin nesisin sen, Carter West?

Carter’ı kendisini savunmak zorunda bırakması Allie’ye kontrolü ele aldığı hissini vermişti. Bacak bacak üstüne atıp dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. “Peki şimdi niye buradasın, Carter? Bu kez bir başka kızın yanına mı gidiyordun?”

Carter gözlerini Allie’nin bakışlarından kaçırarak pencere çerçevesine yaslandı. Bunu yapmasıyla üzerinde dikildiği çıkıntından bir parça taş koptu. Allie taşın üç kat aşağıya düşerken çıkardığı tıkırtıları işitti.

Sonunda Carter “Hayır. Tabii ki hayır. Öylesine geldim işte. Sanırım sadece... senin için endişelendim,” dedi. “Berbat bir

gece oldu ve sende şu panikataklar olduğundan ben de... Anlarsın... Endişelendim işte.”

Bir süre bakiştılar. Ancak Carter'ın gözleri öylesine siyahtı ki Allie'ye önceki gece yaşanan korkunç olayları anımsatıyorlardı. Allie oğlanın gözlerini görmemek için elleriyle yüzünü kapattı.

“Sürekli gözümün önüne Ruth geliyor ve olanları anımsıyorum... Berbattı, Carter. Gerçekten berbattı. Karanlığa rağmen boğazının kesilmiş olduğunu fark ettim. Çok kan akmıştı... Sonra ayak sesleri geldi. Sıradakinin ben olduğumu düşündüm.”

“Ayak sesleri mi?”

Başını kaldırdığında Carter'ın gözlerini üzerine dikmiş olduğunu gördü. Tüm o kargaşanın içinde dışarıda olanları kimseye anlatmaya fırsatı olmadığını ilk kez o an fark etmişti.

Allie olanları anlatırken Carter sık sık ayak sesleri konusuna dönüyordu. “Ayak seslerinin okulun içinden gelip sonra uzaklaştığına emin misin?”

Allie başını salladı. Carter'ın akıl yürüttüğünü fark etti.

Carter ona “Kaç ayak sesi duydun? Demek istediğim, sence orada kaç kişi vardı?” diye sordu.

“Bir, sanırım. Yine de emin değilim. Çok korktum, Carter. Böyle bir şeyi kim yapabilir? Sence bir öğrenci olabilir mi? Veya öğretmen?”

Bu fikir o ana dek aklına gelmemiş olsa da bir anda ona şaşırtıcı ölçüde olası görünmüştü. Carter'ın kendisine gülmesini veya aptalca konuştuğunu söylemesini bekledi. Ancak öyle olmadı.

Bunları yapmak yerine, Carter gözlerini ovuşturdu. “Bilmiyorum. Sanmam ama artık hiçbir şey bilmiyorum.”

“Neden beni de öldürmediler?” Dün gecedan beri söylemek-

ten çekindiği sözleri dillendirirken sesi sitemkâr çıkıyordu. “Ben niye hâlâ hayattayım?”

Carter okul bahçesine baktı. Uzunca bir süre konuşmadı. Yeniden konuşmaya başladığında sesi boğuk çıkıyordu. “Bilmiyorum, Allie. Yine de katil seni görmüşse ve senin de onu gördüğünü sanıyorsa... Eh. O zaman artık çok dikkatli olman gerek.”

Allie o sabah ılık bir hava olmasına rağmen ürperdi. Sesini iyice alçaltıp “Carter, neler oluyor?” diye fısıldadı.

Allie gözlerini gözlerine diken Carter’ın ona bir şey söylemek için yanıp tutuştuğunu hissetse de o an geçip gitti ve Carter başını iki yana salladı.

“Yapamam, Allie. Yapamam işte.”

Çok bitkin olan Allie’nin tartışmaya hali yoktu. İki gündür neredeyse hiç uyumamıştı. Başını elinin üzerine yaslayıp gözlerini kapatarak esnedi. “Uyanık kalıp katilleri püskürtmek istiyorum ama çok yorgunum,” diye mırıldandı. “Şu an yalnız kalmak berbat, Carter. Keşke yanımda kalabilseydin.”

Bir süre sessiz kaldılar. Allie o arada biraz uyukladığını ancak Carter’ın yeniden konuşmaya başlamasıyla fark etti.

Carter “Yana kay,” dedi.

Allie’nin masanın üzerinde yer açmasıyla Carter kıvrak hareketlerle içinden geçtiği pencereyi arkasından kapattı.

Ani bir adrenalin hücumuyla Allie’nin uykusu açıldı. “Jules anlarsa hapı yutarız,” dedi. Aslında bunu çok da umursadığı yoktu.

Carter “Ha, ben Jules’u idare derim,” dedi. Yatağın yanındaki yere uzanıp keyifle homurdanarak bacaklarını uzattı. İnce uzun bedeni pencere çerçevesinde iki büküm olmuş ve muhtemelen bütün gece oradan oraya koşmuştu. “Zaten bugün her şey zıvanadan çıktı. Kimse fark etmez. Yatağına yat da ikimiz de uyumaya çalışalım.”

Çok kısa süren bir tereddüdün ardından, Allie masadan aşağı inip yatağına çıktı. Umursamaz görünmeye çalışarak mavi battaniyeyi yatağın ayakucundan alıp Carter'a verdi. Ancak Carter ondan battaniyeyi alırken parmakları birbirine değince ikisi de bir an donakaldılar.

Allie sakın konuşmaya çalışarak "Yastık ister misin?" diye sordu.

"Teşekkürler, hayır, ben iyiyim böyle." Carter'ın sesi sakın çıksa da Allie onun battaniyeyi açarken kasıldığını fark etmişti.

Allie gerinip gevşemeye çalışsa da bedeni kaskatı kesilmişti. Her kası sanki kaçmak için tetikte bekliyormuş gibi gerilmişti. Elleriyle yüzünü kapattı.

"Yapamıyorum. Asla uyuyamayacağım."

Carter, Allie'nin yüzüne yasladığı ellerinden birini kaldırıp tuttu. "Sana benim de bir zamanlar panikataklarım olduğunu söylemiş miydim?"

Şaşırان Allie, Carter'ı görebilmek için yan döndü. "Senin de mi? Ne zaman?"

"Birkaç yıl önce." Carter sırt üstü yatmış, tavana bakıyordu. "Hayatımın zor bir dönemiydi ve bu... nöbetleri geçirmeye başladım. İyi bir dostum o dönemi atlatmama yardımcı oldu. Bana öğrettiği bir şey varsa o da korktuğum şeyi aklımdan çıkarıp bana kendimi emniyette hissettiren şeylere odaklanmam gerektiği oldu. Hatta... beni mutlu eden şeylere. Bana kendimi daha güzel şeyler düşünmeye zorlamayı öğretti. Seni ne mutlu eder, Allie?"

Allie derin derin düşündü. *Christopher, onun hayatta, iyi durumda ve normal olduğunu bilmek. Normal bir ailenin parçası olmak. Burada olmak. Tabii ki dün geceye kadar.*

Allie "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Carter bir süre sessiz kalıp Allie'nin elini göğsüne yasladı.

Yeniden konuşmaya başladığında Allie oğlanın sesinin çıkardığı titreşimleri parmak uçlarında hissedebiliyordu.

“Bir düşün... Başka bir yerdeyiz. Gerçekten güzel bir yerde. Belki de beyaz kumları ve mavi suları olan bir yerde.”

Allie kendisini parmak uçlarının arasında kumlarla, bir palmiye ağacının gölgesinde Carter’la otururken hayal etmeye çalıştı.

Carter alçak ve sakın bir sesle “Burada emniyettesin,” dedi. “Belki de sonra bir ara şnorkellerimizi takar, balıkların yüzüşünü izleriz. Parlak renkli balıklar. Onları görebiliyor musun?”

Carter’ın sözlerine odaklanan Allie balıkları görebildiğini düşündü. Mavi suların içinde hızla yanlarından geçiyorlardı. Dalgaların ritmik gürültüsünü duymaya başladı. Carter’ın sesi çok huzur vericiydi. Zihninin dört bir yanına küçük, mavi, kırmızı ve sarı tropik balıklardan oluşan parlak sürüler dağılırken sonunda omuzları gevşeyen Allie daha düzenli nefes alıp vermeye başladı. Ilık suların içine battığını hissediyordu. Yavaşça ve hoş hisler içinde.

“Ne güzel.” Allie’nin sesi uykuluydu.

Carter, eli hâlâ Allie’nin elinde, “Evet, öyle,” dedi.

Hayalinde suyun yüzeyine çıkan Allie ufukta bir gemi gördü. Geminin yelkenleri açılırken uykuya daldı.

Allie bir süre sonra uyandığında yalnızdı. Yine de içinde Carter'ın uzunca bir süre yanında kaldığına dair, kendisini hiç de rahatsız etmeyen bir his vardı. Ara sıra kâbuslar görüp uykusu bölünmüştü. O yarı uyanık ve bitkin halde, Carter'ın kendisine fısıldadığını duymuştu sanki. "Bir şey yok. Uyu hadi."

Yattığı yerde doğrulup alarmlı saate baktı. Saat neredeyse yediydi.

Sabah mı? Gece mi?

Pencereden dışarı bakınca kendisini bir yaz akşamı karşıladı. Bütün gün uyumuştı.

Yorgun kaslarını esnetirken midesinden öyle bir gürültü geldi ki başta duyduğunun ne olduğundan emin olamadı.

Boş odaya "Açlıktan ölüyorum," dedi.

Yatağından çıkıp doğrudan kapıya yönelmişken kendisini duvardaki aynada görüp aniden durdu. Saçının arkası havaya kalkmıştı, yüzü gözü dağılmıştı ve üzerinde önceki gecenin ortasında giydiği, tanınmayacak kadar buruşmuş giysiler vardı.

Aynada kendisine surat etti. *Of. Ben bile bu halde dışarı çıkamam.*

Masasından bir saç fırçası alıp birbirine dolaşmış saçları-

nı ayırmaya çalıştı. Ardından aceleyle giysilerini değiştirirken eteği ilk önce giydiği ayakkabılarına takılınca tek bacağı üzerinde sıçrayarak alçak sesle küfretti.

Odadan dışarı fırlarken hâlâ eteğini düğmelemeye çalışıyordu. Boş koridordan sahanlığa inip bir süre bekledi.

Etraf sessizdi. Alışagelmedik bir sessizlikti bu.

Allie'nin aklına korkunç bir düşünce geldi: *Ya ben uyurken herkes okuldan ayrılmışsa ve beni unutmuşlarsa?*

Düşüncesinin saçma olduğunu bilse de kulaklarında sadece ayakkabılarının basamaklarda çıkardığı lastik sesiyle apar topar merdivenlerden inerken içini bir korku kapladı. Ancak zemin kata yaklaşıp, kısık sesle konuşan öğrenci kalabalığının yemek salonuna doğru gittiğini görünce hızını yavaşlattı. Kendisini aptal hissetti.

Elbette ki hiçbir yere gitmemişlerdi.

Kendisine söylendi. *Kafayı yiyorsun.* Ardından rahat bir nefes alıp diğerlerinin arasına karıştı.

Yiyeceklerin kokusu yanık ahşap ve alçının ağır kokusuyla karışmış, ortaya nahoş bir koku çıkmıştı. Allie tanıdık bir yüz ararken çevresindeki birçok kişinin vücudunda sargılar olduğunu fark etti. İçlerinden biri koltuk değnekleriyle yürüyordu.

Yemek salonunda gecenin kargaşasından eser kalmamış olsa da her akşam yemeğinde masalarda olan kristaller ve porselenler bu sefer yoktu. Öğrenciler her bir masada üst üste yığılmış tabakları alıp birbirlerine uzatıyorlardı. Işıldayan mumlar yoktu (zaten Allie de yangının ardından masalarda mum görmediğine memnun olmuştu). Herkes sanki ne diyeceğini bilemiyormuş gibi sessizce oturuyordu.

Allie Jo, Gabe ve Lucas'ın her zamanki masalarında oturmuş olduğunu görüp rahatladı. Tam onlara doğru yönelmişken Carter yanına geldi.

“Hey.”

Allie dönüp Carter’ın siyah gözlerine baktığında yüreği pır pır etti. Bir anda utanıp ellerini eteğinin ceplerine soktu.

“Hey.”

“İyi uyuyabildin mi?”

Carter duş yapmış ve üzerini değiştmişti. Yanaklarında hâlâ sıcak suyun verdiği pembelik vardı ve saçlarının ucu nemliydi. Yüzündeki yorgunluk ifadesi kaybolmuştu.

Allie, sanki yatak odasında her gün oğlanlar uyuyormuş gibi serinkanlı görünmeye çalışarak başını salladı. Ancak kızaran yanakları onu ele vermişti. “Ya sen? Odadan ne zaman ayrıldın?”

“Bir saat kadar önce.”

Carter çok alçak sesle konuştuğundan Allie onu söylediklerini işitebilmek için öne doğru eğilmek zorunda kaldı. Bu durum o anki gibi sıradan sohbetlere bile samimi bir hava veriyordu.

Carter “Giysilerimi değiştirmem gerekiyordu,” diye devam etti. Allie kolunun oğlanın koluna sürtündüğünün gayet farkındaydı. “Seni uyandırmak istemedim. Uykuya dalman epey vakit aldı.”

Aralarındaki gerilim dayanılmazdı. İkisinden biri mutlaka gözlerini kaçıracaktı. Allie bunu yapanın kendisi olmasını istemiyordu.

Neler oluyor bana? Carter’dan hoşlanamam. Olmaz işte.

Nefesi kesilen Allie “Evet,” dedi. “Yani... Benim de üzerimi değiştirmem gerekiyordu.”

Carter etrafına bakınınca salondaki hemen herkesin yerlerine geçtiğini gördü. “Zelazny bağırıp çağırmaya başlamadan yerimize geçsek iyi olacak.”

Allie'yi masasına kadar geçirdikten sonra onun oturmasını bekledi. Ardından Allie'yi şaşırtan bir hamleyle sandalye çekip onun yanına geçti. Carter yemeklerde Allie'nin grubuyla oturmazdı. Allie ne denli memnun olduğunu belli etmemeye çalıştı.

Carter'ın masaya gelmesi Gabe'de benzer bir heyecan uyardırmamıştı.

Muzip bir gülümsemeyle sandalyesine yaslanıp "Carter!" dedi. "Bizi şereflelendirdin."

Carter omuz silkti. "Bilirsin işte, Gabe. Bazen sana yakın olasım geliyor."

Hâlâ bitkin görünen Jo, Allie'ye doğru eğildi. "Uyudun mu?"

Allie "Sonunda," dedi. "Ya sen?"

"Pek sayılmaz." Jo'nun yüzünde bitkin bir gülümseme belir-di. "Ama sanırım açlıktan ölüyorum. Midemi düşünmek beni kötü biri mi yapar?"

Allie "Umarım yapmaz," dedi. "Anlaşılan ölüm ve yıkım düşük kalorili diyetlere olumsuz etki ediyor. Kim bilebilirdi ki bunu?"

Carter "Lisa'dan haber var mı?" diye sordu.

Yanıt Lucas'tan geldi. "Bir saat kadar önce Eloise'le görüş-tüm. Lisa'nın uyandığını ve iyi durumda olduğunu söyledi. Yakında ziyaretine gidebileceğiz."

Allie önceki gecedan beri ilk kez gülümsediğini fark etti. Masadaki karamsarlık dağılırken sohbet bir süre normal bir şekilde ilerledi.

Sonra Lucas sesini uğultuda duyulacak şekilde yükselterek söze girdi. "Hey, aranızda duyuru konusundan haberi olan var mı?"

Allie masaya bakınca kimsenin Lucas'ın bahsettiği şeyden haberdar olmadığını fark etti.

Carter “Ne duyurusu?” diye sordu.

“Isabelle bu gece olanlar hakkında önemli bir duyuru yapacak. Söylentiye göre herkesi eve gönderip yazın geri kalanında okula kilit vuracaklarmış.”

“Hayır!” Jo beyninden vurulmuşa dönmüştü. Jo’nun şiddetli tepkisi karşısında şaşırان Allie gözlerini ona çevirdi. Gabe elini Jo’nun kolunun üzerine koyunca Jo başını kaldırıp endişe dolu gözlerle ona baktı. “Bizi eve yollayamazlar. *Yapamazlar* bunu.”

“Bunu yapmayacaklarından eminim.” Gabe’in sesi teskin ediciydi. O Jo’yu sakinleştirmeye çalışırken Allie başını çevirdi.

Yemek salonunun ucundaki kapılar açıldı ve her zaman ki gibi düzenli bir sıra içinde, dumanı tüten kâseler ve servis tabakları taşıyan siyah kıyafetli personel içeri girdi. Karnı zil çalsa da Allie çalışanların masaya yemek koymalarını tuhaf bir aldırışsızlıkla izledi. Olanlardan sonra yemek yemek ona son derece anlamsız geliyordu.

Yanı başındaki hareketliliği sezinleyip dönünce Carter’ın tabağına güveç koyduğunu gördü. Carter ona bakıp suçluluk içinde gülümsedi.

Carter’ın yapmacık bir tavrıla “Hım... Leziz bir güveç,” demesi üzerine Allie güldü ve bunu yaptığına kendisi bile şaşırdı.

Ardından Carter, Allie’nin tabağına sebzeler dökmeye başladı. Ancak eline bir de dürüm tutuşturmasıyla Allie teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Peki. Peki. Dur artık. Yiyeceğim. Söz.” Görev aşkıyla bir ısırik alıp yapmacık bir coşkuyla lokmasını çiğnedi. “Oldu mu?”

Kendi tabağını silip süpürmekle meşgul olan Carter, Allie’nin sözlerindeki dokundurmayı anlamazlıktan geldi. Aslında dürümden aldığı ilk ısıriğin tadı çok hoş geldiğinden ikinci ısırik daha da kolay gelmişti. Sonunda Allie dürümünü

tabağında kalan son sosa banıp tabağını temizledi ve arkasına yaslanıp memnuniyetle iç çekti.

Neşelenen Carter ona bakıp “Gerçekten acıkmışsın,” dedi.

“Kardeşim hep oğlan gibi yemek yediğimi söyler.” Allie ağzından çıkıveren bu sözlerin ardından yüzünde beliren gülümseme hemen silindi. Normalde Christopher’dan bahsetmemeye özen gösterirdi.

Salondaki konuşmaların derinden gelen uğultusu beklenen duyuruyla ilgili dedikoduların yayılmasıyla gittikçe yükselirken Allie geçici olarak da olsa her şeyin normale dönmesinin verdiği rahatlamayı hissetti. Ancak masaya bakınca önündeki yemeği didikleyen Jo’nun solgun ve endişeli görüldüğünü fark etti. Daha ona bir şey söyleyemeden odanın ön tarafından bir ses geldi.

“Lütfen beni dinler misiniz?”

Üzerinde ütülü siyah bir pantolon ve soluk mavi bir hırka olan Isabelle salon sessizleşene dek sessizce olduğu yerde bekledi. Önceki gece dans ettiği adam kollarını sakın bir ifadeyle kavuşturmuş, bir iki metre ötesinde dikiliyordu. Adamın dikkatli gözleri dört bir yanı kolaçan eder gibiydi. Sonra Allie kalbinin küt küt attığını hissetti. Sylvain kapıdan geçip onlara yakın bir yerde, sanki üçüncü bir yetkiliymiş gibi Isabelle ve adamın yakınında dikildi.

Ne yapıyor bu?

Isabelle’in yüzünde ciddi bir ifade olsa da Allie onun ne kadar normal görüldüğüne şaşırdı.

“Çoğunuzun bütün gece uyumadığınızı ve ne kadar yorgun olduğunuzu biliyorum. Yangının söndürülmesinde gösterdiğiniz çabalardan dolayı size minnettarız.”

Allie, Carter’a bakınca onun Isabelle’i hafifçe kaşlarını çatarak izlediğini fark etti.

Isabelle sözlerine “Dün gece Cimmeria’nın tarihinde daha

önce görülmemiş bir olay yaşandı,” diyerek devam etti. “Rahatsız edici bir olay ve işleri yoluna koymamız için epey çaba sarf etmemiz gerekecek. Yangın eski duvarlara zarar verdi. Tarihimizin bazı parçaları yitip gitti. Yine de okulu restore edeceğiz; buna şüphenez olmasın. Her şey daha önce olduğu gibi düzene girecek.”

Öğrencilerden gelen, beklemediği, tereddütlü bir alkış karşısında şaşırılmış görünen Isabelle alkışın kesilmesini bekledi.

“Geçen geceki olaylar için çok üzgünüm. Yaşananlar hepimizi altüst etti. Ruth Jansen’a yakın olanların hislerini paylaşıyoruz. Sorunlu ancak sevimli de bir kızdı. Onu çok özleyeceğiz. İntiharı bizim için korkunç bir şok oldu.”

Allie şaşkınlık içinde eliyle ağzını kapattı. *İntihar mı? Neden bahsediyor?*

“Bazılarınızın onun ölümünden kaynaklanan sorunlar yaşayabileceğinizi biliyoruz. Bizler, öğretmenler ve kendim, tavsiye almak veya sadece birisine dert yanmak istediğinizde sizi bekliyor olacağız.” Isabelle’in gözleri anlayış doluydu. “Acınızı tek başınıza çekmek zorunda değilsiniz.”

Salonda mırıldanmalar oldu. Allie bazı öğrencilerin ağladığını fark etti. Dönüp Jo’ya bakınca onun ağlamamak için kendini tutarak dudağını ısırıldığını fark etti. Gabe kolunu Jo’ya dolamıştı.

“Önümüzdeki hafta şapelde bir anma töreni düzenlenecek. Onu yakından tanıyanlarınızın katılmak isteyeceğinden eminim.”

Söylediklerinin öğrenciler tarafından sindirilmesini bekledikten sonra konuşmasını daha canlı bir şekilde sürdürdü. “Yangında yaralanan bazı öğrenciler evde istirahat etmek üzere yarın aramızdan ayrılacaklar, onlara geçmiş olsun dileklerimizi sunuyoruz. Geri kalanınıza gelince, yangının verdiği hasarı tamir etmek bir ay kadar alabilir. Korkarım ki bu arada bazı

aksamalar olabilir. Sinir bozucu olsa da durum bunu gerektiriyor. Elbette şimdilik büyük hole giriş yasak.”

Isabelle geriye doğru bir adım attı. “Emniyetiniz için bugün yatma saati erkene alındı. Saat dokuzda herkesin odasında olmasını istiyoruz, Ayrıca, en az sonraki kırk sekiz saat boyunca binadan dışarı çıkmamanız gerekiyor.”

Konuşması biter bitmez, etrafına toplanan öğretmenler ve öğrenciler fısıltılı konuşmalarının uğultusu içinde kapıya yö-neldiler.

Allie, Carter’a dönüp “Neler oluyor?” diye fısıldadı.

Carter tek kelime etmeden başını iki yana salladı.

Allie, Isabelle’e bakıp ayağa kalktı. “Lisa’yı ne zaman görebileceğimizi öğrenmem gerek. Size sonra yetiştirim.”

Carter onu kolundan kavradı. Gözlerinde onu uyaran bir ifade vardı. “Allie...”

Allie elinden kurtulup “Yapamayacağım bir iş değil,” dedi. “Söz veriyorum kendimi kaybetmeyeceğim. Lisa’nın durumunu gerçekten öğrenmek istiyorum.”

Carter “Seni sonra bulurum,” deyip Gabe ve Lucas’ın peşine takıldı.

Öğretmenlerin yanına giden Allie kendi aralarındaki konuşmalarına bir süre ara vermelerini bekledi. Telaşlı olmalarına rağmen fısıltıyla konuştuklarından Allie ancak ara sıra birkaç sözcük ayırt edebiliyordu.

“Çok tehlikeli...”

“Onları eve gönderin!” Jerry bunu yüksek sesle söylemiş ve yanındakiler onu susturmuştu.

“... Nathaniel hakkında.”

Sonra Eloise onu fark etti. “Sana nasıl yardımcı olabiliriz, Allie?”

Herkes bir anda susup ona baktı. Allie hissettiği gerginlik-

ten dolayı bilinçsizce bir jestle bir ayağını diğerinin arkasına gizledi.

“Sadece Lisa’yı görebilir miyiz diye soracaktım.”

Isabelle kalabalığın içinden sıyrılıp kolunu Allie’ye doladı. “O iyi durumda, Allie. Uyandı ama halsiz. Yarın görebilirsin.”

Allie meydan okuyan bir tavırla gözlerini Isabelle’inkilere dikti. Isabelle yakından, uzaktan görüldüğüne kıyasla çok daha endişeli görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Yine de Allie’nin bakışları onu yıldırmamıştı.

Sakin bir sesle “Soracağın bakla bir şey var mı, Allie?” dedi.

Bir an için Allie kendisini “*Evet. Neden Ruth kendi boğazını boyardan boya kesmiş gibi davranıyorsunuz?*” derken hayal etti.

Ancak içinden bir ses onu Isabelle’e meydan okumanın ne yeri ne de zamanı olduğunu söylüyordu.

“Hayır... Teşekkürler,” deyip aceleyle kapıya yöneldi.

Kapıya varmasıyla fısıltıların tekrar başladığını işitti.

Jo yemek salonunun dışında sırtını duvara yaslamış, tek başına dikiliyordu. Rengi akşam yemeğindeki kadar soluk olmasa da durmadan yumruklarını sıkması Allie’nin hiç hoşuna gitmemişti. Allie ona Lisa’ya dair iyi haberleri verdiğinde kısa bir an için neşelense de canının sıkkın olduğu belliydi.

İki kız merdivenlerden çıkıp kızlar yatakhanesinin olduğu kanada geçerken Allie, Jo’ya baktı ve onun ağlamaklı halde başını öne eğdiğini fark etti.

“Sorun nedir, Jo?” diye sordu. “Neler oluyor?”

“Bir şey yok, Allie.” Allie gözlerini kaçırarak Jo’nun yalan söylediğini anlamış olsa da konunun üstüne gitmesinin bir faydası olmayacağını düşündü.

Jo’nun odasına vardıklarında, Allie bir anda onu yalnız bırakmaya çekinerek odaya girdi. Bir şeylerin çok ters gittiği

belliydi. Jo yatağına oturup ayakkabılarını her zamanki gibi ayaklarını savurarak çıkarttı. Yumruklarını sıkmaya devam ediyordu.

Allie masaya yaslandı. Sakin bir ses tonuyla söze girdi. “Jo, yapabileceğim bir şey var mı?”

Jo “Gabe’le konuşmam gerek,” dedi. Sonra aynı sözleri farklı şekillerde tekrar etti. “Sadece... Gabe’le konuşmalıyım. Gabe’i görmem gerek.”

Allie şaşkın halde “Ama daha az önce Gabe’in yanındaydık,” dedi.

Jo başını iki yana salladı. “Onunla yalnız konuşmalıyım. Korkuyorum. O ne yapacağını bilir.”

Allie, Jo’nun soluk yüzünü süzüp hızla bir karara vardı. “Tamam, meraklanma. Gidip onu bulacağım. Yalnız ne olur dinlen, olmaz mı? Bitik haldesin. Bugün hiç uydun mu sen?”

Hâlâ yatağında oturan Jo “Yorgun değilim ki,” dedi. “Uyuyamayacak kadar gerginim.”

Allie “Ben de öyleydim,” dedi. “Ama uyumayı dene, olmaz mı? Sen uzan, ben sen uykuya dalana kadar başında dururum. Gabe’i bulacağım, söz veriyorum.”

“Onunla konuşmam gerek.” Jo’nun sesi yorgunluktan boğuk çıkıyordu ve yanağından aşağı bir damla gözyaşı akmasına rağmen gözleri kapandı. Sonunda, sırtını yastıklara dayadı.

Allie yumuşak bir sesle “Azıcık dinlen,” dedi. Açık pencerenin yanında dikiliyordu ve rüzgâr hâlâ soğuk esiyordu. “Carter’ı bulup Gabe’i buraya göndermesini söyleyeceğim.”

“Carter’ı nasıl bulacaksın?” Jo’nun sesi uykulu çıkıyordu.

Allie pencereden aşağıdaki çimlerin üzerinde giderek uzayan gölgelere bakıp “Carter’ı ne zaman istersem bulabilirim,” dedi.

Jo'nun soluk alıp veriş i düzenli ve sakin bir hal alınca, Allie sessizce pencereyi ve panjuru kapatıp parmak uçlarına basarak dışarı çıktı ve neredeyse duyulmayacak kadar sessiz bir tıkrıtıyla kapıyı arkasından kapattı.

Aşağı kata inince, zemin katın epey boş olduğunu gördü. Etrafta koşuşturan tüm öğrenciler odalarına çekilmişti. Aramaya nereden başlayacağından emin değildi. Erkekler yatakhane sine hiç gitmemişti ve çatıya çıkmak bir yana daha oraya nasıl gideceğini bile bilmiyordu. Carter'ı bulmak artık ona pek de iyi bir fikir gibi gelmiyordu.

Tam o anda koridorda bir şık ırtı duydu. Başını kaldırınc a göğsüne dayadığı klipsli dosyayla sanki bir yere yetişmesi gerekiyormuş gibi yürüyen Jules'u gördü. Şık ırtılar her adımında topuklarına vuran pembe sandaletlerinden geliyordu.

Aklına Gece Okulu'nun hiç kız üyesi olup olmadığını sorduğu Jo'nun sözleri geldi. "*Belki Jules olabilir...*"

Allie, Jules'un yoluna çıktı. "Hey Jules. Nasıl gidiyor?" En dostane ses tonuyla konuşmuştu ve Jules biraz şaşkın görünüyordu.

"Merhaba, Allie." Allie, hızını kes se de durmayan Jules'la birlikte yürümeye başladı.

"Gabe ve Carter'ın nerede olduklarını biliyor musun?"

Jules şüpheli bir tonla "Neden?" diye sordu.

Allie dostane ancak kızgın bir üslup denedi. "Uzun ve saçma bir hikâye ama Carter'da bana ait bir şey var ve şu an o şeye gerçekten çok ihtiyacım var. Jo bana onun Gabe'in yanında olabileceğini söyledi. Sen biliyor musun? Yani... nerede olduklarını?"

Jules, Allie'nın yüzünü süzdü. Soğuk bir sesle "Hayır," deyip adımlarını sıklaştırdı.

İçinden küfreden Allie onun peşine takıldı.

"Bak, Jules. Çok önemli bir konu. Yoksa sana sormazdım."

Jules durup yüzünü ona çevirdi. “Senin girmene izin olmayan sınıf kanadında bir toplantılar, tamam mı? Yine de kapiya yakın bir yerlerde beklersen çıktıklarında belki onları yakalayabilirsin. Yalnız toplantılarının ne kadar süreceğini bilemem.”

Allie’nin içinden onu silkelemek gelse de pes etmeye niyeti yoktu.

Ayak başparmağıyla zeminde düz bir çizgi çizip “Peki...” dedi. “Sen nereye gidiyorsun şimdi?”

Jules dosyayı koltukaltına kısıtırıp Allie’ye güçlükle sabrettiğini belli eden abartılı mimiklerle “Neyin peşindesin, Allie?” diye sordu.

“Sadece diyorum ki sen de o toplantıya gidiyorsan, Carter’ı buraya gönderebilir misin lütfen? Şimdi. Ya da ona burada beklediğimi ve kendisiyle konuşmam gerektiğini söyle. Gerçekten önemli.”

Kulaklarına inanamıyormuş gibi duran Jules yeniden yürümeye başladı. “Tabii, Allie. Hazır ben oraya gitmişken, sana çay ve çikolata da getirmemi ister misin? Bugün senin ulaklığını yapmaktan daha iyi bir işim yok çünkü.”

Hızını kesen Allie Jules’un arkasına geçip iki elinin orta parmaklarını havaya kaldırdı.

“Hayır, sağ ol,” dedi. Sesi neşeli ve sakın çıkıyordu. “Çayımı kendim alabilirim.”

Köşeden dönen Jules’un sesini işitti. “Aman ne güzel.”

Jules onu duyamayacak kadar uzaklaştığında, Allie “Teşekkürler,” diye mırıldandı. “Sana da iyi günler, Jules.”

Kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslanan Allie ayak kabısının kauçuk topuğunu arkasındaki lambriye dayayarak bekledi. On dakika sonra sırtını duvara sürterek kendisini yere bıraktı ve bacaklarını üst üste koyup zeminde oturmaya başla-

dı. Yanında duran barok tarzındaki, tepesi mermer sehpa onu gizlediğinden birkaç dakika sonra dans partneriyle beliren Isabelle onu göremedi.

— kadının Nathaniel'in kontrolden çıktığını bilmesi gerekiyor.” Sesinde öfkeden gelen bir soğukluk vardı. “Dün gece olanlar kabul edilemez. Bu konuda bir şeyler yapması gerekiyor. En azından tarafını seçmeli. Tanrım, Matthew, insanlar incindi. Çocuklar incindi. Bu böyle devam edemez.”

Matthew yanıt olarak bir şeyler mırıldansa da Allie adamın sözlerini çıkaramadı.

İkili onun işitemeyeceği kadar uzaklaşırken Isabelle'in son olarak “E, o zaman gidip onunla bizzat görüşmen gerekiyor,” dediğini işitti.

Isabelle'in sözlerinin öne doğru eğilip sehpanın ağır, maun oyma bacaklarının ardını görmeye çalışan Allie'nin üzerinde sarsıcı bir etkisi olmuştu.

Demek o kişi bir öğretmen ya da öğrenci değildi. Dizlerini karnına doğru çekip kollarını bacaklarına dolarken içini tuhaf bir rahatlama hissi kapladı. En azından katil arkadaşlarından biri değildi.

Yine ayak sesleri duydu.

Allie bir kez daha öne eğilince yakınında dikilen Carter'ın geniş koridora bakındığını gördü.

Ayaklandı. “Carter.”

“Allie! Bir şey mi oldu? Jules beni aradığını söyledi.”

Allie neredeyse gülümseyecekti. *İnanamıyorum. Jules ona haber vermiş.*

Carter'a yaklaşıp sesini alçalttı. “Gabe az önce çıktığın toplantıda mı?”

Carter başını salladı.

Allie “Jo'nun odasına gitmesi gerekiyor. Jo korkuyor,” dedi.

Carter bu habere şaşırmamış gibiydi. “Gabe’e söylerim. Yemekte bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Gabe onun yanından ayrılmak istemiyordu fakat...”

Allie’nin gözleri endişeliydi. “Jo tuhaf davranıyor, Carter. Kendinde değil gibi.”

“Gabe’e bunun olacağını söylemiştim.” Carter’ın yüzünde bir karar alıyormuş gibi ifade belirdi ve kısa bir sessizlik oldu. “Allie, konuşmalıyız.”

“Tabii. Sorun nedir?”

Carter etrafına bakındı. “Hayır, demek istediğim, baş başa konuşmalıyız. Yirmi dakika sonra benimle şapelde buluşabilir misin?”

Allie ona şüpheyle baktı. “Isabelle’in gazabına uğramak istemiyorsak binadan ayrılmamamız gerekiyor ve saat dokuz oldu bile.”

Carter “Tam zamanı,” dedi. “Herkes toplantılarda veya uyku saati geldiği için odalarına çekilmiş durumda. Tüm öğretmenlerin dikkati başka yerlerde.”

Allie gözaltı cezası almayı hiç istemediğinden teklifi reddetmeyi düşünse de Carter çok kararlı görünüyordu. Allie, Carter ona her ne anlatacaksa bunun olan bitenlere açıklık getirmesini ümit ediyordu.

“Tamam ama uzaklaştırma alırsam seni ele vereceğime şüphelen olmasın.”

Carter’ın kıvrılan dudaklarında bir gülümseme belirse de bakışları ciddiydi. “İyi. Orada görüşürüz o zaman. Bana on dakika avans ver de Gabe’e Jo’dan bahsedeyim. Sonra hızla koş.”

Carter uzaklaşırken Allie mırıldandı. “Hızla koşmak mı? Ben de çok meşgul olduklarından kimse fark etmez dediğini sanmıştım.”

On dakikanın geçmesini beklerken sabırsızca volta attı (üç

yüz *doksan bir adım*). Sekiz dakika olduğunda rahat bir tavırla ön kapıya doğru yürümeye başladı (*otuz üç adım*). Giriş holü sessizdi. Ancak elini kapı tokmağına götürdüğünde koridor-dan gelen sesleri işitti.

Şamdanlar ve duvar halıları hariç bulunduğu yerdeki tek eşya ağır bir kumaşa sarılı dövme demir masaydı. Eloise ve Zelazny köşeden dönünce Allie masanın arkasına saklandı.

Ayak sesleri yaklaşırken Eloise “Uzun sürecek mi?” diye sor-du. Sesi sinirli çıkıyordu.

“Umarım sürmez.” Zelazny kapıyı açtı. “Tabii ne bulacağımızla bağlı.”

“Nereden başlamak istiyorsun?”

Kapıdan dışarı çıkarlarken Allie, Zelazny’nin yanıtını işitti. “Ruth’un cesedini bulduğumuz yerden.”

Kapı mandalının çıtırtısı boş, taş kaplı giriş holünde yankılandı.

Allie saklandığı yerde kaşlarını çattı. *Ne arıyorlar?*

Başta Zelazny ve Eloise dışarıdayken binadan kesinlikle çıkmaması gerektiğini düşünse de aklına Ruth’un cesedinin binanın arka tarafında bulunduğu geldi. Şapel ön bahçenin karşısındaki ormanın içindeydi. Zelazny’nin söylediklerinin tamamını işitmemiş olsa da işe arka taraftan başlayacaklarsa görülmeden ağaçların arasına gizlenmek için bolca zamanı olabilirdi.

Yüze kadar sayıp ikisinin ön taraftan uzaklaşmasını bekle-dikten sonra kapıyı açtı. Kapı menteşelerinden çıt çıkmadan açıldı. Etrafı kolaçan etti.

Görünürde kimsecikler yoktu.

Geceye dönen akşamın son ışıklarının altına adım atıp kapıyı dikkatle arkasından kapadı.

Saat, Isabelle’in öğrencilerin yataklarına gitmelerini istediği

dokuzu biraz geçiyordu ve güneş uzun yaz gününün sonunda batmaya yelteniyordu. Altın rengi parlaklığın altında merdivenin en üst basamağında dikilen Allie sanki ışığı ruhuna çekmek istiyormuş gibi bir süre yukarı baktı. Ardından hızla bahçeye dalıp ormana yöneldi.

Ağaç sırasına güven içinde varınca (*doksan yedi adım*) soluklanmak için yavaşladı. Ardından giderek kararan gölgelerin arasında yavaşça koşmaya başladı. Çevresi sessiz ve loştu. Beş dakika sonra kilise avlusuna ulaştığında sessizlik bunaltıcı bir hal almıştı.

Carter oradaysa, onu duyamadığım kesin. Kapı mandalından gelen metalik çınlama huzurlu boş düzlükte çınladı.

İçgüdüsel bir şekilde, ceza aldığı gün dibinde oturdukları porsukağacına doğru gitti. Ağaca yaklaşıncı ağaçtan sarkan koyu renkli bir ayakkabı gördü. Uzanıp tuttuğu ayak anında geri kaçarak tepki verdi.

“Hey, başarmışsın.” Carter sırtını ağacın gövdesine yaslamış, aynı geniş dalın üzerinde oturuyordu. Allie’yi yukarı çekmek için aşağı doğru eğildi. Allie oğlanın gücüne bir kez daha hayret etti. Carter onu kolayca yukarı kaldırıp yanına oturtmuştu. Allie dalın düz bir kısmına doğru kayıp yüzünü ona çevirdi. Dizlerini kırıp ayaklarını ikisinin arasındaki dala yasladı.

Başını geriye atıp “Peki... Neler oluyor, Carter?” diye sordu. “Neden benimle bu gözaltı diyarında buluşmak istedin?”

“Çünkü kimsenin sözlerimize kulak misafiri olmasını istemedim ve burası rahatça konuşabileceğimizden yüzde yüz emin olabildiğim tek yer.”

Carter’ın duruşunda rahatsız olduğunu belli eden bir şey vardı. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi ve gözlerini Allie’den kaçırıyordu.

“Sana...” deyip durdu. Bir süre sonra yeniden konuşmaya

çalıştı. “Bilmen gereken bazı şeyler var.”

Tanrıya şükürler olsun. Sonunda bazı şeylerin cevabını alacağım.

Carter’ın söze girmesini beklemedi. “Carter, bu olanlar hakkında ne biliyorsun? Neden Ruth kendini öldürmüş gibi davranıyorlar. Kızın boğazı... Bunu kendisine yapması mümkün değil. Orada başkaları da vardı. Seslerini duydum. Isabelle o kişileri biliyor.”

Carter araya girmek istese de Isabelle’in adının geçmesiyle durup ona baktı. “Isabelle’in bildiğini nereden çıkardın?”

Allie hızla ona öğretmenlerin konuşmalarına nasıl kulak misafiri olduğundan ve Isabelle’in Nathaniel diye birinin olaya karışmış olduğunu ima eden sözlerinden bahsetti.

Carter parmaklarını saçları arasında gezdirdi. “Demek okuldan birinin Ruth’un ölümüyle alakası olduğunu düşünüyorlar ama herkese onun intihar ettiğini söyleyecekler.”

Allie ona doğru eğildi. “Peki neden? Polis bir bakışta olayın intihar olmadığını anlamayacak mı?”

Carter onun gözlerine baktı. “Ne polisi?”

Allie ona şaşkın şaşkın baktı. “Ciddi misin? Sence polislere haber vermediler mi?”

“Vermediler. Vermeyecekler de.”

“Fakat... nasıl olur?”

Carter’ın yanıtı çabuk geldi. “Polisler gelmedi çünkü burada olanlardan hiç haberleri olmadığı gibi kimsenin onlara olanları söyleyeceği de yok. Ruth’un burada öldüğünü asla bilmeyecekler. Cesedi bir sokak arasında bulunacak ve zamanlarının çoğunu Fransa’da geçiren anne-babası kızlarının firariliği alışkanlık edindiğini söyleyecekler. Babası bir yatırım bankeri olduğundan, annesi özel tasarım elbiseler giydiğinden polisler onlara inanacaklar. Ne de olsa öyle insanlar asla yalan söylemez, değil mi?”

Allie kulaklarına inanamıyordu. “Ciddi misin? Carter, tüm bunların örtbas edileceğini mi söylüyorsun?”

“Elbette ki örtbas edilecek, Allie. Buraya gelene dek Cimmeria diye bir yeri hiç duymamış olmanın bir nedeni var.” Sesinin tonu sitemkârdı. “Hâlâ anlamadın mı? Nerede olduğunu bilmiyor musun?”

Allie ne diyeceğini bilemiyordu. Doğru sözcükleri seçmeye çalıştı. “Carter, burada neler oluyor, gerçekten?”

Carter kilise avlusuna bakıp “Benim anlamaya çalıştığım da bu,” dedi. “Bak, Cimmeria son derece alışagelmedik, dışa kapalı bir yerdir. Herkes herkesi tanır. Herkesin burada olmasının bir nedeni vardır. İlk tanıştığımızda bu yüzden tartıştığımızı hatırlıyor musun? Benim burada olmaya hakkın olmadığını söylediğimi sanmıştın?”

Aşağılandığı anı anımsayıp kızaran Allie başını salladı.

“Yaz döneminde okulla güçlü bağları olmayan yeni öğrencilerin okula kabul edilmeleri görülmüş bir şey değildir. Bunun için öğrencinin anne-babasının yönetim kurulunda olması veya tüm ailesinin zamanında burada okumuş olması falan gerekir. Benim öğrenmek istediğim senin hangi gruba dâhil olduğundu. Ancak sende bu özelliklerin hiçbiri yoktu. Hatta okulla hiçbir bağlantın yok.”

Carter, Allie’nin gözlerinin içine baktı. “Burada bu tür şeyler olmaz.”

Dizlerini dala yapıştıran Allie Carter’ın söylediklerini özümsemeye çalıştı. Akşam yaz güneşini uzaklaştırırken cılızlaşan ışığın altında Carter’ın yüzü gittikçe daha zor görölüyordu.

Allie “Sana ne diyeceğimi bilmiyorum,” dedi. “Annem-babam polislerin onlara Cimmeria’yı tavsiye ettiklerini söylediler. Ya da en azından...” Düşünmek için bir süre durdu. “... öyle demiş sayılırlar. Ancak beni buraya getirmeden önce bu konu-

yu çok gizli tutmuşlardı. Bana okulun yerini bile söylemediler. Hâlâ buraya en yakın kasabanın adını bile bilmiyorum. Buraya gelişim aceleye getirildi; her şey tuhaf ve James Bond'umsuydu."

Carter başını iki yana salladı. "Londra polisleri burayı tavsiye edemez çünkü bu okulu duymuş olamazlar. Yani ailen sana yalan söylemiş. Peki, böyle bir şeyi neden yapmış olabilirler?"

Kalbinin deli gibi attığını hisseden Allie normal bir şekilde nefes almaya ve paniğe kapılmamaya çalıştı (*Beş nefes içeri, dört nefes dışarı*).

"Bir şey söyleyeyim mi, Carter?" Allie'nin sesi gergin çıkıyordu. Sertçe yutkundu. "Haklısın. Nerede olduğumu bilmiyorum gerçekten."

Carter "O zaman öğrenmen gerek," dedi. "Kime güvенеceğine de hızla karar vermelisin."

Bu kadarı Allie'ye fazla gelmişti. Titriyordu. Kollarını bedenine doladı. "Carter, niyetin ödümü koparmaksa bunda başarılı oldun. O yüzden artık dursan, olmaz mı?"

Carter uzunca bir süre konuşmadı. Sonra derin bir iç çekti. "Bu kadar şeyi bir kerede söylediğim için üzgünüm. Ayrıca, niyetim gerçekten seni korkutmak değil. Yine de tüm bunların ciddi meseleler olduğunu fark etmeni istiyorum."

Allie "Durumun ciddiyetini Ruth'un kanına bulandığımda anlamıştım zaten," dedi. "Anladım, tamam mı? Her şeyi gayet iyi anlıyorum. Başımız büyük deritte. Tuhaf şeyler oluyor. İnsanlar ölüyor. Bu okul gerçekten acayip ve ben buraya ait değilim."

Carter dalın üzerinde yana kayıp Allie'ye dizleri dizlerine değecek kadar yaklaşmış sarıldı. Başta Allie onu itmeye çalışsa da Carter ona daha da sıkı sarıldı ve "Özür dilerim. Sana bunu yapmamam gerekirdi. Sadece incinmeni istemiyorum," dedi.

Allie titreyerek ciğerlerine bir nefes çekti ve kendisini Carter'ın kollarına bıraktı. Oğlanın bedeninin sıcaklığı ona güven veriyordu.

Carter onu bırakıp yüzünü görebileceği kadar geriye kaykıl-

dı. "Seni korkutmak istiyordum ama bunu, olabileceklerin en-dişesi içinde yaptım. İşin aslı, bugün buraya seni eve dönmeye ikna etmek için geldim."

Şaşırان Allie başını kaldırıp ona bakarken doğru sözcükleri seçmekte zorlanan Carter sözlerini sürdürdü. "Ruhsal çöküntü veya nasıl desem, o tür bir şeyden dolayı gitmene izin vereceklerini düşündüm."

Allie itiraz etmek için ağzını açacak olsa da Carter ondan önce söze girdi. "Yalnız şu da var ki bunu yapmanı istemediğimi anladım. Yani, gitmeni. Demek istediğim... Umarım burada kalırsın. Bir yolunu buluruz."

Allie "Sanırım bulmak zorunda kalacağız da," dedi. "Çünkü artık gidecek bir yerim yok."

Carter karanlıkta yanıt verirken Allie onun gözlerini seçemiyordu. "O zaman sen de benim gibisin."

Carter son ışıkların da sönüp kaybolduğu göğe baktı. "İçeri gitsek iyi olacak. Vakit geç oldu."

Atletik bir zarafetle daldan aşağı atlayıp arkasına döndü ve Allie'yi aşağı indirmek için ellerini beline doladı. Allie omuzlarına tutunduğu oğlanın kollarında aşağı süzülerek ayaklarını yere bastı. Carter gözlerini bir süre Allie'nin gözlerine diktikten sonra kapıya doğru döndü.

"Acele et, Sheridan." Sesi sert çıkıyordu.

"Hemen arkandayım."

Ağaçlık patikada aceleyle yürürlerken güneş tamamen kayboldu ve karanlık yanında tedirginliği getirdi. Alacakaranlıkta etraflarını çeviren ormanda herhangi bir hareketi veya tehlikeyi sezmeye çalışarak koşarlarken Allie çevresine bakındı. Çam ağaçlarının üzerinden esen rüzgâr hüzünlü bir uğultu çıkarıyordu. Allie her sese kulak kesilen, gözleri sürekli etrafı kolaçan eden Carter'a yaklaşıp onun adımlarına ayak uydurdu. Ağaç sı-

rasına varıp okulu görene dek ikisi de tek kelime etmedi. Okul bahçesinin kenarına varınca soluklanmak için durdular.

Allie artık hiç de emniyetli bir yer olmadığını bilmesine rağmen kurşunlu pencere pervazlarından ışık sızan okulu gördüğüne sevindi ve morali biraz olsun yükseldi.

Ormanda koşturmalarının ardından soluk soluğa kalan Carter "Tamam," dedi. "Yapacağımız şey şu: Sanırım şimdi gözetlenme olasılığı en düşük olan girişteki ön kapı. Koşabildiğin kadar hızlı koşup kapıdan geç. Ben hemen arkada olacağım."

Allie ona meydan okuyan bir bakış attı. "Sanki beni geçebileceksin de."

Carter gülümsemesini tutamamıştı. "Peki o zaman. Seninle yarışacağım."

Allie bir kaşını kaldırıp "Kazanan ne alacak?" diye sordu.

Carter kıkırdadı. "Bir şeyler düşünürüm."

"Belki de ben düşünürüm. Bir, iki, üç, koş!" Carter'ın hiç beklemediği bir anda yarışı başlatan Allie kollarını iki yana sallayarak bacaklarının tüm gücüyle bahçenin karşısına doğru koşuyordu; Carter ancak onun arayışını epey açmasından sonra tepki verdi.

Allie'nin peşinden koşup nefes nefese "Buna hile denir," dedi.

Hızını artıran Allie "Ne yaparsın?" dedi.

Allie, Carter'ın gücüne hayran kalmıştı. Allie'nin arayışına rağmen kısa zamanda ona yetişmişti. Kapıya ilk ulaşan olmak için mücadele verirken birbirlerini yana iteleyerek Allie ve Carter ellerini aynı anda kapı tokmağına attılar. Allie'nin eli Carter'inkinin üstündeydi. Tokmağı ilk çeviren olmak için şakacıktan birbirlerini itip kaktılar.

Carter'ın aniden "Şışt!" diye tıslamasıyla ikisi donakalıp kulak kabarttılar.

Carter'ın duyduğu sesi Allie de işitti: İçeriden ayak sesleri geliyordu. Allie yerinden kıpırdamaya cesaret edemiyordu. İki-si birbirlerine dolanmış haldeydiler: Carter'ın kolları Allie'nin iki yanından dolaşp kapıyı tutarken, Allie'nin bir eli kapıda diğ-eri Carter'ın kolundaydı. Oğlanın kollarındaki ve göğsündeki kasların sertliğini hissediyordu. Carter'a has kahve ve baha-rat kokusunu burnundan içeri çekerken kalp atışları hızlandı. Carter'ın titrediğini fark edince başını çevirdi ve onun, arka-sındaki gece kadar koyu gözleriyle kendisine baktığını gördü.

Gözleri hâlâ Allie'nin gözlerine dikili olan Carter "Sanırım gittiler," diye fısıldadı.

Konuşmaya cesaret edemeyen Allie başını salladı.

Carter "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet." Allie'nin fısıltısı neredeyse işitilemeyecek kadar ses-siz çıkmıştı.

Gözlerini Carter'ın kilerden ayıran Allie yüzünü döndürüp kapı tokmağını çevirene kadar geçen zamanı bedenini oğlanın sıcaklığına yaslamak için kullandı. Kapı sessizce açıldı. Giriş holü boştu.

Carter "Sakin görün," diye tıslayıp Allie'yi hafifçe odanın içine iteledi.

İtilmek Allie'yi gerçek dünyaya döndürmüş gibiydi.

"Hep öyle yaparım zaten," deyip çenesini yukarı kaldırdı ve taş zeminde rahat hareketlerle yürümeye başladı.

Carter'ın kapıyı arkalarından kapatmasıyla koridorda uzun adımlarla yürümeye koyuldular.

Allie hâlâ aralarında geçen konuşmanın etkisini üzerinden atamamış olsa da Carter sanki hiçbir şey olmamış gibi havadan sudan konuşuyordu.

"Hızlısın."

Allie "Koşmayı hep sevmişimdir," diye yanıt verdi. Carter'ın

rahat ses tonunu tutturmaya çalışıyordu. “Gerektiğinde kırılabileceğimi bilmek beni rahatlatıyor.”

Carter’ın yüzünde bir gülümseme belirir gibi oldu. “Neden-se bu beni pek şaşırtmadı.” Merdiven boşluğuna yaklaşmış-lardı. “Peki. Ben erkekler yatakhaneğine gidiyorum. Buradan sonrasını tek başına gidebilir misin?”

“Kesinlikle.”

Carter yumruğunu havaya kaldırıp “Peki,” dedi. “O zaman, görüşmek üzere.”

Allie yumruğunu Carter’ın yumruğuna tokuşturup merdi-venlere doğru döndü. Carter geniş koridorda gözden kaybolur-ken Allie oğlanın ardından onun duyamayacağı kadar sessizce fısıldadı: “İyi geceler, Carter.”

Ertesi sabah nemli saçları omzuna dökülen Allie aşağıya inerken binanın ana merdiveni güneş ışığı içindeydi. Önceki gece çok bitkin düştüğünden birkaç dakika içinde uyuyakalmıştı. Kâbus gördüğünü, hatta herhangi bir rüya gördüğünü anımsamadığına göre deliksiz bir uyku çekmiş olmalıydı. Sıcak bir duşun ardın-dan yaz balosundan beri ilk kez kendisini dinç hissediyordu.

Normalde olduğu kadar gürültü olmasa da yemek salonu epey hareketliydi. Etrafta ne Jo’yu ne de Gabe’i görünce Allie, Lucas’ın yanına oturdu.

Gözü tabağına yığıldığı çırpılmış yumurtada ve jambonda ol-duğundan Lucas’a ancak gözünün ucuyla bakıp “Selam,” dedi.

Lucas onun oturmasını beklemeden “Gabe ve Jo dün gece-den beri kayıp. Bir şey mi oldu?” diye sordu.

Şevkle lokmasını çiğneyen Allie başını iki yana salladı. Güç-lükle yutkunarak “Bugün ikisini de görmedim,” dedi. “Cidden çok açım.”

Lucas “Lisa’yı görmeye gittin mi?” diye sordu.

“Hayır, ya sen?”

Lucas başını salladı. “Bu sabah gittim. Epey kötü durumda olsa da uyanık ve konuşuyor.”

Bir an için hissettiği rahatlama Allie’ye yemeği unutturdu. “Ah, Lucas, bu harika! Kahvaltıdan sonra Jo’yu bulurum, birlikte Lisa’yı görmeye gideriz.”

Kahvaltısının geri kalanını alelacele bitiren Allie, Jo’yu bulmak için üst kata koştu. O kadar hızlı koşuyordu ki az kalsın yolunun üzerinde açılan bir kapıya çarpacaktı. Kayarak kapının etrafında dolaşırken önüne oje sürdüğü tırnaklarına üfleyen Katie çıktı.

Uçlarını soluk pembeye boyadığı parmaklarını yana kaçırarak Katie “Önüne bakar mısın, Allie?” diye çıkıştı. “Antilop sürüsü gibi koşuşturup duruyorsun bu koridorda.”

Allie sesine olabildiğince sevimli bir ton vererek hızını keserken “Kusura bakma or... yani, Katie,” dedi.

Ancak Katie onun peşine takılmıştı. “Nereye gidiyorsun? Jo’yu mu arıyorsun?”

Allie dönüp ona bakmadı. “Neden, Katie? Onun basın sözcüsü müsün sen?”

“Aptal olma. Sadece... onun için endişelendim.”

Sesinden hiç de endişeli olmadığı anlaşıldığından Allie’nin sinirleri gerildi. Kafasının içinde uyarı işaretleri beliren Allie durup ona doğru döndü.

“Neden onun için endişelisin? Ne oldu?”

Katie kasıtlı bir mecalsizlik içinde tırnaklarına üfledi. “Bir şey olmadı. Sadece onu bu sabah morali çok bozuk gördüm. Bu konularda uzman sayılmam ama sanki kafası dumanlıymış gibi geldi bana.”

Allie’nin midesi kasıldı. “‘Kafası dumanlı’ da ne demek? Jo uyuşturucu kullanmaz.”

Katie “Ben de sizi arkadaş sanıyordum,” dedi. “Eh, sana anlatmadığına göre sana güvenmiyordur. İyisi mi daha fazla konuşmayayım ben.”

Allie iki yanındaki ellerini yumruk yapıp yönünü Jo’nun odasına çevirdi. “Neyse, Kate. Git de şeytanca dedikodularını Jules’a veya diğer aptal arkadaşlarına sat. Beni bunlara karıştırma yeter.”

Ters yöne doğru ilerleyen Katie “Memnuniyetle,” dedi. “Fakat yanlış yöne gidiyorsun. Jo’yu son gördüğümde senin odana doğru gidiyordu. Kendi odasına değil.”

Allie tepki vermeye yanaşmadı ve Jo’nun odasına doğru yürümeyi sürdürdü. Ancak Katie’nin sözleri kulaklarında çınlar-ken adımları kesikleşti. Jo neden onun odasına gitmiş olabilirdi? Jo’nun kapısını çaldı. Yanıt gelmeyince kapıyı açıp odaya girdi.

Oda boştu.

Panjur açık, tüm ışıklar kapalıydı ve yatak örtüleri kırışik olsa da yatakta uyunmamış gibiydi. Yerde Jo’dan beklenmeyecek bir düzensizlik içinde üst üste yığılmış giysiler duruyordu. Sanki Jo aceleyle bir şeyler aramış gibi masa çekmeceleri yarı açık kalmıştı.

Katie’nin dediği hiçbir şeye kulak asmamaya kararlı olan Allie belki Jo yakındadır da birazdan gelir diye masada otursa da bir süre sonra Jo’nun gelmeyeceğini kabullenmek zorunda kaldı.

Yeniden koridora çıkıp kendi odasının yolunu tutarken az öncekine kıyasla daha yavaş yürüyordu. Kendi yatak odasının kapısını açarken belli belirsiz bir korku duydu.

Hiçbir şey bıraktığı gibi değildi. Işık açık, oda darmadağındı. Masa çekmeceleri ardına kadar açılıp karıştırılmıştı ve kalemli, kitapları ve kâğıtları yere saçılmıştı.

Allie içeri adım atmadan temkinli bir tavırla odaya göz gez-

dirdi. Odaya girince hissizleşmiş bir halde eşyasını toplamaya, kâğıtları üst üste dizmeye ve kitapları düzenli bir şekilde yığmaya başladı. Masasının yanına varınca elinde tuttuğu kâğıdın Kurallar'ın yırtılmış bir kopyası olduğunu fark etti.

Biri ön sayfaya kalın bir çizgi çizip üzerine şöyle yazmıştı:

SAÇMALIK BU!!

Sayfayı çevirince arkasında bir not buldu. Öfkeyle karalanmış yazı zor okunsa da daha mesajı okumadan yazanın Jo olduğunu biliyordu.

A

Her şey berbat oldu. Herkes yalan söylüyor. Gerçeği bilmen gerek ama kimse sana söylemez. Gelip konuş benimle: Çatıdayım. Nerede olduğumu GABE'E SÖYLEME.

J

"Kahretsin." Allie sözcüğü fısıldarken masasının üzerindeki pencerenin ardına kadar açık olduğunu fark etti.

Odanın öbür ucuna geçip kapıyı kapattı. Zihni durmadan çalışıyordu. *Ne yapmam gerek? Ne yapmam gerek?*

Masasının üzerine çıkıp pencereden dışarı baktı. Yatakhane odaları çatının hemen altındaydı. Öne doğru eğilip aşağı baktı.

Zemin epey aşağıda kalıyordu.

Yine de Carter'ın yaptığı ve basit dediği bir işti bu. O yapabiliyorsa Allie de yapabiliirdi. Derin bir nefes alıp dikkatlice pencereden çıktı ve önceki gün Carter'ın tünediği çıkıntıya oturup ayaklarını çıkıntının altında kalan Viktorya dönemine özgü oluğun üzerine koydu.

Terreddütte "Jo?" dedi.

Yanıt gelmedi.

Aşağısından konuşmalar ve taş kaplı araba yolunda yürüyenlerin çıkardıkları hışırtılar geliyordu.

Pencere çerçevesine sıkıca tutunup üzerinde dikildiği oluğun sağlamlığını denedi. Oluk dayanacak gibiydi. Yüzünü duvara doğru çevirip önce pencereye, sonra da arduvaz kiremitlere tutundu. İki metre kadar oluğun üzerinde ilerleyip tuğlaların arasındaki deliklere parmaklarını yerleştirerek bir başka çıkıntıya tırmandı. Oraya varınca durup derin derin soluyarak çevresine bakındı.

“Jo?”

Tepesinde bir çıtırtı duyup başını kaldırsa da bir şey göremedi. Sonra nahoş bir kıkırtı işitti.

“Kim bulduysa onundur!” Jo’nun sesi öfkeli çıkıyordu.

Allie oflayıp pufalayarak kendisini bir sonraki çıkıntıya çekti; oradan çatıyı görebiliyordu. Jo sırtını bir bacaya yaslamış, en tepede oturuyordu. Saçları darmadağındı. Allie onun ağladığını fark etti.

“Tanrım, Jo. Oraya nasıl çıktın? Ve oradan nasıl ineceksin?”

Jo umursamaz bir tavırla elini salladı. “Tanrı aşkına, o kadar da korkak olma Allie. Arada bir risk alsan ne çıkar?” Ardından oturduğu yerden aşağı sıçrayıp korkusuzca dikildi ve ters V şeklindeki çatının en ucunda kollarını yana açarak bedenini dengede tutmaya başladı.

Nefesini tutan Allie, Jo’nun olduğu yere ulaşmanın yollarını aramaya başladı. Çatıdaki kiremitlerde tutunup kendisini yukarı çekmek için kullanabileceği sivri bir çıkıntı olduğunu fark etti ve dikkatlice çıkıntıya doğru yürüdü. Tırmanmaya başlayınca tuğlalarda ellerini ve ayaklarını sokabileceği doğal boşluklar olduğunu fark etti.

Ancak kendisini yukarı çekecek son hamlesini yapacakken ayağı kaydı. Aşağı kaydığını hissedince çığlık atmaya çalışsa

da ağzından hiç ses çıkmadı.

Parmakları bir beton parçasına tutundu. Tutacak daha sağlam bir nokta bulunca parmak uçlarıyla bir çıkıntı bulana dek duvarı yokladı.

İki ayağını da çatıya atmasıyla tüm gücüyle kendisini yukarı itti. Bedeni külçe gibi çatıya yığıldı.

Geniş bacaya sırtını yaslarken ona hiç yardım etmeyen Jo alaycı bir şekilde ellerini çırpı.

“Çok yaşa Allie. Cimmeria başarı merdivenini hemencecik tırmandı. Sanırım bir içkiyi hak etti. Sizce de öyle değil mi sevgili seyirciler?”

Uzanıp ayaklarının arkasından bir votka şişesi çıkarıp Allie’ye uzattı. Şişe yarıya kadar doluydu.

“Bir içki iç. Seyirciler ve ben içmen gerektiğini düşünüyoruz.”

Öfkelenen ve az kalsın düşecek olmasının etkisini hâlâ üzerinden atamayan Allie şişeyi görmezden geldi. “Ne seyircisi, Jo? Neden bahsediyorsun sen? Burada ne işin var?”

Jo omuz silkip şişenin kapağını açtı ve içkiden bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. “Biliyor musun, bunun zamanla düzeleceği yok. Isabelle’in votka zevkine hakikaten şaşıyorum. Ona bakan Grey Goose veya Absolut içer der ama nerede? Varsa yoksa şu çirkin Rus votkaları.”

Sabahın sekizinde nasıl sarhoş olabiliyor?

“Jo, bütün gece içki mi içtin sen?”

“Hayır! Saçmalama. Sadece şu son birkaç sa... Saat kaç?” Jo kolunu çevirip kol saatine baktı. Bunu yapmasıyla da çatıya votka döküldü. “Of!”

Allie sakın görünmeye çalışıyordu. “Lütfen otur ve benimle konuş, Jo.”

“Elbette Allie!” Jo ona sanki öğle yemeğinden sonra yemek salonunda oturmuş sohbet ediyorlarmış gibi neşe içinde gülüm-

sedi. "Seninle konuşmak istiyorum. Fakat uzun zamandır burada oturuyorum. Ayağa kalkıp şöyle bir gerinsem iyi olacak."

Bir ayağı üzerinde dönen Jo bir sağa bir sola sallandı. Nefesi kesilen Allie eliyle ağzını kapatsa da Jo ne yaptığını fark edip güldü. "Az kaldı gidiyordum!"

Allie'nin kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki kalp krizi geçireceğinden endişe etti. "Lütfen, Jo. Lütfen otur da konuş benimle. Votkandan da içerim. Sadece... otur."

Sanki kafasına ancak dank etmiş gibi, Jo ağır ağır diz çöküp çatıya oturdu. Gülümsemesi yüzünden silinmişti. Artık kederli görünüyordu ve gözlerinden sessizce yaşlar akıyordu.

"Kimse beni anlamıyor, Allie. Sen bile. En iyi arkadaşımın ama sana gerçeği söyleyemiyorum. Bu beni çok üzüyor."

Burnunu çekerek şişeyi eline aldı ve içkiden bir fırt daha çekti. Sonra koluyla gözlerini silip votkayı Allie'ye uzattı. Allie şişeyi havaya dikip içiyormuş gibi yaptıktan sonra sanki şişenin kendisinde olduğunu unutmuş gibi umursamaz bir tavırla şişeye yapıştı.

Jo'ya doğru eğildi. "Ah, tatlım, üzülme ne olur. Bir şey mi oldu?"

Jo, Allie'ye bir deliye bakar gibi baktı. "Tabii ki bir şey oldu, Allie! Ruth öldü. O öldü. Kimse de olanlarla ilgili gerçeği söylemeyecek. Herkes yalancı."

Kolunu sallayarak parmağıyla Allie'yi gösterdi. "Ve sen hiçbir şey bilmiyorsun. Kimse sana hiçbir şey anlatmıyor çünkü neden burada olduğunu bilmiyorlar. Ya da kim olduğunu. Kimsin sen, Allie Sheridan?"

Allie ellerini havaya kaldırdı. "Benim işte, Jo. Hiç kimse değilim."

Başını sertçe iki yana sallayan Jo giderek sinirleniyor gibiydi. "Hayır, hayır, hayır! Bu da yalan. Hiçbir şey bilmiyorsun

sen. Gerçekten bilmiyorsun. Ve bu... aptalca. Kimse de sana tek kelime etmez. Kimse." Gözlerini yukarı dikip bir aydınlanma anının parodisi gibi kısa bir süre boyunca Allie'nin gözlerinin içine baktı. "Bazı şeyler biliyorum ve sana bunları söylemeyeceğim."

Allie sertçe yutkundu. "Bildğin nedir, Jo? Ruth'u kimin öldürdüğünü mü biliyorsun?"

Jo sinsice gözlerini kıstı. "Herkes neler olup bittiğini biliyor, Allie. Sen hariç." Sözlerine melodi katarak ekledi: "Fakat sana söylemeyeceğim."

"Jo, bana söylemen gerek." Kalbi deli gibi çarpsa da Allie kayıtsız bir ifade takınmaya çalıştı. "Gerçekten önemli. Polislerin bunu bilmesi gerekiyor."

Başını öne arkaya sallayan Jo yine ağlamaklı oldu. "Annem babam beni yakınlarında istemiyor, bunu biliyor muydun Allie? Beni hiç mi hiç umursamıyorlar."

Allie ona ayak uydurmaya çalıştı. "Umursadıklarına eminim, Jo. Umursuyor olmalılar. Onlar annen ve baban. Fakat bana Ruth'la ilgili gerçe..."

Jo "Hayır, umursamıyorlar!" diye bağırdı. "Annem babam parayı, Saint-Tropez'i, Hong Kong'u, Cape Town'ı seviyorlar. Fakat beni sevmiyorlar. Sevmiyorlar."

Jo hıçkırmaya başladı. Allie, Jo'nun dikkatinin dağılmasını fırsat bilip çatıda hızla ilerledi ve gerektiği takdirde onu tutabilecek kadar yakına gitti.

"Ah, Jo. Bilmiyordum." Jo hiç de kendinde olmasa bile Allie onu Ruth hakkında konuşturmak zorundaydı. "Ruth'u öldürenin kim olduğunu söyle bana, Jo. Sonra ailen hakkında biraz daha konuşuruz."

Jo ona öfkeyle baktı. "Beni oyuna getirmeye kalkma, Allie."

O bunları söylerken, Allie aşağılarından tıkırtılar geldiğini

işitti. Daha tepki bile veremedenden hemen ötelerinde yanlarına gelmek için  evik hareketlerle çatıya tırmanan Carter göründü.

“Hey, hanımlar.” Carter’ın sesine sakın bir ton vermeye  zen gösterdiği belli oluyordu.

Jo gözyaşları içinde Carter’a gülümsedi. “Carter West! Seni seviyorum Carter West. Çok yakışıklısın ve kapkara gözlerin var. Gabe’i se mesem seni seçerdim kendime.” Sonra bir an akklı karışmış gibi durdu. “Hayır, Gabe’i se mesem Lucas’ı seçerdim. Ancak onunla y r temezsem seni seçerdim. Kesinlikle. Ya da Sylvain’i.”

Carter tereddüt etmeden yanıt verdi. “Ben de seni seçerdim, Jo. Çünkü sen okulun en güzel kızıydın.”

Yüzü kızarmış ve şişmiş, saçları havaya kalkmış olan Jo utanarak gülümsedi. “Gerçekten mi? Bu hayatım boyunca birisinin bana söylediği en güzel şey. Sarıl bana.”

Aniden ayaklanan Jo sağa sola yalpaladı ve dengesini toplamak için kollarını hızla çevirdi. Paniğe kapılan Allie ona doğru uzansa da Carter bir anda Jo’nun yanında bitip kızı sertçe kucakladı ve onunla birlikte gülmeye başladı.

“Dikkat et Jo, burası biraz yüksek.”

Jo onun bu sözlerini duymazlıktan geldi. “Seni seviyorum, Carter West. Gabe’den çok daha tatlısın.”

Carter nazik hareketlerle gözlerini üzerinden ayırmadığı Jo’yu tekrar yerine oturttu. “Gabe’in seni sevdiğini biliyorsun, değil mi? Buraya gelse onunla konuşur muydun?”

“Gabe beni sevmiyor. Her konuda yalan söylüyor. O da diğer herkes gibi yalancının teki.” Carter’ı süzüp “Ama senin de yalancı olup olmadığından emin değilim.”

Sendeleyerek ayağa kalkan Jo kendisine engel olmak isteyen Carter’ın ellerini itti. “Carter, Gabe’in ne mal olduğunu biliyorsun. Allie hiçbir şey bilmiyor ama sen biliyorsun.” Y -

zünü Allie'ye çevirdi. "Gabe önemli biri; benden, senden veya Carter'dan daha önemli. O Gece Okulu'nun üyesi. Sen Gece Okulu'nun ne olduğunu biliyor musun, Allie?"

Donakalan Carter sanki ne yapacağını bilemiyormuş gibi gözlerini Jo'ya dikti. Allie başını iki yana salladı. "Hayır. Neymiş Jo?"

"Sanki şövalyeler, askerler, Tanrılar veya o tür bir şeylermiş gibi davranan bir avuç oğlan ve kız. Dünyanın kralları olacaklarını sanıyorlar." Jo parmağıyla Allie'ye işaret etti. "Senden hoşlanmıyorlar, bunu biliyor muydun? Senin tehlikeli olduğunu düşünüyorlar. Onlara bu konuda yanıldıklarını söylesem de bana kulak asmıyorlar! Şişem nerede?"

Allie'nin ayaklarının dibinde duran şişeyi fark eden Jo ona doğru hızlı bir adım attı. Allie votka şişesini kapıp ayaklandı ve tek kelime etmeden Carter'a baktı. Daha ikisi ne yapacaklarına karar vermeden Jo şişeye doğru atılmıştı.

Carter, Jo'ya doğru atılsa da her şey çok hızlı gelişti; Jo ayağını gevşek bir kiremide basıp dengesini kaybetti. Yere düşüp çatının dik yamacından aşağı yuvarlandı ve tiz bir çığlıkla gözden kayboldu.

Allie'nin takatsiz ellerinden düşen votka şişesi çatıdan aşağı yuvarlanıp kristalimsi bir kırılma sesiyle patladı. Takip eden korkunç anda, Allie uzaktan gelen bir çığlık duydu ve bunun kendi çığlığı olduğunu fark etti.

Az önce Jo'nun olduğu noktaya bakan Carter'ın yüzü ifade-sizdi. Geçen bir saniye fizik yasalarının elvermeyeceği kadar uzun gelmişti.

Sonra ikisi de çatının kenarından gelen tıkırtıları işittiler. Allie tepki veremedi Carter yüzüstü yatıp ağır ağır dik çatının ucuna doğru sürünmeye başladı. Allie'nin de aynısını yapmasının ardından ikisi kenara tutunmaya çalışan kanlı elleri gördü.

Aynı anda Jo'ya doğru uzandılar. Carter, Jo'yu sol bileğinden kavrarken birkaç saniye sonra Allie de onu sağ elinden tuttu. Allie, Jo'nun omzunun üzerinden baktığında zeminle aralarındaki uzun mesafeyi görebiliyordu.

Allie artık çatının aşağısından gelen tiz iniltiyi işitebiliyordu. Jo ağlayamayacak kadar korkuyor gibiydi. Allie Jo'yu kandan kayganlaşan elinden tutmakta zorlandığı için Carter ona "Bileğinden tut," diye bağırdı.

Allie, Jo'yu kolundan kavramasına rağmen çatının dik yamacından aşağı sarktığından düşmeden Jo'yu tutmak için tüm gücünü sarf ediyordu. Jo'yu yukarı çekmek imkânsızdı. Zorlanan Carter'ın yüzü morarmıştı. Bu pozisyonda o bile zorlanıyordu.

Carter nefes nefese "Peki, şimdi bir başka şey deneyelim. Kolunu bırak," dedi. "Ben dönüp dik oturmaya çalışacağın. O zaman onu yukarı çekecek kadar güç toplayabilirim. Beni bileğimden yakala ve dayan." Allie'yle göz göze gelip "Bizi sakın düşürme, Allie," diye ekledi.

Korkudan nefes alamayan Allie başıyla onayladı. Jo'nun kolunu sımsıkı tutan Carter inleyerek oturma pozisyonu aldı. O hazır olur olmaz, Allie, Jo'nun kolunu bıraktı ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde Carter'ın arkasına geçip destek almak için ayaklarını çatı kiremitlerinin arasına soktu. Allie kollarını beline dolarken Carter bağırdı: "Üç dediğimde beni tüm gücünle geriye çek. Bir, iki..."

Üçte Allie tüm gücüyle kendisini geriye attı.

Çatının kenarında Jo'nun bedeninin üst kısmı görüldü.

Carter ve Allie geriye kaçtılar. Carter "Tekrar!" diye bağırdı. "Çek!"

Bu kez Jo'yu tamamen çatıya çektiler ve kollarından kavrayıp tehlikeden uzaklaştırdılar.

Rahatlayan Allie'nin gözleri yakıcı yaşlarla dolmuştu. Yorgunluktan hızla solurken Jo'nun üzerine eğildi. "İyi misin?" Jo'nun ellerini tutup yaralarına bakınca yüzü buruştu. "Ah, Jo." Jo'nun tırnaklarının çoğu sökülmüştü ve sol avucunda oluk oluk kanayan derin bir kesik vardı.

"Allie? Jo? Orada mısınız?" Gabe'in sesi aşağıdan geliyordu.

Carter ve Allie göz göze geldiler. Ancak yanıt veren Jo oldu. Hıçkırarak "Gabe!" diye bağırdı. "Gabe, yardım et bana!"

Gabe sesinde korkuyla "Jo?" diye bağırdı.

Allie, Gabe'in hızla tırmanarak kendilerine doğru geldiğini işitti. Anlaşılan daha önce Carter'ın izlediği yolu takip ediyordu.

Çatıya sıçrayan Gabe kısa bir süre şaşkınlık içinde üçüne baktıktan sonra Jo'nun yanına koştu.

"Neler oldu? Elleri ne oldu?" Jo'dan yanıt alamayan Gabe yüzünü Carter'a çevirdi. "Carter?"

Carter'ın sesi bitkinlikten donuk çıkıyordu. "Çatıdan düştü. Sanırım tutunmaya çalışırken yaralandı. Onu hemşireye götürmemiz gerek."

"Tanrım." Gabe, Jo'yu ayağa kaldırıp koluna girdi. Omzunun üzerinden Carter'a bakıp "Votka mı?" diye mırıldandı.

Carter başını salladı. Üzgün görünmesine rağmen Gabe'in sesi sakin çıkıyordu. "Yanımdayım bebeğim. Seni aşağı indireceğim. Carter, bana yardım eder misin?"

Carter, Allie'ye dönüp "Burada bekle, olur mu? *Yerinden kıpırdama*. Gelip sana aşağı nasıl güvenli bir şekilde inebileceğini göstereceğim."

Artık konuşamayacak halde olan Allie başını salladı. Carter aceleyle Gabe'in peşinden gitti. Allie onların Jo'yu çıkıntıya sarkıttıktan sonra odasının penceresinden geçirmelerini dinledi. Kulağına önce ayırt edemediği fısıltılar, sonra da geri dönen Carter'ın çıkardığı sesler geldi.

Hâlâ kollarını sıkıca bedenine dolamış halde çatıda oturan Allie öne arkaya sallanırken her hareketini sayıyordu (Yüz on yedi, yüz on sekiz, yüz...)

“İyi misin?” Carter onun yanında diz çöküp başını başının hizasına yaklaştırdı. Allie’nin yüzündeki yaşı silerken Allie onun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu.

Allie sırtını dikleştirip başını salladı.

Carter “O zaman şu lanet çatıdan inelim,” dedi.

Ayağa kaldırdığı Allie’yi onun daha önce tırmandığı, çatının çıkıntıya doğru daha yumuşakça eğim aldığı bir noktasına götürdü. Oradan ayağını sağlam bir çıkıntıya basıp indikten sonra yatak odasına kadar olan kısa mesafeyi yürümesi gayet kolay olacaktı.

Pervazdan geçip masasına çıkarken başını pencere çerçevesinin tepesine sertçe vurdu. İçeriye giren Allie eliyle başını tutarak odada dört dönerken Carter zarafetle pencereden geçip şaşkın şaşkın ona baktı.

Allie Carter’ın yaşadıkları onca şeye rağmen gülümsemek için kendisini tuttuğunu fark etti. “Allie, ne yaptın kendine şimdi?”

Allie parmağıyla başına işaret etti.

“Gel buraya.” Carter onu kolundan kavrayıp kendine çekti ve başına bir göz attı. “Cidden, Cimmeria’dan sağ çıksan da beyninde hücre kalmayacak.”

Yaralı noktayı öptü. Öpüşü tüy gibi hafifti. “İşte. Sanırım ihtiyacın olan tek tıbbi tedavi bu.”

Belki sadece bir tesadüftü ama başı şimdi gerçekten daha az acıyordu.

Allie “Bizi nasıl buldun?” diye sordu.

“Jules bir sorun çıkabileceğini söyledi. Sizi aramaya geldim. Burada olmasanız da şunu gördüm.” Parmağıyla Allie’nin ma-

sasının üzerindeki nota işaret etti. “Sonra da açık pencereyi görünce iki ipucunu bir araya getirdim.”

“Sağ ol, Carter.” Allie’nin sesi ihtiras doluydu. “Sanırım Jo’nun hayatını kurtardın.”

“Siz ikinizin başınızı derde sokmamış olmanızı dilerdim,” dese de sözlerini bir gülümsemeyle noktaladı. “Şimdi Jo’nun iyi olduğundan emin olmak için gidip onu ve Gabe’i bulsak mı?”

Allie başını sallarken Carter’ın gülümsemesine gülümseyerek karşılık verdiğini fark ederek şaşırdı. “Teşekkürler.”

“Bir şey değil. Koridorda yürürken bir yerini yaralamamaya çalış.” Allie kapıyı açarken Carter’ın sırtına şakayla bir yumruk indirdi. Kapıyı açmasıyla odaya geri kaçması bir oldu.

Isabelle elleri belinde koridorda dikiliyordu.

Allie ve Carter iki yanlarında Isabelle ve Matthew'la koridorda yürüyorlardı. Allie bir idam mangasıyla yürüyorlarmış hissine kapıldı. Aralarında herhangi bir tartışma bile olmamıştı. Sadece Isabelle "Carter, Allie. Lütfen bizimle gelin," demiş, yola koyulmuşlardı.

Hızlı adımlarla Isabelle'in ofisine vardılar. Isabelle üçü için kapıyı açıp içeri en son girdi ve masasının arkasındaki koltuğuna yerleşti. Yanında bir elini koltuğun sırtına koymuş olan Matthew duruyordu. Isabelle onu tanıştırmadı.

"Sizi buraya çağırdım çünkü bir hata yaptığımı bilmenizi istiyorum." Isabelle gözlerini Allie'ye dikti.

Allie temkinli bir şekilde "Ne... Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Seni bu okula kabul ettirmek için birçok kuralı çiğnedim." Isabelle'in sesi öfkeliydi. "Yanlış mı yaptım?"

Allie korkudan midesinin ekşidiğini hissederken kapı çalındı.

"Gir." Isabelle'in sesi emir verir gibi çıkmıştı.

Sylvain odaya adım attı. Gözlerini Allie'nin bakışlarından kaçırarak etrafa bakındıktan sonra kapattığı kapıya yaslandı.

Endişelenen Allie önüne döndü. “Anlamıyorum,” dedi. “Ben ne yaptım?”

“Öğrencilerin dışarı çıkamayacaklarını açıkça belirtmiş olsam da çatıda Jo Arringford’la içki içmen bir yana, şapele de gitmişsin. Sana soruyorum, Allie, senin bir asi olduğunu düşünmeyeyim de ne yapayım?”

Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Allie gözlerini ona dikti. *Şapel konusunu nereden biliyor?*

Carter öne doğru eğildi. “Bir saniye, Isabelle. Şapele gitti çünkü bunu yapmasını ben istedim. Orada geçirdiği süre boyunca onun yanıdaydım. Emniyetteydi.”

Allie “Ayrıca Jo’nun morali çok bozuktu,” dedi. “Zarar göreceğinden korktum. Sadece ona yardım etmeye çalışıyordum.”

Isabelle’in bakışları buz gibiydi. “Çatıdan düşen şişe bir öğrenciyi birkaç santim farkla ıskalamış. Şişe öğrenciye isabet etseydi bunun sorumlusu biz olurduk. Cam ve tabii votka ön kapının etrafına saçılmış.”

Allie öyle afallamış ve kızmıştı ki Isabelle yüz ifadesindeki öfkeyi görmesin diye başını öne eğmek zorunda kaldı. *Ruth öldü, okul yandı ve Isabelle’in derdi kırık cam parçaları yüzünden dava edilmek demek ha?*

Isabelle dikkatini Carter’a çevirdi. “Peki senin onunla ne işin vardı? Kuralları biliyorsun.”

“Ruth ve Lisa’ya olanlar Allie’nin moralini bozmuştu. Okuldan ayrılmayı düşünüyordu. Başkaları kulak misafiri olmadan rahatça konuşacağı bir yere gitmek istedim.”

Carter’ın gerçeği yalan söylemek için beceriyle kullanmasından etkilenen Allie tepkisini ölçmek için Isabelle’e göz attı. Isabelle yanıtın pek de tatmin olmamış gibiydi.

Isabelle soğuk bir edayla “Allie’nin moralinin bozulmasını anlayabiliyorum ama o sohbeti bu binanın içinde yapabilece-

ğiniz yerler de vardı, Carter,” dedi. “Kurallarımın küstahça göz ardı edilmesinden hoşlanmam. Hele hele açık seçik ve epey kısa bir zaman önce belirtilmiş olduklarında.”

Carter avuçlarını yukarı kaldırıp ellerini uzattı. “O zaman özür dilemesi gereken Allie değil, benim. Şapele gitmeyi teklif eden bendim. Kurallarınızı çiğnemek istemediğinden başta teklifimi reddedecek bile oldu ama onu ikna ettim. Biri asice davrandıysa o kişi benim. Ancak bunu haklı olduğunu düşündüğüm nedenlerden dolayı yaptım.”

Allie, Carter’ın sesinin şaşırtıcı biçimde güven dolu çıktığını düşündü. Sesi müdiresine seslenen bir öğrenci gibi değil annesini teskin eden bir oğul gibi çıkıyordu.

“Müsaade eder misin Isabelle?” Sylvain müdireye soran gözlerle baktı. Isabelle oğlana başını hafifçe öne eğerek karşılık verdi.

Ağızından çıkan her sözcüğün seslilerine Fransız aksanıyla kibar vurgular yapan Sylvain “Carter, sadece Isabelle’in değil, benim talimatlarıma da uymadın,” dedi. “Bunu yaparak Allie’yi tehlikeye attın ki bu kabul edilebilir bir şey değil.”

Carter konuşma boyunca ilk kez gergin görünüyordu. Allie onun ellerini yumruk yapıp bilinçli bir şekilde kucağına götürdüğünü fark etti. Carter hiçbir şey demedi.

Isabelle iç geçirdi. “Bu kadarı yeter. Carter ve Allie, dün gece belirlediğim kuralların ciddi ihlali söz konusu. İkinizin de Cuma gecesi olanlar yüzünden keyifsiz olduğunuzu anlıyorum. Yoksa size ceza ve yazılı uyarı verirdim. Bunun yerine size bir başka ihlalin göz ardı edilmeyeceğini söylemekle yetineceğim.”

“Jo’ya ne olacak?” Soru Allie’nin ağızından düşünmeden çıkmıştı.

Isabelle ona sert bir bakış attı. “Bu sabah çatıda tam olarak

ne olduğuyla başlayalım, Allie, olur mu?”

Allie ona Jo’nun notunu bulduğunu, açık pencereyi fark edip çatıya, onun yanına tırmandığını söyledi ve sonrasında olup bitenleri bir bir anlattı.

“Ona yardım etmekten başka yapacak bir şey gelmedi aklıma. O iyi mi?”

Isabelle “Dört tırnağı kopmuş,” dedi. “Bir elinde de derin bir yara var. Her tarafı morluk içinde. Muhtemelen tüm bu yaralara düşüşü sebep oldu. Ayrıca sarhoş. Yaralarının çoğu yüzeysel, sarhoşluk da geçici bir rahatsızlık olduğundan hemşireler onu tedavi edip sakinleştirici verdiler. Biz cezasını kararlaştırana kadar revirde kalacak. Ailesi durumdan haberdar edilecek.”

“Okuldan... atılacak mı?” Allie sandalyesinin koluna öyle sıkı yapıştı ki parmak boğumları soluklaştı.

Isabelle’in yüzündeki ifadeden Allie’nin sözlerini tasvip etmediği belli oluyordu. “Başka öğrencilere verilecek olan disiplin cezalarını seninle tartışmam, Allie.”

Matthew bir şeyler söylemek için Isabelle’in kulağına eğildi. Söyleyeceğini söylemesinin ardından Isabelle, Allie’ye döndü. “Şimdi gidebilirsin, Allie. Carter’la biraz yalnız konuşmak istiyorum.”

Allie odadan ayrılırken Carter’a göz atsa da oğlan dosdoğru karşısına bakıyordu. Allie Sylvain ve Matthew’un da odada kaldıklarını fark etti.

Pek de yalnız sayılmaz ya.

Arkasından çektiği kapıya yaslanıp kulak kabartmaya çalışsa da kalın ahşabın arkasından tek bir ses gelmiyordu.

Dönüp kızlar yatakhaneğine giden merdivenlere koştu. 335 numaralı odanın başında durdu.

Kapıyı çaldı. Kapının çalar çalmaz açılmasıyla irkilip geri ledi.

Jules her zamanki gibi kusursuz görünüyordu; üniforması ütülü, saçı mükemmeldi. "Allie, senin için ne yapabilirim?"

Kendisini gördüğüne şaşırılmış olsa bile bunu belli etmiyordu.

Allie "Lisa'yı ziyaret etmek istiyorum," dedi. "Ama revirin yerini bilmiyorum. Sana sorabileceğimi düşündüm."

Jules "Duyduğuma göre sonunda uyanmış," dedi. "Zemin kata in ve sınıfların olduğu kanadı geç. Sonra en sondaki merdivenlerden yukarı çık. Hemen ilk katta. Görür görmez tanır-sın."

Allie duraksadı. Jules'a onunla adamakıllı konuşabilecek kadar güvenebilmeyi isterdi. Kendisinden bir hareket gelmediğini gören sarışın sınıf başkanı son derece düzgün bir şekilde kavislendirilmiş kaşlarını kaldırıp "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Sadece..." Allie gömleğinin eteğini bir parmağına dolayıp çevirdi. "Carter bana dün gece mesajımı ona ilettiğini söyledi. Ben de bunun için sana teşekkür etmek istedim. Bunu yapmak zorunda değildin."

Jules kollarını gevşekçe kavuşturdu. "Bir şey değil. Yine de ona neden ihtiyacın olduğunu bana açık açık söylemeni tercih ederdim. Şimdi Jo Arringford'a olanları düşününce kararım-dan pişmanlık duyup duymamam gerektiğini bilmiyorum."

Allie "Ama benim tek yaptığım Jo'ya yardım etmeye çalış-mak oldu!" diye itiraz etti. "Ona votka vermedim veya onu ça-tıya çıkarmadım. Sadece onun hayatını kurtarmaya çalıştım. Bunun neden o kadar kötü bir şey olduğunu anlamıyorum."

Jules "Neden önce gelip beni almadın?" diye sordu.

Allie "Neden öyle bir şey yapacaktım?" diye yanıt verdi. "Sen sadece onun başını derde sokmaya çalışırsın."

Jules öfkelenmiş görünse de Allie onun bir nebze incindiğini seziyordu. "Sen ve Jo bu katta olduğunuzda benim so-

rumluluğum altındasınız, Allie. Kendinizi asla bugünkü gibi tehlikeye atmamalısınız. Bir de Carter bana panikataklarından bahsetti. Neden bana bundan hiç bahsetmedin? Burada seni cezalı bırakmak veya sana bağırıp çağırmak için bulunmuyorum ben. Sana yardımcı olmak için varım. Ancak ne yaparsam yapayım bana düşmanmışım gibi davranıyorsun.”

Jules’un bu beklenmedik sözleri karşısında afallayan Allie bir süre tek kelime edemedi. Sonunda ağzından “Ben sadece... benden nefret ettiğini sanıyordum,” sözleri çıktı.

Jules “Senden asla nefret etmedim” dedi. “Sadece sen hep benden çekiniyor gibiydin ve kızgın görünüyordun. Beni düşmanın gibi görmemeni nasıl sağlayacağımı bilemedim.”

“Fakat sen Katie Gilmore’un arkadaşısın ve o benden gerçekten nefret ediyor.”

Jules kısa bir kahkaha atarak Allie’yi şaşırttı. Elini güldüğü için özür dilediğini belli eden bir şekilde yukarı kaldırdı.

“Katie’yle arkadaşız ve evet, senden nefret ediyor. Ancak bunun nedeni kıskançlığı. O Sylvain’den hoşlanırken, Sylvain’in senden hoşlanması onu incitiyor ve sana kötü davranmaya itiyor. İsteddiği her şeyi almaya alışmış. Ancak onunla ilgili konunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını bilmen gerek. Ona hep büyümesi ve seni rahat bırakmasını söylüyorum ama...” Jules omuz silkerek “O bildiğini okuyan biri,” diye ekledi.

Yüzü ciddileşti. “Beni onun tavırlarıyla yargılama. Kendi tavırlarımla yargıla.”

Mahcuplaşan Allie bir ayak parmağını diğerine sürttü. “Gerçekten üzgünüm, Jules. Tam bir pislik gibi davrandım.”

Jules “Sorun yok,” dedi. “Seninle bir kenara çekilip konuşmalıydım. Sınıf başkanı olduğumdan bu tür durumların üstesinden nasıl geleceğimi bilmem gerekir. Yine de tüm bunları geride bırakmamızı isterim.”

Meydan okuyan bir bakışla elini uzattı. “Arkadaş mıyız?”

Çok kısa bir tereddüdün ardından Allie de elini uzattı. “Arkadaşız.”

Jules “Peki, şimdi Lisa’nın yanına git. Orada yalnız başına sıkılıyordur.” deyip odasına döndü. Her zamanki buyurgan ses tonuyla ekledi. “Bir de lütfen artık çatılarda gezme.”

Allie, Jules’un tarif ettiği yoldan revire giderken onunla ettiği sohbeti zihninde yeniden canlandırıyordu.

Onun hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirim? Gerçekten bu kadar çok mu yanıldım?

Carter ve Sylvain’in kendisinin Jules’tan hazzetmeyeişine güldüklerini anımsadı. Her ne kadar Sylvain, Jules’un biraz zor biri olduğunu kabul etse de ikisi de onun müthiş biri olduğunu düşünüyor gibiydi.

Zor biri olmak kötü bir şey sayılmaz.

İki oğlanın Jules’u müdafaa etmeleri daha öncesinde canını sıkmış olsa da onun hakkında tamamen yanılmış olduğu düşünüldüğünde şimdi bu tavırları mantıklı geliyordu.

Sınıf başkanının kendisini kızdıran hareketlerini anımsamaya çalıştığında aklına gelen sadece kendi öfkeli tavırları karşısında Jules’un şaşırdığı anlar oldu.

Yine de Jules’un aniden arkadaşı olmayı istemesi tuhaf geliyordu. Kulaklarında Jo’nun sarhoşken söylediği sözler çınladı. “Senden hoşlanmıyorlar... Senin tehlikeli olduğunu düşünüyorlar.”

Sınıfların olduğu kanatta ışıklar yanmadığından düğmeyi bulmak için elleriyle duvarı yokladı. Düğmeyi bulmayı başaramayınca hızlı hızlı yürümeye başladı. Yürümekle koşmak arasında bir hızla, içlerinde boş sandalyelerin ve masaların arka arkaya ve çember biçiminde dizildiği boş ve ürkütücü sınıfla-

rın kapılarının önünden geçerek koridorda ilerlerken adımları yankılanıyordu.

Koridorun sonunda üzerinde herhangi bir işaret olmayan, buzlu camlı penceresinden günışığı sızan bir kapı vardı.

Burası gibi.

Kapının ardında, her katta bulunan pencerelerden gelen ışıkla aydınlanan dar ve gösterişsiz bir merdiven vardı. Çıktığı ilk kat zemin kat ve birinci kat arasında kalan bir asmakattı. Merdivenden inince karşısına alçak tavanları ve muşamba yer döşemeleri binanın geri kalanındaki yüksek tavanlar ve ahşap zeminlerle çelişen bir koridor çıktı. Koridorun bir yanında hepsi kapalı, beyaz bir dizi kapı uzanıyordu. Her kapıda üzerine itinayla boyanmış mavi birer haç çizilmiş olan buzlu camlı pencereler vardı. Karşı duvarda koridora ışık ve temiz hava veren pencereler sıralıydı.

Allie boşluğa "Merhaba?" diye seslendi.

Sesi boş koridorda yankılandı.

Etraf çok sessiz olduğundan güneşli koridoru izlerken huzursuzluğa kapıldı. Tereddütle her kapıyı çaldı ve kapı kollarını çevirmeyi denedi. Yanıt veren olmadığı gibi denediği ilk üç kapı kilitliydi.

Ancak dördüncüsü açıldı.

Oda karanlıktı ve tüm perdeleri çekiliydi. Küçük, tek yataklı bir odaydı bu.

Allie yastığın üzerinde sarı, parlak saç buklelerini seçti.

Odanın içine doğru temkinli bir adım atıp "Jo?" diye fısıldadı. "İyi misin?"

Yanıt gelmese de içinden bir ses ona Jo'nun uyanık olduğunu söylüyordu. Kapıyı açık bırakıp parmak uçlarında odanın diğer yanına yürüyüp yatağın yanında diz çöktü. Jo'nun gözleri kapalı, nefes alıp veriş düzenisizdi.

Allie fısıldayarak "Hey, iyi misin?" dedi.

Jo'nun gözünden akan bir damla yaş yüzünün yanından aşağı süzüldü. Mumya gibi sargılarla sarmalanmış elleriyle gözyaşını sildi.

"Şu an konuşmak istemiyorum, Allie." Sesi boğuk ve donuk çıkıyordu.

İncinen Allie başta kalıp tartışmayı düşünse de kapıya yönelmeyi tercih etti. Kapıyı açıp geriye baktığında Jo'nun sırt üstü yatmış, sanki şimdiden yalnızmış gibi gözlerini tavana diktiğini gördü.

Koridora dönünce diğer kapıları denedi. Jo'nun odasının iki kapı ötesindeki bol güneş alan, beyaza boyanmış odada iki sıra hastane yatağı yarı açık pencereden giren hafif bir esintide uçuşan beyaz perdelerle ayrılmıştı. Yataklardan sadece biri doluydu.

Duvarlardan birine yaslanmış beyaz bir yataкта beyaz bir yorganın altında uzanan Lisa'nın rengi soluk, gözleri kapalıydı. Kalın kirpiklerinin yüzüne düşen gölgeleri teninin üzerinde birer bere gibi gözüktüyordu. İpeksi, uzun saçları yastığa yayılmıştı ve yüzünün bir tarafı irice bir sargıyla kaplıydı. Bir kolu kırık tahtasına alınmıştı.

Allie, Lisa'nın zayıflığına şaşırdı. Bu kızın ömrü boyunca yemek yediği olmuş muydu acaba? Çok... kırılgan görünüyordu.

Allie yatağın kenarındaki ahşap sandalyeye oturdu. Sandalyenin cılız bir gıcirtı çıkarmasıyla Lisa gözlerini açtı.

Dalgın gözlerle gülümsedi. "Allie."

Allie ona gülümseyerek karşılık verse de gözlerinin etrafında endişe çizgileri oluştu. "Hey. Nasılsın? İyi misin? Uyandığını duydum."

Lisa başını yastıklara iyice gömdü. Bileğinde, altında bir enjeksiyon iğnesi olan bir plaster, kollarının dirsekten yukarısında morluklar vardı.

“İyiyim. Sanırım epey ilaçlanmış haldeyim. Ne zamandır burada olduğumu bilmiyorum.

Lisa’nın narinliği gözlerini iri ve çocuksu gösteriyordu. Allie’nin içi ummadığı bir koruma içgüdüyle doldu.

“Çok da uzun zaman olmadı.” Allie hesap yapmak için durdu. “Yani, bugün... Bugün günlerden ne? Pazar olsa gerek.” Allie şaşkınlığından dolayı kızarsa da Lisa memnun görünüyordu.

“İyi. Bana daha çok zaman geçmiş gibi geldi.” Lisa pencereden dışarı bakınca gözleri gölgelendi. “Ama birazdan hava kararacak, değil mi?” Çok korkmuş görüldüğünden Allie onun elini tutma ihtiyacı hissetti.

“Meraklanma. Burada tamamen güvendesin.”

Lisa ikna olmuş görünmüyordu. Ancak ilaçların etkisi altında belli bir düşünceye uzun süre odaklanamadığından bir süre sonra yine gevşedi.

Allie “Lisa, sana ne oldu?” diye sordu. “Jo ışıklar sönünce seni kaybettiğini ve biz seni bulana, hani seni giriş holünde bulduk ya işte o zamana dek bir daha görmediğini söyledi.”

Gözlerine hüznün çöken Lisa odaklanmaya çalışarak kaşlarını çatı. “Hatırladıklarım çok bulanık. Lucas’la dans ettiğimizi anımsıyorum. Sonra yürüyüşe çıkıp hava almaya karar verdik. Arka kapı çok kalabalık olduğundan ön kapıdan çıkacaktık. Fakat ışıklar kesildi. Başta sorun yok gibiydi, hatta karanlıkta kalmak bize eğlenceli bile geldi. Giriş holünde mumlar yakıldığından hâlâ her şeyi görebiliyorduk. Fakat sonra insanlar çılgınlık atmaya başladı.”

“Lucas bana olduğum yerde kalmamı, beni gelip alacağını söyledi ve neler olup bittiğini görmek için büyük hole geri koştu.”

Durup başını kaldırdı ve boş gözlerle Allie’ye baktı. “İşte hepsi bu. Başka hiçbir şey anımsamıyorum. Büyük, devasa bir boşluk.”

Allie, Lisa'nın elini okşadı. "Isabelle iyi olduğunu söyledi. Beyin sarsıntısı falan mı geçirdin? Kardeşim bir kere beyin sarsıntısı geçirmişti de düştüğünü ancak iki hafta sonra hatırlamıştı."

"Evet, hemşire düştüğümde başımı bir yere vurduğumu ve bir şekilde yüzümün kesildiğini söyledi. On iki dikiş atıldı bana." Lisa'nın eli istemsizce sargısına gitti.

"Ya kollarına ne oldu?" Allie öne doğru eğilip tenine daha yakından bakmak istediği Lisa'nın kısa hastane elbisesinin kollarını dikkatle sıyırdı. "Bu morluklar. Bunlar... el izlerine benziyor."

Lisa kollarına bakıp "Öyle mi? O izlerin nasıl oluştuğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Sanırım bileğimi de düştüğümde burkmuş olmalıyım."

"Sana..." Allie bir an tereddüt edip yeniden söze girdi. "Sana Ruth'tan bahsetmişlerdir herhalde?"

Başını sallayan Lisa ağlayacak gibiydi. "Ama ben buna inanmıyorum," diye fısıldadı. "Kendini nasıl... öldürmüş olabilir ki? Asla üzgün veya bunalımlı görünmezdi. Yaşlandığında yapacaklarına dair planlar kurardı. Dünyayı dolaşmak istiyordu, anlarsın ya? Böyle bir şey yaptığına akıl erdiremiyorum."

Allie ona okul yönetiminin Ruth'un ölümüyle ilgili hikâyesine dair şüphelerinden bahsedecek olsa da sırrını Lisa'ya açmaktan çekiniyordu. Bunun nedeni ona güvenmemesi değil, daha çok onu endişelendirmek istememesiydi.

Bir süre sessizce oturdular. Lisa kısa bir an uyuklasa da Allie'nin sandalyesinde kıpırdanmasıyla çıkan gıcırta onu uyandırdı.

"Hâlâ buradasın." Lisa'nın uykulu sesi mutlu çıkıyordu.

Allie "Elbette," diye yanıt verdi. "Hep yalnız kalmaman gerek. Çok sıkıcı. Bu arada hemşireler nerede?"

Lisa sanki hemşirelerin her an bir dolabın arkasından çıkı-

vereceğini bekliyormuş gibi etrafına bakındı.

“Bilmem. Tuhaf, dün burada bir sürü vardı ama bugün etrafta hiç göremedim onları.” Lisa esnedi. “Bana gerçek dünyada neler olduğunu anlatır mısın? Ne haberler var?”

Allie ona olanların ne kadarını anlatabileceğini düşündü. Ancak sonra kendisine kıyasla, Lisa’nın Jo’yu çok daha iyi tanıdığına hükmetti.

“Pek bir şey olmadı. Her şeyde bir tuhafılık var. Ve... Lisa, Jo bu sabah biraz dağıttı ve şimdi başı cidden deritte.”

Lisa’nın dikkati artmış gibiydi. “Ne demek istiyorsun? Başı neden deritte?”

Allie ona sabah çatıda olanları anlattı. Konuşması bitince Lisa’nın şaşkına dönmesini beklerken o sadece başını iki yana sallamıştı.

“Vah zavallı Jo. Morali çok bozuk olmalı. Keşke gidip onunla konuşabilsem.”

“Lisa, Carter bana onun bu tür şeyleri daha önce de yaptığını söyledi. Öyle mi?”

Lisa başını salladı. “Jo’yu bilirsin,” dedi. “Çok sevimlidir. Ancak anne-babası onu ihmal ediyor. Hep de ettiler. Sanırım bu tür şeyleri onların dikkatini çekmek için yapmaya başlayıp sonrasında alışkanlık edinmiş. Ailesi de bunlardan bıkip onu buraya göndermiş. Yine de burada mutlu olduğundan uzun zamandır bu tür şeyler yapmıyordu. Aklıma gelen tek sebep baloda olanların ona kaldıramayacağı kadar ağır gelmiş olması.”

Kederli görünüyordu. “Ruth’u çok severdi, biliyorsun değil mi?”

Allie başını salladı. “Bu kulağa mantıklı geliyor. Daha önce onu hiç o halde görmemiştim. Ne yapacağımı bilemedim.”

Lisa, Allie’nin elini tutup sıktı. “Zavalıcılık. Cimmeria’nın bir tımarhane olduğunu düşünüyor olmalısın. Öyle değil tabii. Yani genellikle.”

“İdare ediyorum.” Allie elini Lisa’nınkinin üzerine koydu. “Seni ne zaman bırakacaklar?”

Lisa omuz silkti. “Kimse bir şey söylemedi.”

Allie saatine bakıp ayağa kalktı. “Belki de gidip okulda neler olduğuna bir baksam iyi olacak. Son zamanlarda tuhaf olaylar yaşandı. Sanki orada olmazsam bütün okul... havaya uçacakmış gibi falan geliyor. Tuhaf.”

Lisa’ya sarılmak için eğilse de kızı kollarına aldığı anda kemiklerini teker teker hissedince sıkmaya cesaret edemedi.

Lisa o an gülümsedi. “Gelip bana baktığın için teşekkür ederim.”

Allie “Tekrar geleceğim,” dedi. “Kendini Jo’yla görüşecek kadar iyi hissedersen odası iki kapı ötede. Yine de ona ayılması için biraz zaman tanı.”

Allie kapıyı kapatırken Lisa’nın kendisine seslendiğini duydu. “Beni unutma...”

“Hey, Allie!”

Revirden çıkan Allie okul binasında ilerlerken oturma odasından gelen sesi duyup döndüğünde Lucas'ın kendisine el salladığını gördü.

Allie “Hey, Lisa'nın yanından geliyorum,” dedi. “İyi görünüyor.”

Lucas “Harika!” dedi. “Seninle görüşmek istiyordu zaten. Jo da gitti mi?”

Allie başını iki yana salladı.

Olanları hâlâ duymamış mı?

“Yakınlarda Gabe'le görüştün mü hiç?”

“Hayır Gabe'i görmedim. Carter'ı veya Jo'yu da. Neler olduğunu biliyor musun?”

Allie sesini alçalttı. “Bu sabah bir şey oldu.” Lucas'a çatıda olanları özetledi.

Lucas gözlerini devirdi. “Of, Tanrım. Gene mi?”

Allie şaşkınlıktan geriye doğru bir adım attı. ““Gene mi’ derken neyi kastettin?”

“Jo bu tür şeyleri hep yapar. Zaten anne-babası onu bu yüz-

den buraya gönderdi. Bazen kendisini kaybediveriyor. Çok içki içiyor, uyuşturucu kullanıyor, birinin Porsche'unu yürütüp tanımadığı insanların düğününe karışıyor... Bilirsin. O bilindik 'Annem beni sevmiyor,' hadisesi." Sesinden anlayışlı olduğu çıkmıyordu. "Ondan bu yüzden ayrıldım. Hep o dikkat çekmek isteyen kız tavırları. Zamanla can sıkıyor."

Allie "Sence onu okuldan atarlar mı?" diye sordu.

Lucas sanki Allie bir espri yapmış gibi güldü. "Asla. Anne-babasının okulla bağları çok kuvvetlidir; ayrıca çok paralıdır. Birini öldürse bile mezun olana kadar onu burada tutar, üstüne bir de veda partisi düzenlerler."

Allie karşılık veremeden sözlerini sürdürdü. "Neyse, en azından bu durum Jo ve Gabe'in nerede olduklarını açıklıyor. Jo'nun başı deritte ve zavallı Gabe de ona yardım etmeye çalışıyor. Peki Carter nerede?"

Allie önceki gece Carter'la birlikte yatma saati kuralını nasıl çiğnediklerini ana hatlarıyla anlattı. Sözlerini "Umarım başı çok da derde girmemiştir," diye noktaladı.

"Isabelle yatıştır, merak etme. Carter herhangi bir öğrenciymiş gibi davranmaya çalışsa da herkes onu kendi çocuğu gibi sevdiğini bilir." Lucas, Allie'yi şöyle bir süzdü. "Sizin aranızda ne var peki? İkiniz çıkıyor musunuz?"

Allie kızarak başını iki yana salladı. "Elbette hayır. Sadece arkadaşız."

"Hı-hı." Lucas ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Yatma saatinden sonra yalnız başlarına ormana giden arkadaşlar. Sıkı dostlar böyle olur."

Sesinden ona şaka yollu takıldığı hissedilse de Allie daha da kızardı.

"Aptal olma. Neyse, onun şu an nerede olduğunu bilmiyorum."

“Umarım Sylvain onun canını çok da sıkılmıyordur. Kendisini bırakıp Carter’la vakit geçirmen onu epey kıskandırmıştır.”

Bir süredir kızaran yüzünü saklamak için yere bakan Allie başını kaldırdı. “Onu bıraktığımı nereden biliyorsun.”

Lucas bir kez daha gülümsedi. “Allie, Cimmeria’da sır yoktur. Özellikle de ilişkiler söz konusu olduğunda. Cuma gecinden beri Katie Gilmore asap bozucu bir mutluluk içinde ve herkese Sylvain’in seni terk ettiğini söylüyor. Şu aralar zavallı bir halde olduğundan hepimiz aslında senin onu terk ettiğin sonucuna vardık. Sanırım tahminimizde haklıyız, değil mi?”

Allie başını salladı.

“İyi. Tam bir pislik olabilir. Milyarder bir anne-babanın tek çocuğu olursan böyle oluyor.” Lucas hınzırca gülümsedi. “Sylvain senin için yeterince iyi değil. Carter çok daha iyidir.”

Allie ısrarla Carter’la sadece arkadaş olduklarını söylese de Lucas gülüp onun söylediklerini duymazlıktan geldi. “Bak, gitmem gerekiyor. Carter’ın erkekler yatakhanesine dönüp dönmediğine bakacağım. Ya da Phil’in veya başka birinin. Çok sıkıldım. Yakınlarda bir olay çıkmazsa ders çalışmak zorunda kalabilirim. Tam bir kâbus.”

Tam Allie’yle vedalaşacakken uzun boylu, zarif bir kız yanlarına geldi. “Az önce senin ders çalışma tehdidi savurduğunu mu duydum, Lucas? Lütfen bunu yapma. Dünya tersine dönebilir ve bugün akşam yemeğinde makarna var. Kaçırmaq istemiyorum.”

Lucas “Tamam o zaman,” diye yanıt verdi. “Yapacak başka bir şey bulurum. Spagettiye kaçırmanı istemem.”

Lucas, Allie ve kızın bir süre beklenti içinde birbirlerine baktıklarını fark etti. “Ah, kusura bakmayın. Sizin birbirinizi tanımadığınızı fark etmedim. Allie Sheridan, bu Rachel Patel. Rachel, Allie’yle tanış. Konuşmanız gerek. Birbirinizi sevebilirsiniz. İkiniz de kaçıksınız.”

Rachel sevecen bir edayla "Gıcık," dedi.

İkisi dostça şakalaşırken, kendisini dışarıda kalmış gibi hisseden Allie kızın ayakkabılarını incelemeye koyuldu. Ancak Lucas'ın uzaklaşmasıyla Rachel yüzünde mükemmel beyaz dişlerini ve gamzelerini ortaya çıkaran yayvan bir gülümsemeyle Allie'ye döndü. "Lucas iyidir. Hani şu çıkamayacağın kadar iyi arkadaş olduğun oğlanlar vardır ya, işte benim için o da öyle. Senin de öyle bir arkadaşın var mı?"

Rachel'ın kızıl kahverengi teni ve badem gibi gözleri vardı. Uzun, kıvrırcık saçlarını ince, örgülü, gümüş rengi bir saç bandıyla atkuyruğu yapmıştı. Dayanılmaz bir gülümsemesi olduğundan Allie kendisini istemsizce ona gülümser halde buldu.

Aklına Londra'da bıraktığı Mark gelen Allie "Herhalde herkesin öyle bir arkadaşı vardır," dedi.

"Kesinlikle. Bu sanki bir doğa yasası gibi." Rachel kısa bir an Allie'yi süzdü. "Demek sonunda herkesin bahsettiği meşhur yeni kızla tanıştım."

Kızın sesi Allie'nin hoşuna gitmişti. Şeker gibi gelen seste hafif bir kuzey aksanı hissediliyordu.

Allie mahcupça "Kimsenin benden bahsettiği yok," dedi.

Rachel "Korkarım bahsediyorlar. Tarih dersine aynı sınıfta giriyoruz," dedi.

Allie onu sınıfta gördüğü anları anımsamaya çalışınca zihninde Zelazny'nin sorularının yanıtlarını hep bilen ciddi duruşlu bir kızın silik görüntüsü canlandı. Gayriihtiyari çıkan, suçlayıcı bir ses tonuyla "Gözlük takıyorsun," dedi. "Ve çok zekisin, değil mi?"

Rachel eteğinin cebinden zarif, siyah çerçeveli bir gözlük çıkarıp Allie görsün diye bir süre elinde tuttu. "Suçluyum. Tam bir ineğim. Elimde değil. Bunları da sadece slaytları görebilmek için takıyorum."

Durup "Bu arada insanlar gerçekten senden bahsediyorlar," dedi.

Allie yüzünü astı. "Hadi ya. Ne diyorlar?"

Bir kaşını kaldırıp düşünen Rachel hızla listedekileri sıraladı. "Mesela başta Sylvain'le çıktığını ve sonra onu bıraktığını; Jo'yla arkadaş olduğunuzu ve Jo'nun delirdiğini, balo gecesi Ruth'un cesedini bulanın sen olduğunu..." Duraksadı. "Bu arada eğer doğruysa bu çok fena."

Allie gözlerini yere dikerken Rachel'ın dişlerinin arasından bir tıslama sesi çıktı. "Eyyvah." Rachel saatine baktı. "Bu arada sen nereye gidiyordun? İşin var mı?"

Allie başını iki yana salladı.

Koridorda yürürlerken Rachel "Gidip öğle yemeği yiyelim," dedi. "Her şeyi öğrenmek istiyorum. Ruth konusunun yanında Jo Arringford'a olanları da. Ne oldu? Gerçekten kendisini çatıdan aşağı attı mı? Bu konuyla ilgili dedikodular inanılmaz!..."

İki kız yemek salonunun sessiz bir köşesinde çay fincanları ve sandviçleriyle otururken, Allie kendisini Rachel'a her şeyi; Ruth'u, sonra da Lisa'yı nasıl bulduğunu ve çatıda olup bitenleri anlatır halde buldu. Tek bir ısırik almadığı sandviçi önünde duran Rachel onun her sözünü dikkatle dinliyordu.

Allie kimseye anlatmadığı şeyleri neden ona anlattığını bilemiyordu. Kendince sebebi şöyle açıklıyordu: *Belki de oğlan olmayan ve kendisini çatıdan aşağı atmayacak biriyle konuşma ihtiyacı duymuşumdur.* Sebep her ne olursa olsun, kendisini konuşmaktan alıkoyamıyordu.

Rachel'in özünde dürüst bir yan vardı. Cimmeria'yı hem iyi biliyor, hem de eleştiriyordu. Okuldaki herkesle ilgili her şeyi bilse de çoğundan açıkça uzak duruyordu. Lucas tek iyi arkadaşmış gibi görünse de Allie ona neden yemeklerde Lucas'ın,

Gabe'in ve Jo'nun yanında oturmadığını sorunca yüzü asıldı.

Rachel'in yanıtı "Sadece bana uygun bir ortam değil," oldu.

Sadece iyi bir dinleyici olmakla da kalmadığını gösteren Rachel, Cimmeria'daki entrikalardan tek tek haberdar olan bir dedikodu yazarı olduğunu da kanıtlamıştı.

Allie bir ara "Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordu.

Rachel "Sadece dinliyorum," dedi. "Sessizce oturup kendi işinle meşgulmüş gibi yaparak ne kadar çok şey öğrenebileceğine şaşarsın. Belki de bu benim kanımda vardır. Babam bir tür soruşturmacıdır."

Allie "Polis gibi mi?" diye sordu.

"Polis gibi bir şey."

Oda boşalıp ikisi yalnız kalınca Rachel ona iddialı bir teklifte bulundu. "Bu okuldaki herhangi birinin ismini söyle, sana onunla ilgili bildiğim her şeyi, kesin olanları ve şüphelenilenleri söyleyeyim."

"Cidden mi?" Allie güldü.

"Cidden."

Allie "Peki... Katie Gilmore," dedi.

Rachel gülümsedi. "İyi seçim. İnanılmaz ölçüde zengin. Babası yatırım bankacısı, Kensington'lı ve hizmetçiyi düzüyor. Çocukları Seyşel Adaları'na tatile çıkararak, annelerini de siyah American Express kartıyla susturuyor." Kendisine bir bardak meyve suyu doldurdu. "Erkek kardeşi geçen yıl buradan mezun oldu. Şimdi Oxford'da nasıl babası gibi para basacağını öğreniyor."

Allie ona saygı dolu bir bakış atıp "Etkileyici," dedi. "Ya Jules?"

Rachel başını salladı. "Jules Matheson... Çok zeki, okulda çok başarılı, mükemmel görünüyor, her şeyi mükemmel. Bu kadarı da insanı biraz ürkütüyor. Babası kraliyet hukuk danış-

manı. Birkaç yıl önce burada okuyan ağabeyi kısa süre önce Cambridge Üniversitesi'nin eski tarih bölümünden onur derecesiyle mezun oldu. İlginç bir tarafı yok. Jo'yu anlatmamı ister misin?"

Sertçe yutkunan Allie yanıt vermeden önce tereddüde kapıldı. Bunu yaparak Jo'ya ihanet edeceğini düşündü. Yine de Jo Allie'ye kendisi hakkında çok da bir şey anlatmamıştı. Buna bir de olanlar eklendiğinde...

Allie "Evet," dedi.

Rachel "Jo Arringford..." diye söze girip bildiklerini art arda sıralamaya başladı. "Banker ve eski devlet bakanı Thomas Arringford'un kızı. Babası şu an İsviçre'de Uluslararası Para Fonu'nda yönetici olarak çalışıyor. Ayrıca Knightsbridge, Cape Town ve Saint Tropez'de ve daha kim bilir nerelerde evleri var. Anne-babası boşanmış. Babasının yeni karısı Jo'dan altı yaş büyük. Annesi çoğu zaman Saint Tropez'deki evde kalıyor. Sekiz yaşındaki erkek kardeşi Eton'da yaşıyor. Jo çok zeki, notları mükemmel. Üç defa sinir krizi geçirdi ve bir kez de intihara kalkıştı; bundan..."

Allie "Dur!" dedi. Ancak geç kalmıştı.

Rachel cümlesini "... üç buçuk yıl önce," diye bitirdi.

Allie fısıltıyla "Jo kendisini öldürmeye mi kalktı?" diye sordu.

Rachel ciddi bir edayla başını salladı. "Noel tatilinde. Anne-babası... İkisi de onu evlerine davet etmedi. O da burada kalıp... hap içti."

Allie kendisini kötü hissetti. "Onu nasıl?..."

"Jo'yu Lucas buldu. Birkaç aydır çıkıyorlardı. Lucas Noel'i onun yanında geçirmek için burada kalmıştı. Noel akşamı Jo yemeğe gelmeyince Lucas iyi olup olmadığına bakmak için onun odasına gitmiş ve... Herkese Mutlu Noeller." Rachel iç geçirdi. "Midesini yıkayıp bir psikiyatriste gönderdiler. Lucas

bir an olsun onun başından ayrılmadı. Jo iyileşince de ondan ayrıldı. Üç hafta sonra Jo, Gabe'le çıkmaya başladı.”

“O zaman şaşmamak gerek...” Allie sözlerinin gerisini getirmemişti.

Rachel “Ne?” dedi.

“Jo’yla ilgili olayın ardından... Anlıyorsun ya. Lucas şaşırmamış gibiydi.”

Rachel soğuk bir edayla “Ya, evet. Şaşırmadı,” dedi.

“Peki neden herkes, *neden Lucas* onunla hâlâ dost?”

Rachel “Jo’yu biliyorsun,” dedi. “Yüz günün doksan dokuzunda görüp görebileceğin en tatlı ve iyi yürekli kızdır. İnsanlar kalan yüzde biri mazur görüyorlar. Ayrıca, o da onlardan biri.”

Allie “Onlardan biri mi?” diye sordu.

“Bilirsin işte, ailesi varlıklı, anne-babası burada okumuş; okuldan bazı kişiler onu daha küçüklüğünden beri tanıyor. Sıpına kadar Cimmeria’lı o.”

Bir süre kıpırdamadan düşünen Allie’nin aklına oldukça korkutucu bir düşünce geldi.

“Hakkımda neler biliyorsun?”

Rachel kararsız görünüyordu. “Öğrenmek istediğinden emin misin?”

Allie başını salladı. “Buna dayanabilirim.”

Huzursuzluğu açıkça belli olan Rachel yanıt vermeden önce dikkatle düşündü.

“Peki, senin hakkında çok az şey biliyorum ve bildiklerim dayanaksız olabilir.” Mahcup bir tavırla duraksadı. “Yine de işte geliyor. Sheridan soyadını bilen yok, dolayısıyla eğer anne tarafından bir bağın yoksa ataları burada okumuş biri değilsin. Herkesin bildiği kadarıyla ailenin tek çocuğusun. Anne-baban memuriyet türü işlerde çalışıyor. Çocukluğun Güney

Londra'da geçmiş. Sabıkalısın. Bursla okuyorsun. Ruth'un cesedini sen buldun."

Allie sertçe yutkundu. Tüm bunlar bir anda sıralanınca duydukları ağrına gitmişti.

"Tanrım, bunları duyan eziğin teki olduğumu düşünür."

"Hey, beni yanlış anladın." Rachel endişeli görünüyordu. "Senin hakkında pek de bir şey bildiğim yok. Ezik falan olduğunu da düşünmüyorum."

Allie onun söylediklerini zihninde tartıp Rachel'a meydan okuyan bir bakış attı.

"Peki ya sen?"

Şaşırان Rachel "Peki ya ben... ne?" dedi.

"Senin hakkındaki dedikoduları söyle bana."

Rachel gülümsedi. "Bana uyar. Peki. Bir bakalım. Rachel Patel, Rajesh ve Linda Patel'in kızları. Leeds'de doğdu. Babası Asyalı, annesi değil. Zamanında Cimmeria'da burslu okumuş olan babası şu an uluslararası güvenlik uzmanı ve birden çok devlet için çalışıyor. Yürüttüğü işler 'Çok Gizli' kategorisinde. Cimmeria Yönetim Kurulu üzerindeki nüfuzu... çok fazla. Rachel'in on iki yaşında, Minal isimli bir kız kardeşi var. Annesinin iki doktorası var (bana sorarsan o kadarı da aşırı lığa kaçıyor) ve buradan çok da uzakta olmayan bir özel tıbbi araştırma şirketini yönetiyor. Şirketin bulunduğu yerde Rachel'in ailesinin dönümlerce arazinin üzerine kurulu saray gibi bir evleri var. Rachel'in notları pek çok alanda, özellikle de fen alanında çok yüksek ve kendisi büyüyünce doktor olmak istiyor. Oldu mu?"

Allie gülümsese de gözlerinde ciddi bir ifade vardı. "Oldu." Eşitlenmişlerdi.

Pazartesi günü Jo biyoloji dersine girmede.

Olanlardan bihaber olmasının ağırlığı altında ezilen Allie,

Jerry'yle konuşup Jo'nun nerede olduğunu öğrenmek için ders-ten sonra sınıftan ayrılmadı.

"Senin de bildiğin gibi, Allie, Jo Kurallar'ı ciddi bir şekilde ihlal etti." Jerry tel çerçeveli gözlüğünü çıkardı. "Bu yüzden bi-zim ev hapsi olarak adlandırdığımız cezaya çarptırıldı."

Allie "O da nedir?" diye sordu.

Jerry gözlüğünün camlarını temiz, beyaz bir mendille sildi. "Yani revirden taburcu edilince odasında kalması gerekiyor. Yemekleri ve ödevleri odasına götürülecek ve normal faaliyet-lere katılamayacak."

Allie ne diyeceğini düşünürken beyaz gömleğinin eteğini kıvırdı. "Ev hapsi... ne kadar sürecek?"

Jerry gözlüklerini tekrar burnunun üzerine kondurdu. "Sa-dece bir hafta, tabii kısıtlamalara uyduğu, derslerinden geri kalmadığı ve kuralları daha fazla çiğnemediği sürece."

"Onu görmeme izin var mı?"

Jerry başını iki yana salladı. "Korkarım dışarıyla hiçbir te-mas kurmaması gerekiyor, Allie. Vaktini tecritte düşünerek ve ders çalışarak geçirmeli."

Onu gözlerini yere dikmiş halde dinleyen Allie birden ba-şını kaldırdı. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Durumu şimdi daha mı iyi? Dün o... bilirsiniz işte... normalde olduğu gibi de-ğildi."

Jerry'nin parıldayan camların arkasındaki gözlerinden şef-kat okunuyordu. "Üzgünüm ama onu görmedim. Eloise'e ya da Isabelle'e sor. Jo'ya onlar nezaret ediyor. Yine de iyi olduğundan eminim."

Allie başını salladı. "Sağ ol, Jerry."

Allie koridorda yürürken bir yandan da düşünüyordu. *De-mek Jo ceza aldı ama okuldan atılmadı. Lucas doğru söylemiş.*

Jo'nun hâlâ dengesiz halde mi, yoksa normale dönmüş mü

olduğunu merak ediyordu, ancak sonrasında bunu merak ederek ona vefasızlık yaptığını hissetti. Yine de önceki gün olanlar yüzünden Jo'yu tanıdığından şüpheye düşmemiş gibi davranmakta zorlanıyordu.

Jerry'yle konuştuğu için İngilizce dersine az kalsın geç kalacaktı. Derse girdiğinde ise çoğu öğrenci çoktan yerlerine geçmişti. Defterinin köşesine karalamalar yapan Carter'ın yanına oturdu.

"Hey."

"Hey." Carter bir saniyeliğine başını kaldırıp gülümsedikten sonra tekrar çizimine döndü.

Allie çantasından kitaplarını çıkarıp "Nerelerdeydin?" diye sordu. "Dün sabahtan beri seni görmedim."

Carter, Allie'ye anlamlı bir bakış attı. "Bilirsin. İş güç."

Allie kaşlarını kaldırsa da hemen indirdi. Kitabının sayfalarını çevirerek "Jerry, Jo'nun bir hafta boyunca ev hapsi cezası aldığını söyledi," dedi.

Carter "Ona müstahak," deyip bir süre düşündükten sonra "Deli gömleği giydirdiler de fena olmazdı"

"Günaydın sınıf." Isabelle'in sesi Allie'yi Carter'a verecek zekice bir cevap arama derdinden kurtardı. "En son T.S. Eliot'ın eserlerini okumuştuk ve geçen hafta sizden onun eserleri üzerinde büyük etkisi olan bir eseri, Edward Fitzgerald adında bir adamın meşhur çevirisiyle dilimize kazandırılmış olan *Ömer Hayyam'ın Rubailer'i*ni okumanızı istemiştik. Cuma günü Bay Fitzgerald hakkında konuşmuştuk..."

Hafta sonu gerçekleşen onca olaydan sonra Allie cuma günkü dersi anımsamıyordu bile. Yine de Isabelle öyle diyorsa öyle olmalıydı.

"En sevdiğim pasajla başlayalım, LXIX numaralı dördlük. Clare..." Güzel, sarışın kıza doğru döndü. "Bizim için dördlüğü okur musun lütfen?"

Allie suçlulukla karışık bir kıskançlık duydu. Clare baloda Carter'ın partneri olmuştu ve Allie o zamandan beri ondan kaçıyordu. Clare'in Carter'a hayran hayran baktığını anımsadı. Ancak o sırada Carter'ın gözü hep Allie'nin üzerinde olmuştu. Clare ayağa kalkıp tatlı, çın çın öten bir sesle okumaya başladı.

“Hepsi Kareleri Geceler ve Gündüzler olan bir dama tahtası
Üzerinde, Kaderin İnsanları Taş Yerine Kullandığı
O İnsanlar ki Bir İleri Bir Geri Oynattığı,
Mat Ettiği ve Katlettiği
Ve Ardından Tek Tek Dolaba Geri Dizdiği.”

Isabelle “Teşekkürler, Clare,” dedi.

Öğrenci yerine otururken Carter'a beklenti içinde bir bakış atsa da oğlanın gözleri defterinin üzerindeydi.

Boş bir defter sayfasına siyah bir kalp çizip içinden bir ok geçiren Allie içinden her şeyin arapsaçına döndüğünü düşündü.

Isabelle sıralardan birine yaslandı. “Bu dörtlük neredeyse varoluşçu bir metin. Çoğunuzun dönemin başlarında işlediğimiz varoluşçulukla ilgili temel kuramları anımsayacağınızı düşünüyorum. Sınavda bu konuyla ilgili sorular olacağından hatırlamayanlarınız gidip kütüphaneden araştırırsınlar. Bu dörtlüğü hem yaşama karamsar bir bakış açısıyla yaklaştığından hem de kara mizahından ötürü seviyorum. Eşsiz bir denge tuturulmuş. Peki sizce Hayyam burada ne diyor?”

Allie pazar günü dörtlüğü okuduğunda aklına Jo'nun ona birkaç hafta önce vermiş olduğu başarısız satranç dersi geldi. Ancak daha elini kaldıramadan Carter'm sesini duyup şaşırdı. Oysa Allie'ye hiç de dersle ilgileniyormuş gibi gelmemişti.

“Bence bizim birer piyon olduğumuzu söylüyor. Bir de bашımıza gelecekleri; kiminle evleneceğimizi, ne zaman ölece-

ğimizi kaderin belirlediğini. Peki ya bireysel seçimlerimiz ne olacak? Kararlar almıyor muyuz? Bu erk değil midir?”

Isabelle “Kesinlikle,” dedi. “Öte yandan, bireysel seçimleriniz de kaderin önümüze getirdiklerinden etkilenmiyor mu?”

“Ama bu saçma.” Sylvain’in kolayca ayırt edilen sesi odanın arkasından gelmişti. Allie onu görebilmek için sırasında arkasına döndü. “Her şey bizim elimizde. Tüm güç bizde. Kader diye bir şey yok. Nasıl olabilir ki?”

Carter “Hiç şaşmadım,” diye mırıldandı.

Sylvain ona öfkeyle baktı. “Bu da ne demek oluyor, Carter?”

Daha Carter yanıt veremeden Isabelle ikisinin arasına girdi. “İkinizin şiir sanatına bu kadar ciddi yaklaşmanıza memnun olsam da daha önce sınıfımda Ömer Hayyam yüzünden tartışma çıkmamıştı. Şimdi çıksın da istemem. En sevdiğim pasajı yeterince tetkik ettiğimizi düşünüyorum. Okumanızı istediğim sonraki pasaj...”

Ertesi hafta boyunca, bitkin haldeki okul bir tür normalleşme süreci içine girdi. Duman kokusu giderek kaybolurken batı kanadının dış tarafına bir iskele kuruldu. Öğrencilere sık sık büyük holle iskele arasında kalan ana koridordan uzak durması tembih ediliyordu. Kısa zaman içinde çekiç ve matkap sesleri günlük yaşamın can sıkıcı bir parçasına dönüştü.

Lisa yaralarının tedavisi için evine gönderildiğinden, Jo da ortalıkta olmadığından Allie zamanının çoğunu Rachel’la geçirir olmuştu. Bu da genellikle Rachel’in yaşam sahasına dönüşmüş olan kütüphanede vaktini geçirdiği anlamına geliyordu. Dolayısıyla, Rachel’in o cuma öğleden sonra kütüphaneye gidip ders çalışmalarını teklif etmesi onu şaşırtmadı. Lucas da pazartesiye yetiştirmesi gereken bir rapor olduğu ve henüz ders kitaplarının yüzüne bakmadığı için gönülsüzce de olsa onlara katıldı.

Son derece bilgili olan Rachel fen konusunda ideal bir çalışma arkadaşı olduğunu kanıtlamıştı.

Rachel bağırsak kurtlarının biyolojik yapısını açıklarken yüzünü buruşturan Allie onu gözleri ıslıl ıslıl, ilgiyle dinlerken hayranlıkla “Sen gerçek bir fen delisisin,” dedi.

Lucas başını kitaplardan kaldırıp “Neden onunla takılıyorum sanıyorsun?” dedi. “Eğlenceli biri olduğundan değil herhalde.”

Rachel, Lucas’ın kaburgalarına dirsek atıp Allie’ye döndü. “Bilime yeteneğim var. Sen de bana Fransızcada yardım edebilirsin. Fransızcaya kesinlikle yeteneğim yok.”

Lucas onu “Allie’ye Fransızcadan bahsetme,” diye uyardı. İki kız kendisine boş gözlerle bakınca fısıldayarak “Sylvain,” dedi.

“Of, yapma bunu.” Allie yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Lucas “Çok mu erken oldu?” diye sordu.

Allie başını sallarken Rachel kıkırdamamak için kendisini zor tutuyordu.

Allie “Ne var?” diye sordu.

Rachel kıs kıs gülerek “Şimdi sen Sylvain’den ayrıldın ya. İşte bu sanki –nasıl desem– Tanrı’dan ayrılmak gibi bir şey,” dedi.

Artık hem o hem de Lucas kahkahalarını tutamıyorlardı. “Bu okulda hemen her kız Sylvain’le çıkmak isterken sen onu terk ettin.”

Allie yüzünün kızardığını hissetti ve kimsenin onları duymadığından emin olmak için çevresine bakındı.

“Susar mısınız?” diye tısladı. “Cidden ama!”

Rachel gülmekten yaşaran gözlerini silip Lucas’la ikisi kendilerini toplamaya çalışırken Allie kaşlarını çatarak kitabının sayfalarını çevirdi. Kendisini savunur şekilde “Eh, o da kılın tekiydi,” diye mırıldandı.

Bunun üzerine diğer ikisi tekrar gülmeye başladı. Yalnız bu kez öncekilerden farklı olarak Allie de onlara katıldı. Bunun az

çok komik olduğunun hakkını teslim etmesi gerekirdi. Kara mizah tarzında.

O gece, akşam yemeğinin ardından, kütüphanede çalışmaktan bıkan Allie İngilizce ödevini okumak için oturma odasına çekildi. Bir hafta boyunca ders müfredatına yetişmeye çalışsa da hâlâ istediği yere gelememişti. Yangına ve Ruth'un ölümüne rağmen öğretmenler öğrencilerin üzerindeki baskıyı arttırdıklarından, okuması gereken bir yığın ünite vardı. Ancak saat dokuz olduğunda uykusu gelen Allie odanın bir köşesinde hiç çalınmadan duran piyanonun yanındaki geniş deri koltuğa kıvrıldı. Bir eliyle başını desteklerken önündeki sayfadaki sözcükler dönerek iç içe geçmeye başladı. Biri önüne küçük bir kare şeklinde katlanmış bir parça kâğıdı koyduğunda durumun farkına varması biraz zaman aldı.

"Arkadaşın Carter bunu sana vermemi istedi." Lucas "arkadaş" sözcüğüne alaycı bir vurgu yapmıştı.

"Ne? Nerede o?" Allie yattığı yerde doğrulup çevresine baktı.

Lucas omuz silkti. "Birkaç dakika önce koridorda yanından geçtim. Gitmem gerek. Ön tarafta kriket oynuyoruz da."

Kimsenin gözünün üstünde olmadığından emin olmak için etrafa bakınan Allie defterden koparılmış kâğıt parçasını açtı. Carter'ın düzgün el yazısı kâğıdın ortasında sadece birkaç satır kaplıyordu.

Allie

Konuşmamız gerek.

9:30'da kütüphanede beni bul. Sol arka köşedeki Eski Latin bölümünde olacağım. Sylvain'in beni aradığını fark etmemesine dikkat et.

C

Allie'nin kalp atışları hızlandı. Sözcükleri okumayı bitirtir bitirmez üzerinde yazanları saklamak için kâğıdı ikiye katladı ve kitabının sayfalarının arasına soktu.

Kitabını okumaya çalışsa da bir türlü odaklanamadığından sonraki yirmi dakika geçmek bilmedi. Sonunda, dokuzu yirmi beş geçce eşyasını toparlayıp kendisini izleyen birileri olabilir diye ne kadar yorulduğunu belli etmek için abartılı bir şekilde gerinip sandalyesinden kalktı.

Kendi kendine "Eh, sanırım yatmaya gideceğim," deyip kapıya yöneldi.

Koridora çıkınca kâğıtlarını karıştırıyormuş gibi yapıp bekleyerek kendisini takip eden kimse var mı diye bakındı. Arkasından gelen olmayınca kütüphaneye yöneldi. Omzundan geriye bakarak kapıyı açtı.

Kütüphane dolu olsa da içeride çıt çıkmıyordu. Allie yumuşak halıların üzerinde yürürken sanki bir şey arıyormuş gibi defterinin sayfalarını çevirdi. Ara sıra rafların üzerindeki kitap numaralarına bakıyor, sonra da sanki aradığını bulamamış gibi yürümeye devam ediyordu.

Aktris olmalıyım. Rolümü çok inandırıcı oynuyorum.

Kıdemli öğrencilerin çalışmasına ayrılan tek kişilik bölmelere açılan titizlikle işlenmiş lambrinin yanından geçip eski diller bölümüne geldi. Kütüphanenin daha da gerilerine doğru etraftaki insanların sayısı azalıyordu. Arka duvar boyunca uzanan kitap raflarına ulaştığında artık görünürde kimseler yoktu.

Latince kitapların yerinden emin olamadığı için rafların oluşturduğu koridorları tek tek dolaşıp hangi dilde olduklarına bakmak için ağır kitapları bir bir indirdi. Ancak tozlu deri şeritlerle birbirlerine bağlanmış dizi dizi Yunanca kitaplar ve sadece Arapça kitaplara ayrılmış raflar bulsa da Latinceye hiç rastlamadı.

“Latince kitapları nereye saklamışlar?” diye mırıldandı. “Bu bir tür espri mi yoksa? Hani Latince okumak istiyorsanız İtalya’ya kadar yürü...”

“Allie.”

Dağınık düşüncelerini bölen fısıltı önünde bir yerden, odanın en arka köşesinden geliyordu.

“Carter?” Işık azdı. Allie kimin konuştuğunu görmek için gözlerini kısıncı gölgelerin arasından fırlayan bir el onu iki yüksek kitap rafının arasına çekti.

Allie “Tanrım,” dedi. “Basit bir ‘Merhaba’ yeterliydi.”

Carter gülümsemedi. “Üzgünüm. Kütüphanedeki herkes eski diller bölümünde dolanıp kendi kendine konuşarak ne yaptığını merak etmeye başlamadan seni buraya çekmem gerekiyordu.”

“Tarih dersi için eski Roma’yla ilgili bir rapor hazırlayacak olabilirim.”

Allie bulduğu bahaneden gayet memnun olsa da Carter etkilenmiş gibi durmuyordu. “Cromwell’i işliyoruz.”

Allie kendisini “Ben ileriki derslere çalışıyorumdur belki,” diye savundu. “Eninde sonunda Roma konusuna geleceğiz.”

“Çok ikna edici.”

Carter’ın yüzündeki keyifsiz ifadeyi gören Allie’nin neşesi kaçtı. “Ne oldu, Carter? Tüm bu gizlilik neden? Neden beni gelip oturma odasından almadın?”

“Bak, bir sorunumuz var.” Carter kollarını kavuşturup sanki Allie’den uzaklaşmak ister gibi sırtını kitap raflarından birine dayadı.

Allie “Peki,” dedi. “Neymiş sorunumuz?”

“Şu andan sonra biri sana cuma günü ne gördüğünü soracak olursa ona Ruth’un intihar ettiğini söyleyeceksin, tamam mı?”

Allie itiraz etmek için ağzını açacak olsa da Carter elini kal-

dırıp onu durdurdu ve konuşmaya devam etti. “Herkesin iyiliği için, bunu o yaptı, tamam mı? Kendini öldürdü.”

Allie, Carter’ın söylediklerini düşünürken sessizlik çöktü. “Ama bunun doğru olmadığını biliyorum.”

Carter “Öyle mi?” diye karşılık verdi. “Nereden biliyorsun? Adli tıp alanında uzman olduğundan mı? Karanlıktı, Allie. Her yer kan içindeydi. Korkmuştun. Ruth’un intihar ettiğinden emin olmanın hiçbir yolu yoktu. Bu yüzden, dedektifçilik oynamayı bırak.”

Allie öfkeyle “Seni buraya Isabelle mi gönderdi?” diye sordu.

“Kimse göndermedi beni.” Allie gözlerini kaçırır mı diye Carter’a baksa da oğlanın bakışları sabit kaldı.

Carter, Allie’nin elini tuttu. “Ben senin tarafındayım Allie. Gerçekten.”

Elini oğlanın elinden çekip kurtaran Allie “O zaman anlamıyorum!” dedi. “Bunu neden yapıyorsun? Ne gördüğümü biliyorum ben.”

Carter ona biraz daha yaklaştı. “Bak, Allie, öldüğü sırada senin Ruth’un yanında olduğuna dair dedikodular var.”

“Benim onun... Ne?” Allie gözlerini Carter’a dikti.

“Senin onu canlı gören son kişi ve cesedini gören tek kişi olduğun da söyleniyor.”

Allie başını iki yana salladı. “Ben...”

Carter sonraki sözlerini dikkatle seçti.

“Allie senin Ruth’un ölümüyle bir ilgin olduğuna dair söylentiler dolaşıyor.”

Ertesi sabah Allie saat tam altı kırk üçte merdivenlerden aşağı indi. Sıkı bir atkuyruğu yaptığı saçı her adımında sallanıyordu. Yüzünde yorgun ama kararlı bir ifade vardı.

Önceki gece Carter'ın yanından ayrıldıktan sonra banyoya gidip yüzüne soğuk su çarpmıştı. Bir süre orada kalıp aynada kendisine bakmış ve Carter'la olan konuşmalarını zihninde canlandırmıştı.

Dehşet içinde Carter'a "Benim Ruth'un ölümüyle bir ilgim olduğunu nasıl düşünebilirler?" diye sormuştu. "Bu delilik. Ruth'u doğru düzgün tanı mıyordum bile. Ona ne diye zarar vermek istemiş olayım?"

"Bu bir düzen, Allie." Carter'ın yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Ayrıca çatıda Jo'ya içki içirdiğini ve senin... psikolojik sorunların olduğunu söylüyorlar." Allie itiraz edecekken Carter onu eliyle susturdu. "Bu lafları kim yayıyorsa doğru olmadıklarını da biliyor. Seninle oynuyorlar."

"Peki neden? Bunu kim, neden yapmak istesin?"

"Bazı insanlar senin onlar için bir tehdit olduğunu hissediyor."

Allie sitemkâr bir sesle “Onları nasıl tehdit ediyor olabilirim?” diye sordu. “Ben önemli biri değilim.”

“Sana daha önce de bu söylediğinin doğru olmadığını düşündüğümü söylemiştim,” dedi. “Ve başkalarının da benden farklı düşünmediğini.”

“Anlamıyorum.” Allie parmaklarını saçlarının arasında gezdirip parmaklarını şakaklarına sertçe bastırdı. “Annem babam memur. Zengin değiller. Buradakilerin çoğu milyoner çocuğu. Ben onları nasıl tehdit edebilirim ki?”

Carter “Yanıtını bulmamız gereken de bu,” dedi.

Bu konuşmanın ardından Allie nin gözüne uyku girmemişti. Saat ikide huzursuzca yataktan inip temiz havayı solumak için pencereyi açmış, bir saat sonra da oda soğuduğundan pencereyi kapatmıştı. Bir ara kapısının önünde ayak sesleri duysa da hemen ardından ortalık sessizleşmişti.

Aklına defalarca aynı düşünce gelmişti: *Yoksa dedikoduları yayan Rachel mı? Ona güvenmiştim. Her şeyi anlattığım tek kişi o. Başka kimseye söylememiştim. Dedikoduyu seviyor. Yine de böyle bir şeyi yapmaz herhalde... Yoksa yapar mı?*

Saat dört civarında uyuklamış olmalıydı. Ancak uykusu uzun sürmemişti. Altıyı çeyrek geçe alarmin çalmasıyla uykusu tamamen açılmış, gözlerini tavana dikmişti.

Şimdi kahvaltı faslını atlatması gerekiyordu.

O cumartesi yemek salonuna mümkün olduğunca erken gidip çoğu kişiyle yüz yüze gelmemeyi umuyordu. Carter’la birlikte her gün ne yapıyorsa onu yapması gerektiğine karar vermişlerdi. Yine de o gün bazılarıyla, mesela Katie Gilmore’la uğraşası hiç yoktu.

Salona girince kimse ona her zamankinden fazla dikkat etmemiş gibiydi. Tabağına mısır gevreği ve tost ekmeği koyarken

biraz rahatladı. *Belki de bu dedikodu meselesi çok da sorun çıkarmaz.*

Gözleri yemeklerde kendisine her zaman eşlik eden arkadaşlarını arasa da salona çok erken geldiğinden ortada yoktular.

"Hey, Allie. Gel, yanımda otur." Rachel, Allie'nin sağ tarafında kalan bir masada oturuyordu.

Zihninde dün geceki düşünceler dönen Allie bir an tereddüde kapıldı. Ancak Rachel'in yanına oturmaması tuhaf kaçabilirdi.

Okulda dedikodulardan en haberdar olan o. Bana benimle ilgili dedikoduları anlatmazsa bunları yayanın o olduğundan emin olurum.

Rachel'in yanına gidip yemeğini kızın masasına koydu. "Bir an tek başıma oturmak zorunda kalacağım gibi gelmişti."

Rachel "Buraya hep erken gelirim," dedi. "Babam bana erken kalkma alışkanlığını küçükken aşlamış, sanırım üzerime yapıştı bu. Çocuklara kötü davranmak çok yanlış."

Rachel tost ekmeğinin içine yumurta ve peynir koyup kendisine bir sandviç hazırlamıştı. Mısır gevreğine süt katan Allie, Rachel'in sandviçini sistematik bir şekilde yiyişine gıpta etti. "Kahvaltın benimkinden daha hoş görünüyor."

Rachel "Günün en önemli öğünü kardeşim," dedi. "Hey, insanların senin hakkında gerçekten manyakça bir dedikodu yaydıklarından haberin var mı?"

Allie kaşığını tam ağzına götürürken donakaldı. Temkinli bir tavırla "Kulağıma o tür söylentiler geldi," dedi. "Delice bir dedikodu olduğunu duydum."

Rachel başını salladı. "Allie sapık katil' lafları mı? Benim duyduğum bu. Sharon McInnon söyledi bana. Tanıyor musun onu?"

Allie başını iki yana salladı.

"Eh." Rachel sandviçinden bir ısırık aldı. "Ben de ona canın cehenneme dedim."

Allie rahatladı. *Demek Rachel değilmiş. Onun yapmadığını biliyordum.*

“O nasıl karşılık verdi?”

Rachel “Sorun etmedi,” diye karşılık verdi. “Sanırım benden bir şıllık olduğunu duymaya alıştı.”

Şimdi ikisi de kıkırdıyordu. Yine de Allie’nin endişeleri çok da gevşemesine fırsat vermedi.

“Kim çıkarıyor bu lafları Rachel? Korkunç yalanlar bunlar. Bunu kim yapar ki?”

Rachel kaşlarını çatıp “Bütün sabah bunu düşündüm,” dedi. “Merak etme, bunu öğreneceğim.”

Allie çay fincanını havaya kaldırıp “Sen benim tarafımda oldukça Rachel, hiçbir şansları yok.”

Yine de nedense hâlâ huzursuzdu.

Kahvaltıdan sonra koridorda yürürken endişeli düşüncelere dalmıştı.

Artık Rachel’a güvenebilirim. Değil mi?

Katie’nin kapı gıcirtısı gibi sesi cumartesi sabahının olağan sessizliğini böldüğünde Allie merdivenlere varmak üzereydi.

“Merhaba katil! Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?”

Allie ona doğru döndü. “Siktir git, Katie.”

“Küfür.” Kızıl saçlı kızın mükemmel dudaklarında muzır bir gülümseme belirdi. “Seni okula kabul ederlerse her şeyin allak bullak olacağını bilmemiz gerekirdi.”

Gösterişli müritleri etrafında kıkırdadılar. Allie’den bir yanıt gelmesini beklerken aralarında fısıldaştılar.

“Sen neden bahsediyorsun, Katie?” Allie içindeki öfkeye rağmen sakın bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu. Durumu en iyi şekilde idare etmenin yollarını ararken Katie’nin suratına bir yumruk indirme arzusu daha ağır basıyordu. Ellerini yumruk yaptı.

İçindeki çekişme şiddetlenirken Katie ona doğru bir adım attı. “Öfkeni kontrol edemediğine dair bir şeyler duydum.” Sesi

kısık ve kötücüldü. "Ruth'a olan bu muydu Allie? Sinirlerini mi bozmuştu? Kızdırmış mıydı seni?"

Daha ne yaptığının farkına varmadan elini havaya kaldırmaya başladığını hisseden Allie'nin yumruğu Katie'nin düzgün burnuna inmeden birisi arkasından öyle hızlı çekti ki ayaklarının bir an yerden kesildiğini hissetti.

Allie kollarında debelenirken Sylvain tatlı sesiyle "Katie, senin yediklerini kusman gerekmiyor muydu?" diye sordu.

Katie hayretle ona baktı. "Ciddi olamazsın, Sylvain. Ne yapıyorsun? Küçük Bayan Hiç Kimse'yi niye savunuyorsun? Bu kızda ne buluyorsun ki?"

Allie debelenmeyi kesmiş olsa da hâlâ yumruğunu sıkıyordu. Bedeninde Sylvain'in bedeninin sıcaklığını hissetmek bazı tatsız anıları canlandırmıştı.

"Sefil hayatında hiç olamayacağın kadar klas biri o." Sylvain'in mavi gözleri Katie'nin arkadaş grubunun üzerinde gezindi. "Bu lafım hepinize. Şimdi hepiniz kendi işinize bakın lütfen."

Kısa bir süre kararsızlık içinde kıpırdanan grup yemek salonunun yolunu tutmaya başladı. En önde başı dik Katie gidiyordu.

Allie hiç de minnetsiz bir ses tonuyla "Ona vurmama izin vermeni isterdim," dedi.

Sylvain "Aklımdan geçmedi değil," diye yanıt verdi.

"Korkunç biri. Ben sadece... Neyse." Allie oğlanın gözlerine bakmadan ayakkabısının ucunu zemine sürttü. "Teşekkürler."

"Bir şey değil. Ancak korkarım artık bir sürü sorunun olacak. Şu dedikodular..." Sylvain parmağını havada sallayarak. "Kulaktan kulağa yayılıyorlar. Bunları sana karşı kullanacak."

Allie "Eminim," dedi. "Bunları kimin çıkardığını bilmek isterdim."

Sylvain ciddi bir ifadeyle ona baktı. “Herkes aynı şeyi söylediğinde o şeyi ilk kimin söylediğinin önemi kalmaz. Yine de ilk söylentileri çıkaran kişinin seni kıskanan biri olduğuna inanıyorum.”

Allie öfkeyle yemek salonuna baktı. “Mesela Katie.”

Sylvain “Mesela Katie,” diye tekrar etti.

“Bunların arkasında o mu var, Sylvain?”

“Emin değilim. Yine de... öyle duydum. Sorup soruştururum. Kim olduğunu bulursam, Isabelle’e söylerim.”

Allie olanlardan sonra ona borçlu kalmak istemiyordu. *Yine de durumun daha da kötüye gitmesini engelleyebilirse...*

“Bu iyi olur, Sylvain.”

“Merak etme. Siz İngilizlerin dediği gibi ‘sana borçluyum.’” Allie kızarsa da Sylvain konuşmasını sürdürdü. Konuştukça aksanı giderek koyulaşıyordu. “Bunu söylemem gerek, Allie. Balo gecesi. Özür dilerim, o kadar kaba... Seni incittim, biliyorum. Hata ettim. Daha önce birlikte olduğum kızlardan farklısın. Sana onlar gibi davranamayacağımı biliyorum.”

Allie’nin yanakları kızarsa da gözlerini dosdoğru oğlana dikti. “Hiçbir kıza o şekilde davranmamalısın, Sylvain. Asla.”

Allie’yi şaşırtan bir tavırla, Sylvain boynunu eğdi. “Haklısın. *Absolument*¹⁰. Lütfen özrümü kabul et.”

Allie kekeleyerek “Ben... Ben sadece... Sylvain, bunu yapma,” dedi. Onu affetmek istemiyordu. Niyeti onunla küs kalmaktı. Ancak o an aklına bir düşünce geldi.

“Bir şeyi öğrenmem gerek,” dedi. “O gece içkime bir şey karıştırdın mı?”

Sylvain dehşete düşmüş gibiydi. O an Allie düşüncesinde haklı olduğunu anladı.

Sylvain “Tanrım. Elbette hayır. Benim ne olduğumu sanıyorsun sen?”

10 Fr. Kesinlikle anlamında. (ç.n.)

Allie “Üzgünüm,” diye karşılık verdi. “Sadece bunu bilmem gerekiyordu. Her şeyi bulanık görmeye başlamıştım çünkü.”

“Cimmeria şampanyası serttir. Alışık değilsen ve çok hızlı içersen çarpar. Şampanyayı çok hızlı içmene göz yumdum. Bu kadarı doğru. Bundan çıkar sağlamaya da çalıştım. Hata yaptım.”

Tevazusu ve bariz dürüstlüğü Allie’ye başka bir seçenek bırakmıyordu.

“Özrünü kabul ediyorum, Sylvain. Unuttum gitti.”

Sylvain yanıt veremedi Allie konuşmaya devam etti: “Bak, bir başkası katil olduğumu söylemeden veya bana buluşmada neredeyse tecavüz edeceği için özür dilemeden kaçacağım, olur mu? Yeni bir heyecana ancak saat dokuzdan sonra tahammül edebilirim.”

Allie merdivenlere gitmek için dönünce Sylvain “Dikkatli ol, Allie,” dedi. Yüzünde gergin bir ifade vardı. “Şu ara ciddi bir tehlikeyle karşı karşıyasın.”

Allie bezgince “Tabii ya,” dedi. “Bu tür bir şey söylemeni bekliyordum zaten.”

Allie asla yapmayacağı bir şeyi yaparak sabahın büyük bir kısmını odasında gizlenmekle geçirdi. Ancak öğle yemeği saati geldiğinde tüm ödevlerini bitirmiş, yapacak bir şeyler arıyordu. Üstelik karnı da acıkmıştı.

Kalabalık yemek salonunda bir başka öğünü göze alamadığından çoğu öğrenci öğle yemeği için gelmeden bir sürü sandviç, su şişesini ve bir elmayı okul çantasına doldurdu.

Ancak koridordan ön kapıya yürürken kendisinden küçük yaşta bir grup öğrenci yanından geçti. İçlerinden birinin “İşte katil,” diye fısıldadığını duydu. Bazıları kıkırdarken, bazıları da korkuyla bön bön ona bakıyordu.

Ne yapabilirdi ki? Hepsiyle mücadele edemezdi. Onları duymamış gibi davranıp yoluna devam etti.

Birkaç saniye sonra ön taraftaki basamaklardan inerken Katie'nin arkadaşlarından biri sanki Allie zehirliymiş gibi onun yanından geniş bir daire çizerek geçti.

Kız ona bakıp "İğrenç," dedikten sonra hızla uzaklaştı.

Başını dik tutan Allie yürümeye devam etti. Ancak bahçe günışığının altında uzanan öğrencilerle doluydu ve Allie'ye sanki dört yanından fısıltılar ve gülüşler duyuyormuş gibi geldi. Çok geçmeden kendisini çimenlikten ağaç çizgisine koşar halde buldu.

Hepsinden uzağa.

Yazlığa varınca soluklanmak için durdu. Ev tamamen boştu. Görünürde kimse yoktu. Basamaklara oturup başını dizlerinin üzerine koydu ve sakinleşene dek ağır ağır soludu.

Neden başına hep aynı şey geliyordu? Kısa bir süre için var olabileceği bir yer bulduğunu sanıyordu. Güvenle olduğu bir yer. Hani neredeyse kabul gördüğü bir yer.

Sonrasında ise hep aynı hikâye.

Herkes bana sırt çeviriyor. Herkes beni terk ediyor.

Ağlamak istese de bunu yapamadı. Ağaçlara baktı ve kendisini engellemeden Christopher'ı düşünmeye koyuldu. O sadece evden kaçmamıştı. Önce Allie'yi hayatından çıkarmış, hata Allie'deymiş gibi davranmıştı. Sanki onu artık sevmiyormuş gibi.

Şimdi yine aynı şey oluyordu. Tek fark bu kez onu bir kişinin değil herkesin dışlamasıydı.

Eh. Hemen hemen herkes.

Carter yanındaydı. Belki Rachel'a güvense de olurdu. İyilik o kızın özünde vardı. En azından şimdilik Lisa da onun yanındaydı. Belki Lucas da.

Bu yüzden... bu kez yalnız değildi.

Bir süre sonra, karnının zil çaldığını hissetti. Yazlığın yanı başındaki boş düzlüğün sessizliğinin tadını çıkararak çimlere örtüsünü serdi ve ılık günışığının altında sandviçlerini yedi. Tek başınaydı. Fısıltılar, kahkahalar, çılgınca ithamlar yoktu. Sonra başını çantasının üzerine koyup uzandı. Dakikalar içinde uyuyakalmıştı.

Uyandığında yaz güneşi gökyüzünde epey aşağı çökmüştü ve hızla soğuyan bir gölgelikte uzanıyordu.

Eşyasını toplayıp tereddütle okul binasına yöneldi. Huzurlu, hoş bir öğlen geçirdiğinden kendisini içinde olduğu durumla yüzleşmeye hazır hissetmiyordu.

Binaya yaklaşırken vaktin sandığından daha geç olduğunu fark etti. Bahçede güneş banyosu yapan öğrenciler yoktu ve koridorda yemek salonundan gelen uğultuyu duyabiliyordu. Saat yediyi geçmiş olmalıydı; herkes akşam yemeğindeydi.

Odasına giden merdivenlerden çıkınca açlıktan midesinin kıyıldığını hissetti. O an aklına akşam yemeği için kenara bir sandviç ve birkaç bisküvi ayırdığı geldi.

Yarın sabaha kadar kimseyle karşı karşıya gelmek zorunda kalmayacağım.

Korkakça davrandığını bilse de bunu umursamıyordu.

Ancak akşam ilerledikçe planındaki kusurlar ortaya çıkmaya başladı. O sabah sekizden beri tek kişiyle konuşmamıştı. Televizyonu, bilgisayarı veya bilgisayar oyunları yoktu. Bütün gün kitap okumuş ve saatlerce uyumuştur. On bir buçukta masasına oturmuş; uykusunu fazlasıyla almış ve sıkılmış halde pencereden dışarıya bakıyordu.

Son bir saatte, çevresindeki diğer odaların ışıkları bahçede oyun oynadıklarını duyduğu öğrencilerin yatakhaneye dönmeleleriyle bir bir açılmıştı. Yarım saat önce Zelazny'nin her zaman ki aksi böğürtüsüyle "Yatma vakti!" diye bağırıldığını işitmişti.

Ardından odasının dışından konuşmaların ve ayak seslerinin uğultusu gelmişti.

Masasının üzerinden pencere pervazına sürünen Allie bir öncekinden daha az çekingen bir şekilde pencerenin altındaki çıkıntıya çıktı. Serin akşam rüzgârı eteğini kalçalarına yapıştırtıyordu. Carter'ın geçen hafta sonu gösterdiği yolu takip etti. Çıkıntının üzerinde yürüyüp çatının yumuşak bir açıyla eğim aldığı, kendini kolayca yukarı çekebileceği yere ulaşmak için birkaç odanın penceresinin önünden geçmek zorunda kaldı. Noktaya varınca emniyetli bir şekilde çatıda ilerleyip ana binaya ulaşacaktı. Orada yine yumuşakça eğim alan bir yerden oğlanların odalarının pencerelelerinin yanından geçen bir çıkıntıya uzanmak mümkündü.

Ancak bazı öğrenciler hâlâ uyumamıştı. Görece emniyetli çatıya ulaşana kadar yanından geçmesi gereken iki pencereden hâlâ ışık sızıyordu.

İlk pencereye ulaşınca temkinli bir şekilde camın köşesinden içeri baktı. Işıklar hâlâ açık olsa da oda boş gibi göründüğünden pencerenin önünden hızla geçti. Pencerenin iyice ötesine geçene dek nefes bile almadı.

Sonraki pencere ardına kadar açıktı. Pencereye yaklaşınca konuşmalar ve kahkahalar işitti. Biri (esmer tenli; omuzlarının hemen üzerinde biten düz, siyah saçları olan güzel bir kız) yüzünü pencereye dönmüş yatakta uzanıyordu. Allie kızın Katie'nin müritlerinden biri olduğunu fark etti.

Odada sırtları Allie'ye dönük oturan iki kız daha vardı. Kısa, sarı saçların Jo'ya ait olduğu arkadan bile gayet açıkça seçilebiliyordu. Jo'nun yanında duran kızın kendine has, kestane rengi bir atkuyruğu vardı.

Katie.

Jo ne diye onunla takılıyor? Ben onu hâlâ revirde sanıyordum.

Afallayan Allie tuğlalara tutunarak ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Gevşemiş görünen kızlar belki de saatlerce sürecektir bir sohbet etmeyi planlıyorlardı. Yatakta uzanan kız onu görmeden pencerenin yanından geçmesinin hiçbir yolu yoktu. Bulunduğu noktadan kendisini çatıya çekemezdi de. Kapana kısılmıştı.

Tuğlalara tutunmaktan parmakları acırken dar çıkıntıda daha rahat bir pozisyona geçmenin yollarını arıyordu. Dolayısıyla, sözleri açık pencereden dışarı taşan Katie'nin neden bahsettiğini fark etmesi biraz zaman aldı.

Katie "... ve bence bir şey yapmak gerek," diyordu. "Isabelle'in onun gibi birini aramıza salmaya hakkı yok. Önce Ruth sonra da... Eh, seni o çatıda öldürebilirdi, Jo. Hayatta kalman bir mucize."

Bir dakika. Ne diyor bu?

Jo'nun Katie'ye saçmaladığını söylemesini bekledi.

Jo "Arkadaşım olduğumu sanıyordum," dedi. "Ama şimdi ona kesinlikle güvenmiyorum. Çatıdaki o an gerçekten korkunçtu. Ölebilirdim."

Hayatımı kurtaran bendim! Allie duvara sanki gözleriyle delip geçecekmiş gibi öfkeyle baktı.

Katie "Elbette ölebilirdin," dedi. "Ruth'a olanlara bir bak. Allie'nin ilk iş olarak yardım getirmeye gitmemesi tesadüf değil. Savunmasız bir anında seninle yalnız kalmak için çıktı oraya. Nasıl kurtulduğunu Tanrı bilir."

Katie'nin müridi çok mantıklı bir açıklama getiriyormuş gibi bir ses tonuyla "Carter da oradaymış," dedi.

Jo kuşkulu bir sesle "Evet, Carter bana yardım etti..." dedi.

Mürit bu kez "Peki niye seni aşağı itmesine engel olmadı?" diye sordu.

Kimi aşağı itmesine? Kimse kimseyi aşağı itmedi ki.

“Ona âşık olduğundan.” Katie’nin sesi küçümsemeyle doluydu. Allie kalbinin teklediğini hissetti.

Bana âşık mı? Burnunun dibindeki tuğlalara safça gülümse-di. Gerçekten mi?

Katie lafını “Onun da burada yeri yok artık,” diye bitirdi.

Allie’nin gülümsemesi silindi.

Katie “Carter’ı buraya asla kabul etmememiz gerekirdi zaten,” diye devam etti. “Isabelle’in ona olan takıntısını hiç anlamamışımdır. O buraya ait değil. Allie gibi onun ataları da bu okulda okumamış. Standartlar iyice rayından çıktı burada. Babama şikâyet edeceğim. Araya girmesi şart.”

Sert konuşmaları müridinin hoşuna gitmiş gibiydi. Kız “Bu Isabelle’i korkutacaktır,” deyip kıkırdadı.

Katie “Korkutsa iyi olur. Babam yönetim kurulunda,” dedi. “Ve sen Jo, senin de babana mektup yazman gerek. Çok saygın biri. Ona çatıda neler olduğunu, deli bir kızın seni nasıl öldürmeye kalktığını ve Isabelle’in seni korumak için kılını bile kıpırdatmadığını anlat.”

Allie nefesini tutup Jo’nun Katie’ye bunun aptalca bir fikir olduğunu söylemesini bekledi. Onu bu işe karıştıramayacağını söylemesini. Allie’yi tanıdığını ve bu okulda okumanın onun hakkı olduğunu söylemesini.

Jo “Peki,” dedi.

Peki mi? Allie ihanete uğradığını düşündü. Peki mi? Seni sı-marık küçük...

Biri kapıyı çaldı.

Allie içeriye bakmak için pencerenin kenarına eğildi.

“Katie, Ismay, biraz benimle gelebilir misiniz? Sizinle konuşmam gerek.” Allie’ye Jules’un ses tonu sert gelse de Katie gözlerini devirmişti.

“Ciddi misin, Jules?” Katie ayağa kalkıp sınıf başkanının ya-

nından geçerken kızgınlığını attığı her adımda belli ediyordu. “Bu çok sıkıcı.”

Acaba konu ne? Allie onların arkasından baktı.

Allie’nin artık adının Ismay olduğundan emin olduğu kız Katie’yi hemen arkasından takip ediyordu. Jo da onların peşine takıldı.

Allie odaya dalıp eski en iyi arkadaşından bir açıklama isteme arzusuyla yanıp tutuşsa da yerinden kıpırdamadı. Kızların gözden kaybolmasıyla pencerenin önünden hızla geçti. Birkaç saniye sonra çatıdan ana binaya geçmiş Carter’ın açık penceresine uzanan yamaçtan aşağı kayıyordu.

Masasında oturmuş çalışan Carter onu hemen fark etmedi.

Allie oğlanın yüzünü inceledi. Açık tenine, hafifçe dağılmış siyah saçlarına, yanaklarına uzun kirpiklerinin gölgesinin nasıl düştüğüne baktı. Carter’ın elleri hoşuna gidiyordu. Parmakları uzun ama kuvvetli, tırnakları kare şeklinde ve düzgündü.

Onu izlerken içini ummadığı bir sıcaklık kapladı.

Gerçekten çok hoş...

Carter sanki düşüncelerini duymuş gibi başını yukarı kaldırdı ve gözleri buluştu.

Şaşkınlıktan çığlık atan Carter’ın hızla sıçramasıyla sandalyesi geriye devrildi. Oğlan ağır ağır masasına doğru yürüyüp pencereden dışarı bakarken Allie yüksek sesle kıkırdamamaya çalışıyordu.

“Allie?” Carter’ın sesi utangaç ve kızgın çıksa da Allie onun muhtemelen utancını gizlemek için kızgın ses tonuyla konuştuğunu düşündü. “Neler oluyor?...”

Allie “Selam,” diye fısıldadı. “Uyuyamıyorum. Çıkıp oyun oynamak ister misin?”

Carter pencereyi açtı. “Delisin sen. Kendini öldürmeden içeri gir.”

Allie, Carter'ın masasının üzerinde emeklerken "Katie tam bir şıllık," dedi.

Carter kaşlarını kaldırdı. "Ona ne şüphe."

"Anlamıyorsun." Allie zemine zıpladı. "Konuşmalarını pencereden dinledim. 'Bizi bitirmeye' çalışıyor, ikimizden de nefret ediyor ve Jo'nun aklına benimle ilgili çirkin fikirler sokuyor. Güya ben çatıda onu öldürmeye kalkmışım. Ruth'la ilgili o korkunç dedikoduların arkasında sanırım o var."

Allie söylenirken Carter onun arkasındaki pencereyi kapatıp ahşap bir sandalyeyi yatak odası kapısının kolunun altına dayadı ve sandalyenin kapıyı yeterince iyi tutup tutmadığını kontrol etti.

Sonunda yeniden Allie'ye döndü. "Tam olarak ne duydun?"

Allie ona o sabah olanları (Katie ve arkadaşlarıyla arasında geçenleri ve Rachel'in sabahın yedisinde dedikoduları nasıl çoktan biliyor olduğunu) anlattı. Sylvain'in müdahalesinden bahsettiğinde Carter gözlerini kıssa da tek kelime etmedi. Katie'nin odasında olanları anlattığındaysa yüzü asıldı. Allie onun sakin olmak için çaba harcadığını hissedebiliyordu.

Carter "Peki, iki olasılık var," dedi. "İlk dedikoduyu çıkaran Katie olmasa da dedikoduyu sen ve Jo hakkında yeni dedikodular çıkarmak için kullanmış olabilir. Ya da ilk dedikoduyu çıkaran odur ve bu yeni dedikodu şeytani planının bir parçasından ibarettir." Sağ eliyle sol avucuna yumruk attı. "Sosyetik kaltak."

Allie "Ne yapsak?" diye sordu. İlk kez o an nerede olduğunu büsbütün fark etmişti. "Senin odan neden benimkinden geniş?"

Allie'nin bir kitaplığı varken onun iki tane vardı. Buna rağmen köşede fazladan bir sandalyeye yetecek kadar bir alan kalmıştı. Duvarlar Allie'nin odasında olduğu gibi beyazdı ve tüm kumaşların koyu mavi olması odaya erkeksi bir hava veri-

yordu. Allie tüm rafları dolduran yıpranmış kitapları ve ikinci sandalyenin üzerinde duran eskimiş futbol topunu fark etti. Allie parmağıyla son derece düzgün bir şekilde toplanmış yatağa işaret etti. Carter'ın başını sallayarak onay vermesiyle Allie yatağa oturup bacaklarını uzattı.

Carter dalgın dalgın "Senden daha uzun süredir buradayım," dedi.

Masa sandalyesini çekip Allie'nin karşısına geçti. "Bu dedikoduların amacı seni mümkün olduğunca fazla, hatta sana okulu bıraktıracak kadar yıpratmak. Bana bir kampanya başlatılmış gibi geliyor. Amacı da senden kurtulmak."

Allie dizleri Carter'ın dizlerine değene kadar yatakta yana kaydı.

"Peki Carter. Bu kadar gizlilik ve saçmalık yeter. Zamanı geldi. Bana bu yer hakkında bildiklerini anlat."

"Allie..."

Carter geriye kaykılırken Allie oğlanın yüzündeki uyarı ifadesini görmezden geldi.

"İ-ih. Bu kez olmaz. Biri öldü. Birileri de buradaki hayatı bana zindan etmek istiyor. Tek bildiğim Ruth'u öldüren kişinin sıradaki kurbanı olabileceğim. Bazı şeyler biliyorsun. Sözüm ona dostuz. O yüzden bana her şeyi anlat. Şimdi."

Carter odanın öbür ucuna yürüyüp sırtını duvara yasladı. Rahat duruşunun yerini kollarını önünde kavuşturduğu gergin, güvensiz bir duruş almıştı.

"Anlamıyorsun, Allie. Yapamam. Bunu yaparsam ve birisi öğrenecek olursa..." Başını iki yana salladı. "Kötü olur. Güven bana."

Allie "Gerçeği söylemediğin sürece sana nasıl güvenebilirim?" diye sordu. Ardından "Belki de gidip Sylvain'e sorsam iyi olacak..." diye mırıldandı.

Carter'ın yanakları kızardı. Hızla Allie'nin yanına gidip ona doğru eğildi. "Sylvain için ne ifade ettiğini bilmek ister misin? Bak anlatayım. Her yıl kendisine birinci sınıftan güzel, yeni bir kız seçip onu düzer ve terk eder. Huyu bu. Kızların hepsi de kendisinin *pek* özel olduğunu zanneder. Birlikte olduğu son kız herkes kendisiyle dalga geçtiği için okulu bırakmıştı. Kızın ailesi Cimmeria'ya yapacakları cömert bir bağışı geri çekince de Isabelle onu aynı şeyi bir daha asla yapmaması için uyar-mıştı." Carter bu sözleri sanki midesini bulandırıyorlarmış gibi hızla söylemişti. "İşte onun için sen busun, Allie. Onun en yeni ve toy avı. Muhteşem zengin oğlanın kendisini seçtiğini sanan kız. Yalnızca onu seçtiğini."

"Kes şunu!" Allie onu itip ayağa kalktı. Sylvain'le kısa süre önce barışmıştı. Sylvain gayet de samimi görünüyordu.

"Bu doğruysa, neden bunu bana daha önce söylemedin, Carter?"

İkisi de öfke doluydu ve göz göze dikiliyorlardı.

Carter "Denedim," dedi. "Sadece... bana inanmayacağını düşündüm."

Ancak Allie'nin onun yakasını öyle kolay bırakmaya niyeti yoktu.

"Duyduğum kadarıyla sen de çapkının tekiymişsin. Sylvain'in senden ne farkı var ki?"

Bu söz Carter'ı ürkütmüş olsa da oğlan gözlerini kaçırmamıştı. "Fark Sylvain'in bunu sırf kötülük olsun diye yapıyor olması. Ben kimseyi incitmek istemiyorum. Sadece doğru insanı arıyorum."

Allie suçlayan bir sesle "İnsanlar senin tek gecelik ilişkiler yaşadığını söylüyorlar," dedi.

"Bunlar senin Ruth'u öldürdüğünü söyleyenlerle aynı insanlar olmasın?"

Allie bunu hesaba katmamıştı.

“Anlaşıldı. O zaman bana şunu söyle. Seninle ilgili söyledikleri yalan mı?”

Carter gözlerini Allie’ninkilere dikti. “Evet, Allie. Yalan. Ya da en azından abartı. Bu... nasıl desem, bu şöhreti edinmemin nedeni biriyle çıktığımda doğru insan olmadığını anlar anlamaz ondan ayrılmam. Hiçbiri de doğru insan değildi.” Allie, yüzünde kendisinden bir şey saklıyormuş gibi bir ifade olma-
yan Carter’ın gözlerinde sadece kırılganlık görüyordu. Carter “Kimsenin canını yakmak istemiyorum, Allie,” diye ekledi. “Gerçekten istemiyorum. Tek istediğim doğru kız.”

Allie çok yakınında duran oğlanın sıcaklığının kendisine kadar ulaştığını hayal etti ve neden yaptığını kendisi de bilmeden avucu Carter’a bakacak şekilde elini havaya kaldırarak parmaklarını ayırdı.

“Peki. Sana inanıyorum. Üzgünüm.”

Carter avucunu Allie’nin avucuna bastırdı ve yumuşak bir ses tonuyla “Teşekkür ederim,” dedi.

“Niçin?”

“İnandığın için.”

Carter şaşkın şaşkın birbirlerine bastırdıkları ellerine baktı. “Bu Londra’ya has bir şey mi?”

Allie gülerken Carter parmaklarını onunkilere geçirdi. Aniden Allie tüylerinin ürperdiğini hissetti.

Carter “Siz büyük şehir çocuklarının tuhaf gelenekleri var,” dedi.

Boğazı daralan Allie “Evet,” diye fısıldadı. “Siz köy çocukları neler kaçırdığınızı bilmiyorsunuz,” dedi.

Carter “Bunu daha önce de duymuştum. Biliyor musun? Bir gün neler kaçırdığımı öğrenmeyi gerçekten çok istiyorum.”

Yüzleri o kadar yakındı ki kaçınılmaz olan gerçekleşti.

Carter'ın dudaklarını dudaklarına sürmesiyle, Allie yavaşça nefesini verip boynunun arkasından kavradığı oğlanın başını hafifçe aşağı çekti.

Teslimiyet dolu bir mırıltıyla kollarını Allie'ye dolayıp çenesine küçük öpücükler konduran Carter'ın ağzının sıcaklığı Allie'yi kendinden geçirmişti.

Carter, Allie'nin kulağına "Bunu yapmayı uzun zamandır istiyordum," diye fısıldadı.

Tüm bedeni karıncalanan Allie, Carter'ın kendisine daha da yaklaştırdı. Oğlanın öpücükleri artık daha da ısrarcıydı. Sanki Allie'yi bir çırpıda yiyip bitirmek ister gibiydi.

Aniden Carter bariz bir çaba sarf ederek Allie'nin kollarından kurtuldu ve odanın sınırlı alanında ondan mümkün olduğunca uzaklaştı. Dipteki duvara yaslandı. Gözleri simsiyahtı ve saçının Allie'nin dokunduğu yerleri dağılmıştı.

Carter derin derin soluyordu ve daha o tek kelime etmeden Allie onun ne diyeceğini tahmin etmişti. "Tanrım, yetişkinlerin yaptığını yapmaktan nefret etsem de bizim..."

"Evet, haklısın." Bir süre bakiştılar. Allie "Peki," dedi. "Ya. Öyle bir şey de var işte."

"Hayır. Kesinlikle var." Carter sıcak ve içten bir kıkırtıyla güldü. "Sen... sakıncası yoksa bir dakika oradan ayrılma. Şimdi, neden bahsediyorduk, yani... dikkatimiz dağılmadan önce?"

Carter'ın gülüşünün Allie üzerinde neredeyse öpüşü kadar güçlü bir etkisi oluyordu. Allie dünyadaki tek kız kendisiymiş gibi hissetti. Oğlanın sözlerine odaklanmakta güçlük çekiyordu. "Ben... Sanırım en son senden bana her şeyi anlatmanı istemiştin," dedi.

Carter'ın gülümsemesi kayboldu. Bunu görmek Allie'yi üzse de bu konuşmanın bir şekilde gerçekleşmesi gerekiyordu.

"Sana her şeyi anlatmamış olmamın bazı nedenleri var, Al-

lie. Bunu yapmadıysam, sebebi senden bir şeyler saklamak isteyen kıl herifin teki olmam değil.”

“Bunu anlıyorum.” Artık sakinleşmişlerdi ve Allie, Carter’ın gerçekten kulak kesildiğini hissediyordu. “Fakat nerede olduğumu bilmem gerek. Bu okulda neler olduğunu. İnsanlar zarar görüyor. Canımın yanmasını istemiyorum, Carter.”

Carter sıkıntılı görünüyordu. “Sana söylersem yeminimi bozmuş olurum. Oysa ben hep sözünü tutan biriyimdir. Hiç şüphe etmeyeceğin bir özelliğim varsa o da budur.”

Allie “Peki kendine kime yemin ettiğini hiç sormadın mı?” diye sordu. “Anlat bana, Carter. Bana Gece Okulu’nu anlat. Söylediklerini başka hiçbir insana söylemeyeceğime yemin ediyorum.”

Carter’ın gözleri sanki kendisine yapılacak en doğru şeyin ne olduğunu belli edecek bir işaret arar gibi Allie’nin yüzünde gezindi. Sonunda eliyle yatağa işaret edip sandalyeye oturdu. “Otursan iyi olur,” diye iç geçirdi. “Bu biraz uzun sürebilir.”

Carter “Bilmen gereken ilk şey her şeyi bilmediğim,” dedi. “Ben geçen dönem üye olduğum için yeniyim. Bir kişinin kabul edilmesi için bir yıl eğitim alması gerekiyor.”

“Peki.” Allie kollarını bacaklarına dolamış yatakta otururken Carter’ı ilgiyle izliyordu. “Fakat sen burada büyüdün. Bir şeyler biliyor olmalısın.”

“Bana söyledikleri kadarını biliyorum. Epey ciddi meseleler.”

Carter dirseğini sandalyenin sırtına koydu. “Burası daha büyük bir teşkilatın ilk basamağı. Çocuklar Cimmeria’ya özellikle Gece Okulu’na seçilmek üzere alınıyor. Çünkü daha büyük teşkilattaki insanlar onları ömür boyu teşkilatlarında istiyorlar. Bunu anladın mı?”

Allie’nin aklı karışmış gibiydi. “Anladım gibi...”

“Peki, dediğim şu ki Gece Okulu’na Cimmeria’da başlar Oxbridge’de devam edersin ve Gece Okulu’ndaysan hiç şüphesiz Oxford’u, Cambridge’i veya Londra Ekonomi Okulu’nu kazanırsın. Ayrıca burada bir kulübün üyesisindir. Üniversiteden mezun olduğunda da gidip teşkilatın bir üyesinin başında olduğu bir şirkette çalışırsın. En sonunda zamanında Gece

Okulu'nda okumuş olanları işe alan bir şirketin başına geçersin. Demek istediğim bu *ömür boyu* süren bir üyeliktir.”

Allie kaşlarını çatarak Carter'ın anlattıklarını zihnine kazı-maya çalıştı. “Bu daha büyük teşkilatın adı ne?”

Carter başını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yok. Bir adı ol-duğundan bile emin değilim. Sadece... öyle bir teşkilat var işte.”

“Demek...” Allie hâlâ dinlediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. “Sen şu an Gece Okulu'ndasın ve Cimmeria'dan mezun olunca mesela Oxford'a gideceksin ve Gece Okulu'nun üniversite düzeyindeki versiyonuna devam edeceksin; ardından işe girip acayip zengin olacaksın... Anlamıyorum. Bunlar zaten bir şekilde gerçekleşmeyecek mi? Asıl amaç nedir?”

Carter sesini iyice alçalttı.

“Sadece bize söyledikleri kadarını söyleyebilirim, Allie. Bize söyledikleriye Gece Okulu'nun dünyayı yönettiği.”

“Dünyayı...” Allie ona bakakaldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim cumhurbaşkanları, başbakanlar, millet-vekilleri, şirket yöneticileri, gazeteciler; televizyonda gördüğün, gazetelerde kendileriyle ilgili haberler okuduğun kişiler, dünyayı yönetenler. Gece Okulu her yerde.”

Carter meslekleri sıralarken Allie'nin yüzünde şüpheli bir ifade vardı. “Ne? Hepsi mi?”

“Hayır. Yine de çoğu. Her makamdan insanlar var. Gece Okulu gazete şirketlerini de yönetiyor. Televizyon şirketlerini. Devlet dairelerini. Orduları. Her şeyi. Gece Okulu her yerde.”

Allie kuşkuyla “Ve her şey burada mı başlıyor?” diye sordu. “Carter bu dediğin imkânsız.”

“Sadece burada olduğundan da emin değilim. Başka yerlerden değişim öğrencileri geliyor. Sylvain gibi.”

“Öyleyse bu devasa bir, nasıl desem... komplo mu?”

“Evet.”

Şaşkına dönen Allie, Carter'ın yüzünde söylediklerinin bir tür ince elenip sık dokunmuş bir şakadan ibaret olduğunu ispatlayacak bir işaret arasa da aradığını bulamadı.

"Nasıl işliyor?"

Carter başını iki yana salladı. "O kadarını neolara söylemiyorlar."

"Neolar mı?"

Carter "Neofitler"¹¹ diye açıkladı. "Birinci yıldakilere verilen isim bu."

Allie soğuk bir sesle "Ne utanç verici," dedi. "Peki sana neler anlatıyorlar?"

"Bize gösterişli bir pazarlama konuşması yapılıyor, 'camianın gücüne' dair nutuklar atılıyor ve ardından smokin giyen ve bir zamanlar bizim yerimizde olan bir grup zenginle güzel bir yemek yiyoruz."

Allie kaşlarını çatarak "İyi de ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Yani, burada, Cimmeria'da. Şu aldığınız eğitim tam olarak ne?"

Carter derin bir nefes aldı. "Tanrım, açıklaması güç. Savaş ve stratejiyle ilgili kuramları esas aldıklarından (belki sana tuhaf gelecek ama) ilk yaptıkları iş bize satranç oynamayı öğretmek oluyor. *Günlerce* satranç oynuyoruz. Biz satranç oynarken onlar da bize atların savaşçılar olduğundan piyonların piyade erleri olduğundan falan bahsediyorlar."

"Bekle, bunu daha önce de duymuştum." Gözlerini Carter'a dikti. "Birkaç hafta önce Jo tamı tamına şu dediklerini söylemişti bana. Yoksa Jo?..."

"Gece Okulu'nda mı?" Carter huzursuz görünüyordu. "Pek sayılmaz. Babası öyle ve onun da üye olması için ısrar ediyor. Ancak Isabelle, Jo'nun henüz hazır olmadığını düşünüyor."

¹¹ Dışa kapalı bir topluluğa yeni katılanlara, müritlere verilen isim. (ç.n.)

Çünkü Jo'nun... biliyorsun işte, şu malum sorunları var. Bu yüzden ona hazırlığa hazırlık tarzında bir eğitim verdiler ve şu an Gabe'in gözetiminde."

"Ne? Erkek arkadaşının mı?" Allie dehşete kapılmıştı. "Yani Gabe o insanlar için Jo'yu gözetliyor mu?"

"Hayır!" Carter duraksadı. "Eh, sanırım öyle. Yine de Jo'dan yalandan hoşlandığı yok."

Allie alaycı bir ses tonuyla "Yok, canım," dedi. "Gabe asla öyle bir şey yapmaz."

Carter teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı.

Allie "Peki..." dedi. "Satrançtan sonra neler oluyor? Savaş oyunları mı? Bütün gece ormanda yaptığınız bu mu?"

Carter başını salladı. "Aşağı yukarı. Savaş eğitimi, manevra teknikleri. O tür şeyler."

"Delice. Bunları size neden öğretiyorlar? Daha çocuksunuz siz."

"Savaş yaşamda ve iş dünyasında kullanılacak bir strateji. Bazılarımız orduların başına geçecek. Ve hükümetlerin." San-ki sıradan bir matematik testinden bahsediyormuş gibi omuz silkti. "Bak, Cimmeria işte budur, aşağı yukarı. Bu okuldaki herkes de Gece Okulu'yla bir şekilde bağlantılıdır."

Carter Allie'nin gözlerinin içine baktı. "Anlaşılan, sen hariç."

Allie "Ben hariç," dedi.

Carter "Peki," dedi. "Sen ne arıyorsun burada?"

Allie hiç kıpırdamadan oturup uzunca bir süre ona baktı. Sonra her an fırlamaya hazır bir şekilde yatağın kenarına doğru kayd.

"Bilmiyorum ama cevabı bulmaya hazırım. Benimle misin?"

Carter temkinli bir tavırla "Teoride... evet," dedi. "Aklında ne var?"

Allie'nin yüzü heyecan ve kararlılıkla canlandı. "Dün kütüphanede, sen olan biteni ortaya çıkarmaya çalışırken benim

hiçbir şeyden haberim yokmuş ve kimse hakkımda konuşmuyormuş gibi davranmama karar vermiştik. Değil mi?”

Carter başını salladı.

“Eh, boş ver gitsin. Burada neler olup bittiğini anlamak için en doğru adres Isabelle’in ofisi. Hadi oraya gidelim. Hemen.”

“Hayatta olmaz!” Carter şoke olmuş gibiydi. “Bu delilik, Allie. Isabelle’in ofisinde yakalanacak olursak bizi okuldan atarlar. Sorgusuz sualsiz. Asla iyi bir üniversiteye gidemeyiz. Her şey mahvolur.”

Allie aniden ayaklanıp “Fakat bundan nasıl kaçınabileceğimizi biliyorum,” dedi.

“Nasıl?”

“Yakalanmadan.”

Allie kapıya yöneldi.

“Allie...” Allie, Carter’ın uyarı dolu ses tonunu duymazlıktan gelerek kapıyı açsa da oğlan onun önünü kesip kapıyı kapattı. “Bekle bir dakika.”

Sesini iyice alçaltan Carter “Orada tam olarak ne bulmayı umuyorsun? Ne bulacağını sanıyorsun?” diye sordu.

Allie “İki şeyi,” diye yanıt verdi. “Ruth’un neden öldüğünü. Bir de neden burada olduğumu.”

Carter ikna olmuş görünmeyince Allie meydan okur gibi çenesini kaldırdı. “Gidiyorum Carter. Bunu şimdi yapacağım. Sonrayı beklemeyeceğim veya birinin sırf iyi niyetinden ötürü bana bu bilgileri vermesini. Bu olmayacak. Tamam mı? Şimdi, benimle geliyor musun? Yoksa Cimmeria A.Ş.’nin gelecekteki başkanı olmak senin için daha mı önemli?”

Carter uzunca bir süre Allie’nin gözlerinin içine baktı; bir karar alıyor gibiydi.

Kapıyı açtı.

“Bu senin ayağın mı, başkasının mı?” Allie’nin fısıltısı sanki zifiri karanlıkta yutuluveriyormuş gibi sessiz çıkıyordu. Carter “Tabii ki benim,” diye fısıldadı. “Başka kimin ayağı olacak?”

Parmak uçlarına basarak geniş koridorda merdiven sahanlığından Isabelle’in ofisine doğru ilerlediler. Yaşlı bina alışagelmedik bir sessizlik içindeydi; hiçbir yeri gıcırdamıyor veya çökmüyordu. Sanki bina nefesini tutmuş gibiydi.

Carter eğitimlerinin bir parçası olarak Gece Okulu öğrencilerinin düzenli olarak olmasa da bazı geceler okulun koridorlarında devriye gezdiğini söylemişti. Bu yüzden aşağı inerken birinci kattaki bir cumbada gizlenip ölüm sessizliğinde bir çift gölgenin uzaklaşmasını beklemişlerdi.

Carter bir sonraki devriyeye kadar en az bir saatleri olduğunu söyleyince merdivenlerden inip en alt basamağa yakın, gıcırdayan basamağın üzerinden atlamışlardı.

Şimdi Isabelle’in neredeyse görünmez ofis kapısının önünde dikiliyorlar, müdirenin içeride olmadığından emin olmak için bekliyorlardı.

Allie “Neden orada olsun ki?” diye fısıldadı. “Saat gecenin biri.”

Carter omuz silkse de yüzündeki bakış Allie'ye müdirenin odasında olmasının gayet olası olduğunu söylüyordu.

Carter kapıdan bir ses gelmediğinden emin olunca sonunda artık içeri girebileceklerine kanat getirdi. Eli kapı tokmağında olan oğlan gözlerini Allie'ninkilere dikmişti.

"Üç," diye fısıldadı, "iki... bir..." Tokmağı çevirdi.

Kapı kilitliydi.

Carter sessizce küfrederken Allie kıkırtısını bastırdı. "B planın var mı?"

Elini cebine atan oğlan bükük bir tel çıkardı. "İki dakika," dedi. "Zaman tut."

Geriye kaykılıp teli Allie'nin göremediği bir kilide soktu. Teli bir süre parmak uçlarında nazıkçe çevirmesinin ardından kapı aniden açıldı.

Allie hayranlık içinde "Vay. İki dakika bile sürmedi," dedi. "Bunu yapmayı nerede öğrendin?"

Carter ona bir bakış attı. "Sence nerede?"

"Kilisede mi?"

Carter gülümseyip kapıyı itti. Kapı iç çekmeyi andıran bir sesle aralandı. "Ya, öyle."

Allie ofise girerken fısıldayarak "Peki..." dedi. "Hırsızlık bilgisi seni gelecekte nasıl daha iyi bir başbakan yapacak?"

Kapıyı arkalarından kapatan Carter deri koltuklardan birinin üzerinde duran kaşmir fuları alıp kapının altına sıkıştırırken "Hiçbir fikrim yok," dedi.

Sonra küçük bir masa lambasını açmasıyla sessiz okulda yankılanmış gibi gelen bir tık sesi çıktı. İkisi masanın yanında dikilip Isabelle'in odasına bakındılar. Üzerinde tek boynuzlu at motifi olan duvar halısına, doğuya has kalın kilimlere, kitaplar ve dergilerle dolu raflara ve içlerindeki eşya özenle dizilmiş olan dolaplara göz gezdirdiler. Kâğıt tomarları arasında üzerinde Cim-

meria arması olan bir çay fincanı duruyordu. Havada Isabelle'in kendine has, limon aromalı parfümünün kokusu vardı.

Bir anda yaptıklarından şüpheye düşen Allie "Kendimi suçlu gibi hissediyorum," dedi.

Carter "Hayır, hissetmiyorsun," dedi. "Geldik bir kere buraya. Başladığımız işi bitirelim."

Allie onun haklı olduğunu biliyordu. Geri dönmek için artık çok geçti.

"Nereden başlayacağız?"

O ana dek çoğu kez Allie'nin soruları yanıtsız kalmış olsa da bu kez Carter ona hemen cevap verdi.

"Ben kitaphıklara bakacağım. Sen de dolaplara göz at."

Yarım saat boyunca telaşlı bir sessizlikte çalıştılar. Carter işe odanın sol yanından başlayıp sıra dışı herhangi bir şey bulmak için bir raftan diğerine geçti. Allie yere oturmuş alçakta kalan dolaplara göz atıyordu.

İlk dolapta çoğunlukla okulun bakım ve onarım işleriyle ilgili kayıtlar, telefon dökümleri, makbuzlar gibi önemsiz şeyler vardı. İkinci dolaptaysa öğrencilerin aldığı notlar, puanlanmış ödevler ve önceki yıllara ait ödevlerle ilgili belgeler vardı.

Allie üçüncü dolabı açar açmaz doğru iz üzerinde olduğunu fark etti.

"Tombala."

Carter başını kaldırdı. "Ne buldun?"

"Öğrenci kayıtları."

Carter uğraştığı şeyi bırakıp Allie'nin yanına gitti. Ruth'un kayıtlarını arayan Allie J harfiyle başlayan dosyaları karıştırmaya başladı. Aniden durdu.

"Burada yok."

Carter şaşırmış görünüyordu. "Olması gerek. Bir daha bak."

Allie "Jansen," diye mırıldandı. "J-a-n-s-e-n. Yok. Burada değil."

Carter “Belki yanlış yere konmuştur,” dedi. “Baştan başla.”

Allie sabırsızca güzelce etiketlenmiş kâğıt dosyaları karıştırıp tanıdık isimler kadar hiç duymadığı birçok ismi geçtikten sonra bir isim araştırmasını durdurmasına neden oldu.

Carter “Buldun mu?” diye sordu.

“Hayır... Bu benimki.”

Parmak uçları; kenarında kalın, siyah mürekkeple adının yazdığı kalın bir dosyanın üzerinde bekliyordu.

“Çek şunu.”

Carter’ın sesindeki gerginliği hissedebiliyordu.

“Öyle mi diyorsun?”

Carter “İki şey, unuttun mu?” dedi. “İki şey arıyoruz.”

Allie çekingen bir edayla kendine ait dosyayı bir kenara ayırıp kalan kayıtlara baktı. Etiketinde Carter West yazan dosyaya gelince durdu.

“Kendininkini ister misin?”

Carter başını iki yana sallayıp “Ne yazdığını zaten biliyorum,” demekle yetindi.

“Peki.” Allie son birkaç dosyaya göz attı. “Ruth’un dosyası burada değil.”

“Oradan almış olmalılar.” Carter, Isabelle’in masasına yürüdü. “Masada olabilir. Arayacağım. Sen kendi dosyana bakadur.”

Allie yere oturup parmaklarının açmaya hazır beklediği dosyanın boş kapağına bakakaldı. Beklediği an gelmişti ve korkuyordu.

Gerçeği gerçekten bilmek istiyor muyum?

Tepesinde Carter’ın sayfaları çevirip çekmeceleri açtığını işitiyordu. Carter hızlı hareket ediyordu. Allie fazla vaktinin olmadığını farkındaydı.

Dosyayı açtı.

İlk birkaç sayfada sıradan şeyler vardı: okula kabul belgesi,

önceki iki okulundaki notlarının dökümleri. Eski notlarını görünce yüzünü buruşturdu ve hızla sayfaları çevirdi.

Sonra daha tuhaf şeyler geldi. Doğum belgesinin bir nüshası. Yanında annesi ve babasının olduğu bir küçüklük fotoğrafı. Bebekliğinde çekilmiş, yanında tanımadığı ve objektife gülümseyen bir kadının olduğu fotoğraf.

Annesinin el yazısıyla Isabelle'e yazılmış mektubu görmesiyle içi cız etti. Daha iyi görebilmek için mektubu ışığa tuttu. Sonra nefesi kesildi. Sözcükler ve cümleler sanki üstüne çullanıyordu.

"Yardıma ihtiyacımız var, Izzy... Ne yapacağımızı bilemiyoruz. Christopher götürülmüş olabilir... Lucinda'yı bu işe bulaştırmayı istemiyoruz ama vaktin geldiğini düşünüyoruz... tehlike..."

"Yardıma ihtiyacımız var, Izzy" mi? Isabelle'e "Izzy" mi diyor?

Sayfayı çevirdi. Kalın, süslü bir sayfanın üzerinde Allie'nin tanımadığı güzel bir el yazısıyla yazılmış kısa bir not vardı.

Isabelle.

Torunumu hemen Koruma Protokolü'ne al. Seninle temasta olacağım.

Lucinda

Kısa bir an Allie nefes almayı bıraktı.

Bu not neden benim dosyamda? Lucinda kim?

Endişesi giderek büyürken sayfayı çevirdi. Sonraki birkaç sayfa eski Cimmeria okul kayıtlarının fotokopileri olsa da belgeler ona ait değildi.

Annesinin kayıtlarıydı bunlar.

Elleri titreyen Allie hızla sayfaları çevirdi. Bir sayfayı iyice göz gezdirmeden çevirmiyordu. Göz atıp çeviriyor, göz atıp çeviriyordu.

Son sayfada sararmış bir karta yazılmış bir not vardı. Lucinda'nın az önce gördüğü el yazısını tanıdı.

G.

Kızımın Gece Okulu'nda başarı gösterdiğine çok memnun oldum. Ne de olsa kan çekiyor. Kaydettiği ilerlemeyi her hafta bana bildirirseniz memnun olurum.

L.S.

Allie dosyayı sanki elini ısıracakmış gibi bıraktı. Carter'ın sesi düşüncelerini dağıttı.

"Hey. Gelip şuna baksan iyi olacak."

Sesinin tonu kötüye alametti. Allie aceleyle, masaya oturmuş elindeki kâğıdı ışığa tutan oğlanın yanına gitti.

Yazılanları okuduğunda afallamış halde Carter'a baktı.

"Aman Tanrım, Carter. Ne yapacağız?"

O noktadan sonra Isabelle'in ofisinde çok oyalanmadılar. Allie kendi dosyasını alelacele dolaba geri koyarken Carter masayı düzeltti. Fuları deri koltuğun koluna geri koyup ışığı kapattı.

İkisi kapıya yaslanıp Allie'ye çok uzun gelen bir süre boyunca kulak kesildikten sonra Carter kapıyı açtı ve Allie'yi odada bırakıp dışarı çıktı. Koridorun boş olduğundan emin olunca Allie'nin yanına döndü. Kapıyı arkalarından kapadılar ve yuvasına oturan kilit dili olağanüstü sessizlikte yankılanan bir tık sesi çıkarırken oldukları yerde dondular.

Saat gecenin bir buçuğuydu. Koridorda yakalanacak olurlarsa hiçbir mazeret gösteremezlerdi.

Üç metre kadar yürümüşlerdi ki Carter aniden durdu. Tam bir köşeyi döndükleri sırada uzanıp Allie'yi geri çekti. Etrafa

bakındıktan sonra merdivenlerin altındaki zifiri karanlığa gizlendi; Allie zaten peşinden geldiği için onu uyarmak için bir şey söylemesine gerek kalmadı.

Carter bedeni bedenine yapışana dek onu kendine doğru çekti ve neredeyse sessizce kulağına fısıldadı.

“Biri geliyor.”

Başlı Carter’ın omzunda, oğlanın kahve ve tarçın kokusunu burnuna çeken Allie etraflarında neler olup bittiğini görmek için döndü. Oğlanın kolları onu korurcasına sarmıştı.

Artık ayak seslerini Allie de duyuyordu. Biri koridorda son derece sessizce yürüyerek onlara doğru geliyordu.

İkisinin bakışları altında karanlık bir figür yanlarından geçip Isabelle’in ofis kapısını açmaya çalıştı. Kapının kapalı olduğunu görünce, figür sanki seçeneklerini gözden geçirir gibi bir an durup düşündükten sonra uzaklaştı.

Carter parmağını hafifçe kendisine soran gözlerle bakan Allie’nin dudağına bastırdı. Beş dakika yerlerinden kıpırdamadılar. Sonra Carter çevreye bakınmak için saklandığı yerden çıktı, Allie’nin elini tuttu ve ikisi hızla merdivenlerden yukarı çıktı.

Hiç kimseye görünmeden boş koridordan geçip Allie’nin odasına ulaştılar. Odaya girer girmez Allie kapıyı kapatıp masa lambasını açtı.

“O da kimdi?” diye fısıldadı.

Carter “Oğlanın kim olduğunu göremedim,” dedi. “Yine de üniforması vardı. Demek ki öğrenci.”

Allie “Sence bizi gördü mü?” diye sordu.

Carter başını iki yana salladı. “Bizim olduğumuz tarafa hiç bakmadı.”

Allie biraz rahatlamıştı. “Sanırım burada neler olup bittiğini anlamaya çalışan sadece ikimiz değiliz.”

Bütün gece yaptığı tehlikeli işler boyunca Allie'nin vücudunda dolanan adrenalin sanki bir anda yitip gitmişti. Ağzını kocaman açarak esnedi.

Carter "Uyusak iyi olacak," dedi. "Ne de olsa yarın ders var."

"Fakat olanlar hakkında konuşmamız gerek." Allie uyanık kalmak için kendisini zorluyordu.

Carter "Yarın ders çıkışında benimle şapelde buluş," dedi. "Bir de kahvaltıya saat yedide gidiyorum. Sen de aynı saatte gelirsen seni dedikoduculardan korurum. Bu arada... biraz uyu."

Pencereyi açıp Allie'ye doğru döndü. "Bir şey daha var. Bu gecenin başında odamda olanlar var ya..."

Allie kızarıp Carter'ın aralarında geçen bir hata olduğunu söylemesini bekledi.

Carter "... inanılmazdı," diye ekledi. Saçları gözlerinin üzerine düşen oğlan o seksi gülümsemesiyle Allie'ye baktıktan sonra pencereden dışarı çıktı.

Allie'nin tüm bedenini bir sıcaklık sardı. O gece öğrendiklerinin yol açtığı tüm sıkıntılar silinip giderken karanlığa doğru gülümsedi.

"Bence de."

Ertesi sabah Allie saat tam yedide kahvaltıya indi. Carter onu yemek salonunda ayakta bekliyordu.

Allie'nin yanına gelince "Leydim eşlik edilmeye hazırlar mı acaba?" diye sordu.

Allie ona "Leydiniz jambonlu bir sandviçin canına okumaya hazır," diye karşılık verdi.

"Leydimden ne de leydice bir tavır."

İkisi gülerek yemek salonuna girseler de odadaki soğuk havayı hissetmişlerdi.

Carter "Oha!" diye mırıldandı.

Herkesin kendisine bakması karşısında gözü korkan Allie ikisi tabaklarını açık büfeden doldururken Carter'a biraz daha yaklaştı. Hızlı adımlarla Rachel'in yanında Lucas'la oturduğu masaya giderlerken Allie etraflarından gelen fısıltıları ve çirkin gülüşleri işitebiliyordu.

Rachel da Lucas da endişeli görünüyordu.

İkisi otururken Lucas "Bu berbat bir durum," dedi. "Ne yapacağız?"

Carter "Sanırım Isabelle'in duruma müdahale etmesi gerekiyor," dedi. "Allie'yi yanımızdan ayırmamak dışında yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Rachel "Isabelle normalde bu tür bir durumun çıkırından çıkmasına izin vermezdi," dedi.

Lucas "Belki de onu kayırıyormuş görüntüsü vermek istemiyordur," dedi. "Herkes Allie'ye özel bir ilgi gösterdiğinin farkında."

"Her neyse." Allie jambonunu ekmeğinin üzerine koydu. "Tek bildiğim bugün yanıma yaklaşacak olursa Katie'nin kışına tekme basacağım."

Sandviçinden kocaman bir ısırık alıp Carter'a bakınca oğlanın başını iki yana salladığını gördü.

Ağzı dolu, "Ne var?" diye sordu.

Carter "Hiçbir şey," diye yanıt verdi.

Rachel sırtarak "Sanırım Carter'ın düşündüğü kızımıza yakışanın da bu olduğu," dedi.

"Lütfen herkes beni dinleyebilir mi?" Isabelle'in sesi yemek salonunun gümbürtüsü içinde çınladı. Salon bir anda sessizleşti.

Üzerinde düğmeleri açık eflatun bir hırka; pilili beyaz bir etek ve bluz; omzunda ipek bir fular olan Isabelle odanın ön tarafında dikiliyordu. Allie o güne dek Isabelle'in yüzünde hiç o kadar sert bir ifade görmemişti. "Tek bir sözlü taciz olayının

okuldan atılma nedeni olacağını tüm öğrencilere hatırlatmak istiyorum. Umarım bu konuda bir daha konuşmak zorunda kalmam.”

Isabelle arkasına dönüp salondan çıkarken adımları kalabalık salonda çınladı.

O esnada Allie parmağıyla kendisine işaret ederek “Bu konuşma benimle mi ilgiliydi?” diye mırıldandı. Rachel, Carter ve Lucas başlarını salladılar.

Sonrasında, sınıfa giderlerken Isabelle’in malum dedikoduya son vermek için yeterince çaba gösterip göstermediğini tartıştılar. Rachel, Isabelle’in çıkışının yetersiz kaçtığını düşünse de Carter ve Lucas onun şimdilik elinden gelenin en iyisini yaptığını düşünüyorlardı.

Biyoloji sınıfına girdiğinde ev hapsinden çıkan Jo’nun çoktan birlikte oturdukları sıraya geçmiş olduğunu gördü. Kısa, sarı saçları düzgünce taranmıştı ve yüzünde sakin bir ifade vardı.

Allie durumla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Önceki gece kulak misafiri olduğu şeylerden bahsedemezdi. Bunları duyduğunu nasıl açıklayabilirdi ki? Jo’dan başka bir sıraya geçmesini de teklif edemezdi. Jerry bu isteğinin nedenini öğrenmeye uğraşırdı.

Yapılacak en iyi işin orta yolu bulmak olduğuna karar kıldı.

Hoş bir söz söyleyemiyorsan, hiçbir şey söylemezsin.

Böylece sessizce Jo’nun yanına geçti ve ona doğru bakmak için kendi sandalyesini hafifçe yana çevirdi. Anlaşılan Jo da orta yolda karar kılmıştı. Jerry sınıfa girip derse başlayana dek geçen yedi uzun dakika boyunca tek kelime konuşmadan yan yana oturdular.

Dersten sonra, Allie hızla yerinden kalkıp koridora yöneldi. Ardına hiç bakmadan.

Ögle yemeğinde Jo ve Gabe her zamanki masalarından uzak durup yemek salonunun köşesinde bir yere oturdular. Allie bir süredir giderek daha sık yan yana oturduklarını gözlemlediği Racel ve Lucas'ın masasına geçti.

Çantasını masaya bırakıp "Hey," dedi. "Nesi var bunların?"

Rachel ve Lucas, Allie'nin tam olarak çözemediği bir ifadeyle bakiştılar.

Bir saniye sonra Rachel "Dedikodulara bakılırsa..." diye söze girdi, "... Jo çatıda neler olduğunu hatırlamayacak kadar sarhoş olduğundan çatıda olanlara dair dedikodulara inanmayı seçmiş."

Allie sandalyelerden birine külçe gibi yığılıp "Aman ne güzel," dedi. "Demek şimdi onu öldürmeye çalıştığımı düşünüyor?"

Rachel ve Lucas aynı anda başarını salladılar.

Allie "Bunlar benim başıma gelmele komik olduğunu bile düşünebilirdim," diye iç geçirdi.

Rachel "Bunlar benim başıma gelmedi ama bu dedikodu bana hiç de komik gelmiyor," diye karşılık verdi.

Allie ümitle "Siz ona inanmıyor musunuz?" diye sordu.

Lucas "Asla," dedi.

Rachel "Onu iyi tanıyoruz," dedi. "Bak, onunla bir ara konuşmaya çalışıp aklını başına devşirebilir miyiz bir bakacağım."

"Ya da en azından olanları anımsamasını sağlayıp sağlayamayacağımızı bir görelim." Carter, Allie'nin yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. "Mesela nasıl çıldırıp az kalsın ölümümüze neden olacağını falan. Bana sorarsanız artık herkes o gün delice bir şeyler olduğunu bildiğinden hemen ertesi gün aniden zırdeli gibi davrandığını anımsayamaz olması gayet makul."

Lucas kaşlarını çatıp "Böyle bir şeyi anımsamadığı görül-

müş şey değil,” dedi. “Daha önce de aynı şeyi yaptığında olanları hep hatırlamıştı.”

Lucas’ın sesindeki şüphe Allie’nin içine ürpertici bir endişe saldı. *Ya Lucas ve Rachel bile benden şüphe etmeye başlamışlarsa? O zaman Carter’la bir başımıza kalırız.*

Carter sanki onun düşüncelerini okumuş gibi dudaklarını Allie’nin şakâğına sürttü.

Onun “Canını sıkmasına izin verme,” diye fısıldamasıyla Allie kendisini tüm olup bitenlere karşın gülümser halde buldu.

Allie, Lucas ve Rachel’in bakışlarından Carter’la aralarında filizlenen ilişkiyi fark ettiklerini okuyordu. Yakında tüm okulun birlikteliklerinden haberdar olacağını farkındaydı. Kararlı bir sesle “Ben iyiyim,” dedi. İyiydi de.

Günün geri kalanında, Allie sözlü tacize uğradığını pek söyleyemezdi. Bunun yerine diğer öğrenciler ona sanki bir hayaletmiş, yokmuş gibi davrandılar.

Yakın arkadaşları hariç, onunla kimse konuşmuyordu. Hatta koridorda Katie’nin yanından geçtiğinde kızın tek yaptığı başını çevirip salına salına uzaklaşmak oldu.

Dersler bitip, Allie odasının yolunu tuttuğunda Jules onu koridorda durdurdu. Sınıf başkanı “Diğerlerinin tavırlarından dolayı üzgün olduğumu bilmeni istedim,” dedi. “Dün Isabelle’le bu konuyu konuştum. Katie ve iki arkadaşına yazılı uyarılar verdi.”

Allie “Öyleyse dedikoduların arkasında Katie’nin olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu.

“Kendimi bildim bileli Katie’yi tanırım.” Jules hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Ama ona bu durumu düzeltene dek arkadaşlığımızı askıya alacağımı söyledim. Sana yapılan büyük

bir haksızlık. Benim gözetimimde böyle şeylerin olmasına izin vermem. Hislerimi biliyor ve hatasını düzelterek umuyorum.”

“Sağ ol, Jules.” Allie’nin sesinde samimi bir minnet vardı. “Birilerinin hakkında yalan yanlış konuşması çok tuhaf bir his.”

Jules “Biri seni taciz eder veya üstüne gelirse Isabelle’e git veya bana gel,” dedi. “Biz icabına bakarız. Yine de... Bak, dün Katie’yle aranızda geçenleri biliyorum. Tartışmanın yumrukleşmeye varmaması iyi olmuş.”

Allie suçlu suçlu kızardı. “Peki, peki... Kendimi zapt etmeye çalışacağım.”

Jules gidince Allie üzerine koşu kıyafetlerini geçirip dışarı çıktı. Yine alışagelmedik ölçüde sıcak bir öğleden sonraydı. Ağır ağır şapele doğru koşarken güneş omuzlarını yaktığından uzun yoldan gitmeye ve koşu güzergâhına yazlığı da dâhil etmeye karar verdi. Koşmak öyle hoşuna gitmişti ki vardığına neredeyse üzölmüştü. Yine de tesellisi Carter’ın orada bekliyor olmasıydı.

Kapıyı açınca kilisenin eski ahşap kapısına sırtını dayayıp kendisine bakan Carter’ı hemen fark etti.

Taş patikada koşarak “Hey,” dedi.

Carter da ona “Hey,” diye karşılık verdi. “Tam vaktinde geldin. Yalnız içeri girmeden önce halletmemiz gereken bir iş var.”

Oğlan Allie’yi elinden tutup kendine doğru çekti ve kapı aralığının gölgesi altında dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Allie yüzüne yaklaşan dudaklara doğru gülümseyip oğlanın bedeninin sıcaklığını bedeninde hissedene dek onu kendisine doğru çekti. Allie’nin tepkisinden cesaret alan Carter onu daha da iştahla öptü ve kızı ciğerlerini sıkıştırarak kadar sıkıca sarıldı. Bir dakika sonra durduğunda Allie kıpkırmızı kesilmiş ve nefes nefese kalmıştı.

“Bu işi hallettiğimize memnun oldum,” dedi.

“Ben de.” Carter, Allie’nin geçmesi için kapıyı aralık tuttu ve “Böylece romantik şeyler dikkatimizi dağıtmadan kötü ve korkunç şeylere odaklanabileceğimizi umuyorum,” dedi.

Allie içeri girsin diye yana çekilirken sesi soğuk taş duvarlarda yankılandı. Carter’ın yanından geçen Allie parmaklarını tahrik edici bir şekilde oğlanın omzundan parmak uçlarına kadar gezdirdi. Parmaklarının geçtiği çizgi üzerindeki tüyler dikildi.

Allie gülerek “Hı-hı,” dedi.

Carter onu tutmaya çalışsa da Allie gülerek ve dans ederek ondan uzaklaştı. “Kilisede olmaz, Carter. Cehenneme gideriz.”

Carter “O zaman beni günaha sokma,” deyip onu birkaç adım geriden takip etti.

Hâlâ onun epey uzağında olan Alie “Haklısın,” dedi. “O zaman sen beni şerden uzak tut.”

“Anlaştık.”

Allie Carter’ın onu vaiz kürsüsünün yanında yakalamasına izin verdi. Oğlan onu koyu renkli, ahşap bir banka çekip yanına oturttu ve kollarını omuzlarına doladı.

Carter’ın başparmağı Allie’nin tişörtünün kısa yenini yukarı çekip altındaki sıcak deriyi okşarken Allie etrafına bakınıp “Burası muhteşem bir yer,” dedi. “Hayatım boyunca buradaki resimler gibi bir şey görmedim.”

“Sanırım zamanında birçok kilise bunun gibiymiş.” Carter’ın dudakları şimdi Allie’nin yanağına dayanmıştı. Allie bedeninin titrediğini hissederek gözlerini kapattı. “Fakat kileseler değişmiş.”

Carter “Ne yazık,” dedi.

“Öyle değil mi?”

Bu kez öpüşmeleri daha da tutkulu oldu. Hemen sonra Car-

ter, Allie'yi kucağına oturttu. Atkuyruğu saçındaki kurdeleyi çekip saçlarının yumuşak dalgaları yüzünün çevresine dökülene dek parmaklarını saçlarının arasında gezdirdiği Allie, Carter'ı öpmek için öne doğru eğildi. Carter başını çevirip dudaklarını hafif dokunuşlarla Allie'nin kulağıyla ağzının kenarı arasında gezdirdi.

Ancak birkaç dakika sonra Allie oğlandan uzaklaştı. Üzüntüyle iç çekip oğlanın kucağından aşağı kayarak yanındaki banka oturdu ve "Eh zaten bu işi fazlasıyla hallettik sayılır," dedi.

Carter "Seni günaha sokma konusunda uyarmıştım," dedi.

Allie güldü. "Ben seni nasıl baştan çıkarabilirim? Koşu yapmış, ter içinde bir kızım."

Carter, Allie'nin salınan saçlarından bir tutamı yakalayıp çekti. "Baştan çıkarıyorsun işte."

Ancak bir süre sonra Carter iç çekti. "Peki, öyleyse şimdi yarattığımız bu hoş ortamı bozup olanlar hakkında konuşalım."

Bedeninden tüm sıcaklık akıp gider gibi olan Allie ürperdi. "Evet, öyle yapalım. Burada başka kimsenin olmadığından emin misin?"

Carter kendinden emin bir edayla "Burada güvendeyiz," dedi. "Senin dosyandan başlayalım."

Allie başını salladı. "Ne tuhaf. Başta o her zamanki Allie İngilizce dersinde pek de iyi değil tarzında, alışageldik şeyler vardı. Sonrasında ise bana ait olmayan bir sürü tuhaf belge."

Carter şaşırmış gibiydi. "Mesela?"

"Mesela... annemin eski okul kayıtları." Allie, Carter'a manidar bir bakış attı. "Buraya ait."

"Buraya ait derken... Cimmeria'daki okul kayıtları mı?" Sesi duyduklarına inanamamış gibi yükselmişti.

"Kesinlikle. Anlaşılan annem de benim yaşımdayken fen

derslerinde pek de iyi değilmiş. Ha, bir de benim buraya geldiğim haftaya kadar adını bile duymadığım Cimmeria diye bir okula gidiyormuş. Aslında burayı o kadar iyi tanıyormuş ki bir mektubunda Isabelle'e 'Izzy' diye hitap etmiş."

"Iz?... " Carter gözlerini ona dikti. "Neler oluyor böyle?"

"Hiçbir fikrim yok. Fakat dahası da var. Dosyamda bir de Lucinda adında birinin bir ay önce Isabelle'e gönderdiği bir not var. Notta Isabelle'e 'torunumu' hemen okula kabul edin ve 'ko-ruyun' emri verilmiş."

Carter kısık bir ıslık sesi çıkararak nefes verdi. "Sanırım Lucinda adında bir büyükannen yoktu?"

Allie "Büyükannelelerinden biri ben doğmadan ölmüş. Diğeri ise iki yıl önce öldü," dedi. "Adı Jane'di."

Carter "Peki..." dedi.

Allie "Lucinda kim?" diyerek Carter'ın sorusunu tamamladı. "Güzel soru. Ayrıca Lucinda'nın el yazısıyla isminin baş harfi 'G' olan birine yazılmış olan ve kızının Gece Okulu'nda başarı gösterdiğine dair bir not da vardı. Epey eskiydi."

Carter bu yeni bilgileri zihninde tartarken gözlerine düşen saçlarını geri attı. "Allie, bugüne dek anne-babanın sana hiç doğruyu söylediği oldu mu?"

Allie gözlerinin yaşlarla yandığını hissederek şaşırdı.

Carter onun elini sıktı.

"Peki, her şeyi şöyle bir özetleyelim." Maddeleri bir bir, her bir maddede Allie'nin sırtına diğeri eliyle vurarak sıralamaya başladı. "İngilizcen kötü. Annen muhtemelen burada okumuş. Lucinda ya senin büyükannen ya da öyle olduğunu sanıyor ve anne-baban sana ömrün boyunca ondan bahsetmeyi unutmuşlar. Bir de Lucinda her kimse Isabelle'e emir verecek kadar önemli biri." Carter lafını bitirmiş gibi dursa da "Ha, bir de Isabelle'in aptalca bir lakabı var," diye ekledi.

Allie ona yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sanırım hepsi bu kadar."

"O zaman... Çok da bir şey yokmuş."

Allie halsizce "Hayır," dedi. "Çok da yokmuş."

"Peki, şimdilik bunları bir kenara bırakalım çünkü bana bu öğrendiklerimiz konusunda ne yapacağımızı düşünmek için bayağı zamana ihtiyacımız olacak gibi geliyor." Carter duvardaki eski porsukağacı resmine baktı. "Şu mektup hakkında konuşalım."

Carter'ın masada bulduğu mektup günler önce Nathaniel'den Isabelle'e gönderilmişti. Kısa ve öfke dolu mektupta "Yaz balosunda olanlar neler yapabileceğimin sadece bir örneği," denmişti. "Hakkım olanı bana vermezsen Cimmeria'yı kendi ellerimle mahvederim."

Mektupta "her zamanki yerde yapılacak bir mükâleme," için tarih ve saat verilmişti. Bahsi geçen gece yarın, saat ise gece yarısıydı. Ancak mekân belirtilmemişti.

Mektubu bulduklarına Allie "Mükâleme de ne demek?" diye sormuştu.

Carter sayfayı çevirerek "Mükâleme, müzakere gibi bir şey," diye yanıt vermişti. "Anlaşmaya varmak için yapılan bir barış görüşmesi."

Allie "Ya, pek de sıcak bir buluşma değil o zaman," dedi.

Carter'ın yanı başında, kilise bankının üzerinde kıvrılan Allie bütün gün içini kemiren soruyu sordu. "Sen de mi Ruth'u öldürenin Nathaniel olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

Carter'ın yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bilmiyorum. Mektupta söyledikleri oraya çıkıyor. Ancak aklımı kurcalayan asıl soru, neden? Neden böyle bir şey yapsın? İsteddiği, Isabelle'in ona vermeyi reddettiği ne olabilir? Ayrıca, neden onu böyle bir şey yapmayı göze alacak kadar ümitsizce istiyor?"

Allie gözlerini duvardaki porsukağacına dikip saçının bir tutamını parmağına doladı. “Bir yerde cinayete kurban giden kişilerin çoğunun tanıdıkları tarafından öldürüldüğünü okumuştum. Mesela akrabaları veya erkek arkadaşları tarafından.” Saç tutamını bıraktı. “Tanrım, keşke Ruth’un dosyasını bulabilseydik. Demek istediğim, ya Nathaniel onun şeytani üvey babası falansa?”

Carter başını iki yana salladı. “Öyle bir şey varsa, neden Isabelle’den taleplerde bulunuyor, uzun zamandır tanışıyorlarmış ve bir ara ondan kötülük görmüş gibi davranıyor? Bu bana mantıklı gelmedi.”

Allie “Bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyor,” dedi. “Aslında burada habersiz olduğumuz öyle dolaplar dönüyor ki biri gelip bize söylemedikçe neler olduğunu anlamamıza imkân yok.”

Carter gözlerini ona dikti. “İşte bu, Allie! Bize söylemelerini sağlayacağız!”

Allie kuşkuyla “Hım... yani... nasıl?” diye sordu.

Öne doğru eğilen oğlanın yanakları heyecandan kızardı. “Basit. Isabelle Nathaniel’la yarın buluşacak. Isabelle buluşmaya giderken onu takip edeceğim. Sonra aralarında neler konuştuklarını dinlerim ve ona göre bir sonraki adımımızı belirleriz.”

Allie “Bu müthiş bir fikir,” dedi. “Ben de seninle geleceğim.”

Carter ona öfkeyle baktı. “Hayır, kesinlikle gelmeyeceksin.”

“Evet, kesinkes geleceğim.”

“Allie...” Carter fikrinden caysın diye tehditkâr bir bakış atsa da Allie oralı olmadı.

“Sen giderken ben niye gitmeyecekmişim? Bu konu beni ve ailemi fazlaca ilgilendiriyor. Ayrıca şu an daha fazlasını biliyor olsam da hâlâ tam anlamıyla neler olup bittiğini anlayamadım.” Carter ağzını açmak istese de Allie elini kaldırıp onu susturdu.

“Bu benim hayatım, Carter ve hayatımı kimin berbat etmeye çalıştığını öğrenmek istiyorum.”

“Tehlikeli olabilir.” Allie, Carter’ın sesindeki hayal kırıklığını sezebiliyordu. “Ayrıca okuldan atılabilirsin. Allie, bu iyi bir fikir değil.”

Allie “Tehlikeli olduğuna şüphe yok,” dedi. “Yine de bunu yapacağım. Bak, dosyamda bahsetmediğim bir şey daha vardı. Annem yazdığı mektupta kardeşim Christopher’dan bahsetmiş. ‘Ya o götürülmüşse’ diye yazmış.” Kararlı bir tavırla öne eğildi. “Görmüyor musun, Carter? Christopher’a ne olduğunu öğrenebilirim. Gitmem gerek.”

Carter’ın gözleri uzunca bir süre Allie’nin yüzünü süzdü. Allie onun pes ettiği anı sezdi. Oğlan “Peki,” dedi. “Bu fikir hoşuma gitmedi. Yine de benimle gelmezsen kendi başına gideceğini ve başına daha büyük dertler açacağını biliyorum.”

“Teşekkür ederim!” Allie kollarını Carter’ın boynuna doladı.

Carter, Allie’ye sarılarak “Fakat bir şartım var,” dedi. “Bu işi benim dediğim şekilde yapacağız. Anlaştık mı?”

Allie ona daha da sıkı sarılarak “Anlaştık!” dedi.

Carter, Allie’nin saçlarının kokusunu içine çekerek “Şimdi, bu şapelin kutsallığına saygısızlık edersek acaba kaç cehennem puanı alırız?” diye sordu.

Allie kızlar yatakhanesinin cephesindeki çıkıntıya sıkıca tutunarak Carter'ın odasına gitmek için çatının yumuşak bir eğim aldığı noktaya doğru santim santim ilerledi.

Yatma saati geçmişti. Karanlık bir gece de olsa hava açıktı. Tam dışarı sıvışma havasıydı. Şimdiden ilk pencerenin yanından geçmişti ve önünde artık sadece Katie'nin penceresi vardı. Parmak uçları üzerinde dikilerek içeri göz atmak için çekinecek pencere çerçevesine doğru eğildi.

Işıklar yansa da oda boş gibiydi.

Kolunu attı ve hızlı hareketlerle pencerenin diğer kenarına ulaştı.

İşte bu kadar.

Ancak bir sonraki adımını atmasıyla ayağının dokunduğu su oluğunun kenarından bir şey söküldü (sonradan bunun çatıdan kopan bir tuğla veya taş olduğuna hükmedecekti) ve parça art arda trampet vuruşlarını andıran sesler çıkarak aşağı yuvarlandı. Donakalan Allie yapılacak en doğru işin çatıyla arasındaki mesafeyi hızla kat etmek mi (bunu yaparsa daha fazla gürültü çıkarma riskini alacaktı) yoksa bir ceset kadar

hareketsizce olduğu yerde beklemek mi olduğuna karar veremiyordu.

“Kim var orada?” Soruyu soran ses sağ dirseğinin bir metre kadar ötesinden geliyordu.

Allie nefesini tuttu. Üzerinde koğu kıyafetleri (tayt ve koyu mavi bir tişört) vardı. Ayağında koyu renkli, kauçuk tabanlı ayakkabıları olduğundan karanlıkta görölmesinin neredeyse imkânsız olması gerektiğini düşünödü.

Kedi Kız'ı düşün.

“Jo? Sen misin?” Katie'nin sesi geceyi böldü. “Yoksa manyak katil Allie misin sen? Eğer sensen, Allie, hemen Jules'un yanına gidip seni ihbar edeceğim bilmiş ol.”

Allie nefesinin sesi duyulmasın diye rüzgârla aynı anda soluk almaya çalıştı. Birkaç dakika sonra sadece sessizlik vardı. Allie yüze kadar sayıp hızla çatının yamacına doğru koştu. Çatıya tırmanıp bir ok gibi oğlanların olduğu tarafa doğru fırladı. Alıştırma yaptıkça daha da hızlanıyordu. Çatının o taraftaki yamacından aşağı sarkıp bir atık su borusuna ulaştı ve ona tutunarak Carter'ın odasına geçti.

Penceresi ve ışığı açık olan Carter odanın öbür ucunda dikilmiş Allie'yi bekliyordu. Allie'ye ilk görüşte sanki oğlanın siyah gözlerinin rengi açılmış gibi geldi.

Allie pencereden içeri girerken Carter da masayı kaldırmak için odanın diğer ucuna doğru yürüdü.

Oğlan yüzünde Allie'yi çılgına çeviren o yarım gülümsemeyle “Hey,” diye fısıldadı.

“Sana da hey.”

Allie, Katie'nin kendisini Jules'a ihbar etmekle ilgili söylediklerinden Carter'a bahsetmeme kararı almıştı. Zaten kendisini yanında götürmeye pek de gönlü olmayan Carter'ın bunu duyarsa ona okulda kalmasını tembih edip dışarıya yalnız gi-

deceğine şüphesi yoktu.

Bunun yerine kollarını uzatıp oğlanın başını kendi başına yaklaştırdı.

Birkaç dakika sonra, Carter onun gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdı ve yanağını okşadı.

“Şimdi gidip Isabelle’i takip etmemiz ve katilin kim olduğunu öğrenmemiz gerek.”

Allie bir sonraki öpücük için dudaklarını uzatarak “Quel¹² angarya!” dedi.

Carter “Almanca çok kötüdür de. Ne demekti bu şimdi?” diye mırıldandı.

Allie ağzı oğlanın yanağında, güldü. “Neden konuşup duruyorsun?’ demek.”

Bir dakika sonra Carter hüzünle iç çekerek ondan uzaklaştı. “Ne yapacağımızı iyice unutmadan gidip şu casusluk işini halledelim.”

Allie giysilerini düzeltti. “Tamam. Gidip biraz kış tekmeleyelim.”

“Ooo, ne de cesaret verici oldu ama.”

Allie “Teşekkürler,” dedi. “Sabahtan beri bu repliğe çalışıyordum.”

Carter kapıyı açıp koridorda kimsenin olmadığından emin olduktan sonra Allie geçsin diye yana çekildi. Merdivenlerden aşağı hızla inerken her katta durup herhangi bir ayak sesi veya konuşma duymadıklarından emin olmak için kulak kesildiler.

Arka kapıya vardıklarında bir kez daha Allie gölgelerin içinde beklerken Carter çıkıp çevreye bakındı ve kimsenin etrafta olmadığından emin olunca dönüp Allie’yi aldı.

Neredeyse adımlarını aynı anda atarak, doğu kanadından binanın önüne geçtiler ve günün erken saatlerinde belirledik-

12 Fr. Hangi, ne anlamında. (ç.n.)

leri güzergâhta ilerlediler. Ağaç çizgisine ulaşınca eğilip eğreltiotlarının arasına gizlenerek okul binasını iyi görebilecek bir noktaya geçtiler. Buluşma okulun arkasında bir yerde gerçekleşmediği sürece gayet ideal bir yerdeydiler.

Carter "Şimdi," diye fısıldadı, "bekleyeceğiz."

Tepelerindeki dolunay okul arazisini ürkütücü bir mavi ışığa boyuyordu. Ay ışığı altında çevrelerini gayet iyi görebiliyorlardı. Öyle ki yirmi dakika sonra bir grup karanlık figür ön kapıdan çıktığında onların her hareketini seçiyorlardı.

Figürlerin şapele giden patikaya doğru gitmelerinin ardından Carter, Allie'ye kendisini takip etmesi için işaret verdi ve ayaklarının altında çıtırdayıp yerlerini belli edebilecek dal parçalarından sakınarak ağır bir tempoyla patikada koşmaya başladılar. Carter hedeflerinin ikisinin ayak seslerini duymayacak uzaklıkta olduklarından emin olmak için Allie'nin bir metre kadar önünden koşuyordu.

Konuşmaları duyduklarında kiliseye varmak üzereydiler. Carter geriye dönüp Allie'nin kolunu tuttu ve ikisi kilise avlusunun duvarının gölgesi altında bekledi. Biraz ileride, kilise avlusunun kapısı açık duruyordu. Oğlan sürünerek etrafına bakındıktan sonra Allie'ye kendisini takip etmesini işaret etti.

"Bu teatral saçmalıklar beni yoruyor, Nathaniel."

Isabelle'in sesi. Allie onu net bir şekilde işitmesine rağmen göremiyordu. Isabelle neredeydi?

Carter mezar taşlarından, kayalardan ve diğer tehlikelerden ustaca kaçınarak porsukağacına doğru giderken, arkasındaki Allie ihtiyatla ilerliyordu.

Carter "Acele et," diye fısıldadı.

Allie kaşlarını karanlığa doğru çattı. "Acele ediyorum zaten."

Carter alçakta kalan, iri dala tırmanıp aşağı doğru eğilerek Allie'yi yanına çekti. Aynı yöntemle eski ağacın dallarını tek tek

çıkarak çitin epeyce yukarısında kalan bir yüksekliğe ulaştılar. Carter, Allie'nin tepesindeki bir dala yerleşmişti. Allie onu boyunu bükmeden göremese de oğlanın bedenindeki gerilimi hissedebiliyordu. Carter tetikte ve her an harekete geçmeye hazırды.

Sık ve yamru yumru dalların arasından baktıklarında kilişenin arkasından geçip göle doğru akan ırmağı seçebiliyorlardı. Ay onlar için sahneyi aydınlatıyordu.

Bir adam ırmağın karşı kıyısında, dizlerine ulaşan çimler arasında dikiliyordu. Yanında bir Alman çoban köpeği bir heykel kadar hareketsizce oturuyordu. Isabelle kollarını kavuşturmuş, ırmağın ikisine yakın kıyısında, adamın tam karşısında dikiliyordu. Allie müdirenin duruşundaki öfkeyi fark edebiliyordu.

Allie tünediği yüksek daldan Nathaniel'i merakla inceledi. Koyu renkli pantolon; siyah, kısa kollu bir gömlek giyen adam ne uzun ne de kısa boyluydu. Gür, siyah saçları ve havallı gözlükleri vardı. Aslen her şekilde sıradan bir görüntüsü vardı. Buna karşın, etrafına güç yayıyor; bir aslandan çok panteri andırıyordu.

Allie gözlerini ondan ayırıp müdireye baktı. Isabelle'in üzerindeki kıyafetler alışageldik giyim tarzını yansıtmıyordu: sade, koyu renkli bir tunik, siyah bir tayt ve diz hizasında çizmeler. Allie onun sert görünmeye çabaladığı hissine kapıldı.

"Öğrenmek istediğim sadece bu." Nathaniel'in nahoş, bariton bir sesi olsa da bu seste Allie'nin tüylerini diken diken eden bir şey vardı. "Sonunda doğru olanı yapmak istiyorsun demek?"

Isabelle soruyu duymazdan geldi. "Bu nereden çıktı şimdi, Nathaniel? Anlaşmamızdan memnun olduğumu sanıyordum."

Bir an için rüzgârın hızlanmasıyla Allie, Isabelle ve Nathaniel'in ağaçların hışırtısına karışan seslerini işitemez oldu. Konuşmalarını tekrar duyabildiğinde Nathaniel konuşuyordu.

"... ben de işleri senin tarzına uygun bir şekilde halletmeye

razı oldum. Sabrettim. Şimdi sıra bende.”

Isabelle ilk kez hareket ederek ırmağa doğru adım attı ve Nathaniel’le arasındaki mesafeyi kısalttı. “Balo gecesi yaptığın barbarcaydı, Nathaniel. Yaptığın şeyin ardından kim sana niçin okulun yönetimini versin ki?”

Nathaniel “Yapmam gerekeni yaptım,” dedi. “Anlaşmamıza uysaydın bunların hiçbirine gerek kalmayacaktı.”

“Yapman gerekeni mi?” Isabelle’in sesi öfkeyle yükseldi. “Öğrencilerimden birini acımasızca öldürmek yapman gereken bir şey miydi?”

Nathaniel bir kaşını kaldırdı. “Öğrencilerinden biri öldürüldü mü? Bundan haberim yoktu. Belki de personelinle konuşsan iyi olur. Ne ben ne de benim insanlarımdan biri kimseyi öldürmedi.”

Allie, Isabelle’in omuzlarının kaskatı kesildiğini fark etti.

“Öğrencilerden birinin boğazı boydan boya kesildi. Senin bununla hiçbir ilgin olmadığını mı söylüyorsun?”

Nathaniel’in sırtışı yırtıcı bir hayvaninkini andırıyordu. “Bana okulunuz çok tehlikeli bir yer gibi geldi, müdire hanım. Ben olsam çocuklarımı o okula göndermezdim.”

Isabelle’in kuşkuyla baktığı Nathaniel sağ elini havaya kaldırıp “Bununla hiçbir ilgim olmadığına yemin ederim. Şerefim üzerine.”

“Şerefın...” Isabelle’in sesinde küçümseyici bir ton olsa da Allie’ye Isabelle’in Nathaniel’a inandığını hissettiren bir şeyler de vardı.

Isabelle “Bak bence bunların arkasında ne var...” dedi. “Bence okulun başarılı olduğunun farkındasın. Dengelerin senin aleyhine değiştiğinin de. Yönetim kurulunda bir dönem bana karşı çıkanların şimdi fikirlerini değiştirmiş olduklarının da. Ancak öyle kibirlisin ki hâlâ kendi fikirlerinin daha iyi olduğu-

nu ispatlamanın derdindesin.”

“Bu kadarı yeter.” Nathaniel suya doğru yaklaşırken gözleri Isabelle’e dikili olan köpek olduğu yerde kaldı. “İşte şartlarım, Isabelle. Yönetim kuruluna tuhaf fikirlerini değiştirdiğini söyleyeceksin. Ne kadar büyük bir hata yaptığını ve Cimmeria’nın yönetimini bana devredeceğini de.”

Nathaniel’in sözlerinden kin damlıyordu.

Isabelle duyduklarına şaşırmış olsa bile bunu belli etmiyor görünüyordu. Bunun yerine, işittiklerini gülünç bulmuş gibi davrandı. “Ah, Nathaniel, komik olma. Şartlarının saçma olduğunun farkındasın. Hepsini reddediyorum.”

Nathaniel geriye doğru bir adım attı. “O zaman bunun sonuçlarına katlanacaksın.”

Adam yanında köpeğiyle arkasını dönüp uzaklaşırken Isabelle ona bağırdı. “Lucinda bunu yapanın sen olduğunu anlayacaktır, Nathaniel. Senin hakkından gelir o.”

Adam arkasına bile bakmadan ağaçların arasında kayboldu. Kısa bir süre sonra Zelazny ve Eloise ağaçların içinden çıkıp Isabelle’in yanına geldiler. Biraz konuşup ormanın içine geri döndüler. Ağaçlara vardıklarında onlara iki karanlık figür daha katıldı.

Sırtı ağacın gövdesine dayalı olan Allie zihninde karmakarışık düşüncelerle donakalmıştı. Carter başını eğip ona bakınca Allie oğlanın yüzündeki ifadeden onun da en az kendisi kadar şaşkın olduğunu çıkardı.

Carter “Hadi gidelim buradan,” dedi.

Ağaçtan aşağı inip kapıdan geçtiler; Carter kapıyı sürgüsünü çekip arkalarından kapattıktan sonra elini Allie’ye uzattı.

“Hazır mısın?”

Allie başını salladı.

Koşmaya başladılar.

Öğretmenler okula yürümeye ikisinden birkaç dakika önce başlamış olsalar da Carter, Allie'yi okula başka bir yoldan götürdü. Bu patika çiçeklerle dolu bir bahçenin ortasında dikilen taş bir kır evinin yanından geçiyordu. Rüzgâr yasemin ve gül kokularını onlara doğru taşıyordu.

Allie "Bu kimin evi?" diye sordu.

Carter "Bob Ellison'ın," dedi.

Ev epey gerilerinde kaldığında "Ben orada büyüdüm," diye ekledi.

Allie durdu. "Burası *senin* evin miydi?"

Carter geriye bakmadan "Durma," dedi. "Bu konuyu sonra da konuşabiliriz."

Etraflarını çeviren ağaçlar ürkütücü şekiller oluştursa da önceki koşu düzenlerini tutturmalarıyla (Carter'ın Allie'nin bir metre önünden koştuğu) Allie kendisini güvende hissetmeye başladı. Daha önce onu korkutan şeyleri (çalıların arasından gelen hışırtılar, uzakta kırılan bir dalın sesi) artık umursamıyordu.

Ancak Carter'ın sesini duymasıyla aniden durdu. Oğlan onunla değil, bir başkasıyla konuşuyordu.

Carter, Allie'yle arasındaki mesafeyi epey açmış ve patika-
daki bir dönemeçten yana sapmış olduğundan Allie ne onu
ne de konuştuğu kişiyi görebiliyordu. Yine de ters giden bir
şeyler olduğunu seziyordu. İçgüdüleriyle hareket edip eğilerek
patikadan çıktı ve uzun eğreltiotlarıyla çevrelenmiş bir ağacın
ardına saklandı. Oraya varınca bir dizinin üstünde çömelip ne-
fesini tuttu.

Carter "... hiçbir şey," diyordu.

Sonra diğer ses, Gabe'in sesi geldi. "Demek orada tek başına
devriyeye çıkmıştın, hem de nöbetin yokken?"

Allie, Gabe'in sesinden onun Carter'a inanmadığını sezmişti.

Carter "Neden, ne olmuş ki?" diye sordu. "Hep yaptığım şey."

Gabe "Bu gece olmaz ama," dedi. "Zelazny'yi duymadın mı?
Yatma saatinden sonra sadece kendi nöbet günlerimizde dışarı
çıkmanız gerekiyor. Gidip onunla konuşsan iyi olacak. Bu du-
rumdan memnun olmayacaktır."

Carter "Peki," dedi. "Sonra görüşürüz."

Allie, Carter'ın ayak seslerinin gitgide uzaklaşarak kaybol-
duğunu işitti. Ardından kendisine doğru yaklaşan ayak sesleri
ve konuşmaları duydu. Seslerden yaklaşan birden çok kişi ol-
duğunu çıkardı. Ağacın gerisine bakmak için öne doğru eğildi.
Ay ışığı altında Gabe'in biriyle konuştuğunu görse de oğlanın
bedeninin kapattığı diğer kişiyi seçemedi.

Gabe şikâyet eden bir tonla "... bazen her şeyin içine ediyor,"
diyordu. "Kendisini toplaması gerek. Zelazny ne diye ona ta-
hammül ediyor, bilmiyorum."

Diğer kişi "Sen de ona inandın mı?" diye sordu. Allie soruyu
soranı göremediği gibi sesini de çıkaramamıştı.

Gabe "Pek de umurumda değil," dedi. "Böyle her şeyi ber-
bat etmeye devam ederse doğruyu söyleyip söylemediğinin bir
önemi kalmayacak." Patikadan aşağı yürüdü. "Zaten Isabelle'in

onu Gece Okulu'na kabul etmemiz için neden o kadar uğraştığını asla anlayamadım."

Tam o anda Allie arkasından gelen bir çarpma sesiyle irkildi. Tekrar eğilip kendisini çevreleyen eğreltiotu yapraklarının altına gizlendi.

Gabe "Kim var orada?" diye sordu. Oğlanın sesi az öncekinden daha yakın geliyordu. Allie hiç kıpırdamadan bekledi. Yüreği ağzına gelmişti. Ay ışığının altında Gabe'in patikanın kenarında durmuş dosdoğru kendisine baktığını görebiliyor, bulunduğu yerden onun soluk alıp verişini işitiyordu.

Allie, Gabe'i tanıyordu. Aralarında hep arkadaşlık olarak tanımlanabilecek bir ilişki olmuştu. Ancak o anki tabloda gerçekten ters bir şeyler vardı. Gabe'in sesi farklı çıkıyordu. Öfkeli. Hatta tehditkâr.

Tüm içgüdüleri Allie'ye yerinden çıkmamasını tembih ediyordu.

Lucas'ın sesi yakınlardaki ağaçlıktan geldi. "Benim, ahbap."

"Tanrım." Gabe'in sesinde tiksinti seziliyordu. "Ödümü kopardın, dostum."

"Üzgünüm! Lanet bir kütüğe takıldım. Ağaçların arası karanlık."

"Her neyse." Gabe patıkaya geri dönmüştü. "Harekete geçiyoruz."

Allie etraf sessizleşene ve iki oğlanın patıkada iyice uzaklaştığından emin olana dek bekledikten sonra temkinli bir şekilde patıkaya döndü ve tüm gücüyle okula doğru koştu.

Tam ağaç sırasına vardığında bir figür çalılıarın arasından fırlayıp yoluna çıktı. Allie geriye doğru sıçrayarak çığlık atmak için ağzını açınca bir el dudaklarını kapattı. Kendisini saran koldan kurtulmak için debelendi.

Carter "Allie," diye fısıldadı. "Benim. Kes şu debelenmeyi."

“Tanrım.” Allie oğlanın kolları arasında gevşedi. “Ödüm bo-kuma karıştı, Carter.”

Carter “Gabe seni gördü mü?” diye tısladı.

Allie başını iki yana salladı. “Saklandım.”

Rahatladığı belli olan Carter parmağıyla sağına işaret etti. “Bu taraftan.”

Bahçenin kenarındaki gölgelere gizlenip binanın çevresini dolaşarak arka kapıya vardılar. Oradan içeri girmek kolaydı. Kapıdan eğilerek geçseler de koridorlar boş olduğundan gizlenmelerine gerek yoktu. Isabelle’in ofisinden yüksek sesli konuşmaların geldiğini duysalar da konuşulanları dinlemek için durmayıp merdivenlerden yukarı çıktılar.

“Neler oluyor?”

Carter ellerini siyah saçlarında gezdirerek Allie’nin yatak odasında bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

Masasının kenarına tünemiş Allie’nin ona verecek bir cevabı yoktu.

Carter kendi kendine “Nathaniel de kim?” diye mırıldandı. “Bunu neden yapıyor?”

Allie dalgınca “Bir köpek,” dedi.

Carter ona bir bakış atınca Allie aklındakini açıkladı. “O gün Jo’yla benim duvarlı bahçede sesini duyduğumuz bir köpekti. Demek Nathaniel o sırada oradaydı.”

Carter “Kulağa mantıklı geliyor,” dedi. “Yine de neler olduğunu hâlâ anlamıyorum. Kim o?”

Allie “Tamam, Nathaniel’in söylediklerini şöyle bir düşünelim. Yönetim kurulundan bahsetmişti,” dedi. “Isabelle’e kurula gitmesini söylemişti.”

Carter ona soran gözlerle baktı.

Allie “E, neden kurula kendisi gitmiyor ki?” dedi. “Demek

istediğim bu kadar güçlüyse ama yönetim kuruluna gidemiyorsa bunun bir nedeni olmalı.”

“Evet.” Carter’ın yüzünde bir şeyleri fark ettiğini belli eden bir ifade belirdi. “Çünkü ya kuruldakilerle arası açıldı ya da kuruldakiler ondan hoşlanmıyorlar.”

“Ya da onu tanımıyorlar.” Allie düşünceli bir edayla yüzünü buruşturdu. “Onlar için tamamen bir yabancı da olabilir. Yine de Isabelle’le ikisinin birbirlerini yakından tanıdıkları hissine kapıldım. Sanki araları bozulmuş iki arkadaş veya akrabaymışlar gibi.”

Carter “Evet. Ya da eski sevgililer,” dedi.

Gözleri buluştu.

Allie “Kesinlikle,” dedi.

Allie ayağını sallayıp Carter volta atarken bir dakika için olasılıklar üzerine düşündüler.

“Bir de Lucinda var.” Allie sessizliği böldü. “Isabelle ‘Lucinda anlayacaktır,’ demişti.”

“Bunu ben de duydum.” Carter topuğunun üzerinde dönüp volta atmaya devam etti.

Allie onun yürüyüşünü izleyerek “Yine o Lucinda...” diye mırıldandı. “Sen ona inandın mı? Yani Nathaniel’a. Sence Ruth’u öldüren o değil mi?”

“Bilmiyorum.” Carter’ın sesinin tonu hayal kırıklığını yansıtıyordu.

“Sanırım Isabelle onun bu dediğine inandı.”

Carter “Harika,” diye mırıldandı. “Bu gerçekten harika.”

“Yani bunun anlamı...” Sesi giderek söndü. Isabelle’in Nathaniel’a inanmasının ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordu. Ayaklarını masanın üzerine çekip kollarını dizlerine doladı.

“Tanrım, bu bir kâbus... Şimdi ne yapacağız?”

Carter volta atmayı bıraktı. “Hiçbir fikrim yok.”

Haftanın geri kalanında, Allie kendisini tecrit edilmiş gibi hissetmişti. Bütün öğrenciler her zamanki yerlerinde oturuyor, öğretmenler her zamanki gibi derslerine devam ediyor olsa da ona hiçbir şey eskisi gibi gelmiyordu. Korkunç bir şey olacaktı (Nathaniel *bir şey* yapacaktı) ve tüm öğrenciler arasında bundan haberdar olan sadece o ve Carter'dı.

Daha da kötüsü çoğu öğrenci ona hâlâ görünmezmiş gibi davranıyordu. Koridorda yürürken, merdivende yanlarından geçerken, banyoda diplerinde diş fırçalarken görmezden geliniyordu. Kimseye itiraf edemese de bu durum onu üzüyordu. Kendisine sanki orada yokmuş gibi davranılması ona ruhu bedeninden ayrılmış hissi veren tuhaf bir deneyimdi.

Çarşamba sabahı daha önce gördüğünü anımsamadığı bir kız Fransızca dersinde Allie'nin yanına bir kalem düşürmüş, Allie'nin kalemi yerden alıp uzattığı kız sanki kalemi göremiyormuş gibi davranmış, Allie kalemi sağa sola oynattığında bile durum değişmemişti. Sonunda Allie kalemi yeniden yere bırakmıştı.

"Her neyse," deyip gözlerini tekrar defterine çevirmişti.

Perşembe günü Jules, Allie'yi bir köşeye çekip ona Katie'nin kendisine karşı yürüttüğü seferberliği durdurması için elinden geleni yaptığını söyledi.

"Elimden geleni yapıyorum, Allie, gerçekten. Fakat inatçının teki. Isabelle'le konuyu konuşmaya çalıştım ama o da hiç olmadığı kadar meşgul."

Allie, Isabelle'in neden o kadar meşgul olduğunu gayet iyi bilse de Jules'a bundan bahsedemezdi.

"Jerry çocuklarla konuşup yaptıklarına bir son vermedikleri takdirde ceza alacaklarını söylediğinden yakında normale döneceklerini sanıyorum. Tabii bir kısmı Katie'den, Jerry'den

korktuklarından daha fazla korkuyor olabilir.” Jules huzursuz görünüyordu. “Ancak bu kez sonuç alacağız. Birkaç haftaya kadar dönem bitecek ve yeni dönem her şey daha iyi olacak...”

Allie düşünceliydi. *Ya da gelecek dönem Katie daha fazla öğrenciyi bana karşı doldurur ve işler içinden çıkılmaz bir hal alır.*

Jo hâlâ eski arkadaşlarından uzak duruyordu. Yemeklerde eski masanın uzağında, ya Gabe’in ya da Katie ve müritlerinin yanında oturuyordu.

Allie onun mutsuz görüldüğünü düşünse de emin de olamıyordu. *Belki de sadece yansıtma yapıyorumdur.*

Cuma günü geldiğinde artık canına tak etmişti. Son dersin ardından bir hışımla Jo’nun odasına koştu ve kapıyı bir süre ısrarla çaldıktan sonra açtı.

Jo yatağında uzanmış bir moda dergisi okuyordu. “Kapıyı çalabilirdin,” diye çıkıştı.

“Çaldım zaten. Sen de şıllık gibi davranmayabilirdin.”

Derin bir iç çeken Jo dikkatini yeniden dergiye yöneltip sayfayı keskin ve öfkeli bir hışırtıyla çevirdi.

Allie masaya yaslanıp “Bak Jo,” dedi. “Konuşmamız gerek... Hemen.”

Hışır. Hışır. Hışır.

Allie “O gün çatıda olanların ne kadarını hatırlıyorsun?” diye sordu.

Jo’nun normalde ısıltılı olan açık mavi gözleri birer buz parçası gibiydi. “Çok da bir şey hatırlamıyorum ama az kalsın ölecek olduğumu biliyorum.”

Allie’nin gözü istemsizce Jo’nun hâlâ plasterlerle kaplı parmak uçlarına takıldı.

“Sorun da hatırlamaman zaten. Çünkü ben hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum. Anlamadığım şey ise neden bir kez olsun gelip bana veya Carter’a neler olduğunu sormamış olman.”

Jo büyük bir sabır sergiliyormuş gibi abartılı tavırlarla dergiyi kapatıp ona baktı.

“Sana gelmedim çünkü sana güvenmiyorum, Allie. Bak, açıkçası bir haftadır ellerim bandajlara sarılı halde yatağında yatarken enine boyuna düşünmeye çok vaktim oldu. Gerçekte kim olduğun ve nereden geldiğin hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Bildiklerim senin bana söylediklerinden ibaret. Ayrıca seninle tanıştığımızdan beri her şeyin tersyüz olduğunu da biliyorum.”

Yanakları al al olan Allie, Jo’ya işittiklerine inanamıyormuş gibi baktı. “Demek istediğin orada olanların benim suçum olduğu mu?”

Jo “Bir düşün, Allie,” dedi. “Az da olsa senin suçun değil mi? Bana gittiğin her yere felaket taşıyormuşsun gibi geliyor. Belki de Katie haklı. Belki sen gerçekten delisin.”

Jo’nun sesi kin dolu, sözleri diken gibiydi. Allie bir süre tek kelime edemedi.

Sözde Jo onun arkadaşıydı.

Ancak hemen sonra çenesini kaldırıp yüzünde sert bir ifadeyle Jo’ya baktı.

“Çatıda neler olduğunu bilmek ister misin, Jo? Peki. Sana anlatacağım. Yarım şişe votka içip çatıda dans ettin. *Dans ettin*. Sarhoş bir peri gibi oradan oraya savruldun. Nerede olduğunun farkında olmadığın gibi kendinle beraber kimleri tehlikeye attığını da umursamıyordun. Carter’la ben o gün seni kurtarmak için *kıçımızı* tehlikeye attık. Ve şu an bundan neredeyse pişman olduğumu söylemem gerek.”

Jo bir şeyler söyleyecek olsa da Allie onun sesini bastırdı. “Bana inanmıyorsan, Tanrı aşkına Carter’a inan. Onu yıllardır tanıyorsun. Ya da Jules’a, ne zamandır seninle konuşmaya çalışıyor. Bana bulaşmak için seni kullanan insanlara inanma artık. Çünkü bu acınası bir şey.”

Yüzü öfkeden kızaran Jo dergiyi ona fırlattı. Allie havada sayfaları açılan dergiyi kolayca yakaladı.

“Şu an seninle arkadaş olduğumuzu sandığım için pişmanım,” dedi. “Şimdi çık dışarı.”

Gözyaşlarını tutmaya çalışan Allie koridorda güçlkle yürüyerek odasının güvenli ortamına doğru ilerledi.

Beni ağlarken görmelerine izin vermeyeceğim.

Ancak tam o anda Rachel koltuğunun altında bir sürü kitapla önünde belirdi.

Kararlı bir sesle “Benimle gel,” deyip Allie’yi kolundan tuttuğu gibi kendi odasına soktu.

Kitaplarını masanın üzerine bırakıp yatağa, Allie’nin yanına oturdu. “Ne oldu?”

Bedeni hıçkırıklarla titreyen Allie ona Jo’yla nasıl yüzleştiğini ve ondan nasıl bir tepki gördüğünü anlattı. Tesadüfen duyduğu, Katie’nin kendisi hakkında söylediği şeyleri de (bunları duyduğu esnada pencerenin altındaki çıkıntının üzerinde duvara tutunuyor olduğunu atlayarak) ekledi.

Rachel, Allie’nin elini tutarak söylediklerini dinlerken sıra anlayışlı bir edayla cık cık ediyor ama o içini döksün diye çoğu zaman sessiz kalıyordu.

Sonunda hıçkırıkları azalan Allie “Bana bunları nasıl söyleyebildiğini, benim hakkımda nasıl böyle konuşabildiğini anlamıyorum,” dedi.

Rachel yanıt vermek için gözyaşlarının dinmesini bekledi.

Diplomatik bir tavırla “Jo’nun... sorunları var,” dedi. “Kırılgan. Aile hayatı pek de... mükemmel değil. Yine de özünde iyi biridir. Bunu hepimiz biliyoruz. Katie ve onun cadalozlar sürüsü Jo’yu yönlendirip seninle ilgili zırvalara inandırdılar. Elbette bunun sana pek de teselli olmayacağını farkındayım.

Bu durum canını yakıyor. Keşke elimden daha fazlası gelseydi.”

Allie’ye bir kâğıt mendil kutusu uzattı. “Akli başına gelecektir. Geldiğinde de söylediklerinden pişman olacak.”

Allie gözlerini kurularak “Aslında bu yüzden mi Jo’yla ve Lisa’yla takılmadın,” diye sordu. “Jo biraz, hani nasıl demiştin, kırılğan olduğundan mı?”

Rachel yanıt vermeden önce duraksadı. “Ben de uzun zaman önce... Jo’nun grubuyla bir süre samimi olmuştum. Sana bir keresinde Lucas’ın asla çıkamadığım erkek arkadaşım olduğundan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?”

Allie başını salladı.

“Eh, bu aslında tamamen doğru sayılmazdı.” Rachel başını eğip kendi ellerine baktı. “İki yıl önce burada okumaya başladığımda Lucas’a abayı yakmıştım. Bana kol kanat germiştii diyebilirim. Burada fazla Asyalı olmadığından bana biraz göze batıyormuşum gibi geliyordu. Ancak o benim kendimi son derece rahat hissetmemi sağladı. Ben daha çocuktum ve... Eh, sonrasını tahmin edersin. Eğlenceli, yakışıklı bir oğlan sana sahip çıkıyor... Ona sırlsıklam âşık olmuştum.”

Allie’nin hayretle baktığı Rachel omuz silkti. “Birkaç hafta sonra, dönemin sonlarına doğru; güzel, sarışın bir kız çıkageldi. Lucas ona bir kez baktı ve...” Rachel ellerini önce çırpıp kavuşturdu, sonra ayırdı. “Lucas sonsuza dek benim en iyi erkek arkadaşım oldu.”

Allie şaşırarak baktı. “Fakat... sonrasında ayrıldılar, değil mi?”

“Ya, evet.” Rachel gözlerini devirdi. “Ayrıldılar. Jo müthiş bir sinir krizi geçirdikten sonra.” Rachel iç çekti. “Fakat sanırım bir yanım onu bana tercih ettiği için Lucas’ı asla affetmedi. Bir yanım da Lucas’ın terciğini ondan yana yapmasına neden olduğu için Jo’yu hiç affedemedi. Belki de ikisini de affetmeyen aynı yanımdı.”

Allie "Bu berbat bir durum," dedi.

Rachel hüzünle gülümsedi. "Evet, öyle."

Rachel haftalardır Allie'nin dert ortaklığını yapmıştı. Yaşının ötesinde bir bilgeliği ve olgunluğu var gibiydi. Allie ona Carter'la ikisinin öğrendiklerini anlatmak istiyordu. Ona göre ne yapılması gerektiğini bilecek biri varsa, o da Rachel'dı. Carter'a duyduklarından hiç kimseye bahsetmemeye söz verdiğinden o ana dek kendisini hep tutmuştu. Ancak tüm bildiklerini içinde tutmak artık ona imkânsız gibi geliyordu. Bunları anlatabileceği başka hiç kimse de yoktu. Belki Rachel'ın yardımının Carter'la ona faydası dokunabilirdi.

Kendi içinde bir mücadele yaşarken uzun uzun Rachel'a baktı.

Şaşırان Rachel "Ne var?" diye sordu.

Allie gözlerindeki son yaşları da sildi. "Sana anlatmam gereken bir şey var."

"Ne yaptım dedin sen?"

Kulaklarına inanamayan Carter'ın sesi yazlıkta yankılandı. Akşam yemeği geçmişti ve gökyüzünde giderek alçalan güneş etraflarını çeviren ağaçların tepelerini altın rengi yıldızlarla kaplıyordu. Allie ve Carter sıcak güneşin altında, taş bir bankta oturuyorlardı.

Allie inatçı bir tavırla çenesini yukarı kaldırdı. "Ona güveniyorum, Carter. Bu konuyu bir başımıza halledemeyiz."

Carter "Evet ama bunları kime anlatacağımıza birlikte karar vermeliyiz, Allie. Oturup konuşmadan her güvendiğimiz insana bunları söylersek yakında sır olmaktan çıkar," diye yanıt verdi. "Demek istediğim, ben de gidip Lucas'a söyleyebilirdim bunları ama yapmadım."

Allie ormanda Lucas'ı gördüğü anı anımsadı.

Alelacele "Sakın yapma bunu," dedi.

Carter ona öfkeli bir bakış attı. "Cidden, Allie, onun hakkında bildiklerin ne kadar ki? Mesela Ruth'un cesedini senin bulduğuna dair dedikoduyu onun çıkarmış olabileceği hiç aklına geldi mi?"

Bir an Allie'ye kalbi duracakmış gibi geldi. Sükûnetini korumaya çalışarak "Ne? Bunu onun yaptığını mı söylüyorsun?" diye sordu.

Carter "Bunu benim de senin de bilmediğimizi söylüyorum," dedi. "Rachel'in dedikoduyu sevdiğini söylüyorum. Ona söylemenin hemen ardından bir anda bunu herkesin öğrenmesinin epey büyük bir tesadüf olduğunu söylüyorum."

"O böyle bir şey..." Allie duraksadı. Kime güvenebilirdi ki? Rachel'in Jo'dan veya Sylvain'den farklı olması için ne sebep vardı? Zamanında ikisine de güvenmiş, ikisi de güvenini boşa çıkarmıştı."

"Bunu bilemezsin, Allie." Carter'ın sesi şimdi daha nazik çıkıyordu. "Onu kendisine güvenip güvenemeyeceğimizden emin olacak kadar tanımıyorum. Hep içine kapanık biri olmuştur."

Allie "Senin gibi," dedi.

Carter gönülsüzce "Benim gibi," diyerek ona onay verdi. "Ancak onun babasının Gece Okulu'nda büyük bir nüfuzu var. Dev şirketlerin güvenlik işlerini yönetiyor, hükûmetlere danışmanlık yapıyor... O adam kıdemli bir üye, Allie."

"Bunu biliyorum. Rachel bana babasının yönetim kuruluunda bir tür kodaman olduğunu söyledi. Fakat Rachel Gece Okulu'nda değil, öyle değil mi?"

"Hayır ve bu olağandışı bir durum."

"Bu yüzden babası gibi daha büyük teşkilatla ilişkili olmayabilir."

"Evet. Yine de bir 'olasılıktan' yola çıkarak büyük risk aldın."

Allie, Carter'ın söylediklerinde haklılık payı olduğunu farkındaydı. "Haklısın. Üzgünüm. Bundan sonra daha dikkatli olacağım."

Yatışan Carter kısa bir süre oturup düşündü ve "Ona anlattığında sana ne dedi?" diye sordu.

"Ne düşüneceğini bilemedi. Yine de babasının Nathaniel adında bir heriften ve onun sorun yarattığından bahsettiğinden emindi." Dikkatle Carter'a baktı. "Bana babasına konuyu açsa nasıl olacağını sordu."

"Ne!" Carter sözcüğü neredeyse bağırarak söylediğinde Allie sinip kaldı.

Allie alelacele "Tabii ki bunu yapmayacak," diyerek onu teskin etti. "Sadece bizim bu olasılığı gözden geçirmemizi istedi. Babasına güvenebileceğimizi düşünüyor."

"Of, hay lanet." Carter başını ellerinin arasına aldı.

Allie masum bir edayla "Ne?" diye sordu.

"Senin sır saklama anlayışın bu mu Allie? Cidden?"

"Hayır... Yani evet." Allie, Carter'a bir bakış attı. "Sadece bir kişiye söyledim, Carter. Bence aşırı tepki veriyorsun."

"Al, başımız derde girebilir."

Allie kendisini "Bunu biliyorum," diyerek savundu.

Carter "E, o zaman?" dedi. "Belki de sırlarımızı başkalarına açmamaya çalışsak nasıl olur?"

Allie gözlerini kıstı. "O zaman Rachel'a babasına durumdan bahsetmemesinin daha iyi olacağını söylememi istiyorsun sanırım?"

"Evet, Allie. İstedğim bu."

Allie buz gibi bir sesle "İyi," dedi.

"Harika."

Uzun gelen bir dakika boyunca sessizce oturdular.

Carter her defasında Allie'yi eriten o yarım gülümsemesiyle

ona bakıp “Az önce ilk kavgamızı mı ettik biz?” diye sordu.

Allie “Hayır,” dedi. “Beraber takılmadığımız dönemde çok kavga ettiğimizi gayet net anımsıyorum,” diye yanıt verdi.

“Doğru.”

“Neyse, hoşuna gitse de gitmese de yardıma ihtiyacımız olursa yanımızda olacak biri daha var şimdi. Ayrıca epey zeki de.”

Carter “Ya, bu işimize yarayabilir,” diyerek isteksizce onu onayladı.

Allie “Evet,” dedi. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Carter, Allie’nin omzuna hafif bir yumruk indirdi. Allie’nin onu gıdıklayarak karşılık vermesiyle çok geçmeden gülmeye başladılar. Carter elini onun omzuna atıp şakağına bir öpücük kondurdu.

“Üzgünüm. O kadar da kızmamam gerekirdi. Her şey yoluna girecek. Bir şekilde.”

Allie “Girecek,” dedi. “Biz işleri yoluna soktuğumuz sürece. Bir şekilde.”

“Bak bu aklıma bir şey getirdi. Sana bugün ne duyduğumu söyleyecektim.”

Carter’ın sesi ciddi çıksa da Allie o iri, siyah gözlerin içine baktığında oğlanın söylediklerine odaklanmakta güçlük çekiyordu. Dalgın bir edayla “Peki,” dedi. *O benim. Benim olmayı istiyor!*

“Allie, bu önemli.”

“Özür dilerim.” Allie oğlanın kollarından ayrılıp dik oturdu. “Söyle bakalım.”

“Gece Okulu gece geç saatlerdeki talimlerine yeniden başlıyor.”

Allie kaşlarını çatı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Anlamı bize gerçekten tuhaf talimatlar verilmiş olduğu. Her gece sabaha kadar okul arazisinde nöbetleşe devriye gizeceğiz. Herkes biraz uyusun diye sırayla.” Ağaçlara doğru bak-

tı. “Arazide daha önce de eğitim amaçlı devriyelere çıktığımız olmuştı ama bu defaki farklı. Çok ciddi. Bize bunun ‘koruma ve savunma’ adını verdikleri yöntemi öğretecek olan yeni bir eğitim projesi olduğunu söylüyorlar. Bize karşı savuşturmamız gereken sahte saldırılar düzenleyecekler. Hatta bize gece nöbetlerimizden sonra istersek sabah derslerine girmeyebileceğimizi söylediler. Bu daha önce hiç görülme­yen bir durum. Bu gece başlayacak ve tüm hafta sonu talim yapacağız.”

Allie, Carter’ın yüzüne bakınca gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. “Nathaniel’in yapacağı bir şeye hazırlık yapıyorlar,” dedi.

Carter başını salladı.

“Sanırım polisi arayıp yardım istemeleri olası değil.”

“Hah.”

“Öyleyse... artık geceleri dışarı sını­şmak da yok demek?”

Carter “Kesinlikle yok,” dedi. “Burada güvenlik önlemleri çok artacak.”

Allie “Peki,” dedi. “Demek Nathaniel geliyor.”

“Ya, öyle.” Carter’ın gözleri ufku taradı. “Geliyor.”

Allie'ye o hafta sonu geçmek bilmiyormuş gibi geldi. Endişe ve yalnızlığın zehirli bileşimi zamanı yavaşlatıyordu. Gece Okulu Carter ve Lucas'ın elini kolunu bağlarken Katie'nin Allie'ye karşı başlattığı seferberlik hâlâ sürüyordu.

Allie, Carter'a ne kadar çok güvenmeye başladığını ilk kez fark etti. Onu nadiren görüyordu ve gördüğünde ancak kısa bir kucaklaşmaya yetecek kadar zamanları oluyordu. Carter'a Gece Okulu'nda işlerin nasıl gittiğini sorduğunda sadece "Çok yoğun," yanıtını alıyordu. Yine de oğlanın gözleri ona her şeyi anlatıyordu. Yorgundu... ve endişeli.

Allie'nin içinde bulunduğu durumla başa çıkma yöntemi bu konuda hiçbir şey yapmamaktı. Zamanının çoğunu kütüphanede geçiriyordu. Sonraki hafta yaz dönemi sona erecekti ve Allie'nin bitirmesi gereken raporları, hazırlanması gereken sınavları vardı. Son birkaç hafta yaşadığı tüm o heyecanlar derslerinde geri kalmasına neden olmuştu. O yaz yaşadığı onca şeyin ardından kırık notlar almaya niyeti yoktu.

Rachel her gün sabahtan akşama kadar kütüphanede olduğundan Allie'nin yanında her zaman birlikte çalışabileceği biri oluyordu.

Rachel yersiz bir neşeyle “Çalışın arkadaşlar,” diyordu.

Ancak Carter’ın ektiği şüphe tohumları hâlâ Allie’nin aklındaydı. *Rachel benim hakkımda dedikodular yaymış olabilir mi? Ona güvenebilir miyim?*

Rachel ona öyle destek veriyor, öyle samimi ve dürüst davranıyordu ki arkasından konuşmuş olması Allie’ye imkânsız görünüyordu. Yine de hiçbir şeyin imkânsız olmadığını biliyordu.

Kütüphane memurunun masasında sırayla gönüllü öğrenciler bekliyordu. Rachel bu sıra dışı durumu kaşlarını kaldırarak gözlemliyordu.

Gönüllülerin kendisine üçüncü kez yanlış kitabı getirmesinin ardından “Sanırım Eloise savaş oyunları oynamakla meşgul,” diye mırıldandı. “Bunun için dönem sonunu bekleseydi keşke.”

“Eloise’in de o kulüpten olduğunu biliyor muydun?” Allie belli belirsiz bir el hareketi yaptı.

Rachel başını salladı. “Babamın eski bir dostu. Sanırım Eloise öğrenciyken babam onun öğretmenlerinden biri gibi bir şeymiş. Neyse, Eloise’in benden gizlisi saklısı olmaz.” Kitabını kapatıp “Tabii bu benim düşüncem. Yine de artık kim bilir?”

“Onu bir de bana sor; artık kime, neye güveneceğimi bilemiyorum.” Allie gözlerini Rachel’inkilerden kaçırdı.

Rachel saatine baktı. “Öğlen oldu. Ara verip bir şeyler yemek ister misin?”

Yerlerini bir başkasına kaptırmamak için kitaplarını masada bıraktıktan sonra yemek salonunun yolunu tuttular. Salonda alışagelmedik bir sessizlik vardı. Birçok öğrenci sandviçlerini alıp dışarı, yaz sonu güneşinin altına gidiyordu. Konuştuklarına başkalarının kulak misafiri olamayacağı sessiz bir köşedeki masaya geçtiler.

Rachel "Carter'dan hiç haber var mı?" diye sordu.

Allie omuz silkti. "Biraz. Yoğun bir eğitim programları olduğunu ve biraz olsun boş bırakılmadıklarını söylüyor. Lucas ne diyor?"

"Aynısını."

Rachel kaşlarını çatıp sandviçini ısırdı. Allie onun aklında bir şey olduğunu fakat bunu söylemek için uygun anı kolladığını hissedebiliyordu.

Sonunda Rachel "Tatilde ne yapacaksın, Allie?" diye sordu. "Anne-babanın 'problemleri' olduğunu biliyorum." "Problemleri" sözcüğünü söylerken vurgulamak için elleriyle tırnak içinde işareti yapmıştı. "Eve gidecek misin?"

Bu soru Allie'yi gafil avlamıştı. Başından bir sürü olay geçtiğinden ne yapacağını düşünmeye fırsat bulamamıştı. Eve gidip rahatsız edici sessizliklerle ve şüpheli suratlarla yüzleşmek istemiyordu. Saatin tıkırtılarıyla ve ifade edilmemiş pişmanlıklarla da. Yine de elinden ne gelirdi ki?

"Sanırım eve gideceğim," diye iç geçirdi. "Biliyorsun, buraya geldiğimden beri annemlerle konuşmadım. Beni bu okula gönderdikleri için çok kızmıştım. Sonra da bana yalan söylemelerine kızdım. Onları aramadığımı fark edip beni aramalarını istedim. Sırf iyi olduğumu duymak için aramalarını." Sandviç ekmeğinin kabuğunu yoldu. "Aramadılar."

Rachel ona doğru eğildi. "Bak ne diyeceğim, eve gitmek sana zor gelecekse evimin kapısı sana hep açık. Dün annemle bu konuyu konuştum. Ona senden bahsettim. Benden sana ne zaman gelmek istersen gelebileceğini ve ne kadar istersen kalabileceğini söylememi istedi. Bizde kalacak yer çok."

İşte bu benim gerçek dostum olduğunun kanıtı. Yoksa beni evine davet etmezdi, değil mi? Bu gerçek dostların yapacağı bir şeydir.

Allie'nin aklından bunlar geçerken paranoyak bilinçaltının

karşıt bir savı vardı. *Beni gözetlemesi için ne de iyi bir fırsat olur.*

Yine de fikrin cazip bir yanı vardı. Uçsuz bucaksız bir taş-
ra malikânesinde birkaç hafta geçirmek mi, yoksa Londra'daki
ufacık evlerinde acınacak haldeki anne-babasıyla aile sorunla-
rını tartışmak mı? Zor bir karar değildi bu.

Fakat...

Allie "Rachel, çok teşekkür ederim. Bir düşünebilir miyim?"
dedi. "Eninde sonunda ailemle ters düşeceğim. Fakat şu an bu-
nun için bir neden göremiyorum."

"Anlıyorum." Rachel'in gözleri anlayış doluydu. "Zor olmalı."

Allie "Senin ailen çok müthiş olmalı," dedi. "Bence sen aile
piyngosunu kazanmışsın."

Rachel'in aynı fikirde olduğu söylenemezdi. "Babamı hiç
görmedin. Kendi işine girmemi istiyor. Buraya geldiğimden
beri Gece Okulu'na katılayım diye beni sıkıştırıyor. Bunu yap-
mayacak olmam onu deli ediyor. Tıbbaya yönelmeme bayıldığı
da söylenemez. Doktorlardan nefret ediyor. Tıbbaya 'şarlatanlık'
diyor. Bu yüzden sürekli kavga ediyoruz." Sandviğini bitirdi.
"Yani anlıyorsun, değil mi? Kimsenin ailesi mükemmel değil."

Allie ikna olmamıştı. "Evet ama kusurları olan bir aile başka
benim ailem ise bambaşka. Geri sayımdaki bir nükleer bomba
gibi kusurluyuz biz."

Rachel güldü. "Söylediklerinde haklılık payı yok değil. She-
ridan klanının şu an pek de havasında olduğu söylenemez."

"Allie Sheridan?" Allie'nin anımsamadığı, kendisinden kü-
çük bir öğrenci ikisinin masasının yanında dikilmiş, Rachel'a
bakıyordu.

"Allie Sheridan o." Rachel parmağıyla Allie'ye işaret etti.

Allie ona meraklı gözlerle bakarak "Benim," dedi.

"Isabelle acaba ofisime gelebilir mi diye sordu."

Allie şaşkınlığını gizleyemedi. "Ne? Neden?"

Oğlan ona boş gözlerle baktı.

“Allie...” Rachel gülmemeye çalışıyordu. “Yine ne yaptın?”

Allie omuz silkti. “Belki de ne kadar harika biri olduğumu söyleyecektir. Bir kez daha.”

Rachel “Hı-hı,” dedi. “Neyse, ben bütün öğleden sonra kütüphanede olacağım. Serbest kalınca gelip beni bulursun. Tabii seni zindana falan kapatmazsa.”

Allie eşyasını toplarken “İyi dileklerin için teşekkürler,” dedi. “Aslına bakarsan burada bir zindan olduğunu öğrenmek beni gerçekten o kadar da şaşırtmaz.”

Allie, Isabelle’in ofisine vardığında oda boştu. Ancak kapı açık olduğundan içeri girip koltuklardan birine oturdu. Beklerken huzursuzca etrafa bakınıyor; ona sanki Carter’la birlikte odayı araştırırlarken olmadık bir yere bıraktıkları, ikisini ele verecek bir şeyi Isabelle her an fark edebilirmiş gibi geliyordu.

Isabelle birkaç dakika sonra dalgın bir edayla odaya girdi. Gözlükleri başının üzerindeydi.

Köşede duran küçük bir buzdolabının üzerindeki su ısıtıcısının düğmesine basıp “Bir fincan çay ister miydin?” diye sordu. “Benim canım çekti.”

Canı pek çay içmek istemese de Allie nazıkçe “Tabii,” diye yanıt verdi.

Isabelle bir fincan daha bulup temiz olup olmadığına bakarken su ısıtıcısı fokurdayarak çalıştı. Çay hazır olunca müdire, eli yanmasın diye sapını dikkatle çevirdiği bir fincanı Allie’ye uzattı ve onun yanındaki bir koltuğa oturdu.

“Böyle daha iyi.” Isabelle düşünceli bir edayla çayını yudumladıktan sonra bakışlarını Allie’ye odakladı. “Dünyada güzel bir fincan çayın fayda etmeyeceği bir dert yoktur. Geldiğin için sağ ol, Allie. Seni derslerinden uzun süre alıkoymak

istemiyorum. Ancak cuma günü dönem biteceğinden seninle görüşüp nasıl olduğunu öğrenmek istedim. Artık altı haftadır bizimlesin ve buraya alışacak vaktin oldu. Bu dönemin sıra dışı bir dönem olduğunun farkındayım ve belki herhangi bir konudan konuşmak istersin diye düşündüm.”

Allie bir süre tek kelime etmedi.

Şaka mı yapıyor?

Isabelle beklentiyle ona bakarken Allie söyleyecek bir şeyler bulması gerektiğinin farkındaydı.

Ne desem? “Eh, cinayet biraz moral bozucu oldu, yangın da beni biraz endişelendirdi. Az kalsın kavalymemin tecavüzüne uğrayacaktım ve eski en iyi arkadaşım delinin teki. Fakat hey, en azından tarih dersim A gelecek” mi desem?

Allie ihtiyatla “Peki...” dedi.

Aklına gelenler kadar alaycı olmayan bir şeyler düşünmeye çalışsa da zihni dillendiremeyeceği, Isabelle’in bilmemesi gereken şeylerle doluydu. Isabelle’in merak ettikleri arasında biyoloji dersinin nasıl gittiğinin veya geçen hafta raporunu neden geciktirdiğinin olmadığını da biliyordu.

Allie’nin sessizliği uzarken Isabelle bir kaşını kaldırıp onu bu sıkıntılı durumdan kurtardı. “Bir süredir panikatak geçirmediğini duydum. Sanırım bu bir ilerleme.”

Allie o ana dek bir önceki panik atağının üzerinden geçen süreyi fark etmemişti. Ancak aradan iki haftadan fazla zaman geçmişti. Ayrıca, şöyle bir düşünüyordu da bir süredir sayma alışkanlığını da terk etmişti.

Allie “Bu doğru,” dedi. “Sanırım bu aralar... eskiden olduğu kadar paniğe kapılmıyorum.”

Isabelle gülümsedi. “Eh, burada stresli dönemler geçirsek de bana artık stresle daha iyi başa çıkıyorsun gibi geliyor. Bunu gördüğüme memnunum.” Çayını bir kenara bıraktı. “Şimdi, sen ve Jo...”

Allie ürperdi. Bu, Isabelle'le konuşmak istemediği bir konuydu.

"Eskisi kadar yakın olmadığınızı fark ettim. Bunun sebebi nedir?"

Allie tereddütle, olanları ana hatlarıyla Isabelle'e aktardı. Duyduklarına üzülen Isabelle bal rengi gözlerini kapatarak onu dinledi.

Allie konuşmasını bitirince Isabelle "Jo'yla konuşurum," dedi. "O da zor bir dönemden geçiyor. Bu yüzden ona karşı sabırlı olman gerek. Yine de dostluğunun onun için önemli olduğunu biliyorum."

Allie son heceye vurgu yaparak "Önemliydi," dedi.

Isabelle kendinden emin bir şekilde "Yine önemli olacak da," dedi. "Sabırlı olursan."

Çay fincanını bıraktı. "Katie'nin karalama kampanyası da üzerine eğildiğim bir diğer konu. Jules'un seninle konuştuğunu biliyorum ve seninle daha önce konuşma fırsatı yaratamamış olduğum için özür dilerim. Çok meşguldüm. Yine de Jules'un beni her gün konuyla ilgili gelişmelerden haberdar ettiğini ve Katie'ye karşı senin yanında mücadele verdiğini bilmeni isterim. Katie'yle başa çıkarken takdire şayan bir sabır göstermiş olsan da sanırım artık yaptıklarına bir son vermezse ona uzaklaştırma vermeyi düşünecek noktadayız. Kurallar'ı gayet iyi biliyor, anne-babası da öyle. Ailesine konuyla ilgili bir mektup yazsam da yanıt vermediler. Bu yüzden ona bugün son bir uyarı yapacağım. Kendine hâkim olmanı çok takdir ediyorum."

"Dikkatli ol!" Sözler Allie'nin ağzından istemsizce çıkıvermişti.

Müdürle ona merakla bakınca Allie bocaladı. "Yani... Katie'nin anne-babası yönetim kurulunda, değil mi? Son derece güçlü olmalı; Katie bununla övünüp duruyor. Hani... ailesi... Düş-

manlıkları kötü olabilir... Bence. Yani, onlar da Katie gibiyseleler.”

Isabelle öne doğru eğildi. “Benim için endişelenmen çok hoş, Allie. Merak etme. Dikkatli olacağım.”

Daha genel konulara geçip birkaç dakika Allie’nin derslerinden bahsettiler. Isabelle, Allie’nin kendini derslerine adanmasından övgüyle bahsederken ders notlarını giderek yükselttiğine dikkat çekti. Zelazny bile Allie’nin İç Savaş konulu yazısını methetmişti.

Müdire sözlerini “Aslen benim endişem şimdi ne olacağı,” diye bağladı.

Şaşırان Allie “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Burada geçirdiğin zaman boyunca annenle defalarca konuştum. Senin için endişeleniyor. Annen de baban da seni öz-lüyor.”

Bu sözleri duyar duymaz yaşlar Allie’nin gözlerini yaktı. Allie gözyaşlarını dizginlemeye çalıştı. Bunun kendisini o denli incittiğine şaşırdı. Anne-babasına çok kızdığı için onlarla temasa geçmekten kaçınmıştı. Öte yandan kendisiyle neden görüşmediklerini de bilmiyordu.

Hem kendisine ait öğrenci dosyasında bulduklarından dolayı kendisini aldatılmış gibi hissediyordu. Isabelle annesini yakından tanıyor olsa da bundan kendisine hiç bahsetmemişti. Anne-babası gerçeği anlatmayarak onu aldatmışsa Isabelle de onu aldatmış sayılmaz mıydı? Aslında hepsi yalan söylememiş miydi?

Belki de şimdi gerçekleri konuşma zamanıydı.

Allie “Anne-babamı iyi tanır mısınız?” diye sordu.

Isabelle’in yüz ifadesi bir anda değişti. Gerginliği bedenine yansımıştı.

“Bunu neden soruyorsun?” Sesinde ihtiyatlı bir ton vardı.

“Annemin beni buraya getirdiğinde söylediği bir şey zihni-

mi kurcalıyor da.” Allie yalan söylemeyi seçmişti. “Yanlışlıkla sizden ‘Izzy’ diye bahsedip sonra hemen hatasını düzeltti. Sanki sizi tanıyor gibiydi. Sonra Katie ve Jo’dan buradaki herkesin anne-babasının bir zamanlar burada okuduğunu duydum. Ben de kendime ailemden zamanında bu okulda okumuş kimse yoksa burada ne aradığımı sordum.”

Gözlerini müdireye dikti. “Benim ailem de mi burada okumuştur, Isabelle?”

Uzun gelen bir saniye boyunca tereddüt eden Isabelle’in yüzünde duygulu bir ifade belirse de sonunda Allie’ye basit bir yanıtla karşılık verdi.

“Evet, Allie. Ailenin bu okulda uzun bir geçmişi var.”

Allie, Isabelle'in ofisinden ayrıldıktan sonra yüzüne soğuk su çarptı ve kütüphaneye döndü. Yerine geçince, Rachel ona soran gözlerle baktı.

Muzip bir gülümsemeyle "Ne oldu? Yoksa zindanda yer mi kalmamış?" diye sordu. Ancak Allie'nin kızarmış yüzünü görünce gülümsemesinin yerini endişeli bir ifade aldı. "Hey, sorun nedir?"

Allie bezgince gülümsedi. "Bir şey yok. Görüşme beklenmedik bir terapi seansına döndü sadece."

Rachel şaka yollu, "Terapinin öyle bir anda karşıma çıkıp beni afallatmasından nefret ederim," dese de gözlerinde endişe vardı. "Biraz ara verip benimle bu konuda konuşmak ister misin?"

Rachel'in anlayışlı tavrı karşısında bir kez daha ağlamaklı olan Allie başını salladı. Herkesin karşısında ağlamak istemiyordu.

Rachel onu kütüphaneden çıkarıp koridorun sessiz bir köşesine götürdükten sonra mendil aramaya gitti ve büyük bir kutu mendil ve iki fincan çayla döndü.

Yerine yerleşip “Bana her şeyi anlat,” dedi. “Ya da bana anlatmak istediğin her şeyi.”

Allie’nin konuşmaya başlamasıyla susması bir oldu. *Bugün gerçekleri konuşma günü olacaksa neden itiraflar sadece Isabelle’in-kilerle sınırlı kalsın ki?*

Aklındakileri sormaması için tek bir neden bulamadı.

“Sana olanları anlatmadan önce bir soru sormam gerekiyor,” dedi. “Sorum seni üzebilir. Yine de neden sorduğumu anlayacağını umuyorum.”

Rachel badem gözlerini şaşkınlıkla açsa da soğukkanlılığını yitirmedi.

“Peki,” dedi. “Ne istersen sor bana.”

“Hiç hakkımda dedikodu yaptın mı?”

Rachel bir an bile duraksamadı.

“Seninle tanışmadan önce, evet. Çünkü herkesin dedikodusunu yapıyorum ben. Ancak seninle tanışmamın ardından hakkında konuşmayı bıraktım ve bunu bir daha hiç yapmadım. Hem de hiç.”

Ona yakından bakan Allie kızda ne tedirginlik emaresi gördün ne de sorunun onu rahatsız ettiğine dair bir işaret. Hali... her zamanki gibiydi. Allie’nin tüm içgüdüleri ona güvenebileceğini söylüyordu.

Allie “Mesele...” diye söze girdi, “... görünürde herkesin bana yalan söylemesi. Annem-babam. Isabelle. Jo. İnancımı yitiriyorum her şeye ve...”

Rachel “Herkes mi?” diyerek Allie’nin cümlesini tamamladı. Allie başını salladı.

Rachel elini kalbinin üzerine götürdü. “Ailem üzerine yemin ederim ki sana yalan söyleyenlerden değilim, Allie. Bana güvenebilirsin.”

Nedense Allie bunun doğru olduğunu biliyordu.

Öne eğilip Rachel'i kucakladı. "Sana inanıyorum. Bunu sormak zorundaydım. Kusuruma bakma."

Rachel "Anlıyorum," deyip ona sarılarak karşılık verdi. "Belki sandığından da fazla anlıyorum. Uzun süredir burada olduğumu unutma. Çok fazla arkadaş edinmemeyi tercih etmemin bir nedeni var. Şimdi, ne oldu da canın böyle sıkıldı? Söyle bana."

Allie ona Isabelle'le görüşmesini kısaca anlattıktan sonra müdireye geçmişte okulda ailesinden kimsenin okuyup okumadığını sorduğunu söyledi. Isabelle'in verdiği yanıtı söylemesiyle Rachel'in dışarı arasından bir tıslama çıktı.

"İtiraf etti mi? İnanmıyorum! Ne dedi?"

Aklına Isabelle'in yüzündeki kararsız ifade gelen Allie "Ondan ayrıntıları almaya çalıştım," dedi.

Müdireye "Annem burada okumuştı, değil mi?" diye sormuştu. "O halde birbirinizi tanıyordunuz."

Isabelle başını sallamıştı. "Evet burada okudu. Aynı sınıftaydık. En yakın arkadaşlarımdan biriydi."

Allie kaşlarını çatarak "O zaman ben neden sizinle daha önce hiç karşılaşmadım? Ya da bu okulu hiç duymadım?" diye sormuştu.

"Bu çok uzun bir hikâye, Allie, yine de annenle hiç ayrı düşmediğimizi bilmeni isterim. O Cimmeria'yla ve onun arkasındaki insanlarla ayrı düşmüştü." Isabelle üzgün görünüyordu. "Bence bu konuyu onunla mutlaka konuşmalısın. Öyküsünü benden duymanı isteyeceğini sanmam. Bu bana düşmez. Yine de sana onun buradaki eğitimini tamamladıktan sonra her şeyi geride bıraktığını söyleyebilirim. Bir daha geriye baktığını da sanmıyorum. Buradan nefret ederdi. Okuldan sana hiç bahsetmemiş olmasının nedeni de bence bu."

Allie çay fincanını sehpanın üzerine bırakıp bacaklarını yu-

karı çekip kollarını dizlerine dolamış ve “Ama beni buraya o gönderdi,” demişti.

Isabelle başını sallamıştı.

Allie “Peki beni neden nefret ettiği bir okula gönderdi?” diye sorduğunda sesi sitemkâr bir tona bürünerek yükselmişti.

Isabelle “Seni zaptedemiyordu,” demişti. “Ve bu senin değil, onun hatası. O da bu durumun fakında. Christopher... gittikten sonra annen bambaşka bir insana dönüştü. Artık sana iyi annelik yapamayacağından endişeye kapılır oldu.”

Beklenmedik bir hüznün dalgasının sardığı Allie ağlamamaya çalışarak başı dizlerine değene dek öne doğru eğilmişti.

Isabelle nazikçe “Seni buraya göndermek ömrü boyunca yaptığı en cesurca işti, Allie,” diye eklemişti. “Yaşadığın yerde mutsuz olduğunu biliyordu. Ancak seni buraya göndermek için bazı kişilerden... uzun zaman önce geride bıraktığı bazı insanlardan yardım istemek zorunda kaldı. Bu da onun için hiç de kolay olmadı.”

Allie bir gözyaşının dizine düşüşünü izlemişti.

Boğuk bir sesle “Neden bunu bana daha önce söylemediniz?” diye sormuştu. “Annemle arkadaş olmanıza rağmen ikiniz de bana bundan bahsetmediniz. Bu da yalan söylemek değil mi?”

Isabelle elini Allie’nin omzuna koymuş, ona kısık ve sakin bir sesle yanıt vermişti.

“Bana sana söylememem için yalvardı ve benim değil, onun kızı olduğun için bana düşen onun dileklerine saygı göstermekti. Sana gerçeği söylememekle hata ettiğini düşünüyorum ve o da benim öyle düşündüğümü biliyor. Fakat onun güvenini boşa çıkaramazdım.” Isabelle’in sesi sanki her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi çıkmaya başlamıştı. “Öte yandan senin güvenini de sarsmak istemiyordum. Sana gerçeği söylemediğim için çok üzgünüm.”

Allie titreyerek solumuş, “Benden gizlediğiniz başka şeyler de var mı?” diye sormuştu.

Uzun bir sessizliğin ardından Isabelle temkinli bir tavırla söze girmişti. “Yetişkinler gençlere her bildikleri şeyi anlata-mazlar. İşler böyle yürümez. Çocuklarının güvende olması için onlara söyleyebilecekleri kadarını söylerler. Dolayısıyla, evet, hazır olduğunu düşündüğüm ana dek senden saklı tutacağım bazı şeyler var. Ancak inan hazır olduğunda bunları sana an-latacağım.”

Allie’nin öfkesi hüznünü bastırmıştı. *Neden yetişkinler sırf daha yaşlı olduklarından kendilerinin önemli sorunların üstesinden daha iyi gelebileceklerini düşünürler ki? Neden bunun kendilerine yalan söyleme hakkı verdiğini düşünürler?*

Ancak Isabelle henüz söyleyeceklerini bitirmemişti. “Yine de öğreneceklerinin bir kısmını, çoğunu, kendi anne-babandan duymalısın. Benden değil. Önce onlara sorular sormalı, sonra da sana karşı dürüst olmaları için onlara bir şans tanımalısın. Sana yanıt vermezlerse veya dürüst olmadıklarını düşünürsen bana gel. Bildiklerimi sana elimden geldiğince anlatırım.”

“Annemlere nasıl bir şey sorabilirim ki?” Allie’nin sesi yükselmişti. “Onları aramadım çünkü beni arayıp aramayacakla-rını görmek istedim. Beni özlemişlerse ararlar diyordum. Ya da en azından mektup yazarlar. Ancak bunu yapmadılar. Bana hiçbir faydaları yok.”

“Annen seni aradıysa bunun nedeni sana düşünmek için zaman vermektir.” Isabelle’in sesi kederli çıkıyordu. “Burada kalıp kalmamaya karar vermen için. Onu affedip affedeme-yeceğine karar vermek için. Sana sarsıcı bir deneyim yaşattığı için pişman olduğundan hiç şüphem yok. Ancak doğası gereği bunu sana söyleyemez.”

Sonra fısıltıyla “Fakat ben söyleyebilirim,” demişti.

Allie, Isabelle ağladığını görmesin diye yüzünü ellerinin arasına gömse de müdirenin kendisine sarıldığını hissetmişti.

Allie sakinleşince Isabelle ona bir mendil uzatıp çay fincanını eline tutuşturmuştu.

“Anlaman gerek, Allie,” demişti. “Kendinle ilgili öğrenecek daha çok şeyin olduğunu anlaman gerek. Ailenin uzun ve eşsiz bir tarihi var. Annen reddettiği o tarihten sana bahsetmemeyi seçmiş. Ben bunun bir ayıp olduğunu düşünüyorum. Hayranlık uyandıran bir soydan geliyorsun. Bunu ona sor. Ve umarım anne-babanı affedersin. Onlar doğru olduğunu düşündükleri şeyi yaptılar.”

Allie olanları anlattıktan sonra Rachel oturduğu yerde kaydıldı. “Vay,” dedi. “Bu acayip bir hikâye. Ayrıca, Isabelle’in ne dediği umurumda değil. Bence anneler saçma sapan davranıyor. Öte yandan soyunla ilgili söyledikleri beni çok meraklandırdı.”

Allie “Lucinda’yı kastediyor olmalı,” dedi. “Artık her kimse.”

Rachel “Gizemli sözde büyükannen...” diye fikir yürüttü. “Anahtarın o olduğuna şüphe yok. Isabelle’e onu sormadın mı?”

“Hayır. Annemlerin ne kadar işe yaramaz olduklarından yakınırken arada kaynadı gitti.”

Rachel “Bu beni deli ediyor,” dedi. “Kim o?”

“Keşke bilseydim.”

Rachel ona meydan okuyan bir bakış attı. “Ne diyeceğimi biliyorsun...”

Allie iç geçirip “Baban...” dedi.

“... her şeyi bilir.” Allie’nin cümlesini tamamlayan Rachel “Ona olanlardan bahsetmeme izin ver,” dedi.

Allie “Carter bunlardan kimseye bahsedilmesini istemiyor. Özellikle de baban gibi yönetim kurulu üyesi olan birine,” dedi. “Sana söylediğim için bana hâlâ kızgın.”

Rachel "Peki," dedi. "Fakat burada bahsettiğimiz aile onun-ki değil. Seninki ve benimki."

Söylediklerinde haklılık payı vardı.

Allie "Bu konuyu düşüneyim," dedi. "Carter'ı ikna etmem biraz vakit alabilir."

Rachel "Tamam," dedi. "Fakat uzun süre de düşünme. Cuma günü dönem bitiyor."

Pazartesi geldiğinde Allie hâlâ Rachel'a babası konusunda ne yanıt vereceğine karar vermemiş olsa da öğle yemeği için yemek salonuna gidip kapı eşiğinde dikilen Lisa'yı gördüğünde dönemin sonuna, Lucinda'ya ve tehlikeye dair tüm düşünceler aklından uçup gitti. Lisa her zamankinden soluk ve zayıf görünse de ona bakıldığında saldırıyı akla getiren tek şey yanındaki kırmızı yara iziydi.

"Lisa! Tanrım." Allie kucaklaşmak için ona doğru koştu. "Ne zaman döndün? Nasılsın?"

"Selam, Allie. Geleli birkaç saat oldu." Lisa bitkince gülümsedi. "Ailem sınavları kaçırmamı istemedi, ben de kendimi daha iyi hissedince..."

Allie "Bu berbat bir durum," dedi. "Hoş geldin! Sen yokken burasının tadı tuzu kalmamıştı. Hiç olmazsa, bir bakayım, dolu dolu beş gün bizimle olacağına sevindim."

"Sağ ol." Lisa bariz bir şaşkınlıkla odaya bakındı. "Neler oluyor? Masanda kimse yok. Jo oraya oturmuş, yanında da..." Jo'nun yanında Ismay ve Katie'yle oturduğu köşeye işaret etti.

Allie başını salladı. "Durum kötü. Jo artık benden nefret ediyor."

"Hadi oradan." Lisa ona şüphe dolu bir bakış attı.

"Hayır, ciddiylim. Sen yokken bir sürü şey oldu. Şimdilik grubun sonu gelmiş gibi görünüyor. Herkes bölündü. Rachel

Patel ve Lucas buralardaysa onlarla oturuyorum, bir de Carter'la."

"Neden? Ne oldu ki?"

Allie "Of, Tanrım, bu aptallık tarihinin en uzun hikâyesi" diye iç geçirdi. "Sadece sözüme güven: Jo benden nefret ediyor. Yine de bir şekilde hayatımı sürdürüyorum."

Lisa şaşkın haldeydi. Sitemkâr bir sesle "Şu an nereye oturma-
cağımı bilemiyorum," dedi.

Allie'nin dudaklarında muzır bir gülümseme belirdi. "Eh, istersen Jo ve Katie Gilmore'un yanında oturabilirsin. Ya da benim ve Lucas'la."

Lisa "Bana yolu göster," deyip kabahat işlemiş gibi kıkırdadı. Birlikte Rachel ve Lucas'ın çoktan sandviç ekmeklerini dizmeye başladıkları masaya gittiler.

Öğle yemeği boyunca Lisa'ya o evde iyileşirken neler olduğunu anlattılar. Allie olanları kendi bakış açısıyla anlatırken adil olmaya çalışsa da Lisa ondan duyduğu en kötü olaylara bile inanmakta güçlük çekmiyor gibiydi.

Başını iki yana sallayıp "Of, Jo..." dedi. "Yine mi?"

Lucas iç çekti. "Ben de tam olarak böyle demiştim. Durum bana tanıdık geldi."

Lisa "Ancak bu tür şeyleri yaptığını hepimiz bilirken Allie'yi suçlaması..." dedi. "Bu çok adice."

Rachel "Katie onu çıkarları için yönlendiriyor," dedi. "Onu kullanıyor. Jo da ona kanıyorsa durumu bayağı kötü olmalı."

Yemeğe geç gelen Carter dudaklarını yanına oturduğu Allie'nin başına hafifçe sürttü. Lisa'nın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. O esnada Carter'a gülümseyen Allie, Lucas'ın dirseğiyle Lisa'yı dürtmesine aldırış etmedi.

Ama Lisa ve Lucas arasında herhangi bir yakınlaşma olmamıştı. Aksine, bir ara Allie, Lisa'nın Lucas ve Rachel'i endişeyle izlediğini fark etti. İkisinin birbirlerine ne kadar yakın otur-

duklarını ve samimi göründüklerini de.

Belki de Rachel'ın aklında Lucas'ı affetmek vardı.

Allie'ye Rachel-Lucas-Lisa üçgeninin ortasında kalma fikri hoş gelmeseydi de Rachel'ın kendisini mutlu eden oğlanı elde etmesini de istiyordu.

Kaşları endişeyle çatıldı.

Neden aşk hep böyle karmaşık olmak zorunda?

Gece on birde Allie başını kitaplardan kaldırdı.

"Takviye," diye mırıldandı. "Takviye almam gerek."

Allie; Carter, Lisa ve Rachel'la akşam yemeğinden hemen sonra yolunu tuttukları kütüphanede ders çalışıyordu. O hafta için kütüphane kapanış saati gece yarısına çekilmişti ve o saatte bile içeri tıklım tıklımdı.

Allie "Gidip kendime içecek bir şeyler alacağım," dedi. "Başka isteyen var mı?"

Lisa neredeyse başını kitabından kaldırmadan "Ben istemiyorum," dedi.

Rachel "Ukalalık ediyor gibi olmak istemem ama daha bir saat önce mola vermiştik zaten," dedi.

Carter "Allie çalışmaktan çok mola vermeyi seviyor," diye karşılık verdi.

Ayaklanan Allie "Bunun neresi tuhaf?" diye sordu. "İyi. Siz burada kalın. Ben yiyecek bulunca dönerim. Açlıktan bayılacak olduğunuzda ise size zırnık koklatacağımı sanmayın."

Kızarmış gözlerle odadan çıkıp kütüphanenin dışına yerleştirilmiş; üzeri enerji barları, meyve kâseleri ve kahve sürahileriyle dolu masaya yöneldi. Koridor duvarlarına çalışmaya ara veren, gerinen, yeniden kitaplarına gömülmeden önce uykulu gözlerle sohbet eden öğrenciler dizilmişti.

Allie masanın üstüne abanıp "Kahve," diye mırıldandı.

Üzerinde mavi Cimmeria arması olan beyaz bir porselen fincana kahvesini dökerken hayal kırıklığıyla yiyeceklere baktı. Kendi kendine “Burada neden hiç bisküvi yok?” diye söylendi. “Hem çikolata nerede? Bu şartlar altında nasıl çalışabilirim?”

“Ben sana çikolata getiririm.”

Allie yerinde sıçrayıp arkasını dönerken az kalsın kahvesini dökecekti. “Sylvain, kahretsin. Ödümü kopardın.”

“Desolé¹³. Niyetim seni korkutmak değildi.”

Allie ikna olmamıştı.

Sylvain bardağına kahve doldururken Allie uzaklaşmak için arkasına döndü. “Eh, seninle konuşmak gerçekten güzeldi...”

Oğlan ona doğru hızlı bir adım attı. “Allie, bekle. Lütfen. Seninle konuşmak istiyorum... gerçekten.”

“Of, Tanrım, konuşmasak olmaz mı?” O an yapmak istediği son şey Sylvain’le konuşmaktı.

İncinmiş görünen Sylvain “Olur tabii,” dedi. “Fakat iki dakikanı bana ayırırsan gerçekten çok memnun olurum.”

Allie iç çekti. “Peki. Yalnız bir daha benden özür dilemeyeceğine söz verirsen.”

Sylvain’in mavi gözleri pırıldadı. “Bir daha asla özür dilemeyeceğime söz veremem ama şu an seninle konuşmak istediğim başka bir konu var. Yine de senden çok özür di...”

Allie ondan uzaklaşarak “Tamam, bu kadar yeter,” dese de Sylvain gülerek onu kolundan hafifçe kavradı.

“Kendimi tutamadım. Lütfen gitme. Bunu bir daha yapmayacağıma söz veriyorum.”

Allie ona gülümsemeye hiç niyetli olmasa da bunu yaptı. “Peki, pes ediyorum. Konu nedir?”

“Rica etsem?...” Koridora doğru işaret etti. “Başka bir yere gitmeliyiz.”

13 Fr. Özür dilerim anlamında. (ç.n.)

“Buradan başka bir yere gitmemize izin yok.” Allie kütüphaneyi gösterdi. “Saat on biri geçti.”

“Ha, kurallar beni çok da bağlamaz.” Allie’nin kendisine şüpheyile bakması üzerine Sylvain “Çok da uzağa gitmeyeceğiz,” diye ekledi.

“Beş dakika.” Allie parmaklarını açıp elini havaya kaldırdı. “Sonra çalışmaya dönmem gerek.”

“Kabul.”

Allie elinde kahve fincanıyla, koridordan boş giriş holüne ilerleyen Sylvain’i izledi. Ayak sesleri geniş koridorda yankılanıyordu.

İkisi yalnız kalır kalmaz Sylvain’in tavrı değişti. Huzursuzlaşmış, kendilerini takip eden biri var mı diye etrafına bakınıyordu. Sylvain’in gerginliği Allie’yi tedirgin etmişti.

Allie “Peki... benimle konuşmak istediğin şey ne?” diye sordu.

Sylvain aniden yanına gelip Allie’yi kucakladı. Allie onun kollarından kurtulamadan kulağına fısıldadı.

“Allie, üzgünüm ama tehliledesin.”

Allie “Sylvain,” diye tısladı. “Bırak gideyim.”

“Lütfen, Allie, sohbet eden iki yakın arkadaşmışsınız gibi davran.” Oğlanın sesindeki yakarışın afallattığı Allie çırpınmayı bıraktı ve “Neler oluyor?” diye fısıldadı.

Sylvain “Sana fazla bir şey anlatamam,” dedi. “Fakat tehlikede olduğunu düşünüyorum. Birilerinin sana zarar vermeye çalışacağını da.”

Allie onun şaka yaptığını belli edecek bir işaret arasa da oğlan gülümsemiyordu. İlk kez içinin korkuyla dolduğunu hissetti.

“Kim, Sylvain? Bana zarar vermek isteyen kim?”

Sylvain başını iki yana salladı. “Sana hiçbir şey söylemem. Hatta seninle bu konuyu konuşmamam gerekirdi. Fakat senin için endişeleniyorum. Lütfen bana inan, bu işin şakası yok.”

“Nathaniel mı?”

İsmi telaffuz etmesiyle Sylvain’in eliyle Allie’nin ağzını kapatması bir oldu.

Oğlanın yüzünde bir merak ifadesi belirdi.

“Nathaniel’ı nereden biliyorsun sen?”

Carter canıma okuyacak.

“Ben... ben sadece... Onunla ilgili bir dedikodu duydum herhalde.”

Sylvain bir ipucu ararmış gibi Allie’nin gözlerini süzdü.

Yumuşak bir sesle “Seni kimin tehdit ettiği, güvenliğini sağlamazsak başına gelebilecekler kadar önemli değil. Bence mümkün olduğunca arkadaşlarından ayrılmamalısın. Tek başına vakit geçirme. Özellikle de dışarıda.”

Yine de bunları Sylvain’den duymak Allie’ye hâlâ garip geliyordu. Şüpheyle başını yana eğdi.

“Isabelle’in durumdan haberi var mı?”

“Evet ama seni korkutmak istemiyor. Seni koruyabileceğini düşünüyor. Herkes emniyetinin sağlanabileceği kanısında. Ben o kadar da emin değilim. Lütfen bana inan. Bu iş ciddi.”

Bedenine yaslanan Sylvain’in bedeninin sıcaklığı Allie’yi rahatsız ediyordu. Oğlanın tanıdık kokusu bir zamanlar ona karşı hissettiklerini, onu öptüğü anları anımsatmıştı.

Aniden ondan uzaklaşmak istedi.

Nefes verdi. “Peki. Tamam. Arkadaşlarımdan yanından ayrılmayacağım ve dışarıya sık sık çıkmayacağım.”

O noktada Sylvain’in dönüp gitmesini beklese de oğlan olduğu yerde kalıp gözlerini Allie’ninkilere dikti.

Allie “Ne? Dahası da mı var?” diye sordu. “Lütfen daha başka şeyler olmadığını söyle.”

“Hayır. Hâlâ Nathaniel’ı nereden bildiğini çıkarmaya çalışıyorum.”

Allie pişkince “Ben de hâlâ bana kimin zarar vermeye çalıştığını çıkarmaya çalışıyorum,” dedi. “Sanırım bu bizi eşitler.”

Sylvain’in gözlerinde kendi karmaşık hislerini yansıtmış gibi gelen bir şeyler görmesi endişesini daha da arttırdı. Oğlanın kollarından kurtulup kahvesini aldı ve koridorda yürümeye koyuldu. Sylvain hemen yanında ilerliyordu.

Kütüphane kapısına vardıklarında Sylvain ona sessizce “Lütfen unutma. Dikkatli olmalısın.”

Allie kasvetli bir sesle “Oluyorum,” diye yanıt verdi.

Allie, Carter’a Sylvain’le arasında geçen konuşmadan bahsedip bahsetmemesi gerektiğine karar veremiyordu. Onunla konuşmuş olmasının bile canını sıkacağından gayet emindi. Sohbetin konusu da kesinlikle hoşuna gitmeyecekti. Öte yandan Carter’a olanlardan bahsetmemek Allie’ye yanlış geliyordu. Altmaktan ziyade yalan söylemek gibi. Birazcık.

Kütüphaneye döndüğünde Carter, Gece Okulu’na gitmek için eşyasını topladığından Allie’nin karar vermesine gerek kalmadı. Sadece alelacele vedalaşacak kadar bir zamanları oldu. Gecenin geri kalanında da görüşmediler. Ertesi gün Carter izinli olduğundan uyumaya çekildi ve gündüzki derslere girmedi. Bu yüzden Allie’nin ona Sylvain’le arasında geçen konuşmadan bahsetme fırsatı olmadı.

En azından durumu kendisine böyle açıklıyordu. Bir de anlattıklarını çok ciddiye alması karşısında şaşırdığı Rachel’a.

“Sylvain Gece Okulu’nda çok nüfuzludur Allie. Kıl herifin teki olsa da böyle bir şeyi bilecek biri varsa, o ta kendisidir.” Düşünen Rachel’ın alnında kırışıklıklar oluştu. “Isabelle’le konuştuğun mu?”

İkisi önceki gece Allie’nin Sylvain’le konuştuğu yerde oturmuş, ellerinde buharı tüten birer çay fincanı ve hiç dokunma-

dıkları bisküviler tutuyorlardı. Etrafta kimse olmamasına rağmen fısıldaşıyorlardı.

Allie “Konuşmalı mıyım?” diye sordu. “Bu soru kafamı kurcalıyor. Sylvain, Isabelle’le konuşmamam gerektiğini söylemedi. Yine de Sylvain’in konuşmasından sanki... Nasıl desem? Bana söyledikleri gizliymiş gibi geldi. Isabelle öğrenmemi istemiyormuş gibi.”

“İyi ama gerçekten tehlikedeysen ne diye senin durumdan haberdar olmanı istemesin ki?” Rachel endişeli görünüyordu.

“Bilmiyorum. Tüm bunlar bana son derece tuhaf geliyor. Fakat Sylvain’in yüzündeki bakış... Bana gerçekten endişeli görünüyordu.” Allie iç geçirerek geriye kaykıldı. “Ters giden bir şeyler var.”

Rachel “İzin ver bu konu üzerine düşüneyim,” dedi. “Bir çaresini bulurum.”

Ancak Allie onun da endişeli olduğunu seziyordu.

Sylvain’in uyarısının huzursuzluğu içindeki Allie pazartesi çok az uyuyabilmişti. Salı gecesi odasına gitmek için merdivenlerden çıkarken ağır derslerle geçen bir günün ve kütüphanede araştırma yazısını bitirmeye uğraştığı bir akşamın ardından bitkin düşmüş haldeydi.

Dişlerini fırçaladıktan sonra yarı uyur halde pijamalarını üzerine geçirdi.

Gece esintisi içeri girsin diye pencereyi açık bırakıp “İyi geceler oda,” diyerek rüya gördüğünü bile anımsamayacağı deliksiz bir uykuya daldı.

İki saat sonra uyandığında başta kendisini rahatsız eden şeyin ne olduğunu fark etmedi. Gözlerini açtı. Uykuyla uyanıklık arasında, bulanık algısıyla üzerinde eğilen bir figürün kendisini izlediğini fark etti. Rüya gördüğünü sandı.

Sonra adamın nefes aldığını duydu.

Heyecanlanıp "Carter?" diye mırıldandı.

Figürün bir akrobat esnekliğiyle masanın üstüne sıçrayıp pencereden dışarı çıkışını görmekten çok hissetmiş.

Bu Carter değil.

Fark ettiği gerçeğin onu uyuşukluğundan çekip almasıyla yattığı yerde dimdik doğruldu ve kısa bir an açık pencereye baktıktan sonra lambayı açtı.

Oda boştu. Ancak az önce orada birinin olduğundan emindi. Masasının üzerindeki kitaplar ve kâğıtlar dağılmıştı. Uykuya daldığında bir defterin arasında duran kalem şimdi yerdeydi.

Rüya görmemişti.

Kendisini düzenli nefes almaya zorlayarak masanın üstüne çıktı ve pencereden dışarı baktı. Fakat tek gördüğü ayın cılız ışığının vurduğu kırlar oldu.

Gecenin sıcaklığına rağmen titreyen Allie pencereyi sıkıca kapatıp yatağına döndü ve kollarını dizlerine dolamadan önce kilidin sağlamlığını kontrol etti. Uzun bir süre uyumadan oturdu.

Carter “Belki de rüya görüyordun,” diye fikir yürütse de Allie onun kaslarının gerildiğini fark edebiliyordu.

Allie “Görmüyordum,” diye diretti. “Tüm eşya yerinden oynamıştı. Ayrıca o adamı gördüm de.”

İkisi yanlarında Rachel’la yazlıkta oturuyorlardı. O günkü dersler birkaç dakika önce bitmişti. Gök gri ve kasvetli görünse de henüz yağmur yağmamıştı.

Carter “Rüyada hep birilerini görüyorsun,” dedi. “Herkes görür. Uyumadığından ve eşyayı rüzgârın dağıtmadığından nasıl emin olabiliyorsun?”

Rachel “Kendini çimdikledin mi, Allie?” diye sordu. “Ya da uyanık olduğundan emin olmak için bir şey yaptın mı? Bazen rüyalar insana epey gerçek gelebiliyor.”

“Onu *gördüm*.” Allie’nin hayal kırıklığı giderek artıyordu. “Neden bana inanmıyorsunuz? O pencereden çıkarken yatağında doğruldum. Rüya değildi. Odamdaydı o.” Allie ürperdi. “Odamdaydı.”

“Hey, sorun yok.” Rachel kolunu ona doladı. “Merak etme. Sana inanıyoruz. Sadece emin olmak istiyoruz. Bize tam olarak

ne gördüğünü anlat. Adam nasıl biriydi?"

Allie yüzünü asıp her şeyi anımsamaya çalıştı. "Carter'dan daha kısa ve daha ufak tefekti. Siyahlar içindeydi, açık tenli bir adamdı. Saçlarının neredeyse sarı olduğundan gayet eminim."

Bir süre gönülsüzce Allie'nin tanımına uyabilecek tüm öğrencileri listeleseler de sonunda hiçbirinin Allie'nin gördüğü kişi olamayacağına karar verdiler.

Carter sonunda "Gece Okulu'nda bu tanıma uyan kimse yok," dedi. "Ve şu ara ancak Gece Okulu'ndan olanlar çatıya çıkabilir."

Allie "Gece Okulu'ndan veya değil, dün gece biri odamdaydı," dedi. "Carter, sana söylemem gereken bir şey daha var."

Carter'a o ana dek bahsetmediği, Sylvain'le arasında geçen konuşmayı tüm ayrıntılarıyla aktardı. Carter onu dinlerken gerilmişti. Allie susunca Carter tek kelime etmeden ayaklanıp yazlıktan çıktı ve ormanın ucuna gidip sırtı onlara dönük halde bekledi.

Allie ayağa kalkıp ona doğru yürümek için kararsız bir hamle yapsa da fikrini değiştirip tekrar yerine oturdu.

Rachel "Ona bir dakika ver. Düzeler birazdan," dedi. "Sonra bendeki haberleri anlatıp onu gerçekten sinirlendireceğim."

"Haberler mi?" Allie merakla kaşlarını kaldırdı.

Rachel, Carter'ı izleyerek "Bekleyelim," diye yanıt verdi. "Bir kereden fazla anlatmak istemiyorum bunu."

Allie, Carter'ın geri dönüp kendilerine doğru geldiğini gördü. Yüzüne hücum eden kan geri çekilen Carter daha sakin görünüyordu.

Carter "Ona inanıyorum," dedi. "Pisliğin teki ama böyle bir şeyden haberdar olacak biri varsa o da Sylvain. Bildiklerini bana söylemeliydi. Sana değil." Kızgın görünüyordu. "Ancak sana olan ilgisinden dolayı bu yolu seçti. Neyse. Şimdi biz de durumu biliyoruz."

Allie ürperiyormuş gibi bir hareket yapıp Carter'a yaklaşan Rachel'a baktı. "Söyleyeceğim şey hoşuna gitmeyecek."

Carter "Ne var?" diye homurdandı. "Bana bugün daha da güzelleşecek mi diyorsun yani?"

"Babama olanlardan bahsettim."

"Aman ne hoş. Baksana *gerçekten* güzelleşiyor!" Carter ellerini saçlarında gezdirdi. "Ben de öyle şey olur mu diyordum. İkiniz sayesinde cuma günü dönem bitmeden önce herkes her şeyi duyacak. Acaba bir pano alıp üzerine tüm sırlarımızı yazsak mı? Belki de bir web sitesi kurarız: TümSırlarımız nokta com."

Allie ona "Burada bilgisayar yok," hatırlatmasını yaptı.

Carter "Cimmeria'daki internet teknolojisi eksikliğinin ben de gayet farkındayım," diye çıkıştı. "Yine de hatırlattığın için sağ ol."

Allie, Rachel'ın arkasına saklandı.

Rachel "Gerçekten üzgünüm," dedi. "Babama güvenebileceğinizden emin olmadığınızın farkındayım. Fakat inanın ki güvenebilirsiniz. Allie için gerçekten endişe ediyorum. O yüzden de Isabelle'in telefonunu ödünç alıp babama her şeyi anlattım. Babam Nathaniel'in kim olduğunu biliyor."

Son cümle sanki havada asılı kaldı.

Kendisini ilk toplayan Allie oldu. Sabırsızca "Kimmiş?" diye sordu.

Rachel "Mesele de bu ya..." dedi. Carter'a endişeli bir bakış attı. "Bana söylemiyor."

Carter alaycı bir sesle "Tabii söylemez," dedi. "Fakat kesinlikle güvenilir biri kendisi."

"Gerçekten de öyledir." Rachel sakın olmaya çalışıyordu. "Bana bunu söyleyemeyeceğini söyledi. Yine de bana onunla ilgili bir şeyler anlattı. Nathaniel diye birinin gerçekten var

olduğunu söyledi. Isabelle'le onun bir zamanlar çok yakın olduklarını (tam olarak bu sözcükleri kullandı) ama bir şekilde bozuştuklarını ve şimdi Nathaniel'ın Cimmeria'nın ve Gece Okulu'nun kontrolünü ele geçirmeye, bir tür yeni Isabelle olmaya çalıştığını da. Babam, Nathaniel'ın amacına ulaşmasının tam bir felaket olacağını söyledi. Nathaniel'dan tiksiniyor. Onun acımasız biri ve muhtemelen aklını kaçırmış olduğunu söyledi. Bir de istediğini elde edene kadar durmayacağını."

Allie "Aman ne güzel," dedi.

Rachel "Daha da beteri var," diye sözlerine devam etti. "Kurulun bazı üyeleri onun tarafını tutuyorlarmış. Isabelle'in yaptığı bir şey hoşlarına gitmiyormuş. Daha büyük teşkilatla ilgili bir şeymiş bu. Neyse, bazıları Isabelle'in gitmesini istiyormuş ve bunu gerçekleştirmek için Nathaniel'ı kullanabileceklerini düşünüyorlarmış. O Isabelle'in hakkından gelince ondan kurtulmayı planlıyorlarmış. Fakat babam onların bu planının işe yaramayacağını ve her şeyi berbat edeceğini söylüyor. Cuma günü beni almaya gelince Isabelle'le bu konuyu konuşacak. Bu arada bir şey daha söyledi."

Gözlerini Allie'ye çeviren Rachel yüzünü buruşturdu. "Senin arkamı kollaman gerektiğini söyledi."

Zihninde önceki geceye ait görüntüler canlanan Allie omuz silkti. Sonra gözlerinde kararlı bir bakışla ayağa kalktı. "Gidip Isabelle'le konuşalım."

Rachel "Ne?" dedi. "Şimdi mi?"

"Şimdi."

"Haklı." Carter ayağa kalkıp Allie'nin yanına gitti. "Bende fikir kalmadı. Dün gece de biri Allie'nin odasındaydı. Zamanı geldi."

"Eh..." Rachel ayağa kalkıp onlara katıldı. "Belki de hepimizi birden okuldan atmaz."

“Rüya görmediğinden eminsin demek?” Isabelle’in bakışları delici olsa da Allie gözlerini onunkilerden bir an olsun ayırmadı.

Allie “Öyle,” dedi. Sesi hissettiğinden daha büyük bir güvenle çıkmıştı.

Hepsinin Isabelle’e öykülerini aktarmalarının ardından Isabelle, Matthew ve Sylvain’i yanlarına çağırarak, hepsi Isabelle’in ofisine doluşmuştu. Allie ve Carter iki hafta önce içlerini karıştırdıkları dolapların tepesine tünemişlerdi. Rachel ikisinin aşağısında, zeminin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Sylvain, Isabelle ve Matthew deri koltuklara yerleşmişlerdi.

Sylvain ve Matthew odaya ilk girdiklerinde Isabelle, Matthew’u “güvenlik uzmanı” diye tanıtmış; Allie, Rachel ve Carter’dan hikâyelerini bir kez daha anlatmalarını istemişti.

Üç oğlan duydukları üzerine düşünürken oda sessizleşti.

Sylvain sessizliği bölerek “Nathaniel’in adamlarından biridir,” dedi.

Isabelle ona kulaklarına inanamıyormuş gibi baksa da oğlan geri adım atmadı. Allie’ye sakın bir ifadeyle bakıp “Onlar zaten Nathaniel’i biliyorlar, değil mi Allie?” diye sordu.

Kızaran Allie başını salladı.

Isabelle öfkeyle “Nathaniel’i sen nereden biliyorsun?” diye sordu.

Allie, Carter’a hızlı bir bakış attıktan sonra tekrar Isabelle’e döndü. Ne söyleyeceğini düşünürken çenesi bir o yana bir bu yana oynuyordu. “Bu gerçekten bir şey fark ettirir mi?”

Isabelle kendisine uzun süre baksa da Allie onun bakışlarını okuyamadı.

“Sanırım hayır.” Isabelle, Carter ve Rachel’i şöyle bir süzdü. İkisi sessizce başlarını salladı.

“Peki o zaman. Matthew?” Müdire danışmanına döndü.

Matthew “Başka kim olabilir?” diye sordu.

Isabelle odadaki herkese seslenerek “Doğru. Dönemin bitmesine iki gün kaldı,” dedi. “Şu sıralar Gece Okulu okul arazisini güvende tutmak için tüm imkânlarını seferber etmiş durumda. Ancak sayımız yetersiz. Biri ruhumuz bile duymadan içeri sızmayı başarmış. Nathaniel hakkında bildiğinizi sandığınız şeylerin neler olduğunu bilmesem de size onun son derece tehlikeli ve kindar biri olduğunu söyleyebilirim. Yaz balosunda yaşananların bir kısmının arkasında o vardı. Dolayısıyla stratejimizi değiştirmek zorundayız. Diğerleriyle konuşacağım ama o arada... Sylvain ve Carter, ikinize Allie’yi koruma görevini veriyorum. Gece gündüz. En azından biriniz ona eşlik ediyor olacak. Asla yanından ayrılmayın. Nöbetleşe çalışın. Anlaşıldı mı?”

Carter, Sylvain’e dik dik baksa da başını salladı.

Sylvain melek gibi masum bir ifade takındı. “Anlaşıldı.”

“Allie.” Isabelle ona doğru döndü. “Senden istediğim hayatına normal bir şekilde devam etmen. Derslere gir. Kendi odanda uyu. Ancak yanında Carter veya Sylvain olmadan hiçbir yere gitme.”

Aklında bu planın nasıl yürüyeceğine dair şüpheler olsa da (*Banyoya gittiğimde ne olacak?*) Allie sessizce başını salladı.

“Rachel, zaten Allie’yle mümkün olduğunca çok vakit geçirdiğini biliyorum. Senden istediğim bunu sürdürmen. Desteğine ihtiyacı olacak.”

Rachel “Elbette,” dedi.

Isabelle “Babanla konuşup bu kararına onay verip veremeyeceğini öğreneceğim. Vereceğine eminim. Şimdi...”

Isabelle öğrencilerini sırayla süzdü. “Bizi yalnız bırakmanızı rica ediyorum. Yapacak işlerimiz var.”

Isabelle'in ofisinin dışındaki koridordaki gerilim neredeyse dokunulacak kadar yoğundu. Carter sahiplenici bir tavırla Allie'yi elinden kavradı.

"İlk nöbeti benim tutmamı ister misin?" Sylvain'in sesi ipekliydi.

Carter'ın çenesindeki kaslar gerildi.

"İstediğim senin buradan defo..." diye söze başlasa da Allie onu kolundan tuttu.

"Carter, hayır. Sakin ol." Allie iki oğlana baktı. "Birinizin bir yere gitmesi gerekene kadar ikiniz de benimle kalabilirsiniz, oldu mu? Sonra diğeri nöbeti devralır. Kavga etmek yok. En azından birbirinizle."

İki oğlan da yanıt vermedi.

Allie "Günün geri kalanını Rachel'la kütüphanede geçireceğim. Hep birlikte çalışabiliriz," diye ekledi. "Hiçbir sorun çıkmayacak. Topu topu iki gün."

Sylvain "Benim için sorun yok," diye mırladı.

Carter hâlâ tek kelime etmemişti. Allie onun yüzüne bakıp oğlanın gerilmiş yanaklarını parmak uçlarıyla okşadı ve "Hadi ama," dedi.

Carter'ın sıkı dişlerinin arasından "Peki," sözcüğü çıktı.

Allie bir nefes verdi. "Güzel."

Rachel "Neyse... Yollarımı gözleyen bir kimya kitabı var," dedi.

Allie ona minnettar bir bakış attı. "Benim de bitirmem gereken lanet bir tarih yazısı. Odama gidip ders notlarımı almam gerek."

Carter ve Sylvain aynı anda "Seninle geleyim," dediler.

Allie bezgin bir sesle "Of, Tanrım," dedi. "Bu *harika* oldu."

Kısa süren akşam yemeği molası hariç, dördü akşamın geri kalanını konuşma yasağı sayesinde iki oğlanın tartışamadığı

kütüphanede geçirmiş, yasak Allie'yi ilk kez o kadar memnun etmişti. Ancak ne zaman bir kahve molası verse Sylvain ve Carter ona eşlik etmek için aynı anda ayaklanıyorlardı. Carter, Sylvain'e ters ters bakıyor, Sylvain de her seferinde masum bir tavırla omuz silkiyordu. "Ne yapayım? Susadım."

Carter "Lanet olası," diye mırıldanıp Allie'nin elini tutuyordu.

Carter kendisini çekistirirken Allie ses çıkarmadan, vurgulu dudak hareketleriyle Rachel'a "Yardım et," mesajını veriyordu.

Rachel anlayışlı bir tavırla yüzünü ekşitiyordu.

Bir ara Rachel tuvalet molası verince Allie memnuniyetle onun peşine takılıyor, Sylvain ve Carter onu kapının önünde bekliyorlardı.

"Bu en büyük kâbusum diyebilirim. Şimdiki erkek arkadaşım la eski, sözde erkek arkadaşım sürekli yanımdalar... yan yana." Allie yüzüne soğuk su çarptı.

Allie yüzünü kurularken Rachel "Carter durumu iyi idare edemiyor," deyip iç çekti. "Kendi iyiliği için sakinleşse iyi olacak."

Allie dudaklarına soluk pembe renkteki dudak parlaticısını sürerken "Sakinleşmeli. İki koca gün daha buna katlanamayacağım," dedi. "Yoksa delireceğim."

Aynada kendisine baktı. Okula geldiğinden beri saçları epey uzamış ve kınası akmişti. Şimdi saçları parlak, siyah dalgalar halinde kürek kemiğine dökülüyordu. İri, gri gözlerini çevreleyen uzun kirpikleri soluk teninin üzerinde siyah kuş tüyleri gibi duruyordu. Yüzünde çok az makyaj vardı; fazlasına ihtiyacı yoktu. Kıvrık beyaz bir bluz ve pilili kısa etekten oluşan üniforması kıvrımlarını vurgularken atletik bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Geçmişteki erkekse görüntüsünün yerinde yeller estiğinin farkındaydı. Carter ve Sylvain'in kendisine baktıklarında gördükleri şeyi ilk kez, bir nebze de olsa görebildiğini düşündü.

Değiştim. Aynaya baktığında yüzünde halinden memnun bir ifade gördü. Güzel... sayılırım.

Rachel kâğıt havlusunu çöp kutusuna atıp “Hazır mısınız?” diye sordu.

Allie dudak parlatıcısını cebine attı.

“Hazırım.”

Allie “Buna bir son vermek gerek, Carter,” dedi. “Sadece iki gün. Gerçekten, ne olur yapma şunu.”

Omuzları gerginleşen oğlan “Sana nasıl davrandığımı hiç aklımdan çıkaramıyorum,” dedi.

Allie “Biliyorum. Fakat özür diledi. Ben de onu affettiğimden şimdi bunu yapmalısın,” diye yanıt verdi. “Bana yardımcı oluyor. Isabelle birlikte çalışmamızı istiyor. Bu yüzden maço-luk etmeyi bırak. Sana yakışmıyor.”

Saat gece yarısını geçmişti. Allie’nin odasındaki yatağın üzerinde oturuyorlardı. Pencere kilitliydi ve panjur bir ucundan diğer ucuna uzanan metal bir çubukla iyice sıkıştırılmıştı. Isabelle oğlanlardan sadece birinin Allie’nin kapısının önünde beklemesini istemiş olsa da ikisi de ısrarla bu göreve talip oluyordu. Sylvain dışarıda bekliyordu.

Carter “Üzgünüm,” dedi. “Kıskançlık ettiğimi biliyorum.”

“Öyle mi dersin?” Allie güldü.

Carter ona utangaçça gülümseyerek karşılık verdi. “Belki biraz.”

“Benim istediğim sensin, Carter West.” Allie bacakları Carter’ın bacaklarını iki yandan saracak şekilde oğlanın kucağına oturdu. İkisinin yüzü arasında sadece birkaç santim vardı. “Kıskançlık etmen için hiçbir sebep yok.”

Allie kollarını Carter’ın boynuna dolarken oğlan ellerini onun sırtından aşağı kaydırды. Allie onu öpmek için öne doğru

eğilip “Sadece sen,” dedi.

Akıllarından Sylvain’e dair her türlü düşünce silinip tamamen birbirlerine odaklanana dek öpüştüler. Ellerini Allie’nin kalçalarına indiren Carter onu kendisine çekip bedenini iyice kendininkine yaslarken Allie hiç karşı koymadı. Oğlanın, bluzunu eteğinin belinden kurtaran elleri çıplak sırtında gezinince tüyleri ürperdi. Kulağını hafifçe ısırdığı Carter’ın kalbinin hızlandığını hissetti.

Allie kendisini onun kollarından kurtardığında ikisi de nefessiz kalmıştı. Carter’ın yüzü kızardı.

Allie “Bu kez yetişkin gibi davranacağım,” dedi.

Carter “Bunu yapmak zorunda mısın?” diye fısıldadı. Allie’nin eteği yukarı doğru sıyrılmıştı. Carter onun çıplak bacaklarını okşadı.

“Ne yazık ki.” Allie ayağa kalkıp öne eğildi ve dudaklarını oğlaninkilere sürttü. Carter onu yakalamak için hamle yapınca geri kaçtı. “Birisi bunu yapmalı ve içimden bir ses buna niyetli olmadığını söylüyor.”

Carter “Bu kez değil,” diye karşılık verdi.

Allie elleriyle saçlarını düzelterek “Neyse, bu sohbeti ettiğimiz için mutluyum...” dedi.

Carter güldü.

“Kıskançlık etmemek için çaba harcayacak mısın?”

Carter “Deneyeceğim,” diye karşılık verdi. Ayağa kalkıp kollarını Allie’ye uzatsa da beriki iki saniyede odanın öbür ucuna varıp kapıyı açmıştı bile.

“O halde iyi geceler.” Allie eğilip dışarı bakınca Sylvain’in sırtı duvarda, ifadesiz bir yüzle kapısına baktığını gördü. “İyi geceler, Sylvain.”

“İyi geceler, *ma belle* Allie.” Allie’ye Sylvain’in sesinde pişmanlık varmış gibi geldi.

Carter, kapı aralığından eğilip Allie'yi hafifçe öptü. "Tek bir şey gördüğünde veya duyduğunda sadece bağır, olur mu?"

"Söz."

Carter gider gitmez Allie temiz, beyaz pijamalarını giyip yatağına girdi. Işığı söndürdükten sonra akşam olanları gözünün önüne getirip Carter'ın dudaklarının dokunuşunu anımsadı. Onun kendisini ne denli arzuladığını.

Aklına bir kez olsun Nathaniel, tehlike veya korumalara ihtiyaç duyduğu gelmedi. Bunun yerine mutluluğun sıcak ışığı altında uykuya daldı.

Sonrasında neyin sesine uyandığını anlamayacaktı. Belki de koridordan gelen ayak seslerine. Ya da kapının ötesinden gelen konuşmalara. Sebep her ne olursa olsun, kapı aniden açılıp ışık yandığında yatakta doğrulmuştu bile. Saat üçtü.

"Kalk, Allie." Carter'ın yüzü asıktı. "Nathaniel geliyor."

Allie sakin olmaya çalışıyordu. Hâlâ uyku sersemliğini üzerinden atamadığından defalarca çabalasa da bir türlü ayaklarını terliklere sokamadı.

“Bırak şunları. Vakit yok.” Carter, Allie’yi elinden tutup Sylvain’in tetikte beklediği koridora sürükledi.

Sylvain “Bu taraftan,” diyerek ikisini merdiven boşluğunun aksi yönüne doğru götürdü.

Allie “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Carter “Buradan dışarı,” dedi.

Jules’un onları Allie’nin hep süpürge dolabı sandığı bir kapının önünde beklediği koridorun diğer ucuna koştular. Allie’nin tek kelime etmeden ittiği kapı çıplak ampullerle aydınlatılan, dar ve dolambaçlı bir merdiven boşluğuna açıldı.

Önde Sylvain, ortada Allie ve Carter, geride Jules; tehlikeli bir hızla koşuyorlardı. Kimse konuşmuyordu. En alt kata varmalarıyla Sylvain, Allie’nin daha önce görmediği bir odaya açılan bir kapıyı açtı. Taştan yontulmuş gibi duran, mahzeni andıran, kireç taşı sütunları karmaşık oymalarla kaplı, titreyen gaz ışığıyla aydınlanan bir odaydı bu. Allie’nin ayakları altındaki zemin tozlu ve soğuktu.

Buna inanmıyorum. Burası bir zindan.

Allie "Neredeyiz?" diye fısıldadı.

Jules "Kiler," diye yanıt verdi.

Sylvain, Carter ve Jules; merkezinde Allie'nin olduğu bir tür halka oluşturdular. İki oğlan sırtlarını ona dönmüş, gölgelerin içine bakıyordu.

Jules "Buradan çıksak mı?" diye sordu.

Carter "Isabelle dışarısı güvenliyse Allie'yi çıkarın demişti," dedi. "Fakat güvenli olduğunu nereden bileceğiz?"

"Burada kalın." Sylvain'in sesi Allie'nin arkasından gelmişti.

Sylvain hiç ses çıkarmadan gölgelerin arasında kayboldu.

Diğer üçü sessizce oldukları yerde bekledi. Sylvain beş dakika kadar sonra geri dönüp onlara kendisini izlemelerini işaret etti.

Merdivenlerdekiyle aynı düzen içinde gölgeler arasına gizlenmiş bir kapıya doğru koştular. Sylvain kapıdan geçip diğerlerine beklemelerini işaret etti. Sonra geri dönüp Carter'a bakarak başını salladı.

Sylvain'i takip edip önce bir merdivenden çıktılar, sonra da ancak başlarını eğerek geçebilecekleri kadar küçük bir kapıdan geçtiler. Dışarı çıkınca sırtlarını okulun duvarına yaslayarak tek sıra oldular. Carter korumacı bir tavırla kolunu doladığı Allie'yi sıkıca tutuyordu.

Serin ve nemli bir geceydi. Ay bulutlarla kaplıydı. Allie başta hiçbir şey göremese de gözleri karanlığa giderek alıştı.

Aklına Nathaniel'la görüşmeye giden Isabelle'i Carter'la takip ettikleri gece gelmişti. Huzursuzca ufukta simsiyah görünen ağaç sırasına baktı.

Acaba şu an, daha önce bizim onları izlediğimiz gibi bizi izleyen birileri var mıdır?

Carter, Allie'nin elini çekti. Harekete geçtiler. Batı kana-

dından dolanıp okul binasının arkasına ulaştıktan sonra sekili çimenlikten geçip duvarlarla çevrili bahçeye doğru ilerlediler. Allie ayaklarını kesen taşların verdiği acıya aldırmış etmiyordu. Tam bahçe kapısına varacakları sırada Sylvain patikadan ayrılp gözden kayboldu. Sırayla onun peşinden gittiler.

Sylvain'ın onları götürdüğü yer altı odası ağaçların ve gür yaprakların arkasında çok iyi gizlendiğinden Allie yapının orada olduğunu daha önce hiç fark edememişti.

Karanlıkta odanın içini iyi göremese de taştan ve tahtadan yapılmış olduğunu hissedebiliyor ve ortasında dans eden çıplak ve zarif bir kadın heykeli olduğunu seçebiliyordu.

Sadece el işaretleriyle iletişim kuran Carter, Sylvain ve Jules, gözleri arkalarında kalan okula dönük halde, Allie'nin etrafında bir kez daha koruyucu bir kalkan oluşturdular. Allie arkasındaki heykel kadar hareketsiz durmaya çalışıyordu.

Uzunca bir süre hiçbir şey olmadı. Allie yüz otuz yedi nefes saydıktan sonra Jules'un uzaktaki küçük bir ışık noktasına işaret ettiğini gördü. Allie gözlerini kısıp ışığa odaklanmaya çalıştı.

Saniyeler içinde noktaya bir tane daha eklendi. Sonra bir tane daha.

Bir süre sonra yarım düzine nokta görüldü. Son derece düzgün hareket ettiklerinden sanki havada süzülüyor gibi görünüyorlardı.

Allie, Jules ve Carter'ın ortasında dikilip ışıkları daha iyi görmeye çalıştı. "Bunlar da ne?" diye mırıldandı.

Yanıt Sylvain'den geldi. "Nathaniel."

Allie'nin nefesi tıkanı. "Ne yapacağız?"

Jules "Bekleyin," dedi.

Işık noktalarının meşalelere dönüşmesi beş dakika aldı. Noktalar meşaleleri tutan karanlık şekilleri görebileceği kadar

yaklaştığında, Allie Isabelle'in çınlayan sesini işitti.

"Nathaniel! Kes şunu. Hâlâ çok geç değil."

"Çok geç olmadığını biliyorum." O tanıdık, kibir dolu ses Allie'nin kanını dondurdu. "O yüzden buradayız zaten."

Isabelle "Rahat bırak bu okulu," dedi. "Ne yaparsan yap Cimmeria asla senin olmayacak."

Nathaniel "Ne de kendinden emin konuşuyorsun," dedi. "Zaten hep kibirliydin sen."

"Lucinda bunu istemiyor, Nathaniel." Isabelle'in sesinde uyarı seziliyordu. "Onun isteklerine karşı çıkarsan sonuçlarına katlanırsın."

Nathaniel "Dediğin doğruysa, o nerede?" diye çıkıştı. "Seni korumak için koşup geldiğini göremiyorum."

İkisi tartışırken havadaki bir değişim Allie'nin dikkatini çekti. Sıcaklıkta bir değişim mi olmuştu? Yoksa bir... koku mu vardı?"

Bu da nesi?

Telaşla kolunu uzatıp Carter'ın omzunu kavradı. "Duman. Duman kokusu alıyorum."

Sylvain havayı burnuna çekip Carter'a döndü. Allie, Sylvain'in yüzünde ilk kez panik dolu bir ifade görüyordu.

"Orada!" Jules erkekler yatakhaneşi kanadına işaret etti. İkinci kattaki bir pencereden duman çıkıyor, alevler camın arkasında dans ediyordu.

Allie "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Sylvain "Jules, Allie'nin yanında kal," dedi. "Carter, benimle gel."

Carter onun peşinden gitmeden önce Allie'nin omuzlarını tuttu.

"Burada kal." Karanlık olsa da Allie oğlanın gözlerindeki korkuyu seçebiliyordu.

Tek kelime etmeden başını sallayıp elini uzattı ve Carter'ın elini canını acıtacak kadar sertçe sıktı.

Hemen ardından oğlan gözden kayboldu.

Yalnız kalan Allie ve Jules yan yana okula baktılar.

Isabelle'in sesindeki güven biraz olsun eksilmemişti. "Planın bu mu Nathaniel? Yalanla, hileyle, ısrarla elde edemediğini yok etmek mi? Hep asabi biri olduğunu bilirdim ama bu son yaptığın seni mahvedecek, Cimmeria'yı değil."

Nathaniel güldü. "Kibrin beni şaşırtmıyor, Isabelle. Fakat bana hakaret etme. O kadar akılsız biri değilim."

Allie'nin gözüne batı kanadının en üst katındaki ışık takıldı. Jules'un omzuna dokunup parmağıyla ışığa işaret etti. Işık pencerelerden birinde titreşiyordu.

Jules ışığa bakıp "Kızlar yatakhaneleri," diye fısıldadı.

Allie "Ne yapsak?" diye sordu.

Jules fısıltıyla "Sylvain ve Carter icabına bakarlar," dedi.

Ancak aradan geçen zamana rağmen hiçbir şey olmadı. Kızlar kanadındaki alevler giderek beslenip büyüyor gibiydi. Duman kokusu iyice ağırlaşmıştı.

Allie telaşla "Jules, bir şeyler yapmamız gerek," dedi.

Jules "Sylvain'e söz verdim..." dese de Allie onun sesindeki endişeyi hissedebiliyordu.

Allie kararını verdi. "Birbirimizden ayrılmayacağız. Hadi gidelim."

Jules'un düşünüp taşınmasını beklemeden yer altı odasından fırlayıp ağaç çizgisine doğru koştu. Fakat Jules hızla Allie'ye yetişti ve onu pijamasının yeninden kavrayıp okulun kenarından dolaştırarak Isabelle ve Nathaniel'a uzak düşen bir girişe götürdü.

Koşarak kapıdan içeri girip dumandan kaynaklanan ince bir sisin içine girdiler. İçinde raflar dolusu kitap olan bir odadaydılar.

Kütüphanenin arka tarafındayız.

Allie'nin günler önce Carter'la buluştuğu yerde, Eski Latin bölümündeydiler. Allie'nin orada bir kapı olduğundan haberi yoktu.

Jules "Bu taraftan," diye fısıldadı.

Ardından gözden kayboldu.

Allie onu bulmak için dört dönse de tek başına kalmıştı.

Karanlığa doğru "Jules?" diye tısladı. "Neredesin?"

Yanıt yoktu.

"Jules?" Allie kendi sesindeki paniği fark etti. Titreyerek ciğerlerine bir nefes çekti ve karar vermeye çalıştı.

Bir terslik vardı. Jules onu orada böylece terk etmezdi... Yoksa eder miydi?

Kalbi deli gibi çarpmaya başladı. *Jules beni bir tuzağa mı sürükledi?*

Öksürdü. Duman giderek yoğunlaşıyordu.

Bir anda ne yapması gerektiğini anladı.

Fırlayıp tek kişilik çalışma odalarının, Rachel ve Jo'yla birlikte pek çok kez oturdukları masaların yanından geçerek ana kütüphaneye, oradan da kütüphanenin kapısına vardı. Kapının hemen yanında bir yangın alarmı düğmesi vardı. Düğmeye bastı.

Hiçbir şey olmadı.

Şaşkın halde düğmeye bakakaldı. Sonra aklına Gabe'in Yaz Foş Foş'undan önce söylediği bir şey geldi: *"Bu binadaki alarmların hiçbiri geçek değil. Alarm falan yok."*

Durup düşünmeden kızlar yatakhaneğine giden ana merdivenlerden çıktı. Sahanlığa varıp bir sonraki merdivene doğru dönerken koridorun sonunda bir figür gördü. Adamın elinde yanan bir meşale vardı.

Donakaldı. Adam henüz onu görmemişti. Allie hiç kıpırda-

madan durursa adam kendisini fark edemez, bu sayede kızlar yatakhanesine çıkabilirdi.

Ancak o zaman da adam daha çok yeri ateşe verir, okul yanıp kül olur, Nathaniel galip çıkardı. Kararsız kalmıştı. Hangisi daha önemliydi? Kızları uyarmak mı, yoksa onu durdurmak mı?

İçinden çıkılması imkânsız bir durumdu. Orada olup ona ne yapması gerektiğini söyleyecek kimse yoktu.

Bu benim başıma hep geliyor. Allie hiç beklemediği bir öfke dalgasının içini sarmasıyla adama doğru birkaç adım attı.

“Hey! Sen!” Avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Adamın durup döndüğünü fark etti.

Kısacık fakat çok uzun gelen bir an boyunca ikisi de hareket etmeden birbirlerine baktı. Allie alevler yüzüne iyice yaklaşan adamın yüz hatlarını seçebildi.

“Christopher?” diye fısıldadı.

Adamın gözlerinde kendisini tanıdığını belli eden bir ifadenin yanında başka bir şeyi fark etti ve koştu.

“Christopher!” Artık çığlık çığlığa bağırıyordu. “Christopher! Beni bırakma.”

Yüzü gözyaşları içinde, adamın gitmiş olduğunu gördü.

Etrafındaki her şey dönerken Allie destek almak için duvara yaslandı ve derin bir nefes aldı. Ancak duman iyice yoğunlaşmıştı. Öyle sert öksürdü ki bayılacağını sandı.

Peki. Soluk almakta zorlanıyordu. Sakin ol, Allie.

Kafasının içinde Carter’ın kendisine nefes almaya odaklanmasını söylediğini duyabiliyordu. Havayı giysisinin koluyla filtreleyerek yavaş, düzenli nefesler aldı. Başının dönmesi geçince etrafına bakındı. Duman giderek artıyordu.

Fazla vakti yoktu.

Başını öne eğip pijama üstüyle ağzını örttü ve kalan basa-

maklardan (*on yedi basamak*) inip kızlar yatakhanesine vardı. İlk gördüğü kapıyı açtı. Henüz duman o odaya ulaşmadığından Allie orada nefes alabiliyordu. Yataktaki kız yattığı yerde doğruldu.

Katie'ydi bu.

Allie temiz havayı ciğerlerine çekerek "Yangın var!" diye bağırdı. "Katie, kalk da bana yardım et. Herkesi dışarı çıkarmalıyız."

"Ne?" Katie'nin sesi halsiz ve şaşkın çıksa da kısa sürede dikkatini Allie'ye verdi. "Neler olu?..."

"Okul yanıyor, Katie. Lütfen!"

Dumanın kokusunu alan Katie yataktan fırladı.

Allie kapıdan dışarı çıkarken omzunun üzerinden "Her kapıyı, tüm kapıları çal! Onlara beni izlemelerini söyle," diye bağırdı.

Koridorun bir yanındaki odaları Katie, öteki yanındakileri Allie aldı. Birlikte koridorda hızla ilerleyerek kapıları açtılar ve gerektiğinde uyandırmak için yataklarında yatan kızları sarstılar.

Allie hızla Rachel'in odasına daldığında seslerden rahatsız olan Rachel kalkmıştı bile.

Allie soluk soluğa "Yardım et bana," dedi.

Rachel ona "Peşindeyim," diye karşılık verdi.

Allie, Jo'nun kapısına vardığında kızların çoğu kalkmıştı. Allie odasına duman dolmuş olan Jo'nun sarı saçlarının hâlâ yastıkta olduğunu görebiliyordu. Yere çöküp emekleyerek odanın öbür ucuna gitti.

Boğuk ve çatlak bir sesle "Jo," dedi. "Kalk."

Ancak Jo yerinden kıpırdamadı. Allie onu sertçe sarstığında bile hiçbir tepki vermedi.

Allie gerinip Jo'nun yüzüne sert bir tokat indirdi.

Jo gözlerini kırıpıştırarak açtı. Ağzından cılız bir "Ah" çıkınca Allie isterik bir kahkaha atma arzusu duydu.

“Kalk, Jo. Kalkman gerek.”

Allie kolunu Jo’nun koltukaltına yerleştirip onu yattığı yerde doğrultsa da Jo tek başına kaldıramayacağı kadar ağırdı. Birkaç dakika sonra içeri giren Rachel bir an durup Jo’nun diğer koluna girdi. Birlikte Jo’yu ayağa kaldırdılar.

Jo “Lisa,” diye fısıldadı.

Allie, Rachel’a telaşlı bir bakış attı.

Rachel “Onu gördüm,” dedi. “Koridordaydı.”

Jo’yu odasından dışarı taşırlarken Allie endişeyle etrafına bakındı.

“Herkes bu kadar mı?”

“Sayım yaptım.” Konuşan Katie’ydi. “Tek eksik Jules.”

Allie kendisini suratına bir yumruk yemiş gibi hissetti.

Soluk soluğa “Aşağıdayken yanımdaydı,” dedi. “Onu kaybettim.”

Rachel yumuşak bir sesle “Önce buradan çıkalım,” dedi. “Sonra ararız onu.”

Allie, Rachel’ın sözlerindeki sağduyuyu sezebiliyordu.

Rachel artık ayaklarını hareket ettirmeye başlayan Jo’ya tek başına destek olabildiğinden Allie onları o gecenin erken saatlerinde Sylvain’le geçtikleri yoldan götürdü. Duman merdiven boşluğuna hâlâ ulaşmamıştı.

Kilere girmeleriyle Allie, Katie’ye döndü. “Bir sayım daha yap.”

Katie hiç duraksamadan yeni bir sayım yaptı. “Hepimiz buradayız.”

Allie eliyle herkese kendisini izlemeleri işaretini verdi ve onları kısa merdivenden yukarı çıkartarak kapıya götürdü. Kapının açılması için dua etti.

Açıldı da.

Öksürerek ve temiz havayı ciğerlerine çekerek karanlığın içine akın ettiler. Allie onlardan kendisini göremeyecekleri ka-

dar uzaklaştı. Sonra çimlere kustu.

Grubun yanına döndüğünde Jo hâlâ kendine tam olarak gelmemiş gibi görünse de tek başına ayakta dikiliyordu.

Allie doğrulup kendine güvenli görünmeye çalıştı.

Boğuk sesle “Jo, herkesi duvarlı bahçeye götürebilir misin?” diye sordu. “Orada emniyette olacağınızı sanıyorum.”

Jo başını salladı ve halsizce patikadan aşağı yürüdü. Rachel ve Katie hariç diğer herkes onun peşine takıldı.

“Nereye gidiyorsun?” Rachel’in sesinde şüphe vardı.

Allie “Jules’u bulmam gerek,” diye yanıt verdi. “Yaralanmış olabilir.”

Rachel “O zaman ben de seninle geliyorum,” dedi.

“Rach, hayır.” Allie kendi sesindeki endişeyi sezebiliyordu. “Yaralanabilirsin.”

Katie “Sen de,” dedi. “Ben de sizinle geleceğim. Jules benim en iyi arkadaşım. Onu tek başına aramana izin veremeyiz.”

Allie “Aman Tanrım,” diye homurdandı. “Arkadaşlar, bu işin sonu iyi değil.”

“Yolu göster, Allie.” Rachel’in sesi kararlıydı. “Onu en son nerede gördün?”

Allie onlara tereddütle baktı. Fakat zaman geçiyordu. Konuşarak onları kararlarından caydıramayacağını da biliyordu.

“Kütüphanede. Orada gizli bir kapı var.”

Rachel “Kapının yerini biliyorum,” dedi.

“Biliyor musun?”

“Tabii ki. Kütüphaneyle ilgili her şeyi biliyorum.”

Gölgelerin arasına gizlenerek ulaştıkları kapıyı ardına kadar açtılar. Duman koyu gri dalgalar halinde dışarı taştı.

Allie ümitsizliğe kapıldı. Başaramayacaklardı.

Rachel “Yerden gidin,” diye tısladı. Elleri ve dizlerinin üzerine çöküp yüzlerini giysileriyle kapattılar.

Katie "Onu en son gördüğünde neredeydin?" diye sordu.

Allie yoğun duman altında çevresinin kendisine hiç de tanıdık gelmediğini söylemek istemiyordu. Hiçbir şeyden emin olamadığını da. Nefesini tutup ayağa kalktı; çevresine baktıktan sonra tekrar yere çöktü.

Eski Latin tam karşıda.

"Sanırım beş metre ötede."

Sürünerek ilerlediler. Fakat oraya vardıklarında Jules ortada yoktu.

Rachel öksürdü. "Onu görmüyorum."

"Ayrılalım." Katie'nin gömleğinin kumaşının arasından çıkan sesi boğuk çıkıyordu. "Üç metreyi geçmeden üç farklı yöne gidip yeniden burada buluşalım."

Allie "Dikkatli olalım..." diye ekledi.

Allie mümkün olduğunca alçaktan giderek diğerlerinden uzaklaştı. Bir taraftan ne kadar ilerlediğini ölçüyordu. Ancak üç metreyi aşmıştı bile. Jules'u bulamayınca altı metre ilerledi. Sonra da sekiz.

Fakat Jules ortada yoktu.

Vardığı yerde duman daha yoğundu ve etrafı görmekte çok zorlanıyordu. Gözleri yanıyor, gözlerindeki yaşlar görüşünü daha da bulanıklaştırıyordu.

Çok uzaklaştım.

Diğerlerinin yanına gitmek için arkasına dönse de bir anda yönünü şaşırdı. Oraya hangi yönden gelmişti? Karanlığın ve dumanın içinde her yer gözüne aynı görünüyordu. Şu yüksek kitaplığın yanından daha önce geçmiş miydi? Ya kitap tasnifinin Kiril alfabesiyle yapıldığı şu kitaplık? Daha önce hiç görmüş müydü onu?

Kötü kötü öksürdü. Gömleğinden süzülmesine rağmen yoğun dumanda nefes almak su altında nefes almaya çalışmaktan

farksızdı. Hava kalmamıştı. Oksijen kalmamış. Nefesi tıkanıyor, dumanı ümitsizce ciğerlerine çekiyordu.

Daha hızlı hareket etmeye çalışınca görüşü kararmaya başladı.

Oradan canlı çıkamayacaktı.

Uzaklardan bir sesin “Onu buldum! Burada,” diye bağırdığını duydu.

Bir başka ses Allie’ye seslendi. Sese doğru sürünmeye çalışsa da hiç hareket edemiyordu.

Çatlak bir sesle “Buradayım,” dese de sesi diğerlerinin işitemeyeceği kadar cılız çıkmıştı.

Kendisini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. *Bir saniyelğine dinlenebilsem. Gücümü toplarım. Azıcık uyusam kendime geliririm. Öyle yorgunum ki.*

İyice ağırlaşan başını yere bıraktı.

Bilinçsizlik onu sıcak bir battaniye gibi sararken rahatlatarak iç çekti.

Aniden kuvvetli ve şefkatli bir şeyin desteğiyle havalandı. Başını kendisini taşıyana doğru eğdi. Emniyetteydi. Koruma altındaydı. Havada süzülüyordu.

Sıcak hava önce ciğerlerine doluyor, sonra uzaklaşıyordu. Aynı şey defalarca tekrarlandı.

Sonra güzel bir ses işitti. “Lütfen bizi terk etme. Gitme.”

Dudaklarında sıcak dudaklar vardı. Bedeninin içinde sıcak hava.

Ağrılar bedenine büyük bir acı veriyordu; öyle sert öksürdü ki bedeni havale geçiriyormuş gibi titredi. Titremeler kesildiğinde taze hava onu kucakladı. Minnetle havayı ciğerlerine çekti.

Gözlerini açtı. Sylvain’in kucağında yatıyor, oğlanın kolları onu sımsıkı sarıyordu. Elini uzatıp merakla Sylvain’in yüzüne dokundu.

“Niye ağlıyorsun?” diye fısıldadı.

Oğlan yanıt vermedi. Bunun yerine yüzünü Allie’nin saçlarına gömüp onu bir bebek gibi salladı. Nefes alıp verişini dinliyordu.

Allie boğuk bir fısıltıyla “Demek bu kez Isabelle itfaiyeyi çağır-
dı, ha?” diye sordu.

“Bugüne dek ilk kez hatta.” Rachel ona gülümsedi. “Sen ve
Jules herkesin ödünü kopardıktan sonra.”

Henüz sabahtı; öğretmenler kanadındaki bir yatak odasın-
da oturuyorlardı. Allie sırtını yastıklara dayayarak yatakta doğ-
rulmuş, iki eliyle boğaz yangısı geçsin diye Rachel’in getirdiği
limonlu ve ballı çayı yudumluyordu. Rachel yatağın ucuna tü-
nemiş ona “o öldükten sonra olup bitenleri” anlatıyordu.

“Yüzüne bir oksijen maskesi taktılar; bunu yapmak için de
seni Sylvain’den ayırmaları gerekti.” Rachel bir kaşını kaldırıp
“Senden bir türlü ayrılmadı,” diye ekledi.

“Beni bulan Sylvain miydi o zaman?”

“Evet.”

“Nasıl?...”

“Carter’la birlikte erkekler yatakhanesindeki herkesi çıkar-
mışlar. Sonra diğer yangını görmüşler. Carter öğretmenleri
dışarı çıkarmaya gitmiş. Sylvain kızlar yatakhanesindekileri
çıkartacakmış ama yatakhaneinin boş olduğunu görüp bizi dı-

şarıda bulmuş. Katie'yle ben Jules'u çıkardık fakat senin orada olmadığını gördük..."

Rachel sözünü yarıda kestiğinde Allie ağladığını fark etti. Kolunu yatağın ucuna doğru uzatan Rachel, Allie'nin elini tuttu.

Allie "Ben iyiyim," diye fısıldadı. Rachel başını sallayıp Allie'nin gözlerindeki, yaşları sildi.

Kısa bir süre sonra tekrar konuşmaya başladığında bu kez Rachel'ın sesi titriyordu. "Senin kaybolduğunu söylediğimizde kimse onu durduramadı. Sanki alevler onu yakmayacakmış gibi kütüphaneye daldı."

Rachel derin bir nefes aldı.

"Seni dışarı çıkardığını görmedim; O sırada Jules'a suni teneffüs yapıyordum. Jo bana sen kendine gelene dek Sylvain'in sana uzun süre suni teneffüs yaptığını söyledi. Sonrasında Sylvain seni yanından ayırmak istemedi. Herhalde nefesinin tekrar duracağından korkuyordu."

Allie "Herhalde," diye yineledi.

"Neyse, Isabelle itfaiyeyi çağırır çağırmaz Nathaniel ve ah-bap çavuşları ortadan yok oldular. Keşke şu an bunu mecaz anlamda söylemiyor olsaydım." Rachel sırtını duvara yasladı. "Sana, Jules'a ve personelden üç kişiye oksijen gerekiyordu. Jules, bir de Peter mı ne, işte o çocuk vardı? Onu tanıyor musun?"

Allie başını hayır anlamında salladı.

"Alt sınıflardan bir öğrenci. Neyse, ikisi duman zehirlenmesinden hastaneye kaldırıldı. Seni de götürceklerdi ama kimse onlara izin vermeye yanaşmadı. Isabelle, Carter ve Sylvain bir türlü razı gelmediler. Bu yüzden seni buraya yerleştirdiler ve Carter nefes almaya devam ettiğinden emin olmak için bütün gece başında bekledi." Rachel sözlerini neşeyle noktaladı. "Ettin de."

Allie cılız, boğuk bir sesle "Aferin bana," dedi.

"Tabii ya. Aferin sana."

Allie “Hasar durumu ne?” diye sordu.

“Emin değilim. Dört odanın kullanılmaz hale geldiğini biliyorum. Kimseyi yatakhanelere sokmuyorlar ve bütün bina duman kokuyor.” Yüzünü buruşturdu. “Kütüphanedeki yangın kütüphane memurunun masasında başlatılmış ve yakındaki kitap raflarına sıçramış. Kaç kitabın yandığını bilmiyorlar.”

Rachel’ın yüzünde samimi bir hüzn olduğundan Allie gülümsemesini tutmak zorunda kaldı.

“Ateşe verilen yatakhane odalarının hep boş olduğunu düşünüyorlar; bir de tavan arasının ve merdivenlerin yanındaki sahanlığın da ateşe verildiğini.” Allie’nin aklına elinde meşale tutan Christopher geldi. “Fakat henüz her şey araştırma safhasında. Isabelle etrafta deli gibi koşuşturuyor. Mütteahhitler bu öğleden sonra gelip hasarı değerlendireceklermiş. Bu arada herkesi evlerine gönderiyorlar. Hepimiz son sınavlarımızın yerine geçecek raporlar yazıyoruz. Bence bizimkilerin konusu yangın güvenliği olsun diye ısrar etmeliyiz.”

Allie’nin kıkırtısı tahtanın üzerinde gezen zımpara gibi çıktı. “Ben de raporunun konusunu Büyük Londra Yangını’yla değiştireyim bari.”

“Tabii, değil mi? Ne de olsa yangın konusuna iyice hâkimsin artık.”

Biri kapıyı çaldı. Allie “Girin,” demeye çalışsa da sesi fısıltı gibi çıktı.

Rachel “*Entrez-vous*,”¹⁴ diye seslendi.

Jo gergin ve mahcup bir halde içeri girip kapıyı arkasından kapadı. “Selam, Allie. İyi misin?”

Allie halsizce gülümseyip “Sanırım –yine– yaşayacağım,” dedi. “Rachel bana dün gece olanları anlatıyordu.”

Jo “Çılgıncaydı,” dedi. “Gerçekten korkunçtu.”

14 Fr. *Giriniz anlamında*. (ç.n.)

Rachel "Fakat işte buradayız," dedi. "Üstelik ilk kez gerçek bir insana suni teneffüs yapma fırsatı buldum. O yüzden o kadar da kötü değildi."

Allie "Kesinlikle buna değdi," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Huzursuz görünen Jo, Rachel'a döndü. "Üzgünüm ama birkaç dakika yalnız kalabilir miyiz?..."

Rachel yatağın ucundan kalktı. "Tabii. Allie, ben gidip yiyecek bir şeyler getireceğim. Ne istersin?"

Allie'nin boğazı acıyordu. "Soğuk bir şeyler olsun," dedi. "Sert olmasın."

Rachel'm yüzünde şefkatli bir gülümseme belirdi. "Peki. Sert yiyecek yok. Bu işi bana bırak, bebek."

Kapı Rachel'ın arkasından kapanınca Jo dikkatlice yatağın ucuna oturdu.

"Sadece senden özür dilemek istedim."

Allie ona buna gerek olmadığını söylemeye çalışsa da Jo başını iki yana salladı. Yüzü kızarmıştı. Allie onun odaya gelmeden önce ağladığını fark etti.

"Dün gece hayatımı kurtardın ve bunu yaparken kendininkini riske attın. Sanırım birkaç hafta önce çatıda da aynı şeyi yapmıştın. Katie sana kızdığı için bana yalan söylediğini itiraf etti."

Allie'nin ağzı açık kalmıştı. "Ne yaptı dedin?"

Jo başını salladı. "Onun da hayatını kurtardın, biliyorsun. Şıllığın teki olsa da minnetsiz bir şıllık değildir."

Boş bulunan Allie boğuk bir kahkaha attı ve hemen ardından ikisi de kıkırdamaya başladı. Ancak Allie'nin kıkırtıları bir süre sonra bir öksürük krizine dönüştü.

Öksürükler içinde güçlkle "Bu dediğini ona söyleyeceğim," dedi.

Sakinleştiklerinde, Jo yüzünde ciddi bir ifadeyle ona baktı.

“Bir sorunum olduğunun farkındayım, Allie. Mantıksız davrandığım... psikiyatristin ‘nöbet’ dediği dönemlerim oluyor. Bir de artık içki içmesem iyi olacak. O dönemlerimden birine denk geldiğin için üzgünüm. Bunun hiç yaşanmamış olmasını dilerdim. Zamanı geri alabilsem ilk düzeltereğim şey bu olurdu. Fakat kendime çekidüzen vermek için çabaladığımı bilmeni istiyorum.”

Allie her ne kadar dargınlığı geçmemiş olsa da “Önemli değil,” dedi.

Jo onun düşüncelerini okumuş gibi “Aslında önemli. Bunu biliyorum,” diye yanıt verdi.

Allie yumuşak bir ses tonuyla “İyi,” dedi.

Fakat Jo’nun söyleyecekleri bitmemişti. “Mesele şu ki...” diye söze girdi. “Ne zaman böyle bir durum olsa altında yatan bir sebep olur. Eskiden sebep annemle babam oluyordu. Aptalca bir şey yaptıklarında veya beni unuttuklarında kontrolümü kaybediyordum. Ancak bu kez sebep... Ruth’a olanlardı.”

Başını kaldırıp Allie’ye baktı. “Bu... korkunç bir gerçeği bilip kimseye söyleyememe hali... Sanırım birini delirtebilir bu.”

Allie derisine buz gibi parmaklar dokunmuşçasına korkuyla ürperdi. Gözlerini Jo’nun gözlerinden ayıramıyordu.

“Delirtebilir, sanırım. Kimsenin bilmeyip senin bildiğin şey neydi?”

Jo yuvarlak, masmavi gözlerini Allie’ye dikti. “Ruth’u kimin öldürdüğünü biliyorum. Artık daha fazla içimde tutamayacağım. Artık biliyorum. Bunu bilen... tek kişi olamayacağım.”

İki nefes içeri, bir nefes dışarı...

Kalbinin çarpışını kulaklarında işiten Allie gözlerini Jo’dan ayırmıyordu.

“Ruth’u kim öldürdü, Jo?” diye fısıldadı.

“Gabe yaptı.” Jo’nun sesi üzüntüden donuk çıkıyordu. “Ruth’u Gabe öldürdü.”

Rachel birkaç dakika sonra elinde yoğurt, dondurma ve çilekle döndüğünde (“Bak, gördün mü? Sert hiçbir şey yok...”) Allie hiçkırın Jo’yu kollarına almıştı.

Allie, Jo’nun başının üzerinden Rachel’a fısıldadı: “Isabelle’i buraya getir.” Rachel tek kelime etmeden yiyecekleri masaya bırakıp koştu.

“Her şey düzelecek.” Allie bu sözleri defalarca tekrarlasa da söylediğinden şüphe duyuyordu. Midesi bulanıyor; sinirlerini gevşetmek için derin, rahatlatıcı nefesler alırken zihninde yanıtların yetişemeyeceği kadar hızlı sorular akıyordu.

Gabe mi yaptı? Ruth’u Gabe mi öldürdü? Neden?

Aklına Carter’la dışarı çıktıkları o gece patikadayken Gabe’den gizlenişi geldi. Gabe’in sesindeki bir şeylerin (bir tür tehdit unsuru) onda kendini koruma içgüdüsünü harekete geçirmesiyle gizlenmeyi tercih etmişti. O an Gabe’den Nathaniel’dan hiç korkmadığı kadar çok korkmuştu.

Fakat cinayet?

Bu kulağa mantıksız geliyordu. Gabe neden öyle bir şey yapacaktı ki? Ruth onun arkadaşıydı. Öldürmek şöyle dursun, Ruth, Gabe’in canını yakmak istemesine yol açacak ne yapmış olabilirdi?

Allie hırıltılı bir sesle “Jo, Isabelle birkaç dakikaya burada olacak. Ona gerçeği söylemelisin,” dedi. “Bunu yapacak mısın?”

Yüzü şişmiş ve kızarmış olan Jo başını salladı. “Sana o yüzden söyledim. Sanırım bunu herkesin bilmesi gerekiyor. O tehlikeli.”

Birkaç dakika sonra Rachel ve Isabelle aceleyle içeri girdiklerinde Jo hâlâ ağlıyordu. Üzerinde Nathaniel’la görüştüğünde giydiği aynı koyu renkli tayt ve tunik olan müdirenden hafif bir duman kokusu yayılıyordu.

Isabelle, bir Jo'nun yaşlı gözlerine bir Allie'nin soluk yüzüne bakıp "Allie?" dedi. "Her şey yolunda mı?"

Allie "Jo'nun size söylemesi gereken bir şey var," diye fısıldadı.

Jo, Allie'ye anlatıklarını Isabelle'e de anlattı. O konuşurken Isabelle gözlerini Jo'nun yüzünden ayırmadan ağır ağır yatağın kenarında diz çöktü.

Sonunda "Peki neden, Jo?" diye sordu. "Bunu neden yaptığını söyledi mi?"

Jo "Ruth'un öttüğünü söyledi. Gerçekte olup bitenlere dair çok şey bildiğini de. Bildiklerini insanlara anlatmak istiyormuş. Sanırım sana bir şeyler söyleyecekmiş," diye yanıt verdi. "Ama Gabe bana gerçekte olup bitenlerle ne kastettiğini söylemedi."

Allie'nin, yüzündeki ifadeden ne kadar büyük bir şok yaşadığını anladığı Isabelle'in sesi olağandışı ölçüde sakin çıkıyordu.

Müdire "Rachel..." dedi. "Rica etsem Matthew ve August'u buraya çağırır mısınız?" Jo'nun gözyaşlarıyla ıslanmış, nemli ve buruşmuş bir mendil tutan elini yakaladı. "Bunu nasıl yaptığını söyledi mi sana?"

Jo "Biraz. Beni korkutacak kadar," diye yanıt verdi. "Balo-daydık. Herkes mutlu mutlu dans ediyordu. Sadece birkaç dakikalığına yanımdan ayrılrsa da döndüğünde elinde kan gördüm. Yaralandığını sandım. Bana bir kaza geçirdiğini –elini kestiğini– fakat ciddi bir şeyi olmadığını söyledi. Fakat o sırada anlatmadı... Yani Ruth'a yaptığını. Birkaç hafta önce söyledi. Artık Allie'yle takılmamı istemiyordu. Bana Ruth'un başına gelenin Allie'nin de başına gelebileceğini söyledi. Ya da onun arkadaşlarından herhangi birinin başına."

Aklına Ruth'un cesedi –tanınmaz haldeki soluk yüzü; kan içindeki güzel giysisi– gelen Allie yutkundu. Demek Gabe onu

da hedef almıştı. Oradaki kendi soluk yüzü, kendi güzel giysisi olabiliyordu.

Kalp atışlarını saydı... *on iki, on üç, on dört...*

Isabelle "Sana başka ne söyledi?" diye sordu.

"Allie'ye Gece Okulu veya onun yaptıkları hakkında hiçbir şey söylemememi istedi." Jo'nun sesi bitkin çıkıyordu. "Tüm olumsuz olaylardan Allie'nin sorumlu olduğunu, senin ve Zelazny'nin zayıf olduğunuzu söyledi. Nathaniel'in haklı olduğunu ve okulu ona bırakmanızın doğru olacağını da..."

Isabelle ve Allie şaşkın şaşkın bakiştılar.

Isabelle nazikçe "Gabe, Nathaniel'i nereden biliyormuş?" diye sordu.

Jo "Bilmiyorum," dedi. "Fakat bir şekilde... birbirlerini tanıyorlar." Galiba Gabe onunla bazen buluşuyormuş. Konuşmak için."

Allie irkildi. Isabelle'in yüzündeki kanın çekildiğini fark etti.

"Onlar... arkadaş mı?" Isabelle'in sesi titriyordu; az da olsa. Jo onun sesinin titrediğini fark etmese de Allie etmişti.

"Onun gibi bir şey." Jo durup düşündü. "Sanırım Gabe ona hayranlık duyuyor."

O anda Zelazny ve Matthew içeri girdiler. Isabelle ayağa kalkıp ikisiyle dışarıda konuşmak için onları odadan çıkardı. Odaya yalnız döndü ve yatağa, Jo'yla Allie'nin yanına oturdu.

Sessizce "Neden bize daha önce söylemedin, canım?" diye sordu.

Jo'nun yüzünden aşağı yaşlar aktı. Hıçkırarak "Ne yapacağımı bilemedim," dedi. "Gabe'i seviyorum... seviyordum. Yapamadım... Ne yapacağımı bilmiyordum. Üzgünüm. Çok üzgünüm."

Isabelle "Sorun değil," diye fısıldasa da Allie onun yalan söylediğini seziyordu.

Isabelle, Jo'yu odasına götürdükten sonra, Rachel, Allie'ye çoktan erimiş dondurmasını ve ısınmış yoğurdunu yedirmek için döndü. Allie uykuya dalana kadar onun yanında kaldı.

Uyandığında Carter siyah gözlerinde Allie'nin çözemediği bir ifadeyle yatağın başucunda oturuyordu.

Allie hırıltılı bir sesle "Hey," dedi.

"Nasılsın?" Carter'ın sesi yumuşaktı.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Ancak uyanmasıyla Allie bir öksürük nöbetine tutuldu ve Carter ona içinde pipet olan bir bardak su uzattı.

Suyu yudumladıktan sonra kendisini daha iyi hissedenden Allie yavaşça geriye kaykılıp yattığı yerde doğruldu ve "Gabe'i duydun mu?" diye sordu.

Kasları gerilen Carter başını salladı. "Fark etmem gerekirdi, Allie. Bunu yapanın o olduğunu neden göremedim?"

Allie "Kimse göremezdi," diye yanıt verdi. "Kendini suçlama, sen böyle yaparsan hepimiz kendimizi suçlamak zorunda kalırız. Onu bulmuşlar mı?"

"Hayır, herkes onu arıyor. Nerede olduğunu kimse bilmiyor. Kaçmış olabilir."

Allie bu bilgiyi zihninde tarttı. Sonra "Rachel bana o gece bir sürü insanı kurtardığını söyledi. Bu müthiş bir şey," dedi.

"Sen de insanları kurtardın." Ancak Carter, Allie'nin yaptığının müthiş bir şey olduğunu eklemedi.

Allie oğlanın yüzündeki gergin ifadeyi fark edebiliyordu. "Sorun nedir?" diye sordu.

Carter başını iki yana salladı ve kısa bir süre hiç konuşmadı. Konuşmaya başladığında sesi titriyordu.

"Neden saklanma yerinde kalmadın, Allie? Beni dinlemiş olsaydın bunların hiçbiri başına gelmeyecekti."

“Üzgünüm, Carter. Kızlar için endişelendim. Onlara yardım etmem gerekiyordu. Onları öylece ölüme terk edemezdim.”

“Biz onları çıkaracaktık zaten.”

“Bundan haberimiz yoktu. Yangın hızla yayıldı.”

“Binaya girmek kimin fikriydi? Senin mi, Jules’un mı?”

Allie yalan söylemeyi çok istese de bunu yapamadı. “Benim. Jules bir süre bekleme taraftaydı.”

Carter öfkeyle “Ve ikiniz de az kalsın ölecektiniz,” dedi.

“Fakat insanları kurtardık, Carter.” Allie’nin boğuk sesinden gücendiği hissediliyordu. “Onlara yardım ettik.”

“Ben olsam senin için hepsini feda ederdim.”

Allie dehşetle ona baktı. “Öyle deme,” diye fısıldadı. “Bu korkunç bir şey.”

“Korkunç olduğunun farkındayım.” Parmakları yanağındaki bir damla gözyaşını silerken gözlerini Allie’ninkilerden kaçırdı. “Fakat gerçek de.”

Allie ne diyeceğini bilemeden endişeyle oğlanı süzdü.

“Şu an bir şeyim yok, biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“O yüzden, aşırı tepkiler vermeyelim, olmaz mı? Sadece iyi olduğumuza sevinelim.” Carter’ın elini tutup yanağına dayadı. “Bir şeyin olmadığı için çok mutluyum.”

Carter hiçbir şey söylemeden Allie’yi kollarıyla sardı.

Allie “Carter ve Allie dünyayı kurtarıyor,” diye fısıldadı.

O öğleden sonra, Rachel, Allie’ye ateşte tütsülenmiş gibi kokan bir etek ve bir bluz getirdi.

“Sadece üç saniyelğine yatakhaneye girmeme izin verdiler. Ben de bunları almak için gardırobunu talan ettim. Kötü koku için üzgünüm.”

Allie “Takma kafana,” dedi. “Sonunda kömürde közlenmiş

pijamalarımı üzerimden çıkaracağım için çok heyecanlıyım.”

Rachel “Yarın yukarı çıkıp eşyamızı alabileceğimizi söylediler,” dedi. “Tabii ki gözetim altında.”

“Elbette.” Allie ona buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Sağlık ve emniyet.”

Rachel “Bugün ve yarın herkes evine dönecek. Babam yarın sabah geliyor,” dedi. “Gelip bizimle kalmak istiyorsan teklifim hâlâ geçerli.”

Allie “Sağ ol, Rach,” dedi. “Teklifini kabul etmeyi düşünebilirim.”

Kurumu saçından temizlemek için öğretmenler banyosunda duş alan Allie kendisini yine insan gibi hissetmeye başladı. Rachel ayakkabılarını getirmeyi unuttuğundan merdivenlerden çıplak ayakla indi. Buna rağmen son derece kararlı bir şekilde Isabelle’in ofisine gidip kapıyı çaldı.

Daha elini ahşaptan çekmeden kapı açıldı ve Isabelle tek kelime etmeden onu sertçe kucakladı. Ardından Allie’yi kol mesafesinde tutup yüzünü süzdü.

“İyi misin?”

Allie “Sanırım evet,” diye yanıt verdi.

Müdire onun için kapıyı açık tuttu. “İçeri gel, otur.”

Allie “Jo nasıl?” diye sordu.

Arkasında su ısıtıcısı fokurdayan Isabelle, Allie’nin yanına oturup “Pek de iyi değil,” dedi. “Morali çok bozuk, ki bu gayet anlaşılır bir durum.”

Allie duraksadı. Bir sonraki sorusunu sorabileceğinden emin değildi.

Sonunda “Ya Gabe?” diye fısıldadı.

Isabelle başını iki yana salladı. “Kaçtı. Zelazny ve Matthew onu bulmaya gittiklerinde ortadan kaybolmuştu bile. Dün gece, yangın esnasında gitmiş olabileceğini düşünüyoruz.”

Bunu duymak nedense Allie'yi şaşırtmamıştı. Rahatlamak için bir nefes aldı.

"Peki... şimdi ne olacak?"

"Onu arayacağız." Isabelle kendisine çay hazırlamaya koyuldu. "Anne-babasını durumdan haberdar edeceğiz. Güvende olduğundan emin olmaya çalışacağız. Jo'yla ilgileneceğiz. Sonra da Nathaniel'la başa çıkmak için bir yol bulacağız."

Allie "Yardım etmek istiyorum," dedi.

Isabelle "Edeceksin," dedi. "Bunun için sana söz veriyorum."

"Hayır, Isabelle." Allie'nin sesi kararlı çıkıyordu. "Demek istediğim, *yardım etmek* istiyorum. Şu andan sonra her şeye dâhil olmak istiyorum."

Müdire boş gözlerle ona bakarken Allie hissettiği hayal kırıklığı ve gerginliği sesine aksettirmemeye çalışıyordu. Bir yetişkin gibi davranmasını gerektirecek bir durum varsa o da buydu.

"Tüm bu olanların ortasındayım. Bazı açılardan, Gabe haklıydı, bu konu beni ilgilendiriyor. Christopher, Nathaniel'in elinde ve şimdi Nathaniel beni de istiyor. Bu doğru, değil mi? Dönem boyunca kurtarıldım, imdadıma koşuldu ve yardım gördüm; herkes beni korumanın derdinde ki bu harika bir şey ve bunun için minnettirim. Fakat kendimi korumak istiyorum. Şu an başımın çaresine bakmam mümkün değil. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Heyecanını yatıştırdı. "Fakat bunu yapabilecek beceriyi edinebileceğim bir yer var."

Isabelle sözcükleri ağır ağır telaffuz ederek "Gece Okulu'na katılmak istiyorsun," dedi.

"Mantıklı değil mi?" Allie kollarını kendisine sardı. "Daha güçlü ve daha atik olmam gerek. Nasıl kavga edeceğimi öğrenmeliyim. Ayrıca, doğru kararları almak için neler olup bittiğini bilmem gerekiyor. Bana 'Allie, sakın dışarı çıkma,' dersiniz

benden istediğinizi yapacağım. Fakat beni de mücadeleye dâhil ederseniz... O zaman başka.”

Odaya ağır bir sessizlik çöktü. Isabelle’in düşündüğünü fark edebiliyordu. Bir saniye sonra müdire ona tuhaf kokulu, limonlu bir bitki çayı verdi.

“Boğazın için. İç.” Allie’nin yanına oturdu. “Tamam o zaman, kabul ediyorum. Diğerleriyle konuşacağım.”

Allie’yi heyecan sardı. Isabelle bunu fark etmiş gibi hevesini kursağında bırakmakta gecikmedi. “Bu kararı tek başıma vermeyeceğim, Allie. Diğerlerinin de onay vermesi gerekiyor. Fakat seni savunacağım.”

Allie, Isabelle’in sesindeki temkinliliği fark etse de ona inanamamıştı. Isabelle’in istediği her şeyi yaptırabileceğini biliyordu.

Gece Okulu’na kabul edilmişti bile.

Isabelle konuyu değiştirmek için “Bu arada sesin kötü geliyor. Doktor boğazına baktı mı?”

Bir saat önce Allie’yi muayene etmek için bir doktor gelmişti. Boğazı için “Bundan beter olabilirdi,” deyip ona bir şişe hap ve gargara yapacak bir şey vermişti.

Allie başını salladı. “Yaşayacağımı söyledi. Fakat asla opera-lara çıkamayacakmışım.”

Isabelle “Puccini bu durumu hoşgörüy-le karşılayacaktır,” dedi. “Daha da kötü olabilirdi.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Jules nasıl?”

Isabelle başını salladı. “Durumu gayet iyi. Beyin sarsıntısı geçirmiş. Ayağı takılmış, başını vurup bilincini kaybetmiş. Yine de dumandan ve sıcaktan en az düzeyde etkilendiği için akciğerlerinde kalıcı bir hasar oluşmamış. Bu gece burada olacak.”

Allie suçlu suçlu kütüphanede Jules’tan son ana dek nasıl şüphelendiğini anımsadı. “İyi olduğuna sevindim,” dedi. “Çok cesurca davrandı.”

“O da senin için aynı şeyi söyledi.”

Allie sonraki sorusunu ürkekçe sordu.

“Sylvain’i gördünüz mü?” Boğazı daraldı. “Ona teşekkür etmek istiyordum.”

Isabelle lafı hiç dolandırmadan “Senden kaçıyor,” dedi.

Allie başını hızla kaldırdı. “Neden?”

Müdirenin gözleri şefkatle bakıyordu. “Bilmiyor musun?”

Çayın ısısı fincanın porseleninden yayılıp Allie’nin parmaklarını yaktı. “Neyi?”

“Seni seviyor.”

O an Allie bunu gayet iyi bildiğini fark etti. Sylvain’in, yüzüne düşen gözyaşlarını anımsadı. İçinde hiç aşına olmadığı hisler uyandı.

Cılız bir sesle “Ama ben Carter’la çıkıyorum,” dedi.

“Biliyorum.” Isabelle ellerini havaya kaldırdı. “Durum bu işte.”

Allie fincanında amaçsızca yüzen limon dilimini izledi. “Durum bu.”

Müdire Allie’nin oturduğu deri koltuğa kıvrıldı. Gözlerinin altındaki halkalar bitkinliğini açığa vuruyordu.

“Sylvain’i bu dönem bir daha göreceğini sanmam. Düşünmek, iyileşmek için zamana ihtiyacı var.”

“Benden ona şu...” Allie ne diyeceğini düşündü. “Sadece... benim adıma ona teşekkür eder misiniz?”

“Edeceğim.”

Allie fincanını bıraktı. “Bir de Rachel’in evine değil de kendi evime gitme kararı aldım. Annemlerle konuşmam gerekiyor.”

Isabelle endişelenmiş gibiydi.

Temkinli bir tavırla “Sanırım yapılacak en doğru şey bu olur; bu kararı aldığına sevindim,” dedi. “Fakat artık Christopher’ın Nathaniel’in yanında olduğunu ve Nathaniel’in seninle ilgilen-

diğini bildiğimize göre... Eh, artık durum farklı. Şimdi tehlike daha da fazla. Bu durumu annene açıklayacağım. Allie, evde kalmak senin için daha riskli olacaktır. Seni korumak için elimden geleni yapacağım ama riske girmesen iyi olur.”

Allie’nin aklına Ruth geldi. “Daha dikkatli olurum,” diye söz verdi. “Ortalıkta görünmem.”

Isabelle “Güz dönemi üç hafta sonra başlayacak,” dedi. “Fakat evde o kadar uzun süre kalmama göz yumamam. Sana evinde kalmak için birkaç gün veriyorum. Fakat sonrasında kesinlikle Rachel’m evine gitmen gerektiğini düşünüyorum. Babası seni rahatça koruyabilecek biri ve seni bekliyor olacak. Senin için bir araba gönderirim.”

Birinden evinin (bir zamanlar bildiği en emniyetli yerin) artık hiç de güvenli olmadığını işitmek berbat bir durumdu. Yine de Allie ayak diretmedi. Nathaniel’in niyetini açıkça görmüştü.

“Peki,” dedi.

Isabelle masasından bir kâğıt alıp üzerine bir şeyler yazdı. “Endişelenecek veya korkacak olursan, seni huzursuz eden veya sana ters gelen herhangi bir şey olursa...” Kâğıdı Allie’ye uzattı. “Beni ara. Sana birini gönderirim. Hiç risk alma. Hatırım için bunu yapar mısın?”

Isabelle’in uzattığı kâğıdın üzerinde müdirenin kabartmalı ismi vardı. Allie, Isabelle’in isminin altına telefonunu yazmış olduğunu gördü.

Allie başını sallayıp “Söz veriyorum,” dedi.

Ayağa kalktılar ve Isabelle ona bir kez daha sarıldı. Allie kapıya gitti. Kolu çevirecekken Isabelle onu durdurdu.

“Bir şey daha var. Annene söyle sana Lucinda’dan bahsetsin.” Gözleri kocaman açılrsa da Allie hiçbir şey söylemedi.

Isabelle “Ona artık vaktin geldiğini söyle,” dedi.

“Hadi fermuar. Kapan!”

Allie’nin son birkaç eşyasını da tıktığı çanta iki yanından şişmişti ve bir türlü kapanmıyordu. Tüm gücünü verse de fermuarı çekemiyordu.

Kızların hepsine eşyasını toplamaları için on beş dakika verilmişti. Yatak odalarının çoğu yangından etkilenmemiş olsa da öğretmenler alevlerin ve suyun etkisiyle tavanların ve zemin döşemelerinin zayıflamış olmasından endişe ediyorlardı.

“Of, hay lanet.”

Harcadığı efor yüzünden nefes nefese kalan Allie çantayı açıp içinden eksiltecek bir şeyler aradı. Doc Marten postalları en üstte duruyordu. Postalları çıkarıp tekrar denedi.

Çanta kolayca kapandı.

Postalları sevgiyle eline aldı. *İmkânı yok bunları burada bırakmam.*

Yukarı kaldırdığı postalların parmak uçlarındaki aşınmaya, derinin topuğuna uyum sağlamak için nasıl şekil değiştirdiğine baktı. Okuluna giden yolun üzerindeki, hayır kurumları için satış yapan dükkânın vitrininde gördüğü andan beri bu postallara âşıktı. Kendi ayak numarasında olduklarını görün-

ce kendisi için yapıldığını anlamıştı. Satılmadıklarından emin olmak için iki ay boyunca her gün o dükkâna gitmiş, sonunda dükkân çalışanlarını postalları doğum gününe kadar bir kenara gizlemeye ikna etmişti. Ayakkabıların kalın topukları, sağlam derisi ve yürürken çıkardığı tok sesler ona kendisini yeniden güçlü hissettirmişti. Postalları onun zırhı gibiydi.

Burada geçirdiğim zamanın beni değiştirdiğinin farkındaydım. Yine de bu postalların kaltak ayakkabıları olduğunu düşünerek kadar değil.

Okul tarafından verilen zarif ayakkabıları ayağını savurarak atıp Doc Marten postallarını giydi ve bağcıkları mutlu bir aşinalık duygusuyla bağladı. Okul üniformasının altında... mükemmel görünüyorlardı.

Sonra son bir kez etrafa bakıp elini masanın üzerinde gezdirdi. Geldiği ilk gün buradan nefret etmişti. Oysa artık geri dönmeyi iple çekiyordu.

Çantayı omzuna attı. Hızla odadan çıkarken kapının arkasındaki Carter'a son sürat çarptı.

Carter, Allie'yi iki omzundan tutup dengeleyerek "Hey, rüzgârın kızı..." deyip güldü. "Yangın nerede?"

Allie gözlerini devirip "Ha ha, aman ne komiksin," dedi.

Carter saçını düzeltti. "Annenler geldi mi?"

"Her an burada olabilirler." Allie suratını astı. "Babam beklemekten nefret ediyor diye acele ediyorum."

Bir an gözleri bulutlanan Allie Carter'ın anne-babasının hiçbir zaman onu almaya gelmeyeceğini anımsadı.

Endişeyle kaşlarını çatarak "Tatilde nereye gideceksin?" diye sordu. "Erkekler yatakhaneğinde kalmaya izin vermeyecekler."

Carter "Dumanın verdiği hasar giderilene kadar öğretmenler kanadına taşınacağım," diye yanıt verdi. "Başımın çaresine bakarım."

“Umarım çok fazla yalnızlık çekmezsin.”

“Sıkıntı çekmem. Unuttun mu? Burası benim evim. Yalnız da olmayacağım. Jo ve Sylvain burada kalıyor; Jules da birkaç günlüğüne evine gidecek. Gece Okulu'ndakilerin çoğu bir haftaya kadar geri dönecek.”

Allie, Sylvain'in ismini duyunca kalbinde varlığından hazzetmediği bir kıpırtı hissetti. Yangından beri Sylvain'i görmemişti. “İyi,” dedi. “Yine de bunlar seni merak etmeme engel değil.”

Carter “Ben de seni merak edeceğim. Bana yaz,” dedi. “Isabelle'in telefonunu yürütüp seni arayacağım.”

“Sende hâlâ numaram var mı?”

Carter elini yukarı kaldırdı. Bir saat önce Allie oğlanın parmaklarına telefon numarasını yazmıştı.

Carter ona “Sen gidince dövme yaptıracağım,” diye takıldı.

Kasvetli bir sessizlik çöktü. Allie çantasını ayağının üzerine koyup başparmağıyla hafifçe hoplattı.

Carter, Allie'nin gömleğinin eteğini hafifçe çekiştirip onu kendisine yaklaştırarak “Dikkatli olacaksın, değil mi?” diye sordu. “Tehlikeye atılmayacaksın, değil mi?”

Carter sakın bir sesle konuşsa da Allie onun sözlerinin arkasındaki endişeyi fark edebiliyordu.

“Meraklanma. Uslu olacağım. Evde sadece bir hafta geçirip Rachel'in anlaşılan Buckingham Sarayı kadar güvenli olan taşradaki malikânesine gideceğim.”

Carter ona sıkıca sarılıp “Güzel,” dedi. “Tedbiri elden bırakma. Burada sana ihtiyacımız var.”

Allie yüzünde ironik bir gülümsemeyle “Olmaz mı? Ben olmasam bu okul çöker,” dedi.

Carter yüzünü Allie'nin saçlarına gömüp derin bir nefes çekti.

“Vakit doldu! Herkes dışarı!”

Zelazny'nin sesi kapının ötesindeki koridorda çınladı. Al-

lie alelacele verilecek bir öpücük için başını kaldırdı ve hemen ardından geri çekildi. Uzun bir vedalaşma için vakit çok geçti.

Çantasını alıp omzuna attı.

“Aşağı yalnız ineceğim, olur mu?” Carter’ın yüzünü süzse de onun anlayış göstereceğini biliyordu. Allie, Carter onu adamakıllı öpse veya kalmasını istese, kendisi Carter’ın gözlerine bakmayı sürdürse o kapıdan asla çıkamazdı.

Kıvrak hareketlerle kapıya gidip kolu çevirdi.

Carter arkasından seslendi: “Güzel postallar, Sheridan.”

Allie arkasına bakmadı.

“Kendine iyi davran Carter West.”

Carter’ın yanıtını duyduğunda koridorun ortasına varmıştı.

“Her zaman.”

TEŞEKKÜR

Bu kitap bir meydan okumayla başladı. Ben asla bir roman yazamayacağımı düşünürken kocam aksini düşünüyordu. Bir gün bana bunu yapmaya çalışmam için meydan okudu. Evet, *meydan okudu*. Roman yazmaya çalışmazsam bir korkak olacağımı söyledi. Makul bir meydan okumadan asla kaçmam; o da bunu biliyordu.

Teşekkürler sevgilim, bana meydan okuduğun için.

Her şeyi başlatan bir meydan okuma olsa da geri kalanlar şansın, iyiliğin ve fedakârlığın bileşimiydi. Şansın, iyiliğin ve fedakârlığın fark edilmesiyse tamamen Tanrıların elindedir.

Madeleine Buston'ın ve Darley Anderson Ajansı'ndaki herkesin (özellikle de Clare Wallace ve Mary Darby'nin) şevki ve enerjisi olmasa bu kitap asla raflara ulaşamazdı. Senin beni telefonla araman *hayatımı değiştirdi*, Maddy. Bunun için sana duyduğum minneti ifade edecek kelime yok dünyada.

Atom Books'un sıra dışı editörü muhteşem Samantha Smith'e milyonlarca kez teşekkür ediyorum. Sadece dahi bir editör değil, son derece komik biri de. Onunla çalışmak bir rüyanın gerçek olması gibi. Açıkçası Atom/Little, Brown'un tüm

ekibi inanılmaz insanlar: Gina Luck, Kate Agar ve Darren Turpin; hepiniz *Gece Okulu*'nun gerçek olması için bana yardımcı oldunuz. Hepsinize çok teşekkürler! Size *bir sürü* kek borçluyum...

Bu kitap yazım aşamasında onu okuyan ve samimi eleştirilerde bulunan dostların yardımıyla şekillendi. Onların dürüstlüğü ve zekâları kitabı olduğundan çok daha iyi bir hale getirdi. Hélène Rudyk, Kate Bell ve Sally Davies; sizler birer Tanrıçasınız.

Houston, Texas'taki Dairy Ashford Memorial Yolu üzerindeki Starbucks personeline: Buz gibi klimanızın altında oturup saatlerce (bazen etrafımdaki sandalyeleri toplayıp ayaklarımın altındaki zemini sildiğiniz saatlere kadar) yazmama izin verdiğiniz, üstelik benden daha fazla kahve sipariş etmemi istemediğiniz veya ayakaltında dolaşmamamı söylemediğiniz için size teşekkür ederim. Sözün kısası, beni görmezden geldiğiniz için teşekkürler. Buzlu mocha'larınız *Gece Okulu*'nun yakıtı oldu.

Bu kitap yazılırken annem vefat etti. Dolayısıyla çabalarımızın meyvesine, bu romanın çılgınca hayallerimden birinden ibaret olmadığına şahit olamadı. Bazen insanların öldükten sonra sizi izledikleri söylenir... Anne, bak! Başardım.

Lanet İşleyiciler
KARA YÜREK
HOLLY BLACK

Hayat bir kumardır

New York Times çok satanlar listesinin müdavimlerinden Holly Black, *Kara Yürek* ile *Lanet İşleyiciler* üçlemesini sonlandırıyor. Cassel'ın fantastik, eğlenceli ve karanlık dünyasında nefes kesici bir son sizi bekliyor.

www.dexkitap.com

DE
X

Allie'nin dünyası başına yıkıldı.

Okuldan nefret ediyor. Erkek kardeşi evden kaçtı. Üstüne üstlük kısa süre önce tutuklandı. Yine... Şimdi bir de annesiyle babası onu evinden uzaklara, kimsenin adını duymadığı bir okula gönderiyorlar.

Her şeye rağmen Allie yatılı okulunda mutlu oluyor. Yeni arkadaşlar ediniyor. Bir de Carter var; görür görmez yakınlık duyduğu, yalnızlığı seven, karamsar bir oğlan.

Ama bir gün Allie çatıda garip sesler duyuyor...
Ve akşamları ormanda gizemli gölgeler görmeye başlıyor.

Cimmeria Akademisi sıradan bir okul değil.
Gece Okulu'nun öğrencilerinin ne yaptığını kimse bilmiyor.
Öğretmenler büyük bir sır saklıyorlar.
Allie okulun ne kadar tehlikeli olduğunu anlıyor. .
Hepsi korkunç bir sona doğru sürükleniyor.

775513
BAL
13 BAL

ISBN 978-605-09-1036-0

9 786050 910360